Hollywood - infernul viselor

VINTILĂ CORBUL

BIBLIOTECA adevărul

ISBN 978-606-539-488-9

Vintilă Corbul

Hollywood, infernul viselor

Traducere din limba franceză Pavel Mocanu

editura Adevărul holding

Capitolul 1

Anna se trezi din somn zbuciumată de un vis erotic care o făcea să se înfioare. Un bărbat cu mușchi de fier, care amintea de Schwarzenegger sau de Stallone, îi mângâia sânii. Deschise ochii machiați, clipi din genele lungi și, cum dormea pe spate, își văzu în oglinda care ținea loc de tavan trupul conturat pe cearșaful de mătase albastră lângă un tânăr gol, culcat și el pe spate. Își întoarse surâzătoare capul și-l contemplă cu senzualitate pe băiatul care o făcuse să freamăte de voluptate asaltând-o cu dragostea sa până ce căzuse istovit. Annei îi plăcea să-și pună la grea încercare amanții, ca și cum ar fi vrut să-i stoarcă de vlagă și să nu mai fie buni de nimic în fața rivalelor. Pe tânăr îl chema Joe. Respirația lui ușoară, fața, pe care somnul o făcea vulnerabilă, aproape copilărească, îi trezeau dorințe, o ațâțau. Îi plăcea să iubească copilandri abia trecuți de pragul adolescenței.

Cascada de oglinzi care îmbrăca pereții, mărturie a anilor optzeci, transforma interioarele în saloane de cristal, multiplica la infinit siluetele oamenilor, lampadarele, obiectele de artă, tablourile, măsuțele înconjurate de fotolii atât de adânci încât părea că te așezi pe dușumea. Esteții erau de părere că multitudinea de oglinzi amintea mai degrabă de saloanele de coafură decât de galeriile de la Versailles.

Anna mângâie din ochi profilul adolescentin al luitorului ei amant de o singură noapte. Îi alegea la întâmplare când

ieşeau de la discotecă. Mantoul ei de zibelină albă, bijuteriile scânteietoare, limuzina imensă, imaculată ca vârfurile Himalayei, înnebuneau pe băieţi, care răspundeau fără şovăire la avansurile ei. Ştia bine că luxul şi opulenţa ei ostentativă nu captivau numai pe copilandri. La cincizeci de ani trecuţi îndrăznea să se compare, considerându-se avantajată, cu Joan Collins şi Linda Evans, cu Morgan Fairchild şi Victoria Principal, cu Jane Fonda şi Cybil Shepherd, susţinând că are aerul şi farmecul unei frumoase de treizeci de ani.

Când parcurgea triunghiul format de Wilshire, Santa Monica Boulevard şi Rodeo Drive îşi oprea Rollsul lângă trotuar şi intra la „zeii zeilor" Courrèges, Giorgio, Hermes, Cartier, Battaglia, Fred Lapidus, Van Clef & Arpels, Cardin sau Tiffany. Când trecea, lăsând în urma sa efluvii de parfum franţuzesc, oamenii îşi întorceau capul vrăjiţi, iar şmecherii fluierau de admiraţie flatându-i amorul propriu.

Nu se temea că printre proaspetele sale cuceriri s-ar putea strecura vreun vagabond atras de diamantele pe care le etala. Şoferul ei, Sam, fost boxer, cât şi întreg personalul de serviciu erau pregătiţi să răspundă în permanenţă la orice chemare.

Anna nu se mai putea sătura să-l contemple pe Joe. Desigur, un nume destul de banal. Dar puştiul care îl purta emana o mireasmă de tinereţe, de aventură. Însemnele bărbăţiei sale, în plină vigoare matinală, o înnorau de plăcere; Anna se apropie de el şi-l sărută uşor pe piept, pe abdomenul neted, pe blănita de aur. Băiatul deschise ochii, se uită la ea, la pereţii de sticlă, la florile care umpleau vasele de porţelan, la interiorul somptuos. Părea uluit de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară. În ajun, gazda îi oferise alcooluri îmbătătoare. Apoi îşi aminti de noaptea petrecută în braţele Annei şi zâmbi. Un zâmbet care, împletit cu încordarea lui, o aprinse iarăşi pe Anna. Ea îl acoperi cu trupul ei şi voluptatea-i renăscută o făcu să geamă de plăcere.

Anna adora bărbaţii şi nu-şi ascundea niciodată pasiunea. Râdea când prietenii îi spuneau în glumă că este nimfomană.

— Nu sunt decât o femeie normală care nu se complace în compania monotonă a unui soţ, care îmbătrâneşte lângă ea, îi repetă aceleaşi bancuri fumate, se plictiseşte, cască şi

adeseori se adânceşte într-un mutism care nu este decât consecinţa unei coabitări transformate în corvoadă. Obişnuinţa ucide dragostea.

Rollsul ei alb nu se oprea numai în faţa buticarilor de lux, ci şi în faţa marilor librării cu raioane de presă. Apariţiile ei provocau senzaţie deoarece întreg Los Angelesul îi cunoştea extravaganţele. În văzul şi auzul lumii cerea, sfidând convenienţele, revistele „Playgirl", „American", „Playguy" şi toate săptămânalele care prezentau efebi goi, aşezate pudic pe rafturile de sus, astfel încât să nu fie văzute de copii.

— Să le treci la index, cum cer aşa-zişii conformişti, nu este decât o faţetă respingătoare a ipocriziei bărbăteşti, susţinea Anna. Să împiedici vânzarea lor, în timp ce revistele cu femei goale inundă piaţa, iată un complot perfid al masculilor. Aceştia ne împiedică să comparăm fotografiile tinerilor publicate în reviste, exemple vii ale unei estetici perfecte, cu soţii noştri, care după treizeci de ani încep să-şi piardă linia şi părul, au obrajii căzuţi, burta le creşte, le apare o a treia bărbie şi o burtă lăbărţată, sau, dimpotrivă, îşi ascund sub halate slăbiciunea scheletică, dizgraţioasă şi antiafrodiziacă. Putem oare să acceptăm resemnate această discriminare? În acelaşi timp, ei, răsfoind „Playboy", „Penthouse" şi alte reviste de acest gen, au posibilitatea să-şi clătească ochii privind fete splendide şi, în paralel, să remarce contrastul dintre frumuseţea lor şi mediocritatea nevestelor de acasă. Încălziţi de imaginile acestor modele provocatoare se năpustesc asupra secretarelor sau a metreselor astfel încât se întorc acasă obosiţi, istoviţi de „munca" de la serviciu. La masă fac mutre şi abia dacă scot câteva cuvinte. Când binevoiesc să-şi îmbrăţişeze nevestele sau se resemnează să le sărute, să desc o sărbătoare în sufletul bietelor neglijate.

Anna, cu fruntea sus şi cu sfidarea în ochi, ieşea din librărie ţinând în mână – la vedere – revistele cu efebii goi. Nici nu ar fi avut nevoie de un asemenea spectacol deoarece tot Los Angelesul ştia că aducea acasă nu numai fotografiile, ci şi băieţi în carne şi oase. Dacă îşi afişa cu insolenţă preferinţele, o făcea spre a da o lecţie de comportament femeilor prea umile faţă de bărbaţii lor.

În timp ce îl contempla pe Joe, emoționată de tinerețea lui, îi treceau prin minte tot felul de gânduri menite să revoluționeze moravurile. Când Charlie, gigoloul oficial, va afla că își petrecuse noaptea în brațele lui Joe, îi va face o scenă de gelozie. Dar această falsă explozie nu era decât un joc acceptat ca atare de ambii parteneri. Charlie era îndeajuns de inteligent încât să-și dea seama că o ceartă cu Anna l-ar fi lipsit de un mare venit important ce-i permitea să ducă o viață pe picior mare și să strângă în brațe toate fetele care îi provocau simțurile.

Între Anna și soțul ei, Peter O'Neill, marele regizor, exista de multă vreme un acord de neagresiune care le acorda o libertate sexuală totală. Anna știa că soțul ei care, din punct de vedere fizic, nu avea nimic extraordinar, umbla după femei și practica – se pare – și dragostea grecească. Acest capriciu neconfirmat n-o deranja cu nimic deoarece, la rândul ei, se bucura de plăcerile lesbiene, spre a-și alunga monotonia. Ar fi fost caraghios sau deplasat să-i vorbească lui Peter despre dragoste. Eclectismul ei nu avea limite. Apărea adesea la brațul amanților, băieți foarte atractivi, numai pentru a șoca pe doamnele virtuoase și pe bărbații care predică fidelitatea față de soții. Lumea de la Hollywood și din Beverly Hills nu se remarca printr-o moralitate conjugală exemplară. Ca și pe vremea Imperiului Roman, unele actrițe își numărau anii după numărul divorțurilor. Independența lor financiară le permitea luxul să-și schimbe soții la primele semne de oboseală sau de saturație. O anumită rezervă păstrau doar femeile care nu se puteau mândri decât cu titlul de soții ale unor mari vedete de cinema, ale unor producători puternici, cu venituri fabuloase, sau ale unor regizori faimoși care dispuneau de câte trei sau patru Rollsuri. Cât timp erau legate de aceste celebrități, dobândeau o anumită notorietate, așa cum plantele reflectă strălucirea soarelui. Participau la marile recepții oferite de mogulii filmului, erau prezente la acordarea premiilor Oscar, intrarea lor într-un restaurant făcea senzație, erau arătate cu degetul pe stradă, iar luxul lor țipător trezea invidii. Dar, cum divorțau, intrau în anonimat. Aveau însă posibilitatea să ceară pensii alimentare și despăgubiri fabuloase. Dar banii nu

contau prea mult în societatea pe care o frecventau. Milioanele de dolari nu mai impresionau pe nimeni. Pierdeau, în schimb, statutul de membru, prin alianță, al strălucitoarei lumi a filmului şi îngroşau rândurile divorțatelor care trăgeau după ele, ca pe nişte pietre legate de picioare, regretul după o lume mirifică pierdută pentru totdeauna. Lipsite de ocupație, roase de regrete, îşi plimbau plictisul şi toaletele fără să găsească amatori. Se mai întâmpla să mai cadă şi pe mâna unui gigolo frumos ca ziua, dar perfid şi interesat, care le uşura de milioane. Când conturile din bancă erau lichidate, Adonişii zburau lăsând în urma lor dezolare şi mizerie.

Anna nu se temea de aceste capcane deoarece dispunea de o mare avere personală; soțul ei accepta tacit acest „modus vivendi". Un eventual divorț i-ar mai fi adus ceva bani. Dar, cum nu se îndrăgostea niciodată de amanți, nu risca să rămână pe drumuri.

Micul dejun îl luă împreună cu Joe în pat. Servea o portoricană, Maria, tânără, destul de drăguță, pe care Joe o măsura cu coada ochiului. Dar, prudent, îşi zise că era preferabil să-şi înfrâneze visele spre a nu provoca mânia Annei. Aceasta observase de mai multă vreme tulburarea provocată de cameristă, căci ochii ei de vultur şi instinctele veşnic treze îi dezvăluiau tainele oamenilor din jurul ei, mai ales ale acelora cu care îşi împărțea patul. Dacă vreunul dintre amanți se culca cu Maria, îl gonea fără regrete, deoarece Hollywoodul oferea o bogată pepinieră de băieți superbi, fără un ban, care alergau după o glorie intangibilă şi care acceptau orice compromis. Să-ți vinzi trupul este un mijloc comod, dar nu prea plăcut, însă nevoia te obligă la tot felul de compromisuri.

Divorțurile, adulterele, destrăbălările, homosexualii şi lesbienele, prostituția transformau Los Angeles într-o Sodomă contemporană pe care Dumnezeu, în pofida puterii sale, n-o prefăcea în cenuşă. Puritanii fanatici invocau falia San Andreas care amenința toată California, uitând că în ziua în care oraşele şi satele, munții şi autostrăzile, zgârie-norii şi parcurile naționale, studiourile şi barurile, bordelurile şi băncile se vor prăbuşi în ocean, apele adâncurilor îi vor înghiți atât pe cei păcătoşi, cât şi pe cei virtuoşi, bătrâni şi tineri, bărbați şi femei.

Dar falia San Andreas se mulţumeşte să facă, din când în când, să tremure pământul ca să le amintească celor din California că există şi că acest rai pământesc se poate transforma în iad.

O asemenea perspectivă sinistră nu l-a tulburat niciodată pe O'Neill. Căci cei doi O'Neill erau prea ocupaţi. Ea jucându-se cu dragostea, el turnând filme şi luând milioanele.

*
* *

Peter O'Neill, zdruncinat de un taxi ce se zdroncănea – pe vremuri de culoarea canarului, iar acum galben-verzui ca baliga unor păsări tropicale –, privea prin geam străzile cenuşii din New York, înţesate de oameni gârboviţi, cu umbrele, care se încrucişau grăbiţi în ambele sensuri ale trotuarelor tixite de lume. O ploaie cenuşie, rece, murdărită de fumul vomitat de imobilele cu înălţimi vertiginoase, cădea din cer, cenuşiu şi el.

„Fantome sau duhuri împinse de forţele malefice ale unor vrăji rătăcitoare?"

Imaginaţia sa de regizor şi de scenarist broda cele mai extravagante variante în jurul unei realităţi vii şi vizibile. Se lăsa pradă fanteziei, crea şi combina ideile cele mal bizare care, prin film, îi atrăgeau pe spectatori pe panta himerelor şi a visurilor cu aparenţe de autenticitate.

Peter izbucni în râs. Nu trebuia să dea frâu liber fantasmelor. Trebuia să-şi păstreze luciditatea. Mai ales acum când se pregătea să se întâlnească cu membrii consiliului de administraţie al unei enorme multinaţionale, care îi înghiţise studioul. Studioul „lui" era un mod de a vorbi, căci nu-i aparţinea. Studioul – oarecum muribund – făcea parte din grupul celor şapte mastodonţi care creaseră sute de filme în epoca de splendoare a Hollywoodului. Dar crepusculul uriaşilor îi trecuse în imperiul trecutului. Peter lucrase douăzeci de ani în studioul „său". Foştii stăpâni îşi pierduseră scaunele, alţi stăpâni le luaseră locurile şi studioul care producea filme, adică vise, era acum îngrămădit în acelaşi conglomerat de întreprinderi prospere, de fabrici care produceau cârnaţi, băuturi

răcoritoare, automobile, arme, strâns legate de bănci situate în Occident şi la antipozii lui şi care vânau întreprinderile rivale cum îşi vânau strămoşii iepurii şi fazanii.

Peter O'Neill era destul de perspicace spre a pricepe de ce nu i se trimisese o maşină de serviciu la aeroport şi un delegat ca să-l întâmpine. Domnii care îşi aşezau părţile cărnoase pe pernuţele moi ale fotoliilor aliniate în jurul mesei lungi din sala consiliului de administraţie – sfânta sfintelor a multinaţionalei – voiau să-i demonstreze că, deşi ei înşişi l-au chemat la sediul central din New York, persoana lui nu reprezenta pentru ei decât o cantitate neglijabilă. Conducătorii corporaţiei, care rulau bilioane şi trilioane, priveau cu o condescendenţă amuzată studioul care le aducea sporadic câteva sute de milioane, un venit anemic care compensa pierderile, uneori apreciabile, ale studioului. Dar corporaţia voia să-şi spună cuvântul în acest domeniu, cu atât mai mult cu cât propria sa televiziune şi numeroasele-i ziare şi reviste puteau face o publicitate strălucitoare filmelor produse în acest studio.

Peter O'Neill, personalitate strălucitoare în lumea cinematografiei mondiale, părea un pitic alături de aceşti titani ai marii finanţe. Peter nu se formaliza de lipsa lor de consideraţie deoarece cinismul lui îl înarma cu o cuirasă rezistentă la cele mai grele lovituri. Trecuse de cincizeci de ani, aşa că începuse să alunece pe versantul descendent al vârstei. Ajunsese la zenitul carierei. Filmele lui aduceau sute de milioane, dar şi deficite, deoarece gustul publicului e capricios. Ridică în slăvi filme pe care studioul şi „executivii" săi le consideră discutabile şi desfiinţează realizări apreciate de autorii lor drept capodopere.

O'Neill, datorită geniului, siguranţei în aprecieri, intoleranţei, aversiunii faţă de imperfecţiune, ca şi caracterului său inflexibil, autocratic, şi modului de a-i sancţiona sever pe vinovaţi, fie simpli tehnicieni sau vedete internaţionale, realiza filme care atingeau uneori culmi ce uluiau şi pe prieteni, şi pe duşmani. „Prieteni" nu era termenul cel mai potrivit, deoarece oamenii care lucrau cot la cot cu el nu reuşeau niciodată să străpungă armura intimităţii lui. Nu acorda încredere nimănui. Colaboratorii îl admirau şi îl detestau în acelaşi timp. Îi admirau geniul şi puterea de a crea, dar îi detestau caracterul insuportabil.

*
* *

În interiorul taxiului plutea un miros de mucegai şi de tutun de proastă calitate. Din fericire, taximetristul nu-l plictisea cu flecăreala. Peter avea nevoie de linişte ca să se concentreze, să anticipeze criticile ironicilor şi să-şi pregătească propriile argumente, care trebuiau să fie muşcătoare. Atacul este cea mai bună apărare. Ştia că printre grangurii din consiliu se găseau şi oameni care îi apreciau calităţile şi îl susţineau sincer. Dar se expusese furiei directorului contabilităţii corporaţiei cerându-i să suplimenteze cu cincisprezece milioane de dolari, o nimica toată, filmul pe care îl turna. Nu era prima oară când depăşea bugetul stabilit cu parcimonie de cei „mari".

... Îi stârnea nervii cascada de lumini verzi, roşii, albastre, galbene, care aruncau tonuri palide peste chipurile fantomatice care se târau gârbovite sub ploaie... Când gonea pe autostradă, după ce ieşise din Aeroportul Kennedy, masa de maşini care se avânta ca o cavalcadă de gândaci, urmând focul luminilor roşii de poziţie, lua aspectul unui peisaj mişcător care îl liniştea. Dar străzile Manhattanului, înghesuite între zgârie-nori, îi făceau greaţă. El, ahtiat după parfumurile bărbăteşti, „after-shaves"-urile italieneşti sau franţuzeşti, trebuia să suporte duhorile urâte din taxi. Totul putea... banchetele erau atât de murdare încât nu le puteai ghici culoarea originală. Şi şoferul îl enerva. Ceafa lui grasă şi albă, de un alb lăptos, bolnăvicios, scotea în evidenţă părul roşu şi şapca murdară, trezindu-i sentimente de iritare.

De la o vreme îşi pierdea cumpătul pentru orice fleac. Îi brusca pe oameni, niciodată fără motiv, dar cu o violenţă care depăşea cu mult greşelile lor. Ar fi trebuit să se ducă la un psihiatru care să-i explice cauzele acestui comportament. Dar la ce ar fi servit? Şi-ar fi schimbat destinul dacă un medic oarecare, cu numeroase diplome în rame aurite, atârnate pe pereţi, i-ar fi indicat un tratament, folosind termeni ştiinţifici, obscuri, alambicaţi, ca să-l impresioneze? De altfel, acum era prea târziu! PREA TÂRZIU!

Se uită la ceas. Va ajunge la timp ca să nu se lase aşteptat? Anticipa în închipuire peripețiile întâlnirii sale cu preşedintele consiliului de administrație şi cu directorul contabilității. Vicepreşedintele, care era şi director al departamentului „Divertisment" şi ca atare înțelegea mecanismul unui studio, va fi şi el prezent. Deci, va avea de înfruntat trei buldogi gata să-l sfâşie. Doar preşedintele îşi va păstra calmul olimpian spre a-l zdrobi cu personalitatea şi înalta sa poziție pe milogul umilit şi îngrozit. Peter se întreba cum ar reacționa acest important om de afaceri, care plana deasupra multinaționalei întinse ca un covor la picioarele sale, dacă ar şti că nevastă-sa, pe care o smulsese din lumea jalnică a unui cabaret din Bronx, fusese, înainte de a se căsători, amanta celui care îi cerea acum o suplimentare de fonduri? Ce legătură vijelioasă! La vremea aceea, Peter era un student plin de vise! Se comporta cu biata fată ca un sălbatic, apoi făcea dragoste asemenea unui armăsar. Când o părăsise, Margaret îl amenințase cu răzbunarea. Americancă sută la sută, născută într-un orăşel din Middle West, unde nu rula decât un film sâmbăta seară, avea un temperament arzător, coleric şi agresiv de spaniolă. Dar timpul s-a scurs. Şi ea se apropia de şaizeci de ani. Însă medicina estetică, destinată numai femeilor bogate în stare să plătească sume fabuloase, poate să şteargă urmele vremii. Chirurgii alungă cu baghetele lor magice bătrânețea de pe fețele pacientelor şi transformă matroane speriate de pierderea tinereții în tot atâtea silfide fermecătoare. Ai putea să alegi dintre ele modele pentru revistele de modă. Margaret!

Margaretera atât de pasionată, de dezlănțuită, încât într-o zi, împinsă de o criză de gelozie acută, îl urmărise cu un cuțit în jurul mesei din bucătărie. Nu putea suporta umilința de a fi părăsită. Ea, care păstrase totdeauna inițiativa de a-şi abandona amanții căzuți în disgrație, refuza să conceapă afrontul unui tânăr imberb care-i întorcea spatele. Mai târziu, miliardarul Leslie Carter fusese cucerit de frumusețea ei vulgară. Aristocratul Leslie Carter, care ar fi putut obține mâna celei mai bogate şi mai frumoase debutante din „înalta societate" americană, devenise sclavul unei femei părăsite de alții. Se căsătorise cu ea şi, pentru a-i înfrumuseța trecutul, plătise un

genealogist care îi „descoperise" printre strămoşi câțiva lorzi englezi şi prinți germani. Iar înalta societate • acceptase ca atare. La un institut de frumusețe i se schimbase fizionomia, „look-ul", • profesoară de dans • învățase să se comporte ca • mare doamnă, iar un profesor de dicție, importat din Anglia, îi cizelase limbajul, învățând-• să pronunțe cuvintele cu accentul unei aristocrate britanice. Din când în când, vulgaritatea ei nativă țâşnea la suprafață şi expresiile „slang" îi scăpau fără să vrea. Prietenii ei de „sânge albastru" de la th Avenue se amuzau pe seama năzbâtiilor ei verbale, atribuindu-le unui capriciu „adorabil", unei originalități „căutate".

Doar Peter cunoştea taina lui Margaret. • indiscreție a fostului ei amant ar fi compromis-• iremediabil. Înalta societate ar fi respins-• cu dispreț, în ciuda miliardelor lui Carter. Snobilor nu le place să fie înşelați în chip atât de grosolan. Însă Peter se dovedise capabil să păstreze • taină.

În pofida vârstei, gelozia lui Margaret nu se stinsese. Dar Leslie, care construise un imperiu datorită ingeniozității, perseverenței, temerității şi a lipsei sale de scrupule, găsea lesne mijloacele în stare să înşele vigilența tovarăşei de viață. Era invariabil protejat de • armată de „umbre", • gardă personală de • abilitate extraordinară, care țesea în jurul său un ecran capabil să-l ferească de terorişti, de duşmani, cât şi de detectivii nevestei.

O'Neill nutrea • admirație reală față de acest om care nu şovăia să calce peste cadavre pentru a-şi atinge scopurile. Caracterele lor se asemănau. Împărtăşeau setea de putere, plăcerea de a comanda, cât şi extazul iscat de realizările care le împlineau cele mai extravagante ambiții. Când se întâlneau, aveau senzația că se reflectă într-• oglindă. Acest paralelism ar fi fost normal să-i apropie. Paradoxal, se detestau tocmai datorită acestei similitudini. Sentimente confuze, dar care cristalizau • concluzie precisă: preşedintele ştia că niciodată nu va reuşi să-l domesticească pe regizor, că acesta era turnat din oțel. Un oțel pe care nimeni nu l-ar fi putut îndoi.

— Am ajuns, domnule!

Peter tresări, smuls din reverie; plăti şoferului, apoi coborî în fața unei intrări impresionante – ca la Aeroportul Kennedy –

ataşate unui turn de sticlă neagră, perfect netedă. Peter ştia că şefii ocupă etajele de sus. Îşi umflă pieptul. Lupta se apropia şi îşi încorda forţele pentru a înfrunta atacurile inamicului. Dar va riposta cu politeţe, ascunzându-şi intransigenţa. Era obişnuit să obţină ceea ce dorea şi nu avea de gând să cedeze, chiar dacă va trebui să înfrunte întreg consiliul de administraţie. Intră în clădire şi se prezentă la biroul de informaţii.

Fetele, toate frumoase, aşezate în spatele pupitrelor, îl recunoscuseră mai înainte ca el să-şi fi spus numele. Cea mai îndrăzneaţă se grăbi să-i zâmbească seducător. Poate o va remarca şi îi va deschide drumul spre Hollywood. O speranţă nebunească, aproape irealizabilă. Şi totuşi...

— Pe cine trebuie să anunţ de sosirea dumneavoastră, domnule O'Neill?

— Pe marele patron, personal, răspunse Peter cu o amabilitate şireată.

Citise ca într-o carte deschisă gândurile interlocutoarei care se grăbi să sune la telefon. Se scurseră câteva clipe care i se părură lui Peter extrem de lungi. Avea oroare să facă anticameră.

— Domnul Carter vă aşteaptă, domnule O'Neill!, îi spuse fata calină, privindu-l cu ochii umezi de adoraţie. La etajul optzeci, domnule! Doriţi să vă conduc?

— Mulţumesc, domnişoară! Cunosc drumul!

Se afundă într-unul dintre cele douăsprezece lifturi rapide şi încercă o senzaţie de gol în stomac până în clipa când ajunse la destinaţie. Străbătu mai multe culoare cu lambriuri de mahon şi cu vase de flori care îmbălsămau atmosfera. Console cu busturi de marmură creau o ambianţă tipic englezească – pecetea gustului britanic al marelui patron. Peter intră grăbit în anticamera lui Carter. O secretară de vreo nouăsprezece ani, frumoasă de îţi tăia respiraţia, îl primi cu zâmbetul pe buze. Ca şi fata de la informaţii, secretara tindea la o carieră de star. Îmbrăţişările stângace ale patronului, de altfel foarte bine plătite, nu-i satisfăceau aspiraţiile. Peter O'Neill, chiar dacă era mai puţin important în ierarhia „marilor", era totuşi diferit de ei. Numai el deţinea puterea de a le realiza visele.

— Domnul Carter vă aşteaptă în sala de consiliu. Prezidează o şedinţă convocată azi de dimineaţă.

„Ia te uită!“, îşi zise Peter uluit. Să-i fi reunit special pentru mine? Atunci de ce nu l-a chemat şi pe preşedintele studioului?

— Domnule O'Neill, urmaţi-mă, vă rog!

Fata i-o luă înainte unduindu-şi coapsele cu linii sinuoase. Dar gândurile lui Peter zburau pe alt făgaş. Prevedea o mică furtună, perspectivă care nu-l speria. Fata îl conduse de-a lungul unui coridor lung şi vast, aşternut cu covoare scumpe care se armonizau cu lambriurile. Profunzimea florilor dezorienta pe vizitatorii care se aşteptau la o atmosferă severă, monahală, sau la o ambianţă de mare clasă de afaceri, cu sute de birouri separate prin pereţi de sticlă.

Coridorul se sfârşi în faţa unei uşi înalte de bronz cu duble canaturi care evoca intrarea unui templu grecesc. Termenul de „templu“ nu era deplasat deoarece venerarea zeului Baal şi a aurului adunat în cantităţi inimaginabile era aici scopul suprem. Faptul că aurul lua forma acţiunilor sau a obligaţiunilor, a uzinelor sau a grupurilor de presă, a unor mărfuri paşnice sau munţilor de arme, că alimenta împrumuturi străine sau finanţa lovituri de bursă demonstra doar că banul nu trebuie să rămână neproductiv şi că afacerile, în primul rând afacerile colosale, nelimitate, contribuie la dezvoltarea societăţii.

Fata deschise uşa şi îl invită pe Peter să pătrundă într-o încăpere de proporţii enorme cu ferestre foarte mari, care ofereau privelişte zgârie-norilor din Middle Town. Masa lungă de mahon era atât de strălucitoare încât îi umbrea, prin contrast, pe cei treizeci de consilieri orânduiţi de-o parte şi de alta, pe scaune Chippendale. Peter nu putea distinge fizionomia lui Leslie Carter, care prezida şedinţa, deoarece acesta era plasat în contralumină.

Impasibil, salută consiliul. Auzi vocea domoală a lui Leslie şi remarcă gestul lui larg, aproape graţios.

— Scaunul din dreapta mea este pentru dumneata, Peter.

Regizorul înţelese că adunarea aşteptase prezenţa lui. Se întrebă de ce Leslie nu-l primise în biroul său. Se aşeză fără grabă, apoi privirile i se îndreptară spre preşedinte.

Carter avea un aer aristocratic. Zâmbetul său binevoitor, calmul care îi reflecta autoritatea de şef impuneau. Cu acelaşi timbru potolit al vocii anima discuţiile, dirija dezbaterile, lansa ordine. Cu aceeaşi blândeţe era în stare să concedieze pe un patron de conglomerat, să ordone cumpărarea unei întreprinderi uriaşe sau să lanseze atacuri de bursă care angajau miliarde de dolari. Costumele sale impecabile veneau direct de la Londra. Croitorul lui din Saville Row le croia personal şi asorta cu pricepere cămăşile, cravatele, batistele şi pantofii.

Toate privirile, prieteneşti sau ostile, se îndreptară spre Peter. Faţa lui prelungă, colţuroasă, cu trăsături bine marcate, era singularizată de un zâmbet ironic, maliţios; ochii săi cu licăriri mefistofelice îi stânjeneau pe interlocutori.

Spre deosebire de Carter, ţeapăn ca un manechin de modă, Peter purta costumele, evident, foarte scumpe, cu o neglijenţă studiată, care se armoniza cu alura sa îngăduitoare.

Vocea lui Carter susură:

— Peter, te-am convocat spre a discuta costul filmului dumitale care li se pare, unora dintre parteneri, excesiv de mare.

*

* *

Anna, după ce luă micul dejun în pat, trecu, tot goală, în baie ţinându-l de mână pe Joe, jenat să apară nud în faţa cameristei. Perechea alunecă sub duş şi execută cu voluptate ritul atât de preţuit de Anna, care însoţea această ocupaţie matinală. După ce dădu la o parte spuma care îi acoperea sânii rotunzi, pântecele neted, triunghiul de mătase, picioarele lungi de dansatoare, Joe îi sărută tot trupul excitându-i simţurile. Apoi se aruncară în piscina de marmură verde, făcură câteva mişcări de înot ca să se acupleze din nou pe dalele cu flori stilizate.

Anna, fericită după acest supliment delicios, îşi îmbrăţişă partenerul, îl muşcă de ureche şi îi şopti:

— Acum mergem împreună să facem cumpărături. Mă vei însoţi la Cartier. Vreau să-ţi cumpăr un Rolex de aur. Să te

îmbraci cu costumul alb, pe care ți l-am cumpărat de curând, ca să te prezinți demn când mergi cu mine.

Figura lui Joe se lungi. Mutra lui părea atât de copilărească încât Anna îi strânse capul la piept cu tandrețe.

— Aseară am venit în blugi şi în cămaşă cu carouri, zise băiatul cu un aer dezolat.

— Nu poți să mergi aşa! Te duci acasă, te schimbi şi te întorci transformat în Don Juan. Îți ajunge o oră?

— Cu bicicleta mea, care e pe cale să-şi dea sufletul, nu pot să fac cei o sută kilometri dus şi întors până la New Port Beach în mai puțin de trei ore.

— După masă am câteva *rendez-vous*-uri. Doar dimineața sunt liberă. Am o idee! Ia Ferrari-ul bărbatului meu. Am să telefonez la garaj, să-ți dea cheile maşinii. Ştii să conduci un Ferrari?

— Şi încă cum?!, răspunse Joe arătându-şi torsul. Cu maşina nu risc să-mi acopăr de praf costumul alb.

Îşi îmbrăcă în grabă blugii şi cămaşa în carouri. Chiar în ținuta asta, frumusețea şi tinerețea lui nu-şi pierd nimic din avantaje, se gândi Anna.

Joe plecă, încercând o mare bucurie provocată de cele două evenimente care îi umpluseră dimineața. Pentru o noapte de aşa-zisă dragoste, clientele zgârcite plăteau cel mult cincizeci de dolari. În timp ce Anna... Draga de Anna... Începea să simtă pentru ea sentimente pure... O afecțiune reală, necunoscută înainte de a se culca împreună...

*

* *

După ce îşi expuse argumentele în favoarea măririi bugetului pentru realizarea filmului său, Peter îşi aprinse o țigară şi aşteptă impasibil hotărârea consiliului.

Olwen Carr, vicepreşedinte şi director al departamentului contabilității, ceru cuvântul. Din cauza bolii de ficat era totdeauna prost dispus şi, pe cât posibil, punea bețe în roate celor care cereau bani. Era indignat de excesele celor care lucrau în studio – producători, regizori, vedete; toți primeau salarii, participau la beneficii, aveau onorarii, depăşind de

departe propriul său venit profesional, ca şi pe cel al altor colegi, vicepreşedinţi şi directori. Îl exaspera obişnuinţa lor de a circula cu predilecţie în Cadillacuri, Rollsuri, Ferrari şi alte maşini europene foarte costisitoare, în timp ce conducătorii corporaţiei utilizau Forduri, Chevroleturi sau Buickuri. Era exasperat de luxul lor şi le invidia celebritatea; el, care le furniza fondurile, rămânea pentru lumea exterioară un necunoscut, eventual un funcţionar superior ranchiunos şi plictisitor. Îşi exprimase în mai multe rânduri punctul de vedere pe această temă şi ceruse ca oamenii din studio să fie obligaţi să folosească maşini de serviciu mult mai modeste. Când îşi termină filipica, Carter îi răspunse cu o voce catifelată:

— Renunţaţi la aceste economii deplasate! Vreţi să păţim ce s-a întâmplat la Fox unde Alan Ladd şi grupul său de prieteni au părăsit studioul şi au constituit o casă independentă de producţie, care face concurenţă neînfrânată marilor studiouri? Acelaşi exod a avut loc şi la United Artists fiindcă Transamerica, conglomeratul care i-a înghiţit, a încercat să impună oamenilor de film regulile muritorilor de rând. Am repetat aceste exemple, pe care le cunoaşteţi cu toţii, ca să ştim ce trebuie şi ce nu trebuie să facem. Corporaţia noastră nu trebuie să sufere de pe urma contraloviturii pe care ar primi-o datorită unei politici de economii care şi-a dovedit ineficienţa!

Carr tăcu fără să se alinieze la opinia şefului său. Să-l contrazică pe Carter? Nici nu era de conceput!

Arthur Bryant, un individ gras, bucălat, cu capul pleşuv, rotund ca o bilă de biliard, preşedinte al unei reţele de hoteluri, ceru cuvântul după intervenţia lui O'Neill:

— Bugetul filmului dumneavoastră a fost fixat la douăzeci de milioane de dolari. Acum cereţi suplimentarea lui cu cincisprezece milioane. Mâine veţi cere o nouă suplimentare. Sunt dintre aceia care au citit printre primii scenariul dumneavoastră. N-am fost de acord cu scenariul de la bun început. Prea mult lux, prea multe bijuterii, prea multe iahturi, prea multe miliarde în joc. V-am prezis un eşec bubuitor. Marele public va primi ca pe o ofensă prezentarea vieţii destrăbălate a bogătaşilor care conduc multinaţionalele.

Peter îl privi zâmbind disprețuitor. Contraatacă cu o violență care îl descumpăni pe adversar:

— Ce ați zice dacă m-aș amesteca în administrarea hotelurilor dumneavoastră? Grație jocului multinaționalelor ați ajuns în consiliul de administrație al unei corporații care controlează un studio. Ce competență aveți dumneavoastră în domeniul creației de filme, în afară de vizitele pe care le faceți din când în când la cinema, la brațul soției? Sau vă considerați o autoritate în materie fiindcă aveți acasă un video și câteva casete?

Își plimbă privirea asupra celorlalți membri ai consiliului, care îl fixau cu ochii lor rotunzi, uluiți. Niciunul dintre cei prezenți nu cutezase să vorbească la această masă pe un ton atât de dur, de provocator. Își îndreptară privirile indignate spre Carter, așteptându-i reacția. Dar președintele tăcea. Își păstra masca imobilă de manechin.

Peter reluă ironic:

— Dumneavoastră, oamenii de afaceri, oameni de afaceri străluciți, altfel n-ați sta în jurul acestei mese, bancheri, industriași, constructori, ocupați-vă de problemele dumneavoastră și lăsați-ne pe noi, cineaștii, să ne ocupăm de ale noastre. Vreți să distrugeți studioul, să-l transformați într-un vârtej al pierderilor? Continuați această politică nechibzuită și... veți vedea ce va urma.

Peter scrută din nou bila de biliard a lui Bryant.

— Îmi reproșați luxul, extravagațele, cheltuielile nebunești ilustrate de personajele mele. Dar scenariul a fost acceptat după discuții purtate în contradictoriu de oameni care nu aveau nicio legătură cu lumea filmului. Negocierile cu agențiile de impresariat au fost spinoase și foarte costisitoare, fiindcă experții lor știu să-și arate ghearele când interesele proprii și ale clienților lor sunt în joc. Faimoasele seriale „Dinastia" și „Dallas" i-au adus lui Aron Spelling sute de milioane de dolari! Spelling are dreptate. Oamenilor le place să râdă de cei bogați. Simt o mare plăcere când constată că miliardarii nu trăiesc într-un rai inaccesibil americanilor de rând, că suferă eșecuri, că trăiesc pe marginea prăpastiei, că au necazuri, suferă deziluzii și că nu poți cumpăra cu bani nici dragostea adevărată, nici prietenia sinceră. Spectatorii sunt sătui de filme intimiste

care descriu propria lor viață plină de necazuri, de lupte sterile și adesea de mizerii materiale și morale. Se spune că cinematograful este o fabrică de vise. Este adevărat. O industrie a viselor în stare pură. Americanii cu venituri modeste, care aspiră la o viață mai bună, văd pe ecran oameni care au plecat de la nimic și pe parcurs au adunat milioane prin muncă, perseverență și sete de progres... Numai parveniții detestă filmele care aduc la lumina zilei manevrele necurate.

Peter privi provocator asistența înlemnită.

— Sper că printre dumneavoastră nu s-au strecurat parveniți. Aveți, probabil, cu toții sânge albastru, iar strămoșii dumneavoastră au debarcat eventual de pe Mayflower... Atunci, de ce vă este rușine de averile voastre adunate grație voinței, a străduniilor, a norocului? De unde sentimentul de vinovăție? Cu cât veți ascunde mai mult viața celor bogați, cu atât o veți face mai odioasă în ochii marelui public!

Obiecțiile consilierilor nu lipsiră. Dar argumentele lui Peter cuceriseră o parte din auditoriu. Doar Carter nu ieșea din mutismul lui. Se putea zice că prezența lui era pur decorativă.

Se lăsase noaptea. Chelnerii aduceau platouri încărcate cu icre negre și șampanie.

Secretara lui Carter se apropie de Peter care savura o bucată de morun stropită în mod excepțional cu Dom Perignon.

— Los Angelesul vă cheamă urgent la telefon, domnule O'Neill. Vă aduc aparatul aici sau preferați să treceți în camera alăturată? Dincolo puteți vorbi fără să fiți deranjat.

—Vin îndată!, zise Peter, și plecă pe urmele fetei.

Un glas aspru, autoritar îi izbi auzul.

— Bună seara, domnule O'Neill! Vorbește căpitanul Dobson de la poliția din Los Angeles. Mașina dumneavoastră a fost găsită, acum câteva ore, într-o râpă în Beverly Hills. Mașina a fost distrusă în urma unei explozii, iar conducătorul a murit carbonizat. La început s-a crezut că ați fost victima unui atentat. Accidentul a fost provocat de un act criminal. În ciuda avariilor suferite de mașină, experții noștri au constatat că direcția și frânele au fost intenționat deteriorate. Dumneavoastră ați fost cel vizat. La volan era întâmplător altcineva, căruia soția dumneavoastră i-a dat voie să conducă

maşina. Am reuşit să stabilim identitatea decedatului: un oarecare Joe Shweize, fără profesie definită, în vârstă de nouăsprezece ani. Aşteptăm întoarcerea dumneavoastră la Los Angeles. Sperăm ca – ajutaţi de dumneavoastră — să-l descoperim pe autorul acestei crime premeditate.

Peter culcă receptorul în furcă. Acelaşi zâmbet îi plutea pe faţă. Creierul său ar fi putut reconstitui ceea ce se întâmplase la Los Angeles de la plecarea sa până la acest sfârşit tragic. Anna, împrumutând maşina unei haimanale, îi salvase viaţa. Nu-l mira că cineva plănuia să-l omoare. Unul dintre numeroşii săi duşmani trecuse la acţiune. Sabotajul unei maşini cere cunoştinţe de mecanică şi îndrăzneala de a te strecura în garaj. Operaţia demonstra că era vorba de un profesionist.

*
* *

Bryant, profitând de absenţa lui O'Neill, se adresă direct lui Carter.

—Filmul acesta prezintă aspectele negative ale multinaţionalelor. Insistă asupra forţelor obscure, asupra influenţei pe care acestea le exercită asupra pieţei internaţionale, asupra viitorului lumii, care va fi condusă de câteva corporaţii ce vor dispune de toate puterile, de toate privilegiile.

Pentru prima oară, Carter ieşi din tăcerea sa.

—Dimpotrivă, dragă prietene, cred că Peter O'Neill vrea să strecoare spectatorilor ideea că multinaţionalele reprezintă societatea viitorului. Că frontierele vor dispărea, că guvernele se vor ocupa în mod exclusiv de probleme administrative şi că adevărata putere economică va aparţine corporaţiilor. O'Neill degajează drumurile viitorului.

— Sunteţi prea indulgent, interveni Olwen Carr golind o cupă de şampanie, în ciuda indicaţiilor medicilor care îi interziceau alcoolul.

—Vă reamintesc, Olwen, că O'Neill ne-a făcut să câştigăm sute de milioane.

— Dar a produs şi filme respinse de public.

Carter abia atinse icrele negre.

— Dar bilanțul scoate în evidență beneficii importante, chiar foarte importante. Sunt de acord cu suplimentarea de buget pe care ne-o solicită.

Nimeni nu îndrăzni să protesteze. Adversarii lui O'Neill se mulțumiră să clatine nemulțumiți capul.

Peter se întoarse în sală fără ca să pară tulburat de convorbirea telefonică. Leslie Carter îi comunică decizia sa și îl întrebă:

—Ai de gând să te întorci la Los Angeles sau dorești să-ți prelungești câteva zile șederea la New York?

O'Neill nu se grăbea să plece. Ancheta se putea desfășura și în absența lui. Să le furnizeze o listă nominală a dușmanilor săi? Ar fi fost ridicol! Erau atât de numeroși...

—Leslie, voi mai rămâne trei sau patru zile la New York; doresc să aleg câteva locuri de filmare. Aș putea să telefonez la Plaza, să-mi rezerve un apartament?

Carter îi făcu un semn secretarei:

— Rezervați la Plaza un apartament pentru domnul O'Neill! Peter, o mașină de serviciu va fi la dispoziția dumitale. Ai nevoie de un șofer?

—Mulțumesc! Prefer să conduc singur.

—Ca să nu-ți contrazicem obiceiurile, vei avea la dispoziție un Cadillac.

Olwen Carr era cât pe aici să se înece cu o înghițitură de icre negre.

Carter îl luă de braț pe O'Neill și îl trase deoparte, în fața unei ferestre care oferea o priveliște superbă a orașului noaptea. Străzile păreau niște canioane adânci, săpate printre imobilele uriașe cu mii de ferestre, printre care se scurgeau râuri galbene și roșii: farurile din față și luminile din spate ale mașinilor.

— Dacă am înțeles bine, o parte din filmul pe care îl proiectezi se va desfășura în Europa, rosti Leslie.

—Da! „Orgia americană" va avea ca fundal Palm Beach, Paris, Londra, Monte Carlo, Roma și Veneția.

— O călătorie fermecătoare!

— Voi fi atât de ocupat încât nu voi avea timp să admir peisajele.

— Ultima dată am văzut un film a cărui acțiune se desfășura la Monte Carlo în timpul ocupației germane din Franța. Era un Monte Carlo care nu avea nimic comun cu admirabilul oraș din Monaco. Improvizat într-un oraș mexican, decorul era dezolant, lamentabil. Argumentul acesta m-a determinat să-ți acord fondurile necesare. „Moartea la Veneția" s-a desfășurat la Veneția. Visconti nu trișa niciodată. Când vei avea nevoie de o finanțare deosebit de ridicată, să mi te adresezi direct. Am să obțin acordul consiliului.

O'Neill se amuza copios. Carter organizase această comedie ca să-i arate că se bucură de favoarea sa și să se asigure de recunoștința lui Peter.

— I-am vorbit soției mele de vizita ta la New York. Sper că vei accepta să iei masa mâine seară la noi, în intimitate.

Un zâmbet enigmatic apăru pe chipul regizorului.

— Ai rămas pe gânduri, Peter! Ce te preocupă?

— Mă gândesc să iau pentru un rol episodic o actriță, una din fostele glorii ale Hollywoodului, care a ajuns femeie de serviciu.

Carter râse arătându-i dinții perfect îngrijiți.

— Nu te-am cunoscut în postură de binefăcător al artiștilor căzuți în uitare.

— Câteodată fac excepții. În realitate, sunt sigur că un anumit public ar fi curios s-o revadă pe Fay Holden. Chiar în seara aceasta am să mă aventurez în Hell's Kitchen ca s-o caut.

— Nu este un cartier recomandabil pentru vizite nocturne.

— Câteva scene din filmul meu vor avea loc în această ambianță jalnică.

— Atunci ne revedem mâine seară.

— Am să fiu punctual, Leslie! Complimentele mele doamnei!

Capitolul 2

Cadillacul se legăna molatic pe amortizoare eliminând şocurile hârtoapelor. Strada era mărginită de case cu pereţii acoperiţi de pete de igrasie şi mucegai, mizerabile, toate la fel; s-ar fi zis că erau legate de trotuare prin scări de piatră şi rampe de fier ruginite. Maşina somptuoasă a lui Peter atrăgea privirile oamenilor care căscau gura, a haimanalelor, a copiilor care, în ciuda orei târzii, umpleau strada ce cobora în pantă lină spre Hudson.

„Hell's Kitchen în toată splendoarea sa", reflectă Peter, căutând, la lumina slabă a felinarelor, numărul casei locuite de Fay Holden.

Bunăvoinţa lui Carter ascundea, de fapt, egoismul cel mai sordid. Făcea un bine din interes. Peter cugeta urmând raţionamentul lui Carter. Întreg Los Angelesul, apoi toată America vor lăuda gestul marelui O'Neill care smulgea din străfundurile mizeriei pe bătrâna actriţă. O veche stea care cucerise publicul cu vreo treizeci sau patruzeci de ani în urmă prin graţia frumuseţii, tinereţii şi unui „sex appeal" irezistibil. Peter repeta maşinal termenii demodaţi „sex appeal" şi „oomph", care îmbătrâniseră odată cu cei care îi foloseau cu plăcere.

Deşi depăşise vârsta de cincizeci de ani, Peter avea impresia că secole întregi îl despărţeau de Fay Holden, care se apropia de şaizeci. Femei care nu cunoscuseră chirurgia estetică şedeau pe treptele scărilor ca pe nişte bănci şi vorbeau de

câte-n lună şi în stele. Copiii jucau fotbal, căci maşinile nu prea circulau pe acolo.

Peter găsi numărul pe care-l căuta. Opri Cadillacul şi coborî pe trotuar. După mirosul de piele şi prospeţimea care impregnau interiorul maşinii, resimţi dezgustat duhorile de mucegai şi de gunoaie. Din când când, dinspre Hudson adia un aer umed fără să risipească putoarea străzii. Peter îşi dădu seama de originea acestui fenomen. Printre scări se revărsau pe trotuar tomberoanele supraîncărcate cu gunoaie, ţinând companie bătrânelor şi copiilor.

Golanii se uitau cu jind la Cadillac. Un adolescent negru, care se ţinea deoparte, contempla cu admiraţie maşina de lux. Era atât de absorbit de această prezenţă aici, încât se oprise ca hipnotizat.

—Vrei să ai grijă de ea până mă întorc? Poftim cinci dolari pentru oboseală.

Negrul îl privi uluit, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Cum să nu, dom'le? Cu plăcere, dom'le!

Vârî în buzunar bancnota verde. Şi-ar fi dorit un Cadillac pe care să-l gareze în faţa uşii casei sale spre a-şi ului vecinii. Ar fi auzit: „Iată un băiat care a reuşit în viaţă, câştigă bani mulţi şi duce o viaţă fericită!".

Peter se strecură printre ţaţele adunate pe scară şi intră în casa locuită de Fay Holden. Un covor lung şi zdrenţuit se desfăşura până în fundul coridorului unde o scară abruptă şi murdară ducea la etaje. Găsi cutiile de scrisori, dar niciun nume nu figura pe micile despărţituri închise cu cheia. Oamenii din locurile acestea preferau anonimatul.

Bătu uşor într-o uşă cu vopsea scorojită. O bătrână fără dinţi, ciufulită, cu un aer buimac, duhnind a alcool de proastă calitate, apăru în prag.

— Ce doriţi?

—Să vorbesc cu doamna Fay Holden. Aţi fi atât de amabilă să-mi arătaţi uşa ei?

— Artista? La etajul doi, a treia uşă pe stânga.

Peter mulţumi politicos ca şi cum ar fi avut de-a face cu o doamnă. Urcă pe scara mâncată de cari ce pârâia şi se clătina şi, ajuns în faţa uşii indicate, ciocăni din nou.

Femeia care deschise îi provocă un şoc. Superba, fermecătoarea Fay Holden se îngrăşase, obrajii rotunjiți erau marcați de riduri fine, răsfirate la colțurile ochilor. Gura îşi pierduse curbele voluptuoase. Urmele frumuseții din tinerețe erau abia vizibile.

— Ce doriți, domnule?

Deodată, mintea i se lumină. Îl recunoscu pe O'Neill. Bucuria, ruşinea de a fi găsită în această ambianță îi aprinseră obrajii.

— Peter, tu aici? Intră, dar nu te uita la ce-i în jur! Am decăzut mult!

Peter o îmbrățişă cu entuziasm prefăcut, apoi intră într-un fel de magherniță cu mobilă ieftină, uzată, care ar fi scârbit şi pe cei mai nevoiaşi clienți ai talciocurilor. Se simțea stingherit.

Ochii lui Fay se umplură de lacrimi. Suspină.

— Cine ar fi putut crede că am să ajung în aşa hal de degradare?

Peter juca pe claviatura emoțiilor regăsirii.

— Nu ți-ai pierdut frumusețea, Fay! Te-ai maturizat! Asta-i tot!

Fay se examină într-o oglindă ciobită. Îi era ruşine de rochia cârpită, murdară, şifonată.

— Cu banii care curgeau în valuri pe când mă aflam în vogă aş fi putut să-mi cumpăr un apartament frumos, să-mi asigur viitorul (evită să pronunțe cuvântul „bătrânețea"), o existență liniştită, fără griji... Dar am cheltuit toți banii. Îmi cumpăram rochiile cele mai scumpe, nenumărate fleacuri, organizam petreceri costisitoare în vila somptuoasă de pe Beverly Hills; plăteam o chirie extravagantă, dispuneam de o haită de cameriste, de bucătari, de şoferi, aveam în garaj o maşină Hispano-Suiza, două Rollsuri şi un Cadillac; în camerele vilei, florile abundau, căci le adoram parfumul. Primeam puzderie de cadouri, dar le trimiteam surorilor şi verişoarelor mele, mai puțin norocoase decât mine... Apoi a urmat căderea... Inexplicabilă... Nu mi se mai reînnoiau contractele. Rămăsesem aceeaşi, dar publicul nu mă mai dorea. Cohn mi-a spus că îmi scăzuse cota de popularitate şi mi-a urat noroc. „Sunt convins că la alte studiouri vei obține angajamente". Şi m-a condus spre ieşire. Întrevederea se terminase... Când

uşa s-a închis în urma mea am avut impresia că o piatră de mormânt se abate asupră-mi... că mă înlănţuise moartea. Eram îngrozită. Contul meu în bancă era descoperit... Apoi a urmat prăbuşirea. Băteam la uşile agenţilor, dar niciun studiou nu mă voia. Rollsul nu era achitat. Cu puţin înainte îl luasem pe credit. Marea stea Fay Holden găsea peste tot uşile închise... Mi-au ridicat mobila, maşinile, a trebuit să părăsesc vila şi să închiriez un mic apartament... Am avut câteva bijuterii, nu cine ştie ce... Vânzarea lor, în pierdere, m-a ajutat să supravieţuiesc un timp... Într-o zi am constatat că nu mai aveam niciun ban. Am fost nevoită să-mi caut de lucru... să-mi câştig existenţa. Am fost angajată chelneriţă. Dar nu la Los Angeles. Mi-era ruşine să mă umilesc în faţa foştilor mei admiratori. Ci într-un orăşel din Middle West... Decăderea a fost lentă, dar iremediabilă... Am eşuat la New York ca o balenă pe plajă. Şi iată-mă aici! La loc, dragă Peter!

Nu-i dezvălui ultima sa ocupaţie. Spăla pardoselile la o mică bancă.

Peter o privi cu simpatie şi înţelegere.

—Viitorul ar putea să-ţi redeschidă porţile aurite. Tocmai pentru asta am venit. Îţi ofer un angajament în ultimul meu film.

Faţa lui Fay Holden se lumină. Prestigiul, farmecul ei de odinioară nu muriseră încă. Era căutată. Talentul ei căpăta un nou avânt. Îşi va recuceri publicul. Publicul ei. Admiratorii ei.

— Un rol de bunică adorabilă şi iubită de nepoţi pe care l-am creat special pentru tine, continuă O'Neill.

Chipul lui Fay se întunecă. Bucuria i se stinse.

— Bunică?, exclamă ea dezamăgită.

—Katherine Hepburn, Bette Davis n-au ezitat să accepte asemenea roluri. Un film în care Hepburn a interpretat rolul unei bunici i-a adus Premiul Oscar.

Culorile revitalizară obrajii livizi ai lui Fay.

— Ai dreptate. Am văzut-o pe Bette Davis în rolul unei doamne în vârstă, alături de Cotten şi de Sordi. Era fascinantă. Aş putea uşor s-o depăşesc.

— Întocmai!, exclamă Peter. Te vei scălda iarăşi în lumina reflectoarelor. Lumea filmului te va primi cu braţele deschise. Ziarele şi revistele de cinema din toată lumea vor anunţa revenirea ta în faţa camerelor. Vei obţine un contract care te va scoate din necazuri. Altele vor urma. Îţi ofer pentru rolul acesta treizeci de mii de dolari.

Fay îşi arătă nemulţumirea.

— Treizeci de mii de dolari? De obicei, actorii care semnează contracte primesc sume superioare celor din angajamentele anterioare. Pentru ultimul meu film am primit cinci sute de mii de dolari.

Peter o privi uimit.

— Dar nu vei avea decât apariţii scurte. Îţi repet. Este vorba despre un rol episodic.

Fay îşi ridică bărbia, manifestându-şi mândria rănită.

— Două sute de mii ar fi un onorariu rezonabil.

O'Neill se nelinişti.

— Treizeci şi cinci de mii, asta e ultima mea propunere. Gândeşte-te bine înainte de a-mi da un răspuns negativ. Această şansă nu se va mai repeta!

Fay cugetă şiret: „Peter a simţit că publicul şi-a amintit de mine. Niciodată nu s-a angajat fără să cântărească bine lucrurile".

— Două sute de mii este ultimul meu preţ!, declară categoric.

Peter suspină, o privi cu aerul său ironic, apoi se ridică.

— Iartă-mă că te-am deranjat, Fay! Am vrut să-ţi fac un serviciu. Să uităm asta.

Îşi consultă ceasul.

— Trebuie să te părăsesc, scumpă prietenă! Am un *rendez-vous* de la care nu pot lipsi.

O strângere de mână, jenant de rece. Fay nu putea să-i ierte zgârcenia. „Vrea să profite de numele meu ca să-i atragă pe foştii mei admiratori. O să revină".

Zâmbetul sarcastic al lui O'Neill oglindea o nuanţă de compasiune. „Biata de ea! Câtă inconştienţă!"

Când se urcă la volanul Cadillacului, aspiră cu voluptate mirosul de piele fină, parfumată. Mulţumi micului negru

încântat să primească încă cinci dolari pentru o nimica toată. Vecinele părăsiseră scara. Maşina porni fără zgomot. Se îndreptă spre primul bulevard transversal, coti la dreapta, apoi din nou la dreapta, orientându-se spre Central Park. Străzile cu sens unic din New York îl enervau.

Deodată, o maşină veche vopsită în culori ţipătoare, încărcată de tineri negri gălăgioşi şi veseli, îi apăru în faţă venind din sens invers, contrar regulilor de circulaţie. Şoferul, un adolescent cu părul scurt şi creţ, râdea în hohote, probabil sub efectul drogurilor. Vehiculul hodorogit mergea pe mijlocul drumului; o coliziune părea inevitabilă. Spre a evita ciocnirea, Peter cârmi la dreapta, urcându-se pe trotuar. Răsturnă un tomberon cu gunoaie şi stopă aproape lipit de o scară. Printr-o adevărată minune nu strivi pe un băiat, aşezat pe treapta de jos, cu faţa îngropată în palme.

Peter deschise portiera, sări din maşină şi se repezi spre băiat. Voia să constate dacă nu păţise ceva. La apariţia sa, băiatul îşi descoperi faţa şi îl privi tresărind. Era frumos, o frumuseţe aproape ireală. Natura îl înzestrase cu o fizionomie atât de perfectă încât nu suporta descriere. Nu existau termeni de comparaţie. Pe obraji îi şiroiau lacrimile.

Peter, cinicul Peter, îl privi cu o uimire împletită cu admiraţie.

— De ce plângi? Te-am lovit cu maşina?

Băiatul răspunse cu o voce suavă, vag asemănătoare cu timbrul lui Leslie Carter, doar că tonul catifelat al vorbelor lui nu ascundea puterea îmblânzită din glasul preşedintelui.

Băiatul se ridică. Avea silueta unui efeb grec sculptat de Praxiteles.

— Trebuie să plec! Nu pot să întârzii de la numărul meu!

— Eşti artist?, întrebă O'Neill foarte interesat.

Avusese intenţia să-i propună un rol lui Fay Holden şi iată că hazardul îi scotea în cale un băiat înzestrat cu farmecul lui James Dean şi cu frumuseţea lui Rob Lowe, întinerit şi strălucitor, care ar fi putut înfierbânta entuziasmul publicului avid de idoli noi. În pofida sărăciei hainelor sale – „blue-jeans" decoloraţi, cămaşă în carouri, de o calitate mediocră, bascheţi albi deveniţi cenuşii din cauza uzurii – avea aerul unui adolescent

defamiliebunăcarefrecventa travestit, efect al unei curiozități bolnăvicioase, cartierul Hell's Kitchen. Băiatul acesta ar putea fi interpretul ideal al unui tânăr conte italian lefter, de care se îndrăgostește fata capricioasă a unui miliardar.

— Sunt dansator, răspunse băiatul după o pauză, ca și cum s-ar fi jenat să-și dezvăluie ocupația.

— Un dansator profesionist, bănuiesc. După alura dumitale...

— Scuzați-mă, dar trebuie să plec...

Ultimele sale cuvinte se sufocară într-un hohot. Cu dosul palmei își șterse lacrimile care îi curgeau pe obraji. Durerea sa trezi curiozitatea regizorului.

— Nu-ți face griji! N-ai să întârzii. Te conduc la destinație. Adolescentul se uită la ceas, apoi acceptă oferta. În drum spre Strada 42, pe care o indicase, continuă cu amărăciune:

— Fac striptease pentru femeile care își petrec serile încântându-și ochii cu tumbele, piruetele și jocul de șolduri al tinerilor goi, mai preocupați de excitarea simțurilor spectatoarelor decât de respectarea regulilor de balet.

Peter îl întrebă direct:

— N-ai prefera să joci într-un film?

Băiatul îl privi cu un anumit dispreț.

— De-ați ști câți m-au momit cu perspectiva de a-mi deschide ușile studiourilor în schimbul câtorva complezențe... Dar promisiunile nu s-au realizat niciodată. Odată poftele satisfăcute, bărbați ori femei, își uită de promisiuni...

— Dacă îți plac filmele, probabil că mi-ai citit numele pe ecrane. Sunt Peter O'Neill... regizor... Stelele de cinema sunt mai cunoscute de către marele public.

Băiatul își rotunji încântat ochii frumoși umbriți de gene mătăsoase.

— Dumneavoastră sunteți Peter O'Neill?

Regizorul realiză că nu câștigase încă încrederea băiatului. Conducând cu mâna stângă mașina, îi întinse cu dreapta cartea sa de vizită, oferindu-i-o. Această operație îi ceru un oarecare efort, căci circulația intensă de pe Strada 10 solicita o mare atenție.

Adolescentul citi cartea de vizită și vru s-o restituie.

— Păstreaz-o! Vei avea nevoie de ea ca să intri la mine. Deocamdată mă aflu la hotelul Plaza. Nu mi-ai spus cum te cheamă!

— Bob Flynn şi am nouăsprezece ani.

Nu mai plângea, dar, când şi când, un suspin amar îi umfla pieptul.

Deşi îi despărțeau peste treizeci de ani, Peter îl trata cu seriozitatea datorată unei persoane demne de stimă; se străduia să-i arate că nu este un prieten ocazional sau vreun amator de carne proaspătă.

— Pot să te văd dansând în seara aceasta? Ca să-mi fac o idee de mişcările, de comportamentul dumitale sub lumina reflectoarelor?

— Cu plăcere. Numai că nu ştiu dacă vă vor lăsa să intrați. Numai femeile de peste optsprezece ani au acces în sală.

— Nu-ți face probleme! O să găsesc posibilitatea de a mă strecura printre admiratoarele dumitale!

Fiindcă adolescentul coborâse din Cadillac urmat de un domn în vârstă, bine îmbrăcat şi respirând bogăția şi importanța, portarul barului îi făcu un semn complice cu ochiul. „Bob, gândi el, a capturat un peşte gras". Peter scoase din portmoneu o bancnotă de douăzeci de dolari şi o strecură pe furiş portarului, care o ascunse repede.

— Dacă vă las să intrați, risc să-mi pierd serviciul, domnule!

Peter mai scoase o bancnotă de aceeaşi valoare care-i risipi ultimele scrupule şi îi stinse teama de a fi concediat.

— Am să vă introduc, domnule, într-o lojă mică unde vă veți ascunde după o perdea de catifea roşie. Veți urmări spectacolul fără să fiți observat de femeile care s-ar scandaliza dacă v-ar vedea pătrunzând în sanctuarul lor.

Luminile jucăuşe şi multicolore ale barurilor, ale vitrinelor, ale lampadarelor îi cuprinseră într-o baie de reverberații difuze.

— Ne revedem după spectacol, Bob?

— Da... S-ar putea...

Se despărțiră. Pe fața băiatului se citi limpede o scădere a interesului trezit de propunerea lui O'Neill. Brusc, posomorât, dispăru pe intrarea artiştilor.

— E un băiat grozav!, zise portarul.

Zâmbetul ciudat de pe fața interlocutorului său îl intriga. Nu putea să-şi imagineze cu precizie relațiile existente între Bob şi prietenul său vârstnic. De obicei, după spectacol plecau cu femei. Uneori, şi bărbați aşteptau pe dansatori la ieşirea artiştilor. Ştia şi ce va urma. Primea adeseori bani ca să transmită mesaje dansatorilor, care îi încredințau răspunsuri pozitive sau negative. Rolul de codoş îi aducea un venit mai însemnat decât salariul.

Îl conduse pe O'Neill printr-un labirint de coridoare, scări abrupte şi strâmte şi îl introduse într-unul dintre lăcaşurile folosite de obicei pentru proiectoare. Operatorul care le manevra se îmbolnăvise şi lipsea. De la înălțimea sa, O'Neill putea să îmbrățişeze cu privirea întreaga scenă, ca şi sala de proporții mijlocii, cu măsuțe în jurul cărora se înghesuia o mulțime pestriță de spectatoare care se agitau pretinzând zgomotos începerea spectacolului. În aşteptarea exhibiției, femeile sorbeau zdravăn alcooluri tari, fumau şi comentau aprins calitățile diferiților protagonişti. Cea mai mare parte, obişnuite ale casei, îi cunoşteau pe dansatori şi se cunoşteau între ele.

O lovitură de gong şi reflectoarele se fixară asupra scenei lipsite de cortină.

În ritmul muzicii „country", revărsată prin numeroase difuzoare, dirijate de un disc-jockey care se zbătea ca un drac în cabina sa de sticlă, apăru un tânăr agreabil, cu un corp frumos şi viguros. Se auziră aplauze. Dansatorul îşi începu evoluțiile coregrafice, pretext al unui striptease perfect dozat, spre marea plăcere a admiratoarelor sale. Pe măsură ce se despuia de veşminte, țipetele deveneau tot mai stridente, mai asurzitoare. Când îşi lepădă slipul, nebunia erotică atinse isteria. Făcu un tur de scenă reliefându-şi musculatura, coborî printre spectatoarele înnebunite de bucurie, îmbrățişă pe câteva, se lăsă pipăit de altele, apoi se întoarse pe scenă şi răspândi bezele, sub ropotele de aplauze.

Pe O'Neill îl stânjenea amestecul grețos de parfumuri şi de transpirație, la care se adăuga mirosul urât al perdelei îmbibate de praf, care îi servea drept scut de protecție. Un chelner

tânăr bine făcut, cu un şorţuleţ minuscul care îi strângea talia, uniformă redusă la maximum, purtată de toţi tovarăşii săi, îi aduse – la sugestia portarului – o sticlă de şampanie. Personifica amabilitatea, şi ochii lui şireţi dădeau de înţeles clientului că era gata să-i satisfacă orice dorinţă. Peter păstră şampania, dădu băiatului un bacşiş regesc, apoi comandă un juice de fructe. Doar atât. Chelnerul se retrase discret, deşi puţin uimit de aerul maliţios al regizorului, care îl măsurase din cap până în picioare, fără să-i facă vreo propunere. De obicei, domnii care vizitau pe furiş barul căutau parteneri printre dansatori şi chelneri. Dar nimic nu este prea târziu. Totul vine de la sine...

Dansatorii se succedau provocând aceleaşi manifestări gălăgioase printre spectatoarele foarte bine dispuse...

*

* *

Fiecare regizor, conştient sau inconştient, vânează permanent personaje în stare să dea viaţă filmelor sale, deoarece vedetele ajunse la zenit nu sunt nemuritoare, iar din când în când trebuie să li se joace şi câte o festă refuzându-li-se contractele, căci pretenţiile lor materiale devin adeseori exorbitante. Dar faptul că Peter O'Neill se căţărase în lăcaşul unui reflector care nu funcţiona numai ca să asiste la performanţele unui tânăr, evident foarte frumos, avea ceva singular în sine.

Bob nu-şi făcuse încă apariţia, deşi cea mai mare parte a colegilor săi îşi desfăşuraseră măiestria. Era lăsat spre sfârşit, ceea ce demonstra o poziţie net superioară faţă de ceilalţi dansatori. O dovadă în plus care-i sublinia talentul, dacă acesta exista.

Peter abia dacă gustă juice-ul de fructe. Instinctul – sau poate un al şaselea simţ – îl avertiza că se află în faţa uneia dintre acele fiinţe excepţionale pe care natura le creează cu parcimonie. Să fi fost oare vrăjit de acest adolescent? Nu-l privea cu ochii unui homosexual îndrăgostit de un băiat superb, ci cu ochii unui profesionist expert.

Prezentatorul jovial şi transpirat anunţă ultima şi cea mai aşteptată apariţie a serii fără a uita să ridice în slăvi pe Bob Flynn, cel mai tânăr dintre dansatori, şi terminându-şi

elogiile cu un citat celebru din Cid: *„Aux âmes bien néer la valeur n'attend pas le nombre des années"*. Cuvintele acestea, sugerate de o clientă cu pretenții de intelectuală rafinată, avură mare succes. Sala se cutremură de ovațiile şi strigătele femeilor înfierbântate.

Bob intră pe scenă. Scepticul O'Neill îl privea cu suflarea tăiată. Înconjurat de o aureolă strălucitoare, părea un tânăr zeu. Spre deosebire de predecesorii săi, care executau contorsiuni rapide, mişcări erotice ce evocau ostentativ actul sexual, Bob dansa lent, ca şi cum ar fi plutit pe deasupra norilor. Nu mima acuplarea vulgară, ci încarna dragostea. Îşi lepăda fără grabă veşmintele, schița gesturi mângâietoare, care nu se adresau, în general, partenerului, ci fiecărei femei leşinate după el.

Le fermeca cum îşi farmecă dresorii indieni şerpii, care se leagănă, se leagănă, se leagănă uitând de violența lor nativă, de instinctele lor ucigătoare. Spectatoarele nu mai urlau; în schimb, gâfâiau excitate, ajunse în pragul orgasmului. Nu se mai auzea decât muzica. Fumul țigărilor, care se ridica în rotocoale, îl învăluia într-o lumină sidefie, translucidă, dându-i o aparență ireală. Sexul devenea o simplă anexă a dragostei, acest sentiment puternic, această forță invizibilă care regenerează lumea. Fiecare femeie l-ar fi vrut numai pentru ea, excluzând celelalte rivale.

În sfârşit, se opri gol sub luminile strălucitoare ale reflectoarelor îndreptate asupra lui, subliniindu-i imobilitatea divină...

Tăcerea se prelungea exaltantă, un timp nedeterminat. Câteva secunde, un minut, un secol...

Retragerea lui Bob fu urmată de o furtună de aplauze, de o manifestare de adorație mistică, de un ocean de fericire care antrena pe idolatre într-un vârtej fără sfârşit... O'Neill se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Performanța lui Bob îl lămurise. Băiatul acesta îl va depăşi pe James Dean. Va scoate din minți America. Peter ieşi pe trotuar. Îl aştepta pe Bob aşa cum se înțeleseseră. În fața ieşirii artiştilor se adunaseră vreo sută de femei înfierbântate. Trecătorii, care defilau în ambele sensuri prin fața barului, se uitau curioşi la această masă efervescentă.

O'Neill aşteptă mult timp. Dansatorii ieşeau întâmpinaţi de şuşoteala femeilor exaltate. Portarul se apropie de Peter.

— Bob a ieşit pe uşa de serviciu. Aproape în fiecare seară caută să le înşele pe fanaticele care îl urmăresc avide. Un băiat sacru, Bob al nostru!

„Al nostru", acest termen ambiguu, îl făcea într-un anumit fel pe Peter complice cu cerberul care, spre deosebire de colegul său din Infern, se lăsa uşor cumpărat. Trecură vreo douăzeci de minute fără ca Bob să se prezinte la *rendez-vous*. Peter avea oroare pentru aşteptare; deşi nu acorda acest privilegiu nici colaboratorilor şi nici celor mai cotate dintre vedete, de data aceasta accepta situaţia ca atare. Adolescentul nu-şi respecta promisiunea.

În ciuda orei târzii – era aproape trei dimineaţa – aglomeraţia de pe stradă se menţinea în orele sale de vârf. Strada 42 nu dormea niciodată. Umilit de acest afront, căci suferise un afront, Peter se instală la volanul Cadillacului şi porni spre hotelul Plaza. Îi venea să vomite, îşi aminti cu silă de dansatorii care coborau cu un aer cuceritor treptele scenei, făcând să crească tensiunea admiratoarelor înnebunite. Le îmbrăţişau la întâmplare în timp ce femeile, ajunse în culmea excitării, le strecurau bilete verzi în slipurile derizorii, care abia dacă le acopereau virilitatea, zbierând dement. Iar Bob se târa prin drojdia aceasta, se lăsa atins de clientele desfrânate... O aberaţie de neconceput!...

*
* *

Ieslie Carter, în pofida aerului său de aristocrat blazat, de gentlemen care afişa o politeţe rece, în ciuda aerului său de superioritate, era un masochist. Aştepta cu nerăbdare dineul oferit în cinstea lui Peter O'Neill, deoarece voia să ţină pe Margaret şi pe fostul ei amant pe jeratic întreaga seară. Era dornic să le analizeze tulburarea. Aflase de multă vreme, datorită agenţilor săi particulari – corporaţia avea o armată de „umbre" –, că Margaret şi Peter se iubiseră la nebunie, dar, inconstant, el o părăsise pe neaşteptate. Dragostea arzătoare

a lui Margaret pentru Peter se transformase în ură. Nimic nu provoacă o tortură mai violentă, o durere morală mai răscolitoare decât o dragoste trădată, o pasiune călcată în picioare, o afecțiune tratată cu dispreț. Dar Carter păstra această taină în străfundurile sufletului său.

Margaret se căsătorise cu el pentru a se răzbuna pe Peter, pentru a-i demonstra că îl exclusese din sufletul ei. Soție a miliardarului Carter, invidiată de femeile din înalta societate a New York-ului, apărea la recepții afectând un zâmbet de paradă, o fericire ostentativă. Dar inima îi fusese pentru totdeauna siluită.

Leslie era prea inteligent, prea abil pentru a nu-şi da seama că fusese pentru Margaret un colac de salvare, o ieşire din impas. Îi simțise răceala, dar o disimula cu bună știință fiindcă o iubea. Margaret strălucea printre femeile din lumea ei; chirurgia estetică îi refăcuse frumusețea, îndepărtând granițele vârstei mature la nesfârşit. În plus, era de o senzualitate vulcanică.

Peter, îndrăgostit apoi de Anna, uitase repede de fosta lui amantă. Dar noua sa alegere nu se dovedise benefică. Pasiunea furtunoasă din primii ani se veştejise treptat. Acum, fiecare vâna pe cont propriu. „Caută plăcerea acolo unde o găseşti" era principiul lui Peter. În realitate, nu acorda decât o importanță minoră sentimentelor, sexului, şi îşi trata partenerele cu dispreț şi aroganță, o atitudine acceptată din interes sau masochism. Focul tinereții se stinsese. Nimeni nu ar fi putut să-i analizeze convingerile deoarece anticamera bătrâneții îl făcuse închis, dur, inaccesibil. Doar filmele îi înlocuiau prieteniile pierdute.

*

* *

Pe chipul lui Peter se citea proasta-i dispoziție când Cadillacul opri în fața intrării solemne protejate de o arcadă a imobilului din Park Avenue în care Leslie Carter îşi alesese domiciliul. Faptul că Bob nu venise la întâlnire îi stricase toată noaptea şi ziua următoare. Chiar şi gândurile referitoare la locurile de filmat din New York trecuseră pe planul doi.

Acum își concentra cugetul în jurul lui Carter. De ce îl invitase? Obiceiul cere ca dejunurile sau dineurile de afaceri să aibă loc în marile restaurante. Faptul că Margaret îi fusese amantă complica lucrurile. Clădirea cu patruzeci de etaje în care locuia Carter corespundea proporțiilor și gusturilor lui. Marmură, sticlă, flori, covoare. Peter avea impresia că traversează coridoarele sediului din sticlă închisă la culoare ale corporației. Apartamentul lui Carter, care ocupa trei etaje, cuprindea aceleași elemente decorative la care se adăuga mobila autentică achiziționată de la anticarii cei mai de vază din New York, Paris, Londra și Roma, cele patru capitale ale lumii, cum susținea Carter. Ansamblul era heteroclit, dar varietatea, concepută inteligent, dădea un ton de eleganță și de rafinament. Totul era perfect. Perfect ca și Leslie Carter, ca și costumele lui, ca și ținuta lui.

Peter intra pentru prima oară în microcosmosul intim al președintelui. Nu făcea parte din lumea lui. În cadrul corporației, Peter nu era, păstrând proporțiile, decât o mică rotiță pe lângă Carter, mastodontul.

Un majordom negru, gigantic ca tot ce stăpânea Carter, îi deschise ușa. Vestibulul era tot atât de vast, de impunător, ca un naos de biserică, impresie accentuată de statuile de lemn ale câtorva idoli din epoca romană, așezate pe piedestaluri din piatră cenușie. Condus de majordom, traversă muzeul și intră în marele salon. Leslie și Margaret, unul lângă celălalt, îl așteptau în picioare și îl primiră afișând o mare plăcere. Făceau parte din acea lume artificială care, chiar și în interiorul propriului lor cămin, se comportă ca și cum ar interpreta roluri pe scena unui teatru. Peter constată cu surprindere că fosta chelneriță slăbuță, care se culca cu toți bărbații, căpătase alura unei adevărate doamne. Strângeri de mână, zâmbete de circumstanță. O bucurie nuanțată, fizionomii care ascundeau adevăratele sentimente închise cu șapte lacăte. O'Neill și Carter purtau papioane negre, în timp ce Margaret etala un decolteu adânc împodobit cu un colier de diamante cumpărat de la casa Cleef & Arpels. Părea mult mai tânără decât fostu-i amant. Dar zâmbetul ei schițat politicos de buzele-i senzuale era acum mai rece decât vârful unui aisberg.

Leslie Carter voise să-i pună față în față spre a le studia reacțiile. Se mai iubeau? Peter continua să fie primejdios? Trebuia să-l îndepărteze? Pentru a nu le trezi bănuiala, făcuse în ultimul moment o schimbare.

— Dragă Peter, n-am rezistat ispitei de a invita la acest dineu intim două persoane care îți vor trezi interesul. John Hooper, președintele rețelei de televiziune IRT, și Lavinia Parker, asociata uriașei întreprinderi de publicitate Jameson, Irving & Parker. În realitate, ea conduce toată casa. Tratăm acum intrarea lor în corporație, dar negocierile se dovedesc anevoioase.

Hooper avea reputația celui mai seducător bărbat de pe Coasta de Est. Apropiindu-se de patruzeci de ani, uitase de mult numărul femeilor frumoase, aproape toate celebrități în domeniul lor de activitate, cu care își împărțise patul. Invidioșii susțineau că făcuse o listă, mai degrabă un dosar voluminos, cu toate cuceririle sale feminine. Nu are nevoie, răspundeau prietenii săi, femeile sunt acelea care se laudă cu aventurile lor sentimentale cu John. Invitându-l pe Hooper, Leslie voise să risipească orice iluzii pe care Margaret ar fi putut să le nutrească în privința fostului său amant. Căci, în comparație cu John, Peter părea un biet amărât alături de un prinț.

Prezența Laviniei, spera gazda, o va face geloasă pe Margaret. Femeie de afaceri experimentată, Lavinia cunoștea reputația de Don Juan a lui Hooper. Acesta se culca numai cu tinere care nu depășiseră vârsta de treizeci de ani și fugea ca de ciumă de femeile care își întrețineau tinerețea artificială cu ajutorul chirurgiei estetice. „La ce bun să cumperi o mașină de ocazie cârpită când poți să cumperi una nou-nouță?“, zicea el râzând. „Virginele nu-mi displac, iar virginitatea nu-mi inspiră scrupule deplasate.“ Lavinia, care atinsese patruzeci de ani, voia să dea peste cap aplombul de mascul al lui Hooper, care ridica în slăvi numai fetele tinere. Oare va reuși? Când își punea ceva în cap, Lavinia nu știa ce înseamnă înfrângerea.

Veniseră separat, amândoi în ținută de seară. Hooper era la înălțimea reputației sale. După aperitive, majordomul anunță că dineul este servit.

Masa aranjată oferea un tablou – natură moartă – de o mare somptuozitate; flori, argintărie, cristale, lumânări, totul

într-o sufragerie de marmură verde dispusă pe două etaje. Cinci chelneri negri împinseră cu gentilețe scaunele sub şezuturile comesenilor. Apoi începu defilarea felurilor de mâncare, începând cu morun şi somon afumat.

Taciturnul Carter afişa buna dispoziție şi se străduia să întrețină conversația la un înalt nivel spiritual. Elocința lui strălucitoare antrena pe invitați care îşi dădeau osteneala să se facă agreabili. Oameni de lume, nu comentau decât capriciile vremii, micile intrigi amuzante din înalta societate şi din lumea artelor. Lavinia adăugă la arsenalul obişnuit al discuțiilor un nou subiect: Trump, noul miliardar, care cumpărase iahtul lui Khashoggi, forțat de o criză financiară – trecătoare? – de a se debarasa de această incomparabilă bijuterie a mărilor. O temă jenantă pentru Carter care se dăduse peste cap să-l cumpere – ar fi fost un cadou frumos pentru Margaret – dar fusese eliminat de Trump.

Apoi, Hooper şi O'Neill se lansară într-o discuție dificilă, dar politicoasă pe tema concurenței pe care televiziunea o face sălilor de spectacole. Lavinia susținea că lupta dintre aceste două forțe, iubite la fel de public, n-ar duce la niciun rezultat. În schimb, o colaborare le-ar oferi avantaje enorme.

—Toată lumea ar profita de unirea unor studiouri cu rețelele de televiziune, la care s-ar adăuga şi câteva case de discuri, de casete video ca şi, eventual, o duzină de posturi radio cu publicitatea respectivă, constituind împreună un imperiu de film-video-sono.

— Noi am pus deja bazele unui asemenea ansamblu, zise Carter. Dar mulți producători de filme preferă independența.

— Este normal, interveni O'Neill. Oameni ca Olwen Carr al vostru nu fac decât să mineze corporațiile.

Carter se uita pe furiş la Margaret care tăcea şi se mulțumea să clatine din cap ca şi cum ar fi fost de acord. Ar fi dorit să ştie la ce se gândea. Dar se străduia în van. Niciodată nu fusese în stare să pătrundă misterele soției sale. Răceala ei politicoasă îl exaspera. În ciuda miliardelor lui, nu se putea face iubit de Margaret. Nu o văzuse niciodată râzând decât din vârful buzelor. Nimic nu o putea scoate din apatie.

Apoi reveni la Lavinia. Ideea ei merita toată atenția. Deodată simți că îl încolțea oboseala. Dineul fusese un fiasco. Întrebările sale rămâneau fără răspuns.

Invitații observară plictiseala și amărăciunea pe care gazda nu le mai putea ascunde. La o oră după miezul nopții se retraseră. Ajunși în stradă, se despărțiră după noi asalturi de amabilități. Fiecare se îndreptă spre mașina sa.

Instalat la bordul Cadillacului, Peter aspiră cu voluptate aerul care îi lipsise în casa lui Carter. Trecutul era mort. Mort definitiv. Bău un cocktail ca să-și împrospăteze ideile. Știa însă că nu trebuia să se atingă de alcool.

Ajuns la hotel, trecu pe sub boltă și intră în hol. Când se îndrepta spre recepție pentru a-și lua cheia, un *groom* se apropie de el.

— Domnule O'Neill, un domn vă așteaptă în salonul cel mare.

Peter îl privi cu un aer absent.

— Mulțumesc!

Deodată tresări. S-ar putea ca...

Se răsuci pe călcâie și se avântă spre salonul cel mare.

Miracolul se împlinise. Într-un fotoliu, lângă draperia țesută în aur, Bob stătea nemișcat cu coatele sprijinite pe genunchi, cu fața îngropată în mâinile sale fine. Poziție în care îl întâlnise cu o seară înainte pe scara de piatră. Cinicul, amoralul, scepticul Peter O'Neill se simți purtat pe culmea unui val de lumină, asemenea surfului ce înaintează luând cu asalt plajele din California.

— Bob!, exclamă Peter.

Adolescentul își ridică încet capul. Nu rosti niciun cuvânt, dar Peter înțelese că se lăsa în voia lui. Purta aceiași „blue-jeans" și cămașă în carouri, care contrastau atât de strigător cu somptuozitatea conformistă a salonului.

— Ai luat masa?, întrebă Peter.

Băiatul abia suflă.

— Nu! Dar nu mi-e foame. De zile întregi aproape că nu mai mănânc nimic. Mâncarea mă scârbește.

— Atunci, hai la bar! Un pahar de scotch nu-ți va face rău!

Puținii clienți prezenți la această scenă insolită se uitau cu o curiozitate răutăcioasă la domnul vârstnic îmbrăcat în smoking și la tovarășul său, un vagabond frumos, care distona cu ambianța elegantă.

Încă un pederast, șoptiun bărbat vecinului său. Auzul fin al lui Peter surprinse cuvintele. Întreaga tensiune nervoasă a acestei nopți se reflectă în ochii săi scăpărători. Era atât de furios încât nu aștepta decât o replică nepoliticoasă spre a-l pălmui. Îl scrută cu un aer provocator.

— Vă deranjează ceva?

Interpelatul, speriat, mormăi o justificare searbădă.

— Absolut nimic! Nu am nici cea mai mică intenție de a vă jigni!

O'Neill îi întoarse spatele.

— Bob, hai la bar! Dar, înainte de asta, urmează-mă!

Se înapoiară la recepție.

— O cameră pentru acest domn, îi spuse recepționerului care răspunse cu o politețe extremă:

— Prea bine, domnule!

— Dacă e posibil, lângă apartamentul meu.

— Am înțeles, domnule. Sub ce nume?

— Robert Flynn, actor la „XXI Century".

— Foarte bine, domnule O'Neill!

Oferi o cheie lui Bob, care o primi mașinal de parcă ar fi fost drogat. Recepționerul avusese tactul să nu-l întrebe de bagaje.

La bar, clienții, chiar dacă erau vag șocați de prezența acestuibăiatcare, după veșminte, provenea din cartierele cele mai interlope, nu făcură comentarii, cu atât mai mult cu cât unii îl recunoscuseră pe faimosul Peter O'Neill, regizorul care tot atât de celebru îi egala pe Scorsese, Coppola și Spielberg. Curiozitățile oamenilor de teatru sau de cinema nu mai mirau pe nimeni. Peter invită pe tânărul său protejat să ia loc la o măsuță liberă. Un chelner se prezentă servil.

— Bună seara, domnule O'Neill! Nu-l uită nici pe Bob.

— Bună seara, domnule!

— Un meniu!, comandă Peter. Și, ca aperitiv, icre negre și somon afumat! Șampanie, iar pentru mine un juice de fructe!

Zâmbetul persiflant al lui O'Neill făcu să se arcuiască colțurile gurii cu buze subțiri. Mâncărurile servite în casa lui Carter reapăreau, de data aceasta, în fața lui Bob Flynn, o viitoare vedetă. Bizareria acestei repetiții îl frapa. Margaret, apoi Bob. O seară care îl înviora. Îl intriga însă aerul abătut al băiatului.

— Ceva te necăjește, Bob?

— Nimic, domnule, nimic!

— De acum înainte nu trebuie să te mai roadă grijile. Vacile grase le vor izgoni pe cele slabe. Tot ce ai realizat pe scena acelui bar jalnic, plin de praf și de mirosuri grele, ți se va părea un vis urât, de demult.

Bob nu mai mâncase niciodată caviar. Peter îl învăță cu o răbdare nemărginită cum să întindă icrele negre pe o bucată de pâine și cum să le savureze. Cu somonul, Bob se descurcă onorabil. Deși icrele negre îi plăceau, abia dacă le atinse. În schimb, goli trei pahare de șampanie, ca și cum ar fi vrut să se îmbete.

— Pentru ce faceți toate acestea pentru mine, domnule O'Neill?

Bob știa că nu obții nimic fără a da ceva în schimb. Trupul său? Lui Bob îi era rușine să-i spună că se prostitua pentru a-și asigura existența. Patronul barului, unde făcea striptease, își plătea derizoriu dansatorii: „Fiți mulțumiți că vă ofer ocazia de a fi obiectul dorințelor unor femei cărora le plac bărbații tineri". Bob nu frecventa barurile rezervate homosexualilor. Se lăsa agățat pe stradă de indivizi care se arătau foarte amabili până la consumarea actului sexual. De îndată ce își satisfăceau poftele, îl plăteau, apoi dispăreau pe furiș, rușinați, ca și cum ar fi făcut lucruri demne de reproș. Femeile se dovedeau mai zgârcite decât bărbații, dar se arătau, în schimb, mai avide de sărutări; se agățau de el ca niște lipitori și voiau să-l păstreze câteva nopți la rând fără a-i mai plăti suplimentul datorat. Credeau că, oferindu-i o pizza, două felii de jambon sau o cutie de conserve, se achită de obligațiile lor și așteptau să li se mai ofere încă o noapte de dragoste. Dragoste!... Poeții o cântă, romancierii o ridică în slăvi, filmele o glorifică... Dar Bob nu cunoscuse dragostea. Amorurile plătite cu persoane care îl scârbeau nu însemnau decât dezmăț. Un dezmăț respingător, pe care îl suporta silit de împrejurări.

Apariția lui Bob îl găsise pe Peter nepregătit. El, care nu ajutase pe nimeni niciodată, care își repezea și își umilea colaboratorii cu un fel de plăcere sadică, indiferent de importanța lor, voia să facă din această haimana un actor.

—Asta-i meseria mea, de a descoperi talente. Iar tu ești foarte talentat.

Explicația era numai în parte adevărată. Așa că adăugă visător:

—Am fost atras de tine și din cauza zbuciumului prin care treci. Nici eu nu sunt un om fericit.

O ironie tristă se desenă pe figura lui aspră.

—Mă bucur de celebritate, sunt bogat, câștig enorm, fetele cele mai frumoase mi se aruncă la picioare, așteptând, în schimb, un rol, filmele mele se vând în toată lumea. Am în garaj trei Rollsuri, un Ferrari...

Făcu o scurtă pauză.

— Nu! Ferrari este de domeniul trecutului! Dar aș putea să-mi cumpăr altul... Totuși, viața mea este dedicată filmului...

Arătă cu un gest platourile cu cele mai scumpe mâncăruri orânduite pe masă.

—Aș putea să mă îndop în fiecare zi cu icre negre și să beau cea mai fină șampanie... Din nefericire, sunt singur. Am uitat ce înseamnă dragostea adevărată... Mă întreb chiar dacă am cunoscut-o vreodată... Ce să mai spun, sunt un om demn de compasiune... Nimeni nu-mi acordă un dram de simpatie, de înțelegere, de afecțiune... Este adevărat că nici n-am căutat prietenia nimănui... Disprețuiesc oamenii...

Apoi reluă cu amărăciune:

— Nimic nu-i mai rău decât singurătatea...

Sorbi dintr-o înghițitură juice-ul de portocale.

—Sunt bătrân... În timp ce tu ești tânăr și frumos! Al dracului de frumos!... Cred că mulți ți-au mai spus-o! Posezi comoara tinereții, iar, pe deasupra, nu-ți lipsește nici talentul. Te-am văzut pe stradă singur, plângând, te-am văzut pe scenă asaltat de bacante, te-am văzut în salonul cel mare și te văd la această masă... Nu trebuie să mănânci toată prăjitura ca să-ți dai seama dacă este bună sau nu... Aceste elemente variate și disparate mi-au dezvăluit felul tău de a gândi, reacțiile tale cele mai intime.

M-am familiarizat cu trăsăturile fizionomiei, cu liniile corpului tău... Te-am văzut îmbrăcat şi te-am văzut gol...

Râsul lui persiflant îl descumpăni pe băiat.

—S-ar părea că îţi faci o declaraţie de dragoste! În realitate, mă mărginesc să te analizez...

Reluă apoi pe un ton serios:

—Termină icrele negre, căci vor urma alte minuni culinare! Nu eşti obligat să consumi totul. Am comandat pentru tine o sticlă de vin de 1.000 de dolari. Vreau să văd pe faţa ta ce vei simţi când îţi vei înmuia buzele în această licoare divină.

Un suspin umflă pieptul lui Bob.

— Sunt descumpănit... trăiesc parcă un basm... Visez... Totul îmi pare straniu!, exclamă pe un ton bizar. Şi, în acelaşi timp, trist... foarte trist...

Sprâncenele cenuşii ale lui Peter se încreţiră.

— Nu mi-ai spus ce te necăjeşte.

— Ar trebui să fiu fericit căci am câştigat lozul cel mare. Un zâmbet marcat de amărăciune apăru pe faţa sa frumoasă. Băiatul adăugă:

— Plăcerile care vin prea târziu îşi pierd din valoare.

—Vorbeşti de parcă ai fi atins vârsta mea.

Chelnerul aduse solemn o sticlă prăfuită aşezată într-o rână în interiorul unui coşuleţ... amintea pe Madame Recamier tolănită pe divanul ei. Chelnerul deschise cu grijă sticla prăfuită, turnă puţin din vinul roşu-rubiniu într-un pahar de cristal cu marginile aurite, apoi îl prezentă lui Peter.

--Mulţumesc! Prefer să-l încerce acest tânăr domn! Intimidat, Bob luă paharul, îl duse la gură şi simţi parfumul şi aroma vinului, îl gustă şi chipul i se lumină. Vinul îi coloră pometii, buzele. Bob părea un tânăr Bacchus îmbătat de elixirul zeilor.

— Domnul este un cunoscător, aprecie chelnerul după ce studie jocul de fizionomie al lui Bob.

Băiatul se învioră sub imperiul alcoolului. Frumuseţea lui devenise orbitoare. Peter urmărea cu atenţie expresia schimbătoare de pe faţa lui Bob. Îl şi vedea în cadrul obiectivului, în timp ce reflectoarele lăsau să cadă asupra lui ploaie de lumini. Înveselit de vin, Bob uită de necazuri. Savură mâncărurile,

până atunci necunoscute, sorbi puțină şampanie şi termină cu două pahare de Courvoisier. Şoptea cuvinte lipsite de sens, râdea fără motiv şi părea fericit.

Peter îl conduse în camera sa, îl dezbrăcă şi îl culcă în patul orânduit pentru noapte. Admiră nuditatea superbă a lui Bob.

„Într-adevăr, natura este generoasă cu unele ființe umane", reflectă Peter.

Bob îşi întinse brațele spre el.

— Vreți să facem dragoste?, îl întrebă.

— Acum eşti obosit. Trebuie să dormi. Să ştii că nu-ți cer nimic în schimb, nici pentru dineul din seara aceasta, nici pentru ceea ce voi face pentru tine în viitor!

Îl mângâie pe frunte şi îl acoperi. Apoi se duse în apartamentul său prin uşa de legătură, pe care camerista de la etaj o lăsase deschisă pentru orice eventualitate.

*

* *

A doua zi, Peter, însoțit de Bob, vizită sălile de recepție ale hotelului „Pierre", un sit apropiat de lacul din Central Park, o stație de metrou, o stradă jalnică şi, în sfârşit, Bursa, unde se gândea să filmeze câteva scene. Încerca o senzație plăcută de a avea în preajma lui un tânăr care nu-i era nici asistent, nici nu făcea parte din conducerea studioului. Se simțea sprijinit de un prieten, de un băiat care-i merita încrederea, care îi împărtăşea viața. Pentru a ajunge la această concluzie, la această comuniune de sentimente, nu avusese nevoie de tratative, de discuții... Totul se înlănțuise firesc.

În cadrul acestui miniturneu intrară şi la Di Pinto, un magazin cu îmbrăcăminte bărbătească de mare lux. Peter explică croitorului că dorea un set complet de costume pentru însoțitorul său.

— Voi lua toate măsurile, îi zise patronul care-l întâmpinase personal.

— Mâine plecăm la Los Angeles. Găsiți-i costume gata făcute.

Croitorul, zvelt, curtenitor, îl privi pe Bob pe deasupra ochelarilor, îl studie ca un sculptor care îşi studiază modelul înainte de a da prima lovitură de ciocan.

—Are un corp atât de perfect încât aş putea să-i ofer, dacă sunteţi de acord, câteva dintre costumele prezentate la ultima noastră expoziţie de modă bărbătească. Preţul va fi mai ridicat deoarece este vorba de unicate...

—Preţurile dumneavoastră sunt şi ale mele. Nu-mi place târguiala. Dar, cât mai repede! Ne grăbim!

Croitorul şi ajutoarele sale prezentară o serie de costume de ultimă modă care păreau confecţionate pentru Bob. Din când în când, acesta arunca priviri alarmate spre O'Neill. Profitând de faptul că vânzătorii magazinului se îndepărtaseră pentru a aduce alte piese, îi şopti:

— Dar eu n-am bani să-mi cumpăr ţoalele astea!

—Cine ţi-a spus că trebuie să plăteşti? Este un avans din viitoarele tale onorarii.

Bob părăsi magazinul urmat de un şir de vânzători care umplură portbagajul Cadillacului de cutii cu litere aurite ce conţineau costume bleumarin, gri, maro, albe, costume de sport, precum şi cămăşi, ciorapi de mătase, pantofi şi lenjerie asortată. Bob avea senzaţia că pluteşte într-o lume a viselor. Se instalară în Cadillac, care se puse lin în mişcare. Tânărul privea în jur, pipăia banchetele din piele, tabloul de bord, geamurile...

— Ce faci acolo?

—Mă întreb dacă nu sunt mort...

—Mort? Ce idee!

—Şi dacă n-am ajuns în rai! Numai că oamenii de teapa mea nu au acces în rai!

— Nu! Nici nu visezi şi nici nu eşti mort. Ai făcut primii paşi spre o carieră care îţi deschide porţile raiului pământesc. Mari artişti au trecut prin greutăţi teribile ca să pătrundă în lumea filmului. Tu ai fost mai norocos. Asta-i tot!

*

* *

Cinară la „The Quilted Giraffe“, un restaurant de lux, pe care Bob nu-l văzuse până atunci decât pe dinafară, fără să-şi închipuie că într-o zi se va număra printre clienți. Se uita în jur, la clienți, tineri sau bătrâni, care purtau cu toții pecetea clară a bogăției. Femeile îşi etalau bunăstarea prin inele, brățări, coliere care străluceau lansând mii de focuri.

—Am rezervat pentru seara aceasta bilete la Metropolitan Opera House. Va fi un spectacol de balet pe care trebuie să-l vezi, Bob. Doar eşti dansator! Eu sunt puțin obosit, apoi trebuie să revăd scenariul. Să introduc un rol pentru tine şi să fac câteva îmbunătățiri absolut necesare.

—Dacă nu vreți să ieşiți în seara aceasta, rămân cu dumneavoastră. N-am să vă deranjez. O să mă uit la televizor...

— Nu! Tu te vei duce la spectacol! Ştii să conduci? Îți încredințez Cadillacul.

— Nu îndrăznesc să mă aventurez... Mi-am luat permisul de conducere doar de câteva luni.

—Maşina este asigurată. Dar dacă tu vrei, cer un şofer.

— Dar va costa foarte scump...

—Bob, dacă vrei să-mi faci plăcere, să nu-mi mai vorbeşti de bani!

Adolescentul purta un costum bleumarin, ca şi clienții invidiați pentru eleganța lor şi părea ciudat să-şi schimbe blugii rugoşi, cârpiți, spălăciți şi cam strâmți, deoarece între timp mai crescuse. Nu-şi dădea seama că blugii strâmți şi colanți îi scoteau în evidență contururile virilității şi că acea umflătură promițătoare atrăgea privirile surescitateale amatorilor. Când trecea pe stradă, femeile îl fixau cu o insistență jenantă. Mulți trecători, cu dorințele trezite, se opreau să-l admire. Aceasta era meseria lui, de a-i provoca, de a-i înfierbânta. În ciuda naivității şi candorii sale, îşi dădea seama de adevărata semnificație a interesului pe care-l trezea. Şi se obişnuise să-i farmece pe oameni.

Când îşi văzu în oglinzile hotelului propria imagine în costum bleumarin cu o cupă admirabilă, cravata cu desen discret, cămaşa de mătase albă şi îndeosebi batista imaculată care împodobea buzunarul de la vestă, abia dacă se putu recunoaşte. Îşi admira eleganța, dar în acelaşi timp simți regretul

de a-şi fi pierdut copilăria. Avea aerul unui adult. Este adevărat, foarte tânăr, dar care trecuse de pragul adolescenței. Dintr-odată deveni conştient de trecerea timpului. Înainte de a-l fi cunoscut pe Peter O'Neill era speriat, deoarece clienții preferau băieții tineri, foarte tineri. Adolescenții erau bine plătiți. Cum treceau de douăzeci de ani, prețurile începeau să scadă vertiginos. Iar când se apropiau de treizeci de ani, doar beţivii, aproape inconştienți, îi mai pescuiau de la fund.

Acum nu se mai temea de viitor... Viitor... Fața i se întunecă... Încercă să-şi alunge gândurile...

Când auzi vocea lui Peter, care îi striga din apartamentul său să se grăbească, îi răspunse că era gata şi veni în fugă. Acesta îl privi îndelung, apoi îi refăcu nodul de la cravată.

—Perfect! Perfect! Ai aerul unui prinț ieşit incognito pentru a cunoaşte viața nocturnă a New York-ului.

Când intrară în restaurant, ochiul versat al lui Peter sesiză că toate privirile se îndreptau spre tânărul lui însoțitor. Invidia se descifra uşor pe figurile bărbaților. Femeile îşi pipăiau cu cochetărie genele false. Semne care nu-l înşelau niciodată. Făcuse o bună achiziție.

Peter chemă pe *maitre d'hotel* şi îi ceru un şofer care să conducă Cadillacul domnului Robert Flynn. Adolescentul întrebă dacă protectorul său nu-l supunea unei noi încercări. Se despărțiră în hol.

— Petrecere bună, Bob!

Înainte de a se despărți, Peter îi vârî în buzunar un teanc de bancnote verzi.

Un *groom* se apropie de Bob.

— Domnule Flynn, maşina vă aşteaptă!, zise cu o politețe excesivă.

Uşor ameţit, Bob îşi duse mâna la frunte. Se simțea purtat de un vârtej strălucitor care îl înfricoşa.

— Nu vă simțiți bine, domnule Flynn?, se interesă binevoitor *groom*-ul. Vreți o aspirină?

— Mulțumesc! Nu face nimic. O indispoziție uşoară.

Portarul galonat îi deschise grăbit uşa dublă de cristal. Şoferul în livrea, cu şapca în mână, îi deschise portiera din spate, apoi se instală la volan.

—Metropolitan Opera House!, comandă Bob cu o voce care nu era a lui.

„A comanda"! O atitudine care până acum îi era străină.

—Mi-am împrospătat provizia de băuturi, domnule Flynn, anunță șoferul. *Maitre d'hôtel* mi-a comunicat că preferați Courvoisier. Mi-am permis să adaug și câte o sticlă de Fine Napoleon, de scotch și de șampanie.

—Mulțumesc...

— Frederic, la dispoziția dumneavoastră, domnule.

Ia Metropolitan House îl conduseră la un fotoliu de orchestră.

Metropolitan House îl fermeca pe Bob. Admira tapiseriile semnate de Chagall, covoarele roșii care acopereau treptele scării principale, candelabrele de cristal, plafonul cu frunze aurite. Amploarea sălii, spectatorii eleganți, cea mai mare parte în vârstă, murmurul publicului, parfumurile care îmbălsămau atmosfera, fotoliul moale erau alte elemente care îi trezeau curiozitatea. Oamenii încântați de frumusețea lui nu-l mai priveau cu o insistență provocatoare, ca foștii clienți, ci se uitau la el ca din întâmplare.

Se obișnuise repede printre oamenii bogați, o acomodare pe care Peter o remarcase cu plăcere.

Peter!... Peter O'Neill!...

Bob își aminti fața lui aspră, prelungă, brăzdată de ani și totuși atât de scumpă, în pofida zâmbetului ironic. Acest om era un Dumnezeu pentru el. Nu încercase niciun moment să se strecoare în patul lui, deși ușa dintre cele două camere era deschisă. Era pentru prima oară când un om cheltuia bani pentru el fără să profite de trupul lui, să se bucure de el, pentru a se desfăta. Ceva de neînțeles? Îl aprecia pe Peter pentru atitudinea lui și îl ridica pe un soclu de fildeș. Peter îl considera om, și nu obiect.

Spectacolul de balet îl uimi. Dar nu reușea să-și păstreze calmul, nici să urmărească atent evoluțiile dansatorilor. Mișcările lor grațioase distonau cu contorsiunile brutale, grosolane, ale tinerilor săi tovarăși de striptease, care aveau obligația să le excite pe spectatoare, la care se adăuga și consumul de băuturi alcoolice, menit să umple buzunarele patronului.

La prima pauză se ridică şi părăsi teatrul.

Peter îi vorbea de viitor, de cariera sa, dar Bob voia să uite viitorul. Îi ajungea să trăiască prezentul. Coborî treptele de marmură... Cadillacul înaintă în întâmpinarea lui... Şoferul îi deschise din nou portiera... Ce senzaţii exaltante!... Înainte de a se urca în maşină, Bob îmbrăţişă cu privirea o parte a cerului înstelat care se întindea spre un infinit strivit între zgârie-norii din Lincoln Center. Ar fi vrut să ştie ce este dincolo de acest infinit. Deoarece în ochii lui cerul nu era decât o boltă enormă perforată, în care se aflau globuri electrice, ca un plafon al unui bar nemăsurat de mare. Doar nu i se spune boltă cerească? Aşadar, trebuie să fie o altă lume dincolo de această boltă... Poate că raiul... Dar, dacă există un rai, cu siguranţă că acesta n-a fost conceput pentru băieţi ca el, care îşi vindeau trupul celor care ofereau mai mult. Erau printre prostituaţi portoricani cu ochi dulci şi buze roşii, mexicani cu pielea oacheşă, italieni zvelţi, cu părul buclat, spanioli curtenitori cu gesturi rotunde, prevenitoare, americani din Middle West eşuaţi pe străzile New York-ului. Niciunul dintre ei nu atinsese douăzeci de ani... Nu lipseau nici amatorii care se vindeau din plăcere, din dispreţ faţă de convenţiile sociale sau de prejudecăţile din familiile puritane. Băieţii din baruri „artişti" ca şi el, se dezbrăcau încet în faţa publicului dezlănţuit, scoţându-şi veşmintele unul după altul ca trandafirii cărora li se smulg petalele până când rămâne un boboc golaş la capătul unei tije verzi. Apoi mai erau efeminaţii pe care Bob şi ceilalţi tineri îi detestau şi îi disprețuiau. Bărbatul trebuie să rămână bărbat, oricare i-ar fi obiceiurile, tarele, perversiunile, plăcerile... De cealaltă parte a barierei erau clienţii, tineri sau bătrâni, bogaţi sau mai puţin bogaţi. Bătrânii voiau să-şi retrăiască tinereţea pierdută. Bob ura bandele de adolescenţi care îi ademeneau pe unii bărbaţi în colţuri mai retrase ca să-i jefuiască. Apoi, mai erau femeile care se târguiau pentru câteva monede şi care, după o noapte de dezmăţ, săreau din pat, îşi făceau toaleta şi plecau fiecare la slujba sa... Erau băieţi care-şi ascundeau homosexualitatea şi alţii care se lăudau cu asta... Bob n-ar fi ales lumea putredă dacă ar fi avut bani suficienţi pentru a se întreţine. Dar sărăcia, şomajul, indolenţa sunt cei mai răi sfetnici.

În fața clădirii lui Metropolitan House, un băiat, portorican după toate aparențele, frumos şi zvelt ca o trestie, îi tăie calea privindu-l în ochi, căci homosexualii se recunosc între ei, şi îi lansă o invitație mută. Ghicise că Bob, după haine şi după Cadillacul care îl aştepta, trebuie să fie un client plin de bani. Acum, Bob făcea parte dintre cei bogați care îşi puteau permite fantezia de a cumpăra fete sau băieți. Dar, în clipa aceea, Bob avea oroare de orice apropiere trupească, chiar şi între soț şi soție. Acum putea să sărute din plăcere, alegându-şi cu grijă partenerele.

Îşi aminti de un episod din viața sa. O femeie bogată între două vârste, destul de drăguță, îi propusese să-l întrețină, cu condiția de a i se dedica. Să se culce numai cu ea, s-o însoțească peste tot, să fie un cavaler amabil. Văzuse cu câteva zile înainte filmul „American Gigolo". Un vânzător de plăceri se băgase sub fusta unei femei împins de nevoia de a se dezvinovăți de o crimă pe care n-o săvârşise. Dragostea sa târzie pentru clienta generoasă, care îl salvase cu riscul de a se compromite, nu era dragoste, ci doar exteriorizarea recunoştinței sărmanului gigolo, dus de zgardă.

Lui Bob îi plăcea libertatea. Refuzase propunerea femeii drăguțe. Avea morala sa. Nimic nu i se părea mai josnic, mai ruşinos decât să fie întreținutul unei femei, fie ea şi miliardară. Nu voia să datoreze nimic nimănui. Oferta lui Peter O'Neill era cu totul altceva. I se prezenta pe tavă o carieră invidiată, visată de toți tinerii din lume, fără să i se ceară nimic în schimb. Chiar şi când i se oferise după dineul de la Plaza şi după instalarea sa în camera de lux, care depăşea visele lui cele mai extravagante, Peter nu-i acceptase dăruirea.

— În Strada 42!, zise Bob, apoi intră în maşină.

Coborî geamul apăsând pe un buton; acum, privea trecătorii care se încrucişau pe trotuar. Recunoştea cu uşurință băieții şi fetele vânzătoare de plăceri. Îi ceru şoferului să se oprească.

— Vreau să fac o mică plimbare pe jos. Să mă urmezi.

— Prea bine, domnule.

Frederic ştia că îi va fi greu să înainteze lent prin circulația aceea nenorocită, dar se prostitua pentru un bacşiş.

— Poate doriți să vizitați un bar cu cele mai frumoase fete din New York?

— Mulțumesc. Am să-ți spun dacă am nevoie.

Bob coborî. Lumea bizară, obișnuită a Străzii 42 se grăbea îmbătată de spectacolul acestei căi lactee, aţâţată de vitrinele seducătoare, prinsă de acest „perpetuum mobile", căci strada nu se golea nici ziua, nici noaptea. Graba nu avea ce căuta pe Strada 42. Aglomerația o făcea imposibilă. Aici întâlneai trecători curioşi, turişti uimiți, îndrăgostiți, drogați buimaci, prostituate şi prostituați, legiuni de vânzători de droguri, cerşetori, naivi, vagabonzi, cowboys de noapte în căutare de bani, vânători de toate vârstele pândindu-şi prada, derbedei beți puțind a alcool.

Toată lumea îl măsura din ochi ca pe o pasăre rară, deoarece bogații, cu excepția unor extravaganți, nu circulau niciodată pe jos pe această stradă, faimoasă în toată lumea. Privilegiații treceau adăpostiți de geamurile limuzinelor, geamuri închise cu grijă, căci riscau să primească un scuipat în obraz. Vagabonzii beți se răzbunau astfel pe toți bogații aroganți şi eleganți. Maşinile mari şi somptuoase nu se opreau decât la intrarea unor baruri la modă, păzite de portari galonați şi de două sau trei gorile, care îi îndepărtau pe curioşi şi îi salutau pe privilegiații care intrau călcând pe un covor roşu sub o boltă cu ghinde aurite, după ce parcurgeau blazați spațiul dintre automobil şi uşa deschisă cu grăbire a localului.

Câțiva băieți, foşti camarazi ai lui Bob, crezură că îl recunosc, dar nu îndrăzniră să se apropie de el, căci se temeau să nu-l confunde cu vreunul dintre acei bogătaşi trândavi care, din întâmplare, îi semăna. Îmbrăcămintea lui fasonată după ultima modă şi care împrăştia mirosul unei foarte scumpe ape de toaletă franțuzeşti îi intimida. Bob fusese ispitit de ideea de a intra în barul în care foştii săi camarazi începeau abia exhibițiile de striptease, apoi să se prezinte patronului, să-i ceară ultimul său salariu, iar, în final, să-i anunțe cu o răceală afectată decizia-i de a abandona teatrul. Va trece ca o stea căzătoare, care sclipeşte o clipă, apoi se pierde în neant... Înțelese însă că o asemenea vizită ar fi deplasată... Dar, când păşi prin fața intrării, portarul îl privi uluit. Clătină

capul descumpănit, întrebător. Amuzat, Bob îi spori confuzia, făcând semn şoferului să oprească limuzina.

Frederic sări de la volan şi – prevenitor – îi deschise portiera. Bob se instală pe bancheta dinapoi, rezervată stăpânilor, apoi Cadillacul se îndepărtă.

Bob nu acţionase împins de orgoliu, căci nu cunoştea acest sentiment. Mai degrabă fusese mânat de plăcerea copilărească de a juca o farsă, îmbinată cu dorinţa de a se scălda în cuprinsul visului trăit... Senzaţia de vis era accentuată de instinctul absurdităţii vieţii trăite până atunci... Pătrunsese într-un tunel strălucitor, evanescent, care nu-i permitea să se îndrepte decât spre un sfârşit inevitabil... un sfârşit pe care voia să-l uite... Privea lumea care se scurgea în jurul lui, conştient de norocul care-l atinsese cu bagheta sa magică... Pe de altă parte, în fundul acestui tunel se afla o cale lactee prinsă – încă o absurditate – într-un vârtej din care nu se putea desprinde... Vârtejul îl purta spre o gaură neagră, gigantică... gaura îl atrăgea cu o asemenea forţă, încât lupta lui de a se elibera era pierdută dinainte...

Contrastul dintre lumina strălucitoare şi tenebre îl speria, îl exaspera... Înainta pe acest drum bizar, urmându-şi destinul în voinţa Parcelor, cum ar fi spus anticii... Luminile care i se dezvăluiau, pe măsură ce avansa, îi evocau stelele pe un fundal negru, infinit... Bob nu îşi însuşise o cultură formată treptat, asemenea adolescenţilor de vârsta sa, care frecventează şcoli, acumulează cunoştinţe şi le uită de îndată ce îşi iau diplomele. O strălucire falsă. Cei mai mulţi devin mediocrităţi patente. Doar o minoritate extrem de restrânsă aprofundează materiile ale căror rudimente le-au învăţat la şcoală...

Avid de lectură, Bob citea tot ce-i cădea în mână. Literatură bună sau proastă, reviste de cinema şi de ştiinţă. Parcursese, din întâmplare, câteva cărţi de astronomie. Ştia, de pildă, că anumite particule atingeau viteze care depăşeau de departe concluziile lui Einstein în domeniul faimoasei teorii a relativităţii, dar nu avea habar de mecanismul, de fapt foarte simplu, care conduce universul sau de energia care se afla în fiecare fiinţă umană, ca şi în fiecare furnică... Citise „Romeo şi Julieta“, găsise într-un tomberon o cărticică ce îl fermecase,

dar nu ştia cine a fost Shakespeare... Asculta, transportat pe aripile de aur ale muzicii, simfoniile lui Ceaikovski, dar ridica din umeri dacă i se vorbea de compozitor... Se extazia în faţa operelor de sculptură şi de pictură, dar îi scăpa semnificaţia artei... Vorbea argoul englezesc al drojdiei societăţii, însă, dotat cu o inteligenţă nativă strălucitoare, putea să folosească limbajul elegant deoarece adoptase cu uşurinţă modul de a se exprima al clienţilor săi, artişti, oameni de ştiinţă, scriitori, doamne din înalta societate sau nobili cu gusturi rafinate. Se adapta, ca un cameleon, faţă de oameni şi de împrejurări. Poate că şi mimetismul acesta îl impresionase pe Peter O'Neill... Concepea universul cu milioanele şi miliardele sale de ani-lumină, dar nu putea să împartă un număr. Bob era un fenomen extrem de rar. Un diamant brut de o frumuseţe şi de o mărime fără pereche, pe care nimeni nu-l şlefuise... Părăsea un trecut în care haosul şi negura mizeriei se dădeau la o parte pentru a-l lăsa să intre în lumea privilegiaţilor.

Citise într-o revistă că Steve McQueen înlocuia din dialogurile sale cuvintele greu de pronunţat, din cauza lipsei lui de cultură. Bob însă nu se va poticni de asemenea piedici. Va şti să se descurce fără probleme. Va fi actor. Un mare actor. I-a spus-o Peter O'Neill. Ochii i se umplură de lacrimi de emoţie.

— La hotel!, porunci şoferului.

Capitolul 3

Știrea cu privire la sporirea bugetului „Orgiei americane" sosi la Los Angeles înainte de întoarcerea lui Peter O'Neill de la New York. George Bryner primi drept afront favoarea acordată personal regizorului, deoarece, în mod normal, problemele financiare dificile trebuiau să urmeze calea ierarhiei administrative, singura abilitată să negocieze la nivel înalt. Dar George era sigur că n-ar fi putut obține rezultatele lui O'Neill. Ar fi fost refuzat cu argumente juridice și financiare și i s-ar fi arătat ușa politicos, dar categoric.

Totuși, el și Peter ar fi trebuit să fie prieteni deoarece văzuseră lumina zilei în același an și în același orășel din Middle West; doar un gard de lemn câinesc despărțea casele lor de burghezi cu dare de mână. Dar, încă din adolescență, o antipatie profundă, greu de explicat, îi îndepărtase unul de celălalt. Amândoi erau inteligenți, ambițioși, certăreți și susceptibili. La școală, spiritul lor de emulație luase proporțiile unei rivalități înverșunate. Făceau curte aceleași fete și străluceau la fel pe terenurile de sport. La Universitatea din Yale aleseseră aceeași specialitate: finanțele. Împinși de hazard, sau poate din dorința de a-și învenina reciproc viața, se angajaseră la același grup bancar, „Intercontinental", care fusese înghițit mai târziu, printr-o lovitură financiară sălbatică, de către corporația „Universal". Pe atunci deveniseră deja persoane importante și conduceau câte un departament.

După o luptă îndelungată, George Bryner fusese înscăunat preşedinte al studioului, care pe atunci înregistra pierderi în creştere. Era pe punctul de a fi concediat, însă avusese şansa de a-l reîntâlni pe Peter O'Neill, care îşi schimbase profesia alegând-o pe cea de cineast. După o serie de filme mediocre, Peter realizase câteva superproducţii care recoltaseră sute de milioane de dolari. George Bryner fusese salvat.

Dar recunoştinţa este o mâncare care se digeră greu. George detesta faptul de a fi obligatul lui O'Neill, a cărui stea se înălţa vertiginos. Aflase că Leslie Carter voia să-l înlocuiască cu O'Neill. Acesta însă refuzase orice promovare administrativă care l-ar fi îndepărtat de producţia de filme. Dar cât va mai rezista tentaţiei? Acum, nimeni nu l-ar mai fi putut împiedica să-şi asume într-o zi preşedinţia unei societăţi independente de producţie. Leslie îi făcea toate concesiile, numai să nu-l piardă. Exemplul lui Spielberg, al lui Lucas şi al lui Coppola, care se eliberaseră de dominaţia multinaţionalelor, lua proporţii...

Strivit de gânduri negre, Bryner se plimba agitat de la un capăt la celălalt al biroului său. Îndemnat de nevastă-sa şi de o atracţie exagerată pentru lux, cumpărase pe credit o vilă somptuoasă mobilată pe Beverly Hills, care îl costase patru milioane. Împrumutase un milion şase sute de mii de la Banca Sunderland şi trebuia să achite lunar o sută douăzeci de mii de dolari. Urmaseră şi alte împrumuturi: pentru blănuri, pentru rochii, pentru bijuterii, pe care Gloria, soţia sa, o actriţă mediocră, le cumpăra ca să-şi păstreze „standingul"; facturile se precipitau cu o frecvenţă supărătoare. Un Rolls pentru soţie, un Cadillac pentru sine, un Ferrari pentru Chris, fiica lor, de asemenea actriţă, ca şi o Honda cu patru cilindri pentru Herb, fiul lor, îl despuiaseră de încă cinci sute de mii de dolari. Salariul şi beneficiile realizate abia dacă îi ajungeau să achite ratele scadente. Concedierea lui ar fi fost un dezastru.

Îşi reproşa furios coşmarul meritat care îl chinuia şi cu ochii deschişi, în timpul zilei, la birou, la dejunurile de afaceri, la dineuri şi la recepţiile pe care le oferea în fiecare sâmbătă. Dorise să aibă o soţie cu patruzeci de ani mai tânără decât el. O părăsise pe dulcea şi devotata Katherine, care îmbătrânise lângă el şi îi dăruise doi copii, pe Chris, o fată frumoasă, dar

voluntară, mândră şi arogantă, ca şi tatăl ei, şi pe Herbert, Herb pentru prieteni, care nu avea nimic excepțional în afară de pasiunea pentru motociclete cu mulți cilindri şi ataşamentul față de tovarăşii săi amatori de plimbări lungi şi de încăierări.

Gloria, formidabilă la pat, nu-şi îndeplinise promisiunile pe plan profesional. George ar fi preferat ca ea să renunțe la cariera de actriță şi să se dedice rolului de stăpână a casei. Dar Gloria refuza. Datorită influenței bărbatului său, făcea rost de contracte, chiar dacă regizorii fugeau de ea ca de ciumă. George retrăia drama lui Hearst, care făcea toate sacrificiile pentru ca metresa lui, Marion Davies, să devină o stea, în ciuda lipsei de talent. Din nefericire, George nu dispunea de mijloacele financiare ale lui Hearst.

Herb şi îndeosebi Chris nu-i iertau divorțul şi intrarea în casa lor a unei intruse pe care o urau. Dar George înfrunta toate neplăcerile ca s-o păstreze pe Gloria. Grație frumuseții ei senzuale recâştigase tinerețea şi bucuria de a trăi.

Katherine îi trezea amintiri penibile. Lângă ea simțea cum îmbătrâneşte. Era o femeie mărunțică, cu capul rotund, cu ochii rotunzi, cu nasul rotund, cu sânii, şoldurile şi fesele rotunde. Părea o minge de tenis încărcată de mătăsuri şi de bijuterii. O minge bătrână, moale, inutilizabilă. Se căsătorise cu ea fiindcă tatăl ei era un preşedinte „tycoon" al unei multinaționale, care ar fi putut să grăbească ascensiunea ginerelui şi să-l ajute în carieră. Dar socrul – bogat, generos şi gata să facă orice plăcere fiicei îndrăgostite nebuneşte de soțul său – murise într-un accident. Derapând brusc, Rollsul lui se lansase cu o sută de kilometri pe oră într-o prăpastie. George risipise zestrea soției în afaceri hazardate. Într-o noapte de insomnie făcuse bilanțul căsătoriei sale. Existența Katherinei devenea o povară. Îi făcea greață corpul ei durduliu şi flasc când se lipea de el în patul conjugal. Dar visele acestea urâte trecură.

Acum, George zâmbea satisfăcut ori de câte ori se uita în oglindă. Cine ar fi zis că era trecut de şaizeci de ani? Nu i se dădea mai mult de patruzeci. Părul argintat devremeii dădea un aer distins, ridurile nu-i stricau fața, ochii îi erau plini de viață, corpul îşi păstra suplețea. Nu-şi comanda costumele la Londra, ca Leslie, dar eleganța sa atrăgea încă atenția. Sau se hrănea

cu iluzii? Gloria lipsea aproape toată ziua de acasă fiindcă interpreta un rol secundar într-un film de categoria „B".

Chris, de asemenea actriță, juca într-un film pe care îl realiza Peter O'Neill. Oamenii se întrebau dacă o acceptase pentru talentul ei sau pentru că era fiica președintelui studioului? George își manifesta aversiunea față de alegerea lui Chris, cu atât mai mult cu cât rivalitatea dintre fiică și mama vitregă lua proporțiile unui conflict permanent. Chris o sfida pe Gloria și îi ridiculiza nulitatea profesională. Iar, ca să pună capac la toate, George își bănuia fiul că se droghează. Nu avea dovezi, însă aerul acestuia, adesea buimac, îl tulbura.

Secretara îi anunță sosirea domnului O'Neill. Nu-l lăsă să facă anticameră, deoarece îi cunoștea susceptibilitatea.

—Vin direct cu taxiul de la aeroport, George. Bagajele mi le-am trimis acasă cu mașina de serviciu.

George îl felicită pentru succes, apoi adăugă cu o solicitudine afectată:

—Accidentul mașinii dumitale m-a impresionat profund. Din fericire, victima este un străin.

Peter se întrebă de ce interlocutorul său dezgropa această afacere dezagreabilă. Schimbă subiectul ca să-și manifeste indiferența.

— În drum am făcut un tur pe platou. Sunt consternat. Godwin nu este la înălțimea încrederii mele. Lucrează ca un amator. În seara aceasta am să studiez scenele turnate în absența mea. Bănuiesc că trebuie să refac totul.

Era un șah la rege, deoarece Godwin Mason, al doilea asistent realizator al lui O'Neill, se bucura de protecția președintelui. Apoi adăugă:

—Sincer, îmi pare rău de această călătorie la New York. Și dumneata ai fi putut rezolva tot așa de bine problema sporirii bugetului.

Încă o săgeată lansată împotriva lui George. Peter voia să-i sublinieze inutilitatea, rolul lui de președinte fără personalitate.

*

* *

Bob Flynn auzise de multe ori vorbindu-se de California, de cerul ei veşnic senin, de vara care se prelungea de la un capăt la celălalt al anului, de frumusețea peisajelor, de bogăția şi exotismul oraşelor, de lumea extravagantă dominată de industria cinematografică, de Silicon Valley şi de falia San Andreas... Falia!... O amenințare permanentă a morții... În epoca sa tristă de striptease, California era pentru Bob mai inaccesibilă decât luna pentru un amator de ascensiuni cu balonul. Şi totuşi, imposibilul se realizase. Încă sub imperiul unei emoții puternice, se trezea pe aeroportul internațional de la Los Angeles, lângă un om care, cu câteva zile în urmă, era pentru el un necunoscut.

Se afla în pragul unei experiențe extraordinare care îl înfricoşa. Cine ar fi putut să-l asigure că această aventură nu era rezultatul unui capriciu al lui Peter O'Neill, care ar putea să-l părăsească într-o zi? Simțea cum i se urcă în obraji ruşinea; păcătuia lăsând îndoiala să i se strecoare în inimă. La urma urmelor, în cel mai rău caz, putea să-şi reia vechea meserie, chiar dacă această supoziție îi ridica un nod în gât. Nu! Peter O'Neill nu-l va părăsi. Între ei se născuse o legătură greu de definit, dar foarte puternică.

Peter îl conduse cu un taxi la studio. „Marele" O'Neill fu primit ca un suveran de către supuşii săi. Bob simți că ameteşte pe platoul în plină activitate. Camerele instalate pe suporți cu forme bizare, reflectoarele orbitoare, mulțimea de tehnicieni, actorii, nenumăratele accesorii, un adevărat caleidoscop în care se amestecau culori, fețe, lumini şi umbre. Decorul reprezenta un salon cu linii moderne.

O voce strigă: „Acțiune!". Apoi se desfăşură o scenă de dragoste între o fată frumoasă ca manechinele prezentate în revistele de modă şi partenerul ei, mai scund, suit pe un scăunel. Datorită acestui mijloc reuşeau să-şi lipească buzele ajunse la acelaşi nivel pentru a simula o sărutare arzătoare. O mare liniște se aşternuse peste mulțimea nemişcată. „Tăiat!", porunci aceeaşi voce.

Toată lumea se puse în mişcare ca să pregătească scena următoare. Tânărul coborî de pe scăunelul său.

— Îngrozitor!, exclamă O'Neill. Trebuie să iau eu frâiele în mână!

Apoi se întoarse spre Bob, la care oamenii se uitau curioşi.

—Aşteaptă-mă aici! Mă duc să-l văd pe preşedinte şi mă întorc.

Bob se uita în jur. În mijlocul acestei lumi surprinzătoare, asemenea unui stup de oameni ce lucrau pentru acelaşi scop şi care, aparent, erau un întreg, se simţea marginalizat, străin. Hazardul îl aruncase printre creatorii de filme care făceau America să viseze şi se hrăneau cu propriile vise. La cinema, oamenii, aşezaţi pe câte un scaun umplut cu câlţi, uitau de condiţia lor, de griji, de urâţenia vieţii, ca să se piardă pe cărările westernului, să se amestece printre oaspeţii unor recepţii superbe, să tremure de groază în faţa măştilor unor fiinţe diforme, oribile.

Deocamdată, Bob nu se simţea în apele sale. Dacă la început îi trezise o anumită curiozitate faptul că se afla în preajma lui O'Neill, acum se simţea uitat, ignorat, ca şi cum n-ar fi existat. Chiar şi aceia care îi cereau să se dea la o parte pentru a instala câte un accesoriu păreau să se uite prin el. Doar femeile îi aruncau din când în când câte un zâmbet de parcă ar fi întâlnit o veche cunoştinţă. Subestima fascinaţia pe care o emana sau poate că o pierduse în momentul în care îşi schimbase cămaşa în carouri cu costumul gri cumpărat la Pinto? Mai era încă o explicaţie: la Hollywood, frumuseţea rătăcea pe străzi.

Peter se înapoie şi îi ceru părerea asupra acestui mediu care va deveni, de acum înainte, şi al lui, apoi începu să dea ordine cu vocea sa tunătoare, cu intonaţii necunoscute de Bob, să critice, să-i ridiculizeze pe tehnicienii care făceau cele mai mici greşeli. Acum ieşeau în lumină miile de faţete ale caracterului său irascibil, brutal, despotic, capricios, tracasant şi batjocoritor. Părea că reflectoarele, ambianţa studioului dezvăluiau cele mai mărunte fragmente ascunse în fiinţa sa.

Bob înţelese de ce revistele de cinema îi subliniau grosolăniile, plăcerea diabolică de a-şi umili colaboratorii, cât şi dorinţa de a atinge perfecţiunea. Toţi cei care se învârteau în jurul lui îl acceptau cu toate calităţile şi cusururile lui, fiind conştienţi că participă la realizarea unor noi capodopere. Sau

poate se temeau să nu fie concediați? La Los Angeles mișunau șomerii și vânătorii de glorii. Dar porțile studiourilor se deschideau cu parcimonie.

După o scenă deosebit de laborioasă, Peter schiță un semn lui Bob.

— Acum vom face o mică probă. Prima încercare va consta din lectura acestui text; va trebui să oglindești pe fața ta sentimentele pe care ți le sugerează. Vocea ta trebuie să le exprime convingător. Apoi te vei angaja într-un dialog, după același text, cu un actor experimentat. Dar să nu te temi! Consideră toate acestea ca un joc luat în serios, cum o fac copiii. OK?

Bob luă un caiet pe care asistentul i-l oferi cu neîncredere. Adesea, frumusețea nu face casă bună cu talentul. Băiatul era prea frumos spre a-i inspira încredere. Actorii care strălucesc prin fizic obțin, de obicei, roluri secundare.

Asistentul însă avu surpriza să audă o voce limpede, agreabilă, cu intonații corecte, potrivite textului, și care se exterioriza pe fața lui printr-o gamă de sentimente fidel redate. Îl surprinse tonul lui natural. Bob întâlnise în scurta sa carieră oameni atât de diferiți, situații atât de stranii, încât se deprinsese să se adapteze la împrejurările cele mai diverse. După lectură remarcă plăcut surprins uimirea întipărită pe trăsăturile auditoriului uimit de această revelație. Apoi urmă scena conflictului. Și aici bogata experiență a vieții lui îl ajută. Actorul care trebuia să-i dea replica striga, prefăcându-se că-i caută râcă. Bob își aminti de clienții care nu mai voiau să plătească, de haimanalele certărețe care îl provocau, de rivalii lacomi de bani și gata să-l lovească. Toate amintirile îi treziră mânia, ura adunată în decursul anilor; cuvintele sale explozive, pumnii încleștați, ochii scânteietori exprimau o mânie atât de aspră, încât la sfârșitul dialogului fu răsplătit cu aplauze spontane.

Peter se arătă satisfăcut de interpretarea protejatului său.

— Credeam că vrei să-l omori. Ai reușit să mă induci în eroare, Bob! Trebuie să-ți dau un mare rol. Sunt mulțumit că nu m-am înșelat.

Bob simți că i se lipește de spinare cămașa leoarcă de sudoare. Radia. Încercă un sentiment intens de bucurie, de fericire.

— Parcă-i un basm! Oare nu visez?

— Nu e niciun basm! Ai să obții un contract de care ai să fii mulțumit!

Apoi, O'Neill se întoarse spre colaboratorii săi.

— Trecem la scena din salon. Secvența numărul 23. Ați pregătit-o, Godwin?

Godwin se grăbi să-l liniștească.

— Am studiat cele mai mici amănunte, domnule!

Asistentul, slăbănog și pleșuv, părea mai bătrân decât cei treizeci de ani ai săi. Precum cea mai mare parte din subalternii lui O'Neill, nu îndrăzneau să-i pronunțe numele. Regizorul acorda acest privilegiu doar prietenilor și câtorva stele de o anumită vârstă.

— Repetați scena în fața mea!

Peter se instală într-un fotoliu pliant, cu numele lui înscris pe spătar.

Toți trecură la posturile lor.

Bob înțelese după jocul și dialogul celor trei tineri actori, doi băieți și o fată, toți cu figuri foarte cunoscute, că era vorba de o discuție violentă între doi frați, care își disputau grațiile unei fete.

Nemulțumit, Peter ridică mâna.

— Stop! Dialogul vostru sună fals!

Tinerele vedete schimbară priviri jignite.

Peter continuă fără să țină seama de indignarea lor.

— Deoarece conflictul este un element primordial al dialogului, se uzează și se abuzează de ciocnirile verbale violente. Folosirea excesivă a conflictului a făcut ca publicul să fie mai selectiv și mai pretențios decât vă închipuiți. De câte ori conflictul pare lipsit de veridicitate, efectul este ratat și tensiunea spectatorilor se reduce la zero. Un eșec încununat de mediocritate. Am să vă arăt cum trebuie interpretată această scenă!

— Am făcut tot ce-am putut, domnule O'Neill, zise Perry Grayson, a cărui frumusețe îl făcuse vedeta publicului feminin, ceea ce îi flata vanitatea.

Să i se dea lecții i se părea de neconceput. Peter nu ținu seama de riposta lui Grayson. Ceru un script și trecu în mijlocul actorilor.

— Urmăreşte-mi intonaţia, Perry! Nu vei avea decât de câştigat!

O'Neill citi replicile lui Perry cu o forţă de expresie admirabilă. Interpretarea lui, fără să piardă din intensitate, devenea mai interiorizată. Când termină, tânărul actor îl aplaudă.

— Felicitările mele, domnule O'Neill!, zise el eu o umbră de ironie. Ar trebui să săriţi bariera şi să intraţi în rândurile noastre!

— Iată o idee bună, răspunse Peter fără să zâmbească. Prefer să rămân la meseria mea!

*
* *

Bob semnă contractul pentru „American Orgy" şi, imediat după aceea, primi scenariul cu replicile sale subliniate cu un creion roşu. Visele cele mai nebuneşti se realizau ca în vechile filme muzicale, în care tineri necunoscuţi ajungeau, după aventuri tumultuoase, să cucerească celebritatea.

Peter îl instală într-o cameră din pavilionul rezervat prietenilor, în reşedinţa sa din Beverly Hills.

— Ai să locuieşti aici până vei dibui un apartament pe gustul tău. Aici vei găsi tot ce ai nevoie. Chiar şi o nouă periuţă de dinţi. Valetul meu îţi va servi masa în living-room. Întreg pavilionul va fi la dispoziţia ta. Vei dispune de un bar bogat aprovizionat. Poţi să comanzi cărţi, reviste, ziare. Îţi recomand să citeşti comentariile extrem de dure, dar foarte spirituale, ale lui Joan Rivers, spre a te obişnui cât mai repede cu această societate dementă care, de astăzi înainte, este şi a ta. Louella Parson şi Hedda Hooper au fost la unison cu Joan Rivers. Într-o zi vei fi chemat să răspunzi la întrebările lor. Şi în jurul tău se vor ţese bârfe veninoase. Va trebui să le faci faţă... Contractul tău îţi va asigura un onorariu care îţi va permite să frecventezi restaurantele şi barurile cele mai scumpe. Să vezi şi să fii văzut este un principiu pe care îl urmează şi îl respectă toţi oamenii de film. În ceea ce te priveşte, agenţia noastră de presă a şi intrat în funcţiune. De lansarea ta se va ocupa însăşi Lavinia Parker. În zilele care vor veni îţi vei

vedea numele citat în presă... Să nu uit! Până îți vei cumpăra o mașină poți să te folosești de ale mele. Șoferul îți va da cheile unui Lotus englezesc. O mașină de mare lux este pecetea unui actor în plină ascensiune. Încearcă să te descurci la volan, deoarece Los Angelesul este un oraș în care numai cerșetorii nu au mașini. Chiar și șomerii au câte o rablă. Vei fi obligat să parcurgi zilnic câteva sute de kilometri. Metropola aceasta măsoară, de la un capăt la celălalt, peste o sută cincizeci de kilometri. Un adevărat labirint... Îți doresc noroc, Bob!

Peter părăsi pavilionul fără să aștepte mulțumiri.

Rămas singur, Bob se uită în jur. Paradoxal, dar era obișnuit cu interioarele cele mai somptuoase. Printre clienții care îl duceau cu ei erau și bogătași care locuiau în adevărate palate... Pavilionul degaja opulență, lux. Evident, protectorul său dispunea de mulți bani. Peter rămânea pentru Bob o mare enigmă. Îi satisfăcea toate dorințele fără a-i cere nimic în schimb. Aruncă o privire prin arcada larg deschisă spre orașul întins la picioarele sale. Un ocean de lumini licărea cât vedeai cu ochii. Pavilionul avea piscină și grădină proprie.

Bob era încă năucit. Tot ce i se întâmplase în ultimele zile depășea supozițiile cele mai extravagante, cele mai abracadabrante. Deschise dulapul cu băuturi, un dulap lăcuit, ornamentat cu bronzuri, o piesă autentică. Bob n-ar fi fost în stare să-i precizeze stilul. Cultura sa era destul de rudimentară în acest domeniu. Putea doar să deosebească ceea ce era frumos de ceea ce îi provoca dezgustul. Dar realiză că mobila era scumpă și foarte frumoasă. Căută printre sticle cu diverse etichete viu colorate un scotch și bău sorbind încet două pahărele.

Ochii îi căzură pe o oglindă cu ramă aurită, bogat sculptată. Imaginea sa, emoția, agitația, nervii surescitați îl făcură să izbucnească în râs. Râdea ca un nebun în timp ce lacrimile începură să se rostogolească pe chipul său fermecător. Nu auzise de Pagliaccio, dar îl încarna, fără să vrea, la perfecțiune. Râdea și plângea la gândul clipelor fericite și triste, groaznic de triste, din propria sa viață, atât de scurtă, dar atât de plină.

Cineva bătu la ușă.

Bob încetă să mai râdă și își șterse repede lacrimile.

Un valet, îmbrăcat în negru şi cu papion tot negru, intră solemn. Era tânăr şi frumos. Ar fi putut să interpreteze un rol într-un film, dar nimeni nu-i oferise această şansă în ciuda eforturilor disperate de a se afirma.

— Domnul O'Neill vă invită la dineu! Ţinută de seară! Dineul va fi servit la ora zece fix. Permiteţi-mi să vă arăt camera! Numele meu este Kim şi sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule!

Bob urmă pe valet de-a lungul unui coridor cu covoare orientale, mărginit de vaze chinezeşti încărcate cu flori, apoi intră într-o cameră vastă, dominată de un divan rotund, enorm. Nimic nu-i lipsea pentru a-i face şederea plăcută. Mobilă splendidă, covoare şi iarăşi flori. Baia somptuoasă, cu pereţii acoperiţi de sticlă, îl încântă.

— Mi-am permis, domnule, să vă despachetez bagajele şi să aşez costumele şi obiectele personale în dulapuri. Doriţi să vă pregătesc baia?

— Mulţumesc, am să fac un duş.

— În timpul acesta am să orânduiesc pe pat costumul dumneavoastră de seară!

Îl salută cu demnitate, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Bob se uită la ceas. Ceasul său brăţară, vechi şi ieftin, nu se mai armoniza cu imaginea lui prezentă. Mâine îşi va cumpăra un Rolex. Mai avea trei sferturi de oră la dispoziţie. Se dezbrăcă în grabă, intră într-o cabină de sticlă cu acoperişul descoperit şi puse duşul în funcţiune. Îşi examină cu plăcere, în timp ce se săpunea, corpul său frumos. Săpunul emana un parfum pătrunzător. Pieptul, şoldurile, picioarele, sexul îi aminteau de un băiat sculptat în marmură care împodobea o alee din Central Park. Era mândru de corpul şi de frumuseţea sa. Îl admira ca şi cum ar fi aparţinut unei alte persoane. Silueta lui se multiplica la infinit în oglinzile multiple. Constată cu interes că instalaţia de aer condiţionat aspira aburii pentru a oferi celor care făceau baie privilegiul de a se studia fără să fie împiedicaţi de vaporii care, în mod normal, acoperă oglinzile. Apoi trecu la lavaboul dublu. Găsi pe poliţele de cristal flacoane de parfum, precum şi numeroasele obiecte de toaletă necesare bărbaţilor capabili să aprecieze rafinamentul. Se bărbieri şi

îşi răcori faţa cu un after shave încoronat de sigiliul lui Saint Laurent. Constată, încă o dată, că americanii bogaţi nu apreciază decât produsele franţuzeşti, „summum" al bunului gust. Superb ca un zeu, îşi puse un halat de mătase verde-smarald şi intră în camera de culcare. Smokingul negru, papionul roşu, ca şi batista de mătase, cămaşa şi ciorapii de mătase îl aşteptau pe pat. Pantofii de lac erau aşezaţi alături, pe covor. Kim nu uitase nici lenjeria cu mărci englezeşti.

Bob se îmbrăcă încercând o voluptate pe care nu o mai cunoscuse, amplificată de imaginea sa reflectată în oglinzile care acopereau pereţii şi plafonul. Cămaşa de mătase îi mângâia pielea. Costumul i se mula pe corp, papionul, pantofii de lac îl transformau, îl făceau alt om. În această seară îşi va inaugura smokingul. Era fericit ca un copil în faţa unui pom de Crăciun scânteietor, cu ramuri ornate de o mulţime de globuri şi cadouri.

Îşi ascunse ceasul în buzunarul de la vestă. Mai avea zece minute la dispoziţie. Deodată îl sufocă emoţia. Va şti să se comporte la un dineu servit în această ambianţă?

*

* *

La intrarea în vila somptuoasă a lui O'Neill, construită de un arhitect inspirat de liniile armonioase şi elegante ale lui Palladio, Benjamin, maitre d'hôtel, care îşi purta cu demnitate fracul şi papionul negru, îl salută cu un aer grav şi îl introduse în living-room. Peter şi soţia sa îl aşteptau savurându-şi cocktailurile, fiecare pe cont propriu. Abia îşi vorbeau şi se comportau ca doi străini siliţi să împartă aceeaşi casă, să se întâlnească la ocazii care impuneau o prezenţă comună. Bob, în ciuda vârstei sale încă fragede, dobândise forţat capacitatea de a-i cunoaşte pe oameni. Pentru el, Anna era o femeie frumoasă, dar mai bătrână decât aspectul ei înşelător. Graţie îngrijirilor intense, dedicate păstrării unei tinereţi artificiale, Anna cocheta ca o femeie antrenată să încerce orice artificii, doar să cucerească bărbaţii şi să le trezească dorinţele. Bătrâneţea îi apărea sub forma unei prăpăstii deschise la

capătul unui drum imposibil de ocolit. Obsedată de prăbuşirea finală, profita cu disperare de tinereţea sa aparentă, afişând-o ostentativ.

După sosirea la Los Angeles, Peter nu făcuse nicio aluzie la accidentul maşinii sale şi la moartea conducătorului ei. Ignora conştient ziarele şi comentariile de la televiziune care amplificau amănuntele şi multiplicau aluziile picante.

Anna se comporta ca şi când această afacere nu o privea. Răspunsurile ei la întrebările poliţiştilor şi reporterilor care invadaseră casa, în ciuda opoziţiei personalului de serviciu, se rezumau la câteva cuvinte rostite cu plictiseală. Împrumutase maşina unui prieten al casei, care îşi găsise sfârşitul din cauza unei manevre greşite. Mii de accidente asemănătoare au loc zilnic pe drumurile americane. De ce, oare, moartea acestui om provoca atâta senzaţie?

Bob fu relativ impresionat de personalitatea şi de senzualitatea Annei; în schimb, ea suferi un adevărat şoc psihic; se îndrăgosti de la prima vedere. Bob era bărbatul creat de fantasmele ei de nimfomană. Bob întrunea toate calităţile care-l desemnau drept o pradă ideală. Toate făpturile omeneşti, bărbaţi şi femei, păstrează în străfundurile inimii taine atât de greu de suportat încât rămân îngropate acolo pentru veşnicie. Doar noaptea, în cursul viselor, sau chiar şi în timpul zilei, anumite împrejurări le reînvie din subconştient şi atunci cer să se manifeste. Anna era transparentă ca geamurile unei maşini somptuoase. Nu avea taine de ascuns. Impulsurile, pasiunile, pe care o femeie normală, ce respectă convenţiile sociale, le ascunde chiar şi faţă de cei intimi, Anna le etala cu neruşinare.

Bob avea şi el o taină ascunsă dincolo de neguri, o taină care îl urmărea, îl hărţuia, îl sfida, îi întuneca bucuriile şi îi întrista inima.

Peter O'Neill îşi ascundea şi el tainele. Admiraţia lui pentru Bob, interesul pentru acest băiat chinuit şi rătăcit noaptea pe străzile New York-ului aveau o motivare pe care cei neiniţiaţi o interpretau fiecare în felul său... Interpretări falsificate de misterul păstrat cu înverşunare de Peter, care ştia să-şi disimuleze toate intenţiile, toate scopurile. Bob îi surprindea uneori privirile indescifrabile îndreptate asupra sa. Atitudinea

binevoitoare, înțelegătoare, protectoare a amfitrionului său îl punea în încurcătură, îi era recunoscător şi totuşi Peter îl făcea uneori să nu se simtă în apele sale.

Față de soția sa, Peter personifica indiferența. În realitate, îşi ascundea magistraljocul. O ura... Simpla ei prezență alături de el îi făcea greață. Anna îi paraliza libertatea de gândire, îi împiedica ideile creatoare să zboare fără oprelişti. O suporta aşa cum se suportă o boală incurabilă. Reacțiile Annei față de Bob îi confirmau ipotezele. Prevederile, planurile sale prindeau viață, şi această constatare îl încânta. Dobândea confirmarea faptului că era un cunoscător profund al naturii umane.

—În seara aceasta avem invitați, zise Peter preparând personal un cocktail pentru Bob. Preşedintele studioului şi primul vicepreşedinte, însoțiți de soțiile lor. Vreau să ți-i prezint. Pentru preşedintele George Bryner nu mai eşti necunoscut. Chiar el ți-a semnat contractul. Însă vicepreşedintele Neville Holm, care se ocupă de producție, va fi pentru tine o figură nouă. Sunt convins că vei reuşi să-l cucereşti aşa cum i-ai cucerit pe toți aceia care au asistat la proba ta. Neville este un om posac; îşi închipuie că fără el studioul s-ar prăbuşi. În realitate, toți aceşti onorabili administratori nu sunt decât nişte paraziți care câştigă bani, foarte mulți bani, speculându-i pe adevărații creatori: vedete, scenarişti, regizori, realizatori de imagini şi alți tehnicieni. Colaborăm cu administratorii, dar ne disprețuim reciproc, păstrând o mască de cordialitate înşelătoare pentru novicii care nu cunosc culisele. Copiii mei – ai să-i cunoşti – nu vor veni în seara asta. Îşi au prietenii lor şi duc o viață independentă, ca toți ceilalți membri ai familiei noastre.

În clipa aceea, Bob avu impresia că descoperise explicația mărturisirilor pe care Peter i le făcuse la hotelul Plaza. Acesta se simțea atât de singur, de străin între ai săi, încât îl plantase pe Bob în casa lui pentru a-şi asigura tocmai un prieten, un confident în preajmă. Peter era un izolat în mijlocul mulțimii de la studio. Mândria şi duritatea sa mascau o timiditate pe care refuza s-o accepte...

— Domnul şi doamna George Bryner!, anunță majordomul.

Peter şi Anna îi întâmpinară cu dezinvoltura oamenilor obişnuiţi să ofere recepţii şi să ducă o viaţă mondenă, chiar dacă nu le face plăcere. După un schimb de cuvinte politicoase, uzuale, Bryner strânse mâna lui Bob.

— Încântat! Nu ştiam că sunteţi un intim al casei. Peter are o calitate incontestabilă: se devotează prietenilor. V-a pledat cauza cu o căldură extraordinară.

Amfitrionul simţi aluzia veninoasă a oaspetelui. Nu avu timpul să riposteze deoarece soţia lui Bryner interveni cu voce melatecă:

— Cred că sosirea noastră trebuia anunţată altfel. Mai întâi sunt actriţă şi abia după aceea soţia lui George. Doamna Gloria Bryner şi domnul George Bryner ar fi fost o formulă potrivită. Nu-i aşa?

Peter zâmbi. Involuntar, Gloria îi oferise revanşa dorită. George schiţă o grimasă care se voia indulgentă, veselă.

— Soţia mea are dreptate. Doreşte să beneficieze de privilegiul oferit de o carieră independentă.

Perechea Bryner se remarca printr-o eleganţă umbrită de o nuanţă de grotesc. Aparent, George era un „gentleman" până în vârful unghiilor. Voia să-şi farmece interlocutorii, însă scânteile răutăcioase din ochi îi scăpau uneori de sub control asemenea unui şarpe care îşi hipnotizează prada înainte de a o lovi şi a o devora. Gloria era fermecătoare, dar chipul ei perfect grimat exprima un orgoliu eclipsat de o amărăciune imposibil de ascuns. Insuccesele profesionale o exasperau. Revărsa asupra tovarăşului ei de viaţă eşecurile pe care le întâmpina. „Suport represaliile regizorilor tăi care te urăsc. Sunt ţapul tău ispăşitor"... Era îmbrăcată într-o rochie cu paiete verzi de la Chanel, asortată cu un colier de smaralde de o calitate excepţională.

— O ştire bună pentru tine, George!, zise Peter cu falsă amabilitate. Trebuie să fii mândru de Chris! A fost aleasă printre vedetele filmului „Orgia americană". Un succes strălucitor!

Obrajii lui George se goliră de sânge. Cu zâmbetul pe buze, amfitrionul îi dădea o lovitură care o înnebunea pe Gloria. Blestemă succesul lui Chris şi scena care va urma, după ce va rămâne singur cu Gloria.

Însă Anna aplică lovitura de grație.

—Bănuiesc, Gloria, că porți imitațiile bijuteriilor tale. În zilele noastre este prudent să-ți păstrezi bijuteriile veritabile într-un seif. Dar imitațiile tale sunt fermecătoare.

Gloria simți că amețește şi îi replică acru:

— Garnitura asta de smaralde m-a costat o avere! Nu sunt imitații! Credeam că eşti o fină cunoscătoare! Dar m-am înşelat!

Din fericire, apăru şi perechea Holm. Iarăşi îmbrățişări, strângeri de mâini, complimente, cu substrat de vitriol. Kim servi cocktailurile.

Holm avea capul unui pastor sever care predică morala cea mai riguroasă, factor indispensabil pentru evoluția unei societăți sănătoase, echilibrate. Nu ştia să se îmbrace şi avea aerul unei sperietori. Soția sa, Isabelle, era foarte tânără şi fermecător de frumoasă. Actriță fără angajamente, acceptase căsătoria cu Neville care îi deschisese porțile studioului. Dar, spre deosebire de Gloria, care se zbătea pe valurile mediocri-

tății, Isabelle se impusese repede printre vedetele cele mai apreciate. Se şoptea că mariajul lui Holm îşi dădea duhul, căci Isabelle manifesta față de soțul ei o repulsie crescândă. Răceala Isabellei îl împingea pe panta disperării. Îşi dăduse seama de inutilitatea lui după ce Isabelle semnase câteva contracte avantajoase fără să-i fi solicitat sprijinul. Rochiile-i excentrice, foarte decoltate în ciuda opoziției lui Neville; excitantă, seducătoare, trezea gelozia lui Holm. Bărbații o îmbrățişau din ochi cu o concupiscență provocată de nazurile şi cochetăria ei ostentativă. „Isabelle este o fâşneață!", se comenta la studio. „Trezeşte conştient dorințele bărbaților pentru a isca suferințele amărâtului ei de soț". Problemele conjugale ale lui Neville îl făcură de râsul lumii filmului. Joan Rivers îl ironiza făcându-l ținta sa preferată.

—Masa este servită!

Amfitrionii şi invitații trecură în sufragerie; argintăria, ornamentele florale, lumânările se reflectau în multitudinea de oglinzi. Oglinzile abundau. Imaginile comesenilor se suprapuneau, se multiplicau, evocând un tablou suprarealist.

Isabelle acorda un interes deosebit lui Bob, care răspundea cu politețe la întrebări. Căuta să-i vorbească între patru ochi, tentativă care o înfuria pe Anna.

Peter asista amuzat la această scenă care îi inspira idei pentru viitoarele filme. Comportarea invitaților, gama de sentimente exteriorizate, voluntar sau involuntar, îi îmbogățeau experiența. Atitudinea-i detașată, aerul ironic contrastau cu agitația Annei care, pentru el, încetase de a mai exista. Anna acceptase rolul de paravan al aventurilor lui erotice; erotice, deoarece sentimentul de dragoste nu-l animase niciodată. Femeile rămâneau pentru el un simplu mijloc de relaxare sexuală, un prilej de a uita pentru câteva clipe grijile şi obligațiile profesionale. Agitația, suscitată de prezența lui Bob, îl interesa îndeosebi. Cunoştea dedesubturile acestui vârtej de pasiuni şi aştepta curios efectele. „Cariera lui Bob ar fi fost compromisă dacă ar fi depins de Neville", se gândea Peter urmărind disprețuitor contorsiunile, nervozitatea, gesturile necontrolate ale lui Holm care sparse un pahar şi răsturnă friptura de miel peste rochia Gloriei, vecina sa de masă. Annei îi clocotea sângele, iar mânia reținută o făcea să tremure. Peter ştia că discuțiile fără cap şi fără coadă ale Isabellei cu Bob nu erau decât un pretext ca s-o înnebunească pe Anna şi s-o facă geloasă. Isabelle se culcase cu Peter şi performanțele lui de mascul o satisfăceau într-o anumită măsură. Tot el îi încredința rolurile importante... Să fie fascinată de Bob, se întreba Peter? Aceasta l-ar fi uimit fiindcă Isabelle se simțea atrasă de bărbații capabili să contribuie la ascensiunea ei. Era convins că Isabelle nu-i nutrea niciun sentiment de dragoste, în pofida dezmierdărilor şi mângâierilor lor intime.

Bob era neliniştit. Se afla în ochiul unui uragan care se rotea vertiginos în jurul lui. Trebuia să-şi distribuie atenția între conversația cu Isabelle şi eforturile de a folosi corect numeroasele linguri, furculițe şi cuțite. Tacâm de peşte, furculițe pentru stridii, pentru homari, tacâm pentru desert, linguriță pentru cafea, pentru înghețată, pentru sos, pentru cremă, pentru prăjituri, serviciul de brânză, apoi bateriile de pahare de toate formele, gravate, încrustate cu motive aurite şi toate acestea sub ochii comesenilor şi ale personalului de serviciu,

mai atent la etichetă decât stăpânii. Se gândea îngrozit să nu facă vreo gafă, să nu devină ridicol. Din fericire, frecventase la New York câteva restaurante de lux şi se familiarizase cu rudimentele a ceea ce se cheamă un mare dineu. Era conştient că Peter îl studiază şi aceasta îi accentua starea de nervozitate. Îşi punea o întrebare la care nu găsea un răspuns plauzibil. Ce căuta el printre aceşti oameni?

Ambianța devenea insuportabilă. George avea senzația că e pe punctul de a erupe asemenea unui vulcan, că liniştea înşelătoare a convorbirii dintre Isabelle şi Bob pregătea atmosfera pentru catastrofa care trebuie, fatalmente, să urmeze. Interveni, atacând un subiect susceptibil să-i antreneze şi pe ceilalți comeseni. Actorii şi filmele rămâneau domeniul cel mai interesant.

—Peter, aveai de gând să-l distribui pe Schwarzenegger într-unul dintre filmele tale. Ştii că i-a cerut lui Holm zece milioane de dolari? Warren Beatty a pretins şapte milioane. Barbara Streisand şi Jane Fonda s-au mărginit la cinci milioane. Prin comparație, s-ar putea spune că sunt relativ modeste.

—De ce vă miraţi? Când i se propun lui Tom Selleck patru milioane pentru o publicitate de treizeci de secunde la televiziune, este normal ca un actor de primă mărime să ceară zece milioane pentru un film care durează două ore.

Gloria cugeta furioasă: „Chiar şi târfa asta de Isabelle ia un milion pentru un film. În timp ce eu nu pot sări bariera de treizeci de mii de dolari. Imbecilul ăsta de George nu e bun de nimic".

—Ruşine!, izbucni Holm. Lingăul de Prince câştigă treizeci şi patru de milioane pe an. Michael Jackson, treizeci şi trei. Sylvester Stallone, cincisprezece. Bruce Springsteen, douăzeci şi patru. Steven Spielberg, cincisprezece milioane. Larry Hagman, patru milioane.

George se uită pieziş la Peter. Şi acesta depăşise unsprezece milioane pe an. În timp ce el, preşedintele studioului, trăgea mâța de coadă.

Veniturile menționate îl ameţeau pe Bob. Primul său contract îi asigura deja o sută de mii de dolari, sumă aparent fabuloasă. Dar era departe, foarte departe de marile vedete. Va reuşi, oare, să se cațere pe culmile atinse de staruri? Va avea timpul necesar?

Corvoada dineului se termină şi comesenii trecură în salon unde fură serviți cu lichioruri şi cafele. Bărbații se angajară într-o partidă de biliard în salonul verde. Doamnele rămaseră în compania lui Bob. Difuzoare bine camuflate răspândeau o muzică de dans calmă, odihnitoare. Peter fu chemat la telefon.

— Vă aduc aparatul, domnule?, întrebă Kim.

— Mulțumesc! Am să vorbesc din biroul meu.

Îşi părăsi partenerii de joc, traversă salonul şi intră în camera sa de lucru. După câteva minute se înapoie. Isabelle se ridică, se depărta de grupul femeilor şi, după ce extrase o țigară din tabachera de aur, se îndreptă spre Peter şi îi ceru un foc. În timp ce Peter îi aprindea țigara, Isabelle îi vorbi, încredințată că muzica îi acoperă vocea, împiedicând urechile indiscrete s-o audă.

— Te-am aşteptat în zadar după-masă în loja mea, Peter. Dacă vrei să mă părăseşti, spune-mi!

Devenise agresivă.

— Cauți aventuri mai spumoase!, continuă. Te învârteşti ca un cocoş în jurul lui Sue. Te excită fiindcă miroase încă a lapte? La cei douăzeci şi trei de ani ai mei sunt prea bătrână pentru tine?

Peter detesta complicațiile.

— Ascultă, Isabelle, nu e locul şi nici momentul pentru asemenea discuție.

— Dacă mă părăseşti pentru ea, te omor!

Peter zâmbi sarcastic, apoi îşi continuă drumul spre sala de biliard, lăsând-o pe Isabelle în mijlocul salonului. Isabelle abia se stăpânea. Simțea privirile Annei şi ale Gloriei ațintite asupra sa. Gloria era curioasă, Anna ironică. Isabelle se îndreptă spre Bob.

— Să dansăm, prieten drag! Muzica aceasta mă vrăjeşte!

Bob şovăi o clipă; îşi dădea seama că atmosfera era încărcată de electricitate, dar se execută. Anna păli. Acum era rândul Isabellei să arunce o privire disprețuitoare rivalei sale. Perechea se puse în mişcare în sunetele muzicii...

Prin uşa dublă culisantă deschisă, Neville îşi văzu peste masa de biliard soția dansând cu Bob. Aproape sufocat de exasperare, bolborosi:

— Continuați partida fără mine! Sunt obosit...

— Adevărat. A fost o zi istovitoare, replică Bryner. E trecut de miezul nopții! După un dineu atât de suculent ne vom întoarce acasă dărâmați!

Bob strânse mâinile lui George şi lui Neville, conştient că aceştia l-ar fi sugrumat.

— Păcat că trebuie să plecăm, Bob!, zise Isabelle aruncându-i o privire promițătoare. Dar ne vom revedea pe platou!

Peter, Anna şi invitații lor se îndreptară spre living-room unde majordomul şi Kim aşteptau doamnele cu blănurile pe brațe.

Deodată, uşa de la intrare se deschise zgomotos şi tânărul Robby O'Neill îşi făcu apariția. Purta un bluzon de piele şi ținea sub braț o cască de motociclist. Un băiat drăguț de vreo şaisprezece ani.

— Vii aşa de târziu?, exclamă Peter supărat.

Robby răspunse calm, fără să acorde vreo importanță indignării tatălui său:

— Am petrecut o seară minunată cu prietenii mei. Herb a fost cu noi, domnule Bryner! S-a dus direct acasă!

— Ai văzut-o pe Chris?

— În trecere. Era cu prietenul ei.

— Cu Roger?

— L-a abandonat pe Roger de multă vreme. Acum iese cu Kevin. George suspină. Copiii de astăzi resping cu agresivitate controlul părintesc.

Bob şi cu Robby făcură cunoştință.

— Încântat!, zise tânărul O'Neill.

Robby era obişnuit să se încrucişeze cu prietenii, frecvent schimbați, ai mamei sale. Crezu că şi Bob făcea parte din aceeaşi tagmă. Pe curând!

Bob îşi dădu seama că Robby se droga. La New York cunoscuse mii de tineri, victime ale stupefiantelor. Evitase ca prin minune această pacoste. Păstrase luciditatea intactă şi nu cedase niciodată tentației. Nu voia ca banii câştigați atât de greu să umple buzunarele traficanților. Ochii lui Robby, mersul său, modul tărăgănat de a pronunța cuvintele îl trădau. Pentru părinții săi, incapabili să descifreze aceste semne,

fiul lor nu era decât un adolescent emancipat prea devreme. Pentru Bob însă, Robby risca în orice clipă să fie secerat de o supradoză.

Când se instalară în Cadillacul lor, soții Holm se certau deja. Vocea ascuțită a Isabellei acoperea șoaptele lui Holm, care voia să salveze aparențele. Dar ea căuta pe față scandalul. În ziua divorțului va putea proba în fața tribunalului cruzimea verbală a soțului său.

După ce se văzură în Daimlerul lor, Gloria întrebă cu ton răutăcios pe George, bosumflat ca un copil:

—Tânărul acesta e urmașul mortului?

— Care mort?

—Amantul Annei! Sau al lui Peter?

— Peter are reputația unui bărbat afemeiat. Nue mai puțin adevărat că el l-a adus de la New York, că mi-a cerut să-i semnez un contract avantajos fără ca protejatul său să fie înscris în sindicatul actorilor și tot el l-a distribuit în filmul său.

— Suspect, nu-i așa?

—Gloria, tu ești dotată cu un spirit fin de observație. Mi-ai deschis ochii!

—Iată o armă pe care ai putea s-o folosești într-o zi împotriva lui Peter...

*
* *

Înapoiat în camera sa, Bob se dezbrăcă în grabă, aruncându-și hainele peste tot. În schimb, își scoase cu grijă portmoneul din buzunarul interior al vestei și îl puse pe noptieră. Apoi se aruncă în pat. Gol, se strecură sub cearșafurile moi, mângâietoare, mirosind a lavandă. Aprinse lampa de la căpătâi, deschise portmoneul și scoase cecul de o sută de mii de dolari pe care îl primise după semnarea contractului. Îl citi și îl reciti cu voluptate. Primul său cec! În sfârșit, va avea un cont la bancă. Puse cecul în portmoneu, apoi, suspinând ușurat, luă scenariul și îl citi insistând și repetând replicile subliniate cu cerneală roșie. Dar rândurile subliniate nu i se fixau în memorie. Se agita concentrându-se asupra textului.

Prea multe evenimente se petrecuseră pentru a-şi putea redobândi echilibrul mintal.

Gândurile îi zburară la cele şase pijamale orânduite în şifonier. Şase pijamale de mătase alese de croitorul magazinului Pinto. Pijamalele lui. Cel mai puţin importante articole din noul său avut. Totuşi, pijamalele îl impresionau, căci dobândiseră forţa unui simbol. Încercă o bucurie indescriptibilă. Voia să dea uitării haimanaua care nu avea decât ţoalele de pe el. Coborî din pat şi trase pe mâneci pijamaua de mătase azurie cu dungi albe fine, apoi se urcă din nou în pat... La început se simţi foarte bine, dar după aceea i se făcu tare cald... Lepădă pijamaua... Gol, se simţea liber de o povară. Liber ca o pasăre gata să-şi ia zborul... Cearşafurile îi erau de ajuns. Apoi, actorii săi preferaţi dormeau goi. Toate filmele îi prezentau goi, sărind dimineaţa din pat. Acum îşi permitea să se identifice cu eroii săi. De necrezut, visele lui de altădată se confundau în prezent cu realitatea.

Văzuse la New York, într-un cinematograf prăpădit, cu bilete ieftine, un film a cărui acţiune se desfăşura într-un trecut îndepărtat. Cavalerii Mesei Rotunde se duelau cu săbii grele, lungi şi masive, cu mânere în formă de cruce. Răspândeau moartea învârtind săbiile cu lame ascuţite, care străluceau ca fulgerul. Printre cavaleri se afla un bătrân cu barbă albă, care se chema Merlin. Dispunea de o putere magică şi făcea minuni care nu uimeau pe nimeni. Pe atunci, vrăjitoria era la modă. Cu siguranţă că acest Merlin legendar îşi pusese puterile în serviciul lui Bob. Merlinii, îi spuneau prietenii sceptici, nu există decât în filme. Bob îl întâlnise pe Merlin, pe puternicul Merlin, care în zilele noastre se chema Peter O'Neill... Merlin ... Îl întâlnise şi pe Dragon în persoana lui Holm, care l-ar fi ucis fără să şovăie, deoarece nevastă-sa îi făcea ochi dulci fără să ţină seama de prezenţa lui... Nu lipsea nici balaurul cu şapte capete, George Bryner, care îl ura deoarece se afla sub protecţia lui Merlin.

În timp ce mii de aspiranţi la gloria filmului îşi ardeau aripile, el, Bob, graţie lui Merlin, spărsese toate barierele avântându-se spre înălţimi, spre vârfurile unui Everest cu pereţi de gheaţă şi culmile înzăpezite, care se numea Hollywood...

Hollywood şi Himalaya se confundau... Pleoapele lui Bob se îngreunau... Aţipea cu scenariul în mâini... Apoi se trezea tresărind şi reîncepea lectura...

Deodată auzi paşi care scârţiau pe nisipul de pe aleea din faţa pavilionului. Toată fiinţa i se crispă. Să fie O'Neill, care venea să-i ceară ceea ce i se cuvenea?... Bob aştepta cu inima zbătându-se în coşul pieptului...

Paşii se îndepărtară. Bob stinse lampa de la căpătâiul patului, sări din pat şi alergă cu picioarele goale spre fereastră. Ridică perdeaua de brocart grea, broşată şi se uită afară. Prin geamul uşor aburit de suflarea sa văzu un paznic de noapte însoţit de câinele său lup care îşi făcea rondul de noapte. După moartea violentă a actriţei Sharon Tate, după asasinarea lui Ramon Novarro şi a lui Lennon, ca şi după alte agresiuni şi ameninţări cu moartea, celebrităţile din lumea filmului îşi luau toate precauţiunile.

Bob se vârî iarăşi sub cearşafuri... N-avea de ce să se teamă... Nu aştepta nici vizita lui Merlin... Era fericit... fericit... fericit... Lacrimi de bucurie îi ţâşniră de sub pleoape... Izbucni în hohote... Perspectivele luminoase se estompară... Miraje se profilară pe fundalul unui deşert care se pierdea în depărtare... Iar şi mai departe cobora noaptea... O noapte misterioasă, înspăimântătoare...

*
* *

A doua zi, pe platou, trebuia să interpreteze o scenă de dragoste. Un tânăr mecanic o seducea pe fiica preşedintelui unei multinaţionale.

Eroina, vrăjită de farmecul idolului ei, uita de logodnic, de obligaţiile faţă de familie, de principiile morale insuflate de educatori, spre a se arunca de gâtul unui necunoscut întâlnit din întâmplare. La început, Peter se gândise să-i atribuie lui Bob rolul unui aventurier italian, gigolo de lux din înalta societate.

Dar se temu că protejatul său n-ar fi putut încarna, fără o pregătire temeinică, un tânăr rafinat, un dandy dezinvolt, în care se reuneau eleganţa, spiritul şi îngâmfarea. Mai târziu

va putea să intre în pielea lui Beau Brummel, a lui Petronius, arbitrul eleganței, cu un firesc perfect. Dar pentru a-l face să ajungă acolo trebuia să-l modeleze, să-l formeze, asemenea unui sculptor care a dăltuit într-un bloc de marmură pe Hermes sau pe Antinous. Înainte de a intra pe platou îl luă deoparte și îi indică gesturile, schimbările de fizionomie, tonul impus de fiecare scenă, recomandări de care nu scăpau nici vedetele sigure pe jocul lor. Înainte de a termina, îl încurajă:

— Nu-ți face griji! Ai să te descurci perfect! Dar nu uita! Acesta este botezul tău de foc!

Dădu ultimele instrucțiuni directorului de imagine, operatorilor de lumini, asistenților de regie, apoi se așeză în fotoliul său și porunci cu o voce puternică:

— Acțiune!

Auzi pocnitura obișnuită a clapului, urmări atent jocul actorilor. Partenera lui Bob, o fată superbă, Averil Auberon, care amintea de Brooke Shields adolescentă, va ști să-i risipească tulburarea, să-i domolească tracul. Nervozitatea lui Bob avea o explicație. Pentru prima oară făcea dragoste, fie numai pe scenă, cu o fată atât de frumoasă. La New York, fetele, care îi plăceau și care îl doreau, nu cedau decât după lungi flirturi romantice; or, el nu-și putea permite luxul de a pierde vremea cu fleacuri.

Pe platou, acțiunea se desfășura fără probleme. Dialogul, manevrele de apropiere, capitularea tinerei bogătașe fură interpretate cu brio. Doar sărutările lui Bob cu gura crispată ratară efectul, deși fata își deschisese buzele, acceptându-l.

Scena fu întreruptă.

Comentariile răutăcioase ale tehnicienilor se înlănțuiră în șoaptă:

— Flynn ăsta e un pederast!

— Să ratezi sărutul unei fete atât de excitante!

— Am cunoscut o prostituată care refuza să-și sărute clienții.

Regizorul dădu dovadă de o indulgență neobișnuită și ceru directorului de imagine să folosească unghiuri care să estompeze imaginile prea precise, să le facă mai vagi, realizând astfel un surplus de voluptate, de senzualitate. Invocă tehnica

lui Hamilton, maestrul necontestat al imaginilor neclare. Rezultatul se dovedi extraordinar. Satisfăcut, Peter trecu la scena următoare.

Colaboratorii săi schimbau priviri uluite. Bunăvoința lui O'Neill față de acest tinerel îi uimea.

*

* *

Bob simțea în jurul său o ostilitate nuanțată. O invidie de un alt gen decât cea trezită printre rivalii săi lamentabili de la New York. Masculii – tehnicieni, producători, actori – resimțeau indispuși prezența sa, forța sa magnetică, atracția pe care o exercita asupra femeilor. În schimb, actrițele, machiozele, costumierele și chiaruniibărbați cu moravuri particulare îl priveau ca pe a opta minune a lumii. Încredințându-i rolul unui seducător, Peter construia în jurul lui o legendă similară cu cea țesută în jurul lui Gere după faimosul „American Gigolo". Un actor trebuie să fie dotat cu o voință de fier, cu o mare doză de perseverență, ca să abandoneze genul de personaj care i-a asigurat un mare succes la începutul carierei. „Gigoloismul" va rămâne pentru totdeauna legat de personalitatea lui Gere, ceea ce nu era și cazul lui de Niro care se identificase, de la primii săi pași pe platou, cu cele mai diverse personaje.

Bob ar fi preferat să devină un actor de caracter, ca de Niro, să rupă cu „farmecul" care îi aducea aminte de trecut. Însă frumusețea, tinerețea, vulnerabilitatea sa, la care se adăuga o senzualitate explozivă, îl condamnau la rolurile de Don Juan. Pentru junii primi devenise oaia neagră a studioului deoarece apărea în postura unui rival în stare să-i eclipseze, să le sufle rolurile cele mai spumoase. În ciuda opiniilor adversarilor săi, care îl urau pentru aparițiile de seducător irezistibil și îi reproșau tacit sprijinul necondiționat al lui O'Neill, Bob se arăta prietenos cu toată lumea; viața particulară îi era ireproșabilă. Nu încuraja avansurile femeilor prea îndrăznețe și se prefăcea că nu aude aluziile bărbaților cu moravuri echivoce. Rezerva lui provoca totuși critici răuvoitoare. Se afla de câteva

săptămâni la Hollywood, dar nu i se cunoştea nicio legătură sentimentală. Cei care nu îndrăzneau să-i aplice deschis termenul de homosexual îi atribuiau înclinaţii spre narcisism. Curioşii, incitaţi de discreţia lui, se întrebau de unde coborâse. Doar nu căzuse din lună. Peter O'Neill păstra tăcerea, iar Bob evita contactul cu reporterii.

În realitate, fugea de trecutul care-l trăgea înapoi. Voia să uite prostituţia, escapadele nocturne în căutare de parteneri sau partenere care să-i plătească farmecele. Privea „dragostea" cu oroare. Ştia că nu putea să şteargă dintr-o trăsătură de condei viaţa sa anterioară, că într-o zi revistele de scandal vor dezvălui cu titluri de-o şchioapă mijloacele-i lamentabile de existenţă... Aştepta ziua socotelilor... Va găsi mijloace de apărare... Îşi va combate duşmanii fără să invoce pudoarea... Va înfrunta, la nevoie, o lume întreagă... N-avea nimic de pierdut... Nimic... Nimic...

*

* *

Ancheta judiciară privitoare la accidentul care costase viaţa tânărului gigolo al Annei continua. Skinner, şoferul lui O'Neill, care locuia deasupra garajului, fusese reţinut două zile deoarece cele şapte maşini ale familiei O'Neill se aflau în grija lui. Nimeni nu putea să pătrundă în grădină sau în vilă fără să fie văzut de portar, de paznicul de noapte, de şofer sau de personalul de serviciu al casei. Locotenentul de poliţie Hatcher nu excludea ipoteza existenţei unui ucigaş plătit care, bucurându-se de anumite complicităţi, traversase pe furiş grădina, spaţiul verde, pergolele cu trandafiri căţărători, boschetele stufoase cu flori exotice, labirintul de mărăcini albi ca să se strecoare în garaj fără a fi observat. Fără îndoială, era vorba de un specialist; anchetatorii constatară că frânele maşinii dereglate intenţionat provocaseră accidentul. Fiindcă se preciza crima, secţia de omucideri a Procurorului general al comitatului era competentă să rezolve afacerea. Skinner fusese eliberat din lipsă de probe. Versiunea oficială considera că atentatul avea drept obiectiv viaţa lui Peter O'Neill care,

din fericire, la ora aceea se afla la New York. Ipoteza era confirmată de faptul că O'Neill folosea în special această maşină. Dar, în ciuda eforturilor, poliţia nu reuşea să-l descopere pe vinovat.

Peter refuza sistematic să comenteze accidentul care păta reputaţia soţiei sale şi confirma neînţelegerile dintre ei. Presa, puţin discretă, bucuroasă de această mană cerească, inunda piaţa cu articole aţâţând publicul lacom de senzaţii tari.

*
* *

Bob dispunea în sfârşit de banii necesari închirierii unui mic apartament în cartierele frumoase, îşi putea permite să cumpere o maşină şi să se bucure de o viaţă frumoasă, îndestulată. Evident, prefera camera sa din pavilion, ferestrele vaste care se deschideau spre Los Angeles dominând marea de lumini noaptea şi marea de smog ziua, baia luxoasă, living-roomul somptuos, piscina de marmură, ansamblurile de video şi sono după ultima modă, plantele parfumate răspândite pretutindeni, serviciul perfect al lui Kim, precum şi privilegiul de a folosi orice maşină din garaj.

Nu-şi cheltuia banii decât pentru a-şi plăti consumaţia în restaurantele şi barurile pe care le frecventa. Şi aceasta numai când dorea să mai schimbe decorul, fiindcă la pavilion i se serveau mesele cele mai bogate şi băuturile cele mai scumpe.

Singurul său lux consta în achiziţionarea unui Rolex de aur.

Peter îl vizita adeseori şi se interesa dacă nu-i lipseşte ceva. Niciodată nu strecura aluzii la vreo compensaţie. Manifesta, în toate ocaziile, o solicitudine mişcătoare.

Într-o zi, Bob invocă scrupulele sale. Voia să se mute, deoarece nu concepea să profite la infinit de generozitatea amfitrionului său.

Pe faţa aspră a lui Peter apăru acelaşi zâmbet zeflemitor. Îl bătu pe umăr.

— Renunţă la ideile acestea extravagante! Nu mă deranjezi cu nimic. Dimpotrivă. Sunt mulţumit să am pe cineva în

pavilion, căci fără tine ar fi fost pustiu. N-am timp să primesc prieteni, să le asigur o ambianță plăcută, să le ofer distracții... Nevastă-mea are ocupațiile ei, iar copiii mei, chiar dacă sunt tineri ca și tine, trăiesc ca niște străini sub acoperișul meu. Nici eu, nici mama lor n-am știut să-i educăm. Meseria mea m-a acaparat în asemenea măsură încât n-am avut răgazul să mă dedic copiilor mei. Le asigur existența, confortul, bani berechet, le permit o libertate deplină. Crezi că îmi acordă cea mai mică afecțiune? Mă privesc de sus, ca pe o persoană care îi deranjează și consideră că totul li se cuvine. Se scurg săptămâni fără să-i văd... Poți locui la mine cât vei pofti fără să mă stinghereşti în vreun fel. Aş fi ținut să te vizitez mai des, să stăm de vorbă, dar timpul mă împinge din spate. Sunt mulțumit să știu că te afli aici şi că te văd pe platou. Urmăresc ascensiunea ta şi sunt fericit că te simți bine şi că te am aproape de mine.

*

* *

Într-o seară, după turnare, Bob, afundat într-un fotoliu, asculta visător muzica din filmul „Love Story", care avea darul să-l destindă. Era obosit deoarece juca într-un nou film şi rolul îi cerea eforturi extenuante. Lui Peter îi ajungeau trei sau patru luni ca să turneze un film pe care alți regizori abia dacă l-ar fi realizat în şase sau şapte luni. Bob trebuia să sublinieze complexitatea personajului, de data aceasta un nobil decăzut, care voia să dea o nouă strălucire blazonului familial, căsătorindu-se cu o fată bogată. El, un băiat sărman crescut pe stradă, în mijlocul gunoaielor, se identifica acum uşor cu un tânăr de „sânge albastru" care, în ciuda sărăciei, păstra mândria şi orgoliul propriei case. Experiența i se îmbogățise...

Uşa living-roomului se deschise brusc şi în prag apăru o fată de vreo şaptesprezece ani, foarte frumoasă, dar care respira aroganță, voluptatea de a învinge piedicile, pretenția de a se impune cu orice preț. Senzuală, conştientă de perfecțiunea trupului ei, savura plăcerea de a-i face să sufere pe îndrăgostiți, afişând un dispreț jignitor.

Pe Bob îl scrută cu oarecare curiozitate şi, fără să-i întindă mâna, se lăsă să cadă într-un fotoliu. Bob se ridică la intrarea ei, dar, şocat de atitudinea-i necuviincioasă, se aşeză ostentativ. Faţa i se înăspri. Vizitatoarea îi amintea de femeile impertinente din New York care îl măsurau din ochi înainte de a-i propune preţul de cumpărare.

— Numele meu este Shirley, zise fata fără introducere. Peter O'Neill este tatăl meu. Sunt intrigată de prezenţa în pavilion a unuia dintre invitaţii lui.

— Şi ai dat peste un tânăr oarecare care se străduieşte să facă primii paşi în cariera cinematografică?

Fata izbucni în râs. Un râs lipsit de veselie, disprețuitor, puţin trist, ca şi expresia ochilor ei. Veşmintele de piele, părul tapat cu iscusinţă şi vopsit în roz de un coafor punk nu reuşeau s-o urâţească.

— Eşti actor?

— Graţie tatălui dumitale, zise Bob fără s-o tutuiască. Fata ridică din umeri.

— Generozitate? Eşti un naiv, prietene!

Bob avu impresia că Shirley căuta să-l înjosească, să-l umilească.

— Tatăl meu este un munte de egoism. Cele mai mărunte acţiuni ale lui sunt motivate de interese personale... Generozitate!... Sacrifică totul pentru egocentrismul, pentru vanitatea lui. Are talent. Singura lui calitate. Vrea să-şi impună voinţa tuturor persoanelor care îl înconjoară. Dar eu şi cu fratele meu i-am descoperit jocul şi îl înfruntăm exasperându-l... Trăiesc în văzul lumii cu un gangster, jalnic, frumos ca şi tine, numai ca să-l înnebunesc pe tata. Sunt conştientă că amantul meu este un om de nimic. Dar nu-mi cere niciodată bani. Rix – îl cheamă Rix fiindcă adoră încăierările, certurile, scandalurile – se ocupă de revânzări ca să-şi umple buzunarele, iar banii îi aruncă în cele patru vânturi. Este şiret, dar nu prea inteligent. Va muri găurit de gloanţe în vreun colţ pustiu. Rix o ştie, dar puţin îi pasă. Cât trăiesc, zice el, trăiesc ca un rege. Iar după mine n-are decât să vină sfârşitul lumii. Disprețul lui faţă de ziua de mâine îmi dă fiori, mă excită... Mă întreb, Bob, de ce îţi acordă tata atâta atenţie? Ce urmăreşte? Să se culce cu tine?

— Nu!

— Într-o zi am să mă culc eu cu tine. Ai ceva atrăgător... Mama nu ți-a făcut încă ochi dulci?

— Nu! N-am văzut-o decât o dată sau de două ori.

— Fii atent! Nu e târziu... Nu mi-ar plăcea să mă culc cu amantul mamei.

Răspunsul lui Bob sună foarte aspru.

— Nu sunt şi nu voi fi niciodată întreținutul nimănui!

— Ştiu! Eşti actor, câştigi foarte bine şi îți păstrezi independența. Dar înainte de asta?

Îl tutuia provocator.

— Nu te priveşte viața mea de acum, nici cea din trecut şi nici cea din viitor!

Shirley zâmbi.

— Îmi placi! Într-o noapte am să-ți fac o vizită!

Se ridică şi, procedând ca la sosire, nu-i dădu mâna. Uită chiar să-i spună la revedere.

Bob reflecta visător. Să fi nimerit într-o casă de nebuni? Lui Peter nu-i vorbi despre vizita fiicei sale.

*

* *

Bob îşi cumpără o maşină Triumph Spitfire de ocazie, care îl cucerise cu linia sa sportivă. Visase de mult să spargă văzduhul la volanul unui bolid care îi fanatizează pe cei tineri, ca şi pe mulți dintre adulți. Plătise o sumă rotunjoară, deşi tabloul de bord indica patruzeci de mii de mile, o cifră probabil modificată, deoarece penele de motor se succedau frecvent. Probabil că fostul proprietar nu prea îşi menajase maşina. Vânzătorul îi spusese că o garantează şase luni. Bolidul îşi petrecea mai mult timpul prin garaje unde mecanicii îşi sfărâmau creierii ca să transforme o ruină motorizată într-o maşină veselă şi gata să zboare ca o săgeată.

Cât timp Triumph-ul se afla în reparații, Bob folosea maşinile lui Peter.

Într-o seară, Peter îl zări pe când se întorcea acasă cu un taxi.

— Rabla ta e încă la reparații?, îl întrebă ironic. E ridicol să te bălăbănești prin taxiurile astea puturoase când garajul este plin de mașini.

Scoase din buzunar un rând de chei.

— Ține-le! Sunt pentru Lotusul alb!

În pofida lipsei sale de educație, Bob era înzestrat cu un bun-simț natural pe care unii, care nu-l cunoșteau prea bine, îl apreciau drept prefăcătorie.

— N-am vrut să abuzez...

— Iarăși?, exclamă Peter. Abuzează și termină cu asta! E limpede?

Falsul său aer sever îi sublinia bunăvoința.

Bob se înclină. Putea să-i reziste lui Peter O'Neill?

*
* *

Bob ieșea la plimbare aproape în fiecare seară. Rătăcea cu mașina pe străzile din Los Angeles și se uita cu plăcere la lumea pe care acum o cunoștea. Nu avea vreo preferință pentru un anumit cartier. Îl atrăgeau în aceeași măsură Santa Monica, Venice, Westwood, Marvista, Century City, West Los Angeles, Culver City, Alhambra, Monterrey City, Monte Bello, ca și înălțimile Ladera, Hollywood sau Munții Santa Monica. Căuta locurile necunoscute, pitorești, pline de originalitate. Fiecare raită se termina pe malul oceanului. Se așeza pe plajă și se uita îndelung la valurile care se spărgeau rostogolindu-se și asculta cu încântare cântecul lor. Înainte de a se întoarce acasă se oprea la câte un bar. La început nu le alegea, dar până la urmă se fixase asupra barului Angie's de pe Bulevardul Wilshire.

Îi plăcea să se uite la barmani, îndeosebi la un băiat de vârsta sa care pregătea cocktailurile cu gesturi rotunde și elegante de prestidigitator. Prepara niște mixturi cu denumiri pline de fantezie ce-l încântau pe Bob.

Devenise un personaj cunoscut. Oamenii își întorceau capul să-l vadă, iar fetele îi cereau autografe. Reporterii îl urmăreau stimulați de aura de mister care îl înconjura. Cronicile de

scandal cuprindeau întrebări privitoare la felul său rezervat de a fi, cât şi la poziţia sa echivocă în sânul familiei O'Neill. Primea numeroase scrisori, dar refuza să răspundă fanilor, în ciuda reproşurilor agentului său. În disperare de cauză, acesta angajă o secretară care trimitea admiratorilor lui Bob fotografii semnate şi câteva rânduri de mulţumire entuziaştilor, atunci când îi scriau că este urmaşul artistic al lui James Dean. Reporterii, în căutare de senzaţional, făceau aluzii destul de transparente la nişte relaţii sentimentale între el şi Isabelle Holm, care îl înnebuneau pe soţul bolnav de gelozie. Averil Auberon era şi ea strecurată printre rânduri.

Bob adora singurătatea. Evita societatea actorilor, care îl tratau cu aceeaşi monedă. Prefera să schimbe câteva vorbe cu barmanii, flataţi de atenţia lui, în schimb se întreceau să-i sufle la ureche ultimele bârfe picante şi glume, uneori foarte îndrăzneţe, care circulau în şoaptă.

Se întorcea târziu acasă deoarece voia să fugă de somnul chinuit de coşmaruri, care îl urmăreau noapte de noapte. Contrastul dintre viaţa roză şi strălucitoare pe care o ducea şi sumbrele fantasme nocturne îl chinuia până şi în stare de veghe.

După o seară prelungită până târziu la barul Angie's, Bob străbătea, la bordul Lotusului, aleea centrală din grădina casei lui O'Neill; în faţa garajului se opri. Robby, într-un bluzon de piele, îl aştepta belicos, cu picioarele desfăcute, pumnii înfipţi în şolduri, faţa crispată şi ochi scânteietori. Avea aerul tipic al unui Hell's Angel care caută ceartă.

Bob sări de la volan pe pietrişul aleii.

Robby îl apostrofă:

— De ce ai luat Lotusul? Este o maşină nouă şi o folosesc ori de câte ori fantezia îmi dă ghes să schimb motocicleta!

Vocea îi vibra mânioasă. Un alt tânăr ieşi din umbră. Bob înţelese că Robby căuta să-l provoace, convins fiind că, ajutat de prietenul său, îşi va răpune adversarul.

Răspunse calm.

— Tatăl dumitale mi-a dat personal cheile Lotusului.

Spre deosebire de Shirley, Robby nu-l tutuia. Dar atitudinea sa devenea tot mai ameninţătoare. Ripostă furios:

— De azi înainte vă interzic să vă mai urcați la bordul acestei mașini!

— Numai domnul O'Neill poate să-mi interzică!

Pumnul lui Robby ținti bărbia lui Bob care, ghicindu-i intenția, pară lovitura și îl pocni cu un uppercut, trimițându-l de-a rostogolul pe pietriș. Solidar, prietenul lui Robby se avântă asupra dușmanului comun. Dar Bob era deprins să se încaiere. Al doilea adversar, după ce fentă un atac nereușit, se pomeni aruncat pe capota mașinii, o escaladă și se prăbuși pe partea opusă.

Robby se ridică în timp ce Bob adoptă o poziție de apărare. Dar, spre surprinderea sa, adolescentul își pipăi falca și izbucni în hohote de râs.

— Ești mai tare decât pari! Credeam că am să-ți zdrobesc nasul tău frumos de june prim. Nu te supăra! O să facem pace! O nouă Ferrari va rezolva problema, cu atât mai mult cu cât și tatei îi place să rivalizeze cu viteza sunetului.

Îi întinse mâna. Zâmbetul îl înfrumusețea.

— Hai să bem câte un scotch! Să sărbătorim întâlnirea noastră. Ador încăierările! Iar tu te descurci tare bine!

Acum îl tutuia în semn de prietenie.

— Ai putea să intri în echipa noastră! Te-ai distra zdravăn! Dave, vino să strângi mâna lui Bob Flynn! Să îngropăm securea războiului!

Capitolul 4

Deschizându-i lui Bob porțile studioului, Peter O'Neill îi deschisese în fața ochilor o adevărată cutie a Pandorei. În fiecare zi, tânărul se vedea dus de un curent tot mai vertiginos în care ura, rapacitatea, reaua-credință, trădarea, ipocrizia, egoismul proliferau ca niște celule canceroase. Orgoliul deforma fantastic concepțiile celebrităților care își închipuiau că au cucerit lumea și că și-au impus pecetea asupra epocii lor. În realitate, spectatorii adorau stelele de cinema și formau cozi lungi în fața cinematografelor, dornici să le admire; înapoiați acasă, își țeseau himere mai ales în pat. Când își sărutau nevestele, greoaie și nesărate, își închipuiau că fac dragoste cu actrițele frumoase pe care le contemplaseră pe ecrane. Nevestele se străduiau să uite că erau călărite de bărbați mai mult sau mai puțin bătrâni, burtoși, mai mult sau mai puțin plictisitori, dar toți banalizați de o fastidioasă existență în comun. Tot privind la posterele idolilor lor, adolescenții și fetele se masturbau sau făceau dragoste pe ascuns, excitați de exemplul stelelor adorate. Din nefericire, nou-născuți nedoriți sau boli venerice, care urmau în aceste peripeții, transformau raiul în iad.

Bob ajunsese la al patrulea film. În paralel, cota lui urma o curbă ascendentă, însoțită de o majorare substanțială a drepturilor băneşti. Foştii săi prieteni, cât şi numeroşi clienți din New York îl recunoscuseră uluiți şi înțeleseseră rostul dispariției sale subite. Din admirație sau din invidie, făcură

destăinuiri presei amatoare de ştiri picante. Jurnaliştii, aţâţaţi de noutăţile senzaţionale, se grăbiră să împărtăşească marelui public aspecte din trecutul echivoc al stelei apărute sus, pe firmamentul Hollywoodului. Evocară filmele pornografice turnate în epoca vârstei de cincisprezece ani, cât şi cariera-i de dansator de farmec într-un bar rău famat unde îşi vindea corpul. Aceste revelaţii declanşară furtuna. Puritanii, tot mai numeroşi de la o vreme, strâmbară din nas. „Trebuie să moralizăm Hollywoodul", vociferau ei. „Să înceteze libertatea acordată iresponsabililor de toate categoriile!". Dar fanii lui Bob declanşară un val de entuziasm care ridică pe culmi tineretul şi liberalii americani. Stallone nu-şi începuse oare ascensiunea strălucită animând cu goliciunea lui filmele porno? Steve McQueen, Kirk Douglas şi atâtea alte celebrităţi ale filmului n-au pornit din nimic?

Reputaţia lui Bob cunoscu o dublare a popularităţii lui. Filmele sale porno fură reeditate şi vândute la preţuri extravagante. Marilyn Monroe şi Brooke Shields nu debutaseră oare etalându-şi trupurile goale? Puteai să te desfeţi admirându-l pe Bob Flynn gol sau îmbrăcat. Asta îl făcea mai intim, mai apropiat de americanul de rând. Acum era admis în casele americane ca un membru al familiei. Se afirma tot mai mult, de la o zi la alta, ca o replică a lui James Dean...

*
* *

Într-o seară, destul de târziu, după ce asistase la scenele turnate în ajun, Peter se întorsese acasă la volanul Rollsului său, cu parbrizul găurit de treigloanţe de pistolet. Întunericul nu-i permisese să-l recunoască pe agresorul ascuns în spatele unui boschet stufos. Atentatul avusese loc pe Crescent Drive, în faţa grădinii unei vile nelocuite, recent scoasă în vânzare. Poliţia, alertată, deschise o anchetă şi descoperi în apropierea boschetului urmele unor cizme cu tocuri înalte; apoi clasă dosarul. Ziarele făcură mult tapaj în zadar. Locotenentul Hatcher, în ciuda eforturilor, nu găsise niciun element susceptibil să-l identifice pe răufăcător. Ipoteza prezenţei unui

ucigaş plătit câştiga tot mai mulţi aderenţi, dar nu se întemeia pe nicio probă.

Ziariştii îl asaltau pe Peter cu nenumărate întrebări meşteşugite. Regizorul nu părea impresionat de transformarea sa într-o ţintă vie.

— Sunteţi încolţit de duşmani care vă doresc moartea?

— Nu am prieteni! Asta-i tot ce vă pot spune!

La studio, personalul administrativ, artistic şi tehnic manifesta o oarecare emoţie. Îl felicitară că scăpase cu viaţă. Unele voci sunau fals. Moartea lui ar fi adus milioane altor regizori, moştenitorii săi profesionali. Se găsiră şi oameni care afişară chipuri de piatră.

Bob încercă o mare dezamăgire când îl auzi pe Peter spunând că n-are prieteni. Legăturile invizibile care îi uneau aveau în ele semnificaţia unei simpatii, a unei afecţiuni sincere, care nu se baza nici pe relaţii de familie, nici pe atracţii sexuale. Altfel de ce l-ar fi scos din noroi? De ce i-ar fi creat această carieră strălucită? Căci Bob era creaţia lui!

Bob îşi aminti de cuvintele lui Shirley: „Tatăl meu este un munte de egoism"... Adevăratul sens al acestor cuvinte îi scăpa. Stând în picioare în faţa ferestrei largi a living-roomului, deschisă asupra Los Angelesului, Bob contempla visător oraşul pe care îl cucerise într-un răstimp aşa de scurt. Alături, pe covor, zăcea o grămadă de scrisori. O corespondenţă tot mai voluminoasă; perplexă, secretara nu mai era în stare să răspundă tuturor solicitanţilor. Printre cererile nevinovate de fotografii şi de autografe găsea şi numeroase invitaţii la întâlniri galante. Nu lipseau nici insultele şi nici ameninţările cu moartea. I se cereau bani sau i se ofereau pentru o singură noapte de dragoste. Nu numai dansatorii de farmec, foştii lui camarazi, dar şi necunoscuţi îl rugau să intervină pentru a-i ajuta să obţină angajamente. Fanii, excitaţi de trecutul lui şi de atracţia pe care o exercita, organizau manifestaţii de simpatie în plină stradă sau în faţa casei lui. Fetele, înfierbântate de frumuseţea lui, îl salutau aplaudându-l sau ţipând isteric la ieşirile în public. Doi oameni înarmaţi îl însoţeau aproape pretutindeni pentru a-l feri de agresiunile nebunilor şi ale răpitorilor. Bob îi exaspera, căci profita de cea mai mică ocazie ca să le scape de sub control.

Vigilenți, știau unde era de găsit în timpul zilei. Când se bucura de câteva ore de libertate, Bob frecventa librăriile și cumpăra grămezi de cărți de literatură, artă, muzică, dans și istorie, fără să uite romanele polițiste. Nu citea pentru a-și îmbogăți cultura deficitară, căci viitorul nu avea pentru el nicio semnificație. Voia, înainte de toate, să-și ocupe spiritul. Căuta singurătatea. La studio, în cursul pauzelor, se izola în loja sa, repeta replicile sau citea scenarii. Se cufunda în lectură așa cum se aruncă înotătorii în apa mării, dornic să rupă orice contact cu ambianța înconjurătoare și să se afunde cât mai mult în adâncimi.

Peter, în ciuda multiplelor sale ocupații, supraveghea, ca de obicei, evoluția fizică și psihică a protejatului său. Ajuns la cel de-al patrulea film, Bob obținu primul său onorariu de un milion de dolari, mulțumită agenților săi, fericiți de a fi dat peste găina cu ouă de aur, cât și sprijinului lui Peter.

Regizorul se aștepta să-l vadă strălucind de bucurie și de mândrie, așa cum se întâmpla cu toate vedetele ajunse la acest înalt nivel. Spre uimirea generală, Bob se arăta indiferent. Să fi fost simplă poză? O modalitate de a-și reflecta aroganța și suficiența? Dar Peter credea că înțelegea cauzele acestei atitudini. Bob se detașa treptat de tot ceea ce îl înconjura. Pe platou ducea o altă viață. Intra în pielea altor personaje. Regizorul nu intervenea pentru a-i atenua starea de spirit fiindcă știa că ar fi fost zadarnic.

Ca să-l smulgă din inerție, îl invita când și când să ia cina în casa cea mare, la recepții sau în sânul familiei... În familie!... Un termen inexact, cel puțin în ceea ce privește componența efectivă. Căci pentru Peter „familia" nu reprezenta decât un grup de marionete umane, trase de sfori invizibile. Era asemenea unui mic teatru. Îi punea pe ai săi în situații complicate și se simțea foarte mulțumit când constata că reacțiile lor corespundeau cu presupunerile sale... Familia O'Neill!... Nimic nu-l lega de această minusculă entitate socială... Adesea se întreba asupra motivărilor căsătoriei sale cu Anna. Căci, la început, fusese o căsătorie din dragoste. Dar el, infailibilul Peter O'Neill, se înșelase. Își închipuise că senzualitatea nestăvilită a Annei fusese trezită de calitățile sale nemărginite de mascul, pe când, în realitate, nu era vorba decât de o nimfomanie care, pe parcurs,

luase asemenea proporții încât duseseră la întreruperea completă a relațiilor lor conjugale. Bizar, nu resimțea niciun fel de gelozie, ci doar un dispreț tot mai pronunțat. Acum o studia pentru a se inspira din cazul ei și a-i folosi trăsăturile de caracter, cu anumite variante, pentru eroinele filmelor sale.

Când îl invita pe Bob să ia cina în familie, își propunea un scop. Să analizeze reacțiile Annei față de acest băiat care o înnebunea deoarece, spre deosebire de amanții ei, dispuși să-i satisfacă toate plăcerile, toate exigențele, Bob, pe care îl dorea cu toată ființa ei, se arăta rece și distant.

Peter diseca și sentimentele lui Shirley, nelipsită la toate dineurile ornate de prezența lui Bob. Îl iubea oare? Probabil! Între mamă și fiică se născuse o competiție surdă pentru același bărbat. Uneori își lansau priviri furibunde de tigroaice turbate. Dar fulgerările se stingeau repede...

Shirley, presupunea Peter, va fi o femeie mintoasă; grație calităților native și milioanelor moștenite de la tatăl ei, își va asigura o existență comodă, liniștită. Cu o singură condiție: să nu cadă pradă vreunui gigolo de ultima speță care s-o despoaie de bani. Amantul ei actual nu era decât un jalnic telal. Peter bănuia că Shirley alesese acest trist personaj pentru a sfida autoritatea paternă. Ar fi fost mirată dacă ar fi aflat că persoana și viitorul ei îl lăsau indiferent.

Și Robby îi era indiferent. Un biet incapabil pe care îl disprețuia, probabil un drogat care alerga inconștient spre pierzanie. De ce nu-l croise după tiparul lui Bob? Aptitudinile, calitățile lui Bob îi iscau, într-o oarecare măsură, invidia. În ciuda lipsei lui de cultură, de experiență, băiatul acesta avea priză la public. În plus, dădea dovadă de devotament, de recunoștință, sentimente pe care Peter le desconsidera deoarece în ochii lui lipsa de caracter era o condiție indispensabilă pentru a-ți croi un drum în viață.

Bob primise diverse propuneri de a fi distribuit în filmele unor regizori de mare calibru, amatori să profite de popularitatea lui pentru a-și tripla numărul spectatorilor. Dar îi rămăsese loial lui Peter, care îl lansase.

Agentul său îl întreba, descumpănit de această corectitudine, pentru el neobișnuită: „De ce refuzați onorarii mai

mari? N-ați semnat, după câte știu, contract de exclusivitate cu Peter O'Neill! Luați-vă zborul! În scurt timp ați putea să vă dublați sau triplați câștigurile!".

Dar Bob nu concepea să-l trădeze.

Uneori, preocupările profesionale ale lui Peter deveneau atât de presante, încât uita să-și continue jocul. Se izbea de piedici tot mai dificile care-i periclitau planurile. Ultimele sale trei filme, în ciuda costului ridicat al producției, aduseseră cinci sute de milioane de dolari, o sumă impresionantă care îngroșase beneficiile studioului și ale multinaționalei-mame. Triumfuri care îi umpluseră de fiere pe numeroșii săi dușmani. Ar fi putut turna șase filme pe an dacă negocierile care precedau primul tur de manivelă nu i-ar fi consumat timpul cu o turbare devorantă. Agenți de toate calibrele, dar toți neînduplecați, la care se adăugau pretențiile emise de Screen Actors Guild și de numeroasele sindicate ale tehnicienilor, cereau studioului să țină seama de toți factorii indispensabili în creația unui film – scenariști, regizori, vedete, cameramani, operatori de lumini, decoratori, costumieri, coafori, machiori și așa mai departe. Studiourile negociau la sânge fiecare articol din contract, sperând să ajungă la un aranjament acceptabil pentru ambele părți. Peter, dacă s-ar fi hotărât să lucreze independent, ar fi putut atinge ușor câștigurile lui Spielberg, ale lui Coppola sau ale lui Scorsese. Dar îi lipsea timpul...

Tocmai în această perioadă, relativ liniștită, se întâmplă un incident care furniza material colportorilor de bârfe. Noua mașină a lui Robby, o Ferrari argintie, se sfărâmă de un copac după o cursă de două sute de mile la oră. Robby avusese norocul să scape nevătămat, dar tovarășul său, Herb Bryner, murise cu capul făcut terci. Poliția, avocații, martorii, ziariștii intrară în joc. După un proces care înghiți sume fabuloase, Robby fuse condamnat la trei ani de închisoare cu suspendare, deoarece provocase moartea prin imprudență a prietenului său. Fiind minor, scăpase de pușcărie. În schimb, George Bryner ceru despăgubiri foarte ridicate pe care Peter le plăti fără să crâcnească.

La studio, clevetitorii făceau aluzii la avantajele materiale obținute de tatăl victimei. Se șoptea că banii aceștia îl salvau

de la o bancrută sigură. Bryner plăti câteva datorii presante reclamate de bancheri, în pofida prieteniei ce îi lega de debitorul lor. „Sărmanul Herb a murit la timp ca să-şi salveze tatăl ajuns în pragul dezastrului", sporovăiau gurile rele.

Înmormântarea băiatului dădu naştere la scene penibile.

Katherine, mama durdulie a lui Herb, îşi plângea fiul în timp ce Chris se străduia în zadar s-o consoleze. Gloria, trufaşă, posesivă, îl ţinea pe George în preajma ei.

Katherine şi fostul ei soţ nu schimbară niciun cuvânt. Mândră, nu-i ceruse pensie alimentară lui George, deşi acesta o ruinase. Spre a-şi câştiga existenţa, lucra într-un mare magazin. Tribunalul îi încredinţase lui George copiii deoarece putea să-i întreţină decent şi să le asigure educaţia în cele mai bune şcoli.

Singurul membru al familiei care nu resimţea pierderea băiatului era Gloria. Totdeauna îi detestase pe copiii lui George din prima căsătorie. Ar fi preferat ca rivala ei, Chris, să fi dispărut.

*

* *

Robby fusese atât de afectat de moartea lui Herb încât spori doza de droguri cu care era obişnuit. Îl vizita pe Bob când acesta era liber şi îi vorbea numai despre accident şi de moartea bunului său prieten. Obsedat de dispariţia lui, descria, morbid, capul lui sfărâmat de trunchiul unui copac şi ajuns de nerecunoscut. Înainte de a-şi termina confesiunile, lacrimile îi umezeau pleoapele. Apoi pleca, izbucnind în plâns.

Robby se complăcea în compania liniştitoare a lui Bob. Îşi pierduse morga de altădată. Redevenit un copil vulnerabil, deşi trecuse de şaptesprezece ani, îşi căuta consolarea în umbra noului său prieten. Când se calma, înotau împreună în piscina pavilionului, ţopăiau, zburdau, făceau tumbe, se bălăceau, se lansau în concursuri de viteză şi, ajunşi la finiş, râdeau ca nebunii. Apoi se întindeau la soare pe şezlonguri sau direct pe iarba peluzei, care le gâdila pielea.

Bob remarcă pe brațele lui Robby urmele înțepăturilor. Într-o zi încercă să aducă vorba despre stupefiante, dar Robby se întunecă la față şi se afundă într-o tăcere de nepătruns.

La puțin timp după aceea, moralul băiatului se prăbuşi. Justifica nevoia de a se droga invocând disensiunile dintre el şi tatăl său, atmosfera grea, apăsătoare de acasă, lipsa de interes a mamei sale care îl neglija.

— Tata se gândeşte numai la filmele sale, iar mama e obsedată de amanți.

— Tatăl tău ştie că te droghezi?

— Nu! Pentru el nici nu exist.

— Renunță la gândurile negre! Singur ai spus că filmele nu-i dau răgaz! Prin muncă îşi asigură milioanele pe care le cheltuieşte ca să vă întrețină casa, să vă ofere o viață de lux, să plătească maşinile şi motocicletele tale cu patru cilindri!

— Aş fi preferat puțină afecțiune. Este atât de important, atât de mare, atât de ocupat încât îmi ignoră prezența. Aş fi fost foarte fericit dacă într-o zi mi-ar fi spus: „Vrei să joci un rol de figurant în filmul meu?". Niciodată nu s-a interesat de rezultatele mele la şcoală!

— Deoarece este convins că eşti un băiat sârguincios, că te duci cu regularitate la colegiu şi că îți place să munceşti cum îi place şi lui.

Robby îl privi cu ochii săi catifelați, copilăreşti. Era plăpând, prea plăpând pentru un băiat.

— La şcoală sunt admirat de parcă aş fi un erou! E ridicol, dar accidentul a făcut să-mi sporească popularitatea. Am văzut moartea de aproape şi am pricinuit moartea unui prieten. O treabă pentru care sunt lăudat. Pentru ei am devenit, ca să zic aşa, un bărbat! Un adevărat bărbat!

Izbucni în plâns.

— Tata se ocupă mai mult de cariera ta, Bob, decât de viitorul meu...

Robby nu făcea afirmații gratuite. Şi Bob căuta să-şi explice comportamentul enigmatic al lui Peter. Căci pe platou bătrânul îşi punea în joc toată competența, toată ştiința, toată experiența, tot geniul pentru a-l ridica pe Bob printre vedetele de prim-plan. Forța etapele de parcă i-ar fi lipsit

timpul. Îl împingea mereu înainte. Repede! Tot mai repede! Adesea studia fizionomia, gesturile, mişcările protejatului său. Un examen minuţios pe care Bob îl suporta cu uimire. Îl întreba dacă nu se resimte după eforturile care i se cereau. Dar şi el arăta o energie care îi surprindea pe colaboratorii săi. Uneori – ceva nou pentru el – simţea că-şi pierde respiraţia. Oboseala cădea ca o perdea peste fiinţa lui fără ca zâmbetul maliţios să i se şteargă de pe faţă. Oricum, Peter rămânea o mare enigmă pentru Bob.

*
* *

Într-o dimineaţă, pe când Bob se bronza la soare pe un şezlong în faţa unui pahar de oranjadă rece aşezat pe o măsuţă învecinată, veni şi Shirley. Ziua, excepţional de senină, oferea o panoramă vastă asupra oraşului până la ţărmul oceanului. Bob gâfâia. Înotase mult ca să-şi păstreze forma şi era istovit.

Shirley purta un bikini negru redus la maximum, care îi scotea în evidenţă umerii şi şoldurile cu linii armonioase, abdomenul neted, picioarele subţiri cu unghii vopsite în roşu. Frumuseţea ei câştiga în strălucire, senzualitate pe care Bob o admira fără a încerca vreo emoţie deosebită. Shirley se aşeză pe un şezlong alături de Bob.

Kim, care îşi găsea timp să-l servească pe Bob fără a-şi neglija obligaţiile profesionale din casa cea mare, aduse un Prince of Wales, cocktail după care Shirley se înnebunea. Mulţumirile lui Bob îl umplură de bucurie, însă zâmbetul fetei îl entuziasma mai puţin. Dispăru fără zgomot, ca o fantomă. Când Bob primea vizite simţea o invidie chinuitoare. Ar fi vrut să-l păstreze pentru sine, să aibă grijă de el, să-i îndeplinească toate dorinţele.

Shirley savura cocktailul, apoi rosti cu voce incoloră:

— Rix a murit. L-au ucis pe o străduţă sordidă din Venice...

— Sunt dezolat, Shirley...

— Dezolat?

— Dezolat pentru tine. Nu l-am cunoscut niciodată personal.

— A murit aşa cum am prevăzut. Nu l-am iubit şi nici el nu m-a iubit. Dar făcea dragoste fantastic.

— Ai atâția prieteni încât ai să găseşti un tânăr în stare să-i ia locul.

— Nu mă interesează. Vrei să te culci cu mine?

Bob zâmbi amuzat şi jenat în acelaşi timp.

— De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— E o întrebare pe care şi eu mi-am pus-o. La noapte am să vin la tine.

— În seara asta n-am să vin acasă. Trebuie să întâlnesc un grup de ziarişti.

— Şi câteva admiratoare, nu-i aşa? Am să vin la tine după miezul nopții.

Fără a mai aştepta vreun răspuns, se ridică şi dispăru. Abia se atinsese de băutură.

Kim apăru după plecarea ei şi luă paharul cu un fel de mânie reținută.

— Femeile sunt acaparatoare, domnule!

Bob se întoarse târziu după miezul nopții. Spera să o fi descurajat pe Shirley, dar Kim îl avertiză că domnişoara îl căutase.

— Baia este pregătită, domnule.

— Mulțumesc, Kim.

Valetul ieşi vag contrariat. Bob scosese din buzunarul smokingului o cutiuță pe care o băgă în sertarul noptierei pentru orice eventualitate. Apoi se dezbrăcă şi intră sub duş. Omul este un animal de origine acvatică, reflectă el. Îi plăcea apa care curgea şiroaie pe corpul lui multiplicat la infinit de oglinzi.

Când se întoarse în cameră, gol, frecându-şi părul ondulat cu un prosop moale, se opri dintr-odată surprins. Shirley, goală, îl aştepta întinsă pe pat. Îi zâmbi amuzată pentru ceea ce considera o farsă reuşită.

— Acum te-am prins!

Îşi aminti de clientele care, asemenea lui Shirley, îşi impuneau prezența. Aruncă prosopul şi se apropie de pat, în timp ce fata îşi plimba ochii admirativi pe corpul lui frumos.

Bob deschise sertarul şi, fără jenă, scoase din cutie un prezervativ şi îşi îmbrăcă atent sexul încordat. Shirley urmări operaţiunea fără a părea jignită de această dovadă de neîncredere.

— Ai dreptate! N-am fost singura amantă a lui Rix... Schimba femeile cum îmi schimb eu ciorapii. Poate că mai des. Mă păstra fiindcă îi flatam vanitatea. Se lăuda că trăieşte cu fata marelui Peter O'Neill.

Bob se culcă lângă Shirley, care îi mângâie cu voluptate pieptul, pântecele. Automatismul împreunării n-o descurajă. Se comporta ca o parteneră arzătoare, dornică să-l cucerească. Cu simţurile aprinse se bucura că-l avea, dar remarca cu o amărăciune tainică excitaţia de comandă a lui Bob. Aşa că se sculă repede şi îşi puse rochia translucidă de mătase roz.

— Trebuie să-ţi mulţumesc?, îl întrebă rece.

— Nu! Şi mie mi-a făcut plăcere.

Un zâmbet forţat apăru pe faţa lui Shirley.

— Atunci aş putea să revin?

— De ce nu? Dar nu uita să-ţi anunţi vizita!

Zâmbetul fetei abia dacă îşi ascundea amărăciunea.

— Păcat!

— De ce, păcat?

— Că nu răspunzi la pasiunea mea. Că mă tratezi ca pe o fată oarecare. Să fie amintirea lui Rix care îţi scade ardoarea?... S-ar putea ca tocmai indiferenţa ta să mă excite! N-am fost niciodată tratată cu indiferenţă...

— Vrei ca să mă laud, că m-am culcat cu fata marelui Peter O'Neill?

— Eşti mojic!

Bob izbucni în râs.

— Nu! Să ştii că nu sunt indiferent. Dar nu mă aprind niciodată. Explicaţia aceasta te satisface?

Shirley se întoarse pe călcâie şi ieşi.

*

* *

Taxiul lui Darrel Brighton se opri în faţa grilajului casei O'Neill. Dacă Peter nu era acasă, Darrel ar fi fost distrus,

căci nu avea destui bani să-şi plătească întoarcerea în centrul oraşului. Ajuns la capătul lui Beverly Hills, va lăsa taxiul şi va continua drumul pe jos. Când îi telefonase la studio, dăduse peste Godwin, asistentul realizator, pe care îl cunoştea de multă vreme. Acesta îi spusese că Peter lucra acasă şi că modifica scenariul în funcţie de o mare vedetă franceză pe care voia s-o angajeze. Godwin îl rugase să nu sufle niciun cuvânt cu privire la această informaţie confidenţială.

Darrel se uită lung la casa a cărei intrare somptuoasă se întrezărea la capătul unei alei mărginite de boschete de trandafiri şi de palmieri. Nu vizita pentru prima oară domiciliul lui Peter. În epoca sa de glorie fusese adesea invitat la recepţii. Zâmbi amar. După amurgul celebrităţii sale toată lumea îl uitase.

Acum revenea ca un milog... Penibil! Dar trebuia să bea cupa până la fund... Sună la intrare. Un portar bărbos şi înarmat, fost campion de catch, ieşi din lăcaşul său şi îl scrută neîncrezător. Darrel îşi declină numele şi spuse că vrea să vorbească stăpânului casei. Cerberul anunţă vizita la interfon şi aşteptă îndelung răspunsul, în timp ce inima lui Darrel bătea tot mai puternic. Suspină uşurat când uriaşul îi deschise poarta şi îi permise să intre.

Dădu liber taxiului asumându-şi riscul de a face drumul de întoarcere pe jos. Sperând că Peter îi va pune la dispoziţie una din numeroasele sale maşini, intră.

Majordomul îl conduse în biroul lui Peter, care îl invită cu un gest să ia loc.

—Termin îndată un dialog şi sunt la dispoziţia ta!

Darrel se afundă într-un fotoliu şi aşteptă. Dialogul nu se materializa aşa de uşor. Peter, purtat pe aripile inspiraţiei, uită să-i ofere oaspetelui o băutură alcoolizată. Darrel îl studia în timp ce amfitrionul său continua să scrie febril.

Peter devenise uscăţiv. Pielea feţei avea culoarea pergamentului, iar părul începea să-i încărunţească. Îmbătrânise, dar norocul nu-l părăsea. Bătrânii invocau geniile bune şi rele. Peter însă era slujit de toate geniile bune, ca şi de cele şapte muze. Şi de aceea era indiviat.

Admiră mobilele, tablourile, covoarele. Afară, seara începea să întunece ferestrele.

În sfârşit, Peter ridică puţin capul, zâmbi şi închise caietul cu scenariul.

— Scuză-mă, dar după cum vezi, abia dacă pot să prind câteva clipe libere. Un whisky?

—Mulţumesc!

Peter sună şi Kim aduse un scotch „on the rocks" pentru oaspete şi un juice de fructe pentru stăpân.

—Ai venit să mă vezi!, exclamă Peter. Foarte drăguţ din partea ta.

—Am venit...

Sună telefonul. Peter vorbi o jumătate de oră, apoi puse receptorul în furcă.

— Colaboratorii mei nu îndrăznesc să facă o mişcare fără încuviinţarea mea. Nişte incapabili!

Darrel continuă.

— Deşi ştiu că eşti foarte ocupat, mi-am permis să te deranjez...

Soneria telefonului îl întrerupse din nou. După o conversaţie care dură mai puţin de un sfert de oră, Peter îşi aminti că trebuie să ceară o legătură telefonică, pe care o obţinu destul de greu. Iarăşi o discuţie, de douăzeci de minute. Darrel se străduia să-şi păstreze sângele rece.

Peter se uită la ceas, fluieră uluit şi îi spuse grăbit vizitatorului său:

— Spune-mi repede ce te aduce la mine! Trebuie să mă îmbrac pentru un dineu.

Se ridică şi îşi goli paharul. Se sculă şi Darrel.

—Am nevoie de un angajament, Peter.

—Nu-ţi face sânge rău, Darrel. Patruzeci la sută din actorii de la Hollywood caută angajamente. Cu ce se ocupă agentul tău? Scutură-l puţin.

— Sunt într-o pasă proastă, Peter. Am divorţat de soţia mea şi i-am cerut o pensie alimentară ca să mă întreţin. Am decăzut mult. Dar în trecut am avut câteva roluri frumoase la televiziune şi în câteva filme de lungmetraj.

— Şi ce ai făcut cu banii?

—Am trăit cu o femeie adorabilă care s-a îmbolnăvit. Apoi, fosta mea soție s-a internat recent într-o clinică. Se pare că are un cancer. Dacă moare, s-a dus pensia alimentară.

Peter dădea semne de nerăbdare.

— Un rol în filmul pe care îl vei turna m-ar scoate din necaz... Cel puțin o vreme...

Interlocutorul său dădu din umeri.

— Distribuția este completă. Studioul meu a făcut un „deal" cu MCA. Aș putea să te ajut cu ceva. Câteva sute de dolari...

Darrel explodă.

— Nu înțelegi că sunt un om disperat? Că numai un contract m-ar putea salva? Am lucrat adesea cu tine. Nu ți-am dat niciodată ocazia să fii nemulțumit de mine.

Peter șovăi, apoi îi spuse cu o umbră de jenă:

— Chiar dacă te-aș propune, studioul ar refuza să te accepte. Numele tău nu mai atrage publicul. O știi tot așa de bine ca și mine. Spectatorii din Statele Unite sunt mai capricioși decât copiii răsfățați. Astăzi te cer strigând în gura mare, mâine te resping sau, mai rău, te uită. Poate că și divorțul ți-a umbrit reputația... Deocamdată nu pot să fac nimic pentru tine...

Darrel avu impresia că plafonul se prăbușește asupra lui. Să se înapoieze acasă cu mâinile goale? Numai gândul acesta îl îmbolnăvea.

—Te implor, Peter! Fă ceva pentru mine! Nu mi-am mai plătit chiria de luni de zile, mi-am vândut mașina, mobila, tot ce aveam mai de preț. Hainele mele sunt amanetate...

Sună telefonul. Peter nu răspunse.

—Pot să-ți avansez ceva bani fără să mi-i restitui. Dar nu prea mulți, căci am mari cheltuieli...

Darrel avu senzația că se afundă într-un torent de disperare. Nu va mai putea conta pe Peter. Deși îi cunoștea bine reputația, nu voia totuși să-și închipuie că nepăsarea lui ar putea să fie atât de mare, de abjectă.

—Lasă-ți amanta bolnavă, îl sfătui Peter. Îți poartă ghinion. Darrel se gândi că se umilise destul.

— Scuză-mă, Peter, că te-am deranjat.

— Darrel, la mine vei fi totdeauna bine-venit. Să-ți completez un cec...

—Mulțumesc, e să mă descurc. La revedere, Peter!

— La revedere, Darrel. Crede-mă, îți împărtășesc necazurile.

— Sunt sigur. La revedere!

Darrel ieşi fierbând din casă. Când se văzu afară îşi aminti că nu avea e maşină să-l ducă în oraş. Autobuzele abia dacă circulau prin cartierele elegante, unde fiecare familie dispunea de e colecție de Rollsuri, de Daimler, de Ferrari sau de Lamborghini. Traversă grădina şi ieşi salutat cu dispreț de colosul înarmat. Oamenii care umblă pe jos prin Los Angeles sunt fie lefteri, fie cerşetori...

*
* *

O căldură toridă acoperise Los Angelesul ca e placă de plumb topit. Smogul dens, cețos, sufocant îngreuna aerul. Noaptea, atmosfera tulbure, fierbinte era supraîncărcată de electricitate.

În fiecare seară, Bob se arunca în piscină căutând în zadar e oază de răcoare. Apa călduță îl moleşea. Dormea dezbrăcat la piele, cu ferestrele deschise spre oraşul acoperit de un nor cu mii de culori. Un spectacol straniu, apăsător. Oboseala îl istovea, îi sleia de puteri. Munca din studio îi accentua proasta dispoziție.

Aşezat în şezlong, lângă piscină, bău două pahare de Coca servite de Kim care, în ciuda căldurii, purta un „dinner jacket" alb şi un papion negru. Proaspăt şi bine dispus, îl servea, ca de obicei, cu plăcere pe tânărul actor, favoritul lui.

Puțin după ora unsprezece, Peter veni să-şi viziteze protejatul. Remarcă oboseala întipărită pe chip şi îi recomandă să se menajeze.

—Contez mult pe prezența ta în acest film. Urmărim acelaşi scop. Succesul. Şi îl vom obține.

Bău un pahar de oranjadă şi se retrase. Bob purta doar un halat de mătase care i se mula pe corp. Spre miezul nopții

intră în cameră, lăsă halatul să cadă pe covor şi se aruncă gol în pat. Nu se acoperea deoarece cearşafurile îi păreau grele ca plumbul. Adormi cu greu.

Un vis erotic îl aduse la paroxism. Se trezi. Anna, goală şi ea, îşi potolise una dintre marile sale plăceri. Să mângâie cu buzele-i fremătătoare organul viril al lui Bob. Încercă să respingă această pătrundere respingătoare în intimitatea sa. Vedea în Anna simbolul trecutului său. Dar ea îl acoperi cu corpul şi îşi puse în joc toată experienţa de femeie voluptuoasă, aprinsă spre a-i excita simţurile. Istovit, nu fu în stare să reziste la acest asalt desfrânat.

— Nu! Nu! Plecaţi, doamnă O'Neill, lăsaţi-mă!, gemea Bob fără să reuşească să se desprindă din îmbrăţişarea ei. Lăsaţi-mă, vă rog!...

Desfrâul dezlănţuit dubla forţele Annei. Cu gura sa strivi buzele lui Bob şi îl violă...

*

* *

Prin fereastra deschisă a camerei sale, Peter surprinsese silueta soţiei sale alunecând fără zgomot spre pavilionul invitaţilor. Vălurile largi ale rochiei de interior fluturau ca nişte aripi de liliac. Căldura nu-l lăsase să doarmă. Cu torsul gol, transpirat, rămăsese numai în pantalonii de pijama. Era scârbit de nimfomanele bogate care îşi cumpărau întreţinuţii, pe care şi-i păstrau fie în postură de amanţi, fie acordându-le statutul de concubini, dar niciodată nu se căsătoreau, căci doreau să evite complicaţiile de ordin financiar în momentul în care pasiunea se stingea. Şi se ţeseau alte combinaţii sentimentale.

Pe faţa alungită, cu trăsături mefistofelice, a lui Peter se întipări un zâmbet maliţios. Îşi închipuia scena care se desfăşura în camera lui Bob. O reconstituia cu o precizie de parcă s-ar fi desfăşurat în faţa ochilor lui, sub lumina reflectoarelor şi a camerelor. Se integra, oare, şi acest episod în calculele lui?

Bietul Bob!... Căzuse victimă nesăţioasei Anna... Prospeţimea şi tinereţea acestui băiat fermecător fuseseră pentru

ea o momeală tulburătoare... Să-l fi cumpărat şi pe el?... Peter îi oferise o viaţă de vis... Şi simţea pe undeva şi el o uşoară tulburare... El, nepăsătorul Peter O'Neill, nu se ataşase oare de acest băiat?... Un ataşament urmat de o trădare?...

Zâmbetul său maliţios se accentua. Nu voia să-şi încarce conştiinţa cu fleacuri?... Nimic nu se obţine gratuit. Este o lege a echilibrului impusă de natură...

Florile de crin din grădină emanau un parfum îmbătător. Fluturii de noapte zburau în jurul globurilor electrice, rotunde ca nişte mingi de fotbal, ce luminau peluzele, boschetele, fântânile. Peter savura rareori câteva clipe de răgaz, plăcerea reveriei... O forţă irezistibilă îl împingea să meargă înainte, să sară peste etape. Alerga dornic să prindă din urmă timpul care fugea... fugea... fugea. Era celebru, bogat, crea capodopere... Totuşi, era nefericit... profund nefericit...

Miresmele grădinii îi ajungeau la nări. Auzea cântecul liniştitor al greierilor. Apoi, un elicopter al poliţiei, care zbura asupra oraşului, zbârnâia ca o insectă fantastică. Sirenele echipajelor de pompieri, în drum spre un incendiu, se adăugară la acest cor. Peter văzu smogul înroşindu-se asupra lui Century City.

Apoi o zări pe Anna ieşind aproape în fugă din pavilion. Când se apropie de casă, Peter putu să citească pe faţa ei expresia unei femei cu poftele potolite.

Rânjetul zeflemitor al lui Peter deveni şi mai batjocoritor. Nu-l adusese pe Bob pentru a satisface desfrâul Annei. Îşi urma răzbunarea...

*

* *

A doua zi de dimineaţă, la studio, între două scene pregătite sub supervizarea lui Godwin, Bob, cu faţa împurpurată, se apropie de Peter. Acesta îl întâmpină cu aerul său maliţios.

— Cum merge, Bob? Nu te simţi în apele tale!

Emoţia îl făcea pe Bob mai frumos, mai atrăgător.

„E normal ca femeile să se înnebunească după el", reflectă Peter, studiindu-l cu un ochi critic, dar şi cu o vagă invidie.

— Vă rog să mă iertați, domnule O'Neill, dar m-am hotărât să mă mut de la dumneavoastră.

Peter remarcă disperarea, mânia întipărite în ochii lui Bob. Nu şi-ar fi închipuit că aventura nocturnă a Annei îi va pricinui o asemenea suferință, asemenea ravagii. Bob îşi ieşise din fire. Deodată, Peter se simți cuprins de tristețe. Să nu mai beneficieze în orice clipă de prezența atât de necesară a lui Bob?

— Ți-am dat motive de nemulțumire? Totdeauna ți-am dovedit interesul pe care ți-l port, afecțiunea mea!

Ochii de câine bătut ai tânărului îl emoționară. Aventura din ajun îl zguduise mai mult decât îşi închipuia. Îl cuprinse o teamă absurdă. Risca să piardă tot ceea ce construise! El, Peter O'Neill, atât de stăpân pe sine, se afunda într-o adâncă descurajare. Îşi mască sentimentele. Se ridică de pe scaun şi îşi puse mâinile pe umerii lui Bob. În clipa aceea simți o tulburare stranie. Să-i fi distrus Anna opera?

— Nu mă mai pot lipsi de tine, Bob!

Era aproape o declarație de dragoste.

— Ne întâlnim pe platou aproape în fiecare zi, domnule O'Neill.

Peter replică alarmat:

— Dar între înregistrări? Când întâlnirile, convorbirile mă îndepărtează de tine? Voi resimți absența ta! Sunt mulțumit când, înapoindu-mă acasă, te găsesc aşezat lângă piscină. Nu trebuie să pleci! Fără tine m-aş simți singur! Groaznic de singur!

— Aveți familia dumneavoastră, domnule O'Neill.

— Familie? Familia nu există pentru mine!

Observă dintr-odată că agitația sa, acum exteriorizată, atrăgea atenția personalului prezent pe platou. Coborî tonul:

— Să ieşim puțin! Am nevoie de aer!

Când se îndreptară spre uşă, o şoaptă îi ajunse la ureche: „Gâlceava de îndrăgostiți". Se prefăcu a nu fi auzit aceste cuvinte ironice, răuvoitoare. Urmat de Bob, ieşi din vasta construcție palpitând de viață, în care îşi petrecuse mai bine de o jumătate din viață.

Când se văzură afară, între imensele hangare unde se turnau alte filme, Peter purta încă vizieră albastră, transparentă, care îi proteja ochii de lumina orbitoare a reflectoarelor, cât şi de curiozitatea oamenilor care se agitau în jurul lor.

—Tu îmi porţi noroc şi eu îţi port ţie noroc, Bob. De ce să primejduim acest echilibru perfect? Dacă pleci, toţi indivizii care te invidiază, exasperaţi de ascensiunea ta rapidă, se vor arunca asupra ta, avizi să te devoreze. Să nu părăseşti pavilionul, Bob! Voi ordona paznicilor să interzică accesul tuturor persoanelor considerate de tine inoportune.

Bob îl scrută cu ochii săi luminoşi, care deveniseră răi sub influenţa neîncrederii. Când Peter îi vorbise de paznicii de noapte, Bob înţelese că vizita nocturnă a Annei nu-i era necunoscută.

Bob ripostă cu brutalitate:

—Nu vreau să plătesc chiria în natură! Dacă această situaţie nu vă deranjează, pentru mine este insuportabilă.

Peter se încordă. Ar fi vrut să-i amintească de întâlnirea lor pe treptele scării jalnice din Hell's Kitchen, dar se abţinu. Bob nu mai era prostituatul de altădată. Pretindea să-i fie respectate persoana şi intimitatea la care avea dreptul. Vizita Annei îl scârbise. Tinereţea artificială a acestei femei, pasiunea ei bolnăvicioasă îi făceau greaţă.

—Nu mai am nevoie să mă vând! Mulţumită dumneavoastră, o recunosc, mi-am dobândit independenţa. Nu mai vreau să fiu considerat o marfă... De nimeni... Căci nu mai sunt o marfă!

Peter nu răspunse. Bob citi în ochii lui o chemare mută care îl mişcă.

—Este mai bine să plec, domnule O'Neill. Şi mie îmi pare rău, dar aşa e mai bine. L-am rugat pe agentul meu să-mi închirieze un apartament mobilat în Westwood, Century City sau în West Los Angeles.

Adăugă pe un ton îndulcit:

—În casa mea veţi fi ca la dumneavoastră acasă, domnule O'Neill. Vă voi primi totdeauna cu braţele deschise. Ştiu cât de mult vă datorez. Apoi mă simt foarte apropiat de dumneavoastră. Doriţi să mergem pe acelaşi drum. De acord. Dar situaţia de acum nu mai poate dura.

Peter căuta febril o soluție. Îl fulgeră o idee.

— O vilă, despărțită de a mea doar printr-un imobil, este de închiriat. Ia-o! Vei fi la tine. De ce să cauți un apartament în cartierele zgomotoase din centru, când poți să ai şi aici o casă a ta, elegantă, confortabilă, în care nu va intra nimeni fără să-ți ceară permisiunea.

— N-am bani să închiriez o vilă la Beverly Hills. Şi s-o mobilez.

— O închiriezi mobilată. Apoi, onorariile pe care le primeşti îți permit luxul acesta. Situația ta actuală îți cere un mod de viață somptuos. Vei primi ziarişti, vei oferi recepții. Este obligatoriu. Nu concep să te izolezi ca Marlon Brando. Tu abia urci spre înălțimi, în timp ce el a ajuns pe culme... Lucrez acum la un film pentru tine. Tu vei fi cap de afiş.

— Studioul va ridica obiecții.

— Bryner şi producătorii nu vor îndrăzni. Datorită mie, studioul câştigă în prezent sute de milioane. Am să vorbesc agentului tău despre vila aceasta. Pentru filmul pe care îl vom face vei primi un milion cinci sute de mii de dolari. Ți-o garantez. Ai intrat deja în clubul actorilor milionari.

Bobseuită, dinlipsă deargumente, lalumeacareseînvârtea în jurul lor. Îşi îndreptă iarăşi privirea spre interlocutor.

— Domnule O'Neill, de ce faceți toate acestea pentru mine? De ce?

Regizorul izbucni în râs. Un râs forțat, amar.

— Să zicem că a fost o dragoste la prima vedere... O revelație a talentului tău... În trecut se vorbea de egerii...

— Ce înseamnă egerie?

— Inspirația unui om politic, a unui scriitor, a unui artist... Tu mă inspiri... Prezența ta mă inspiră...

Avu impresia penibilă că se umileşte, că îşi dezvăluie slăbiciunea... călcâiul lui Ahile... Bob îl privi năucit...

— Nu înțeleg.

Peter suspină.

— Vreau să te am aproape de mine... E aşa de simplu... De mâine vei putea să te instalezi în noua ta vilă. Încă două, trei filme, aceasta va cere câteva luni, şi vei fi în stare să o

cumperi, s-o mobilezi şi să-ţi umpli garajul cu câteva maşini europene.

— Nu visez cu ochii deschişi, domnule O'Neill.

— Încearcă să-ţi aminteşti drumul pe care l-ai parcurs după ce ai părăsit New York-ul.

— Ştiu cât vă datorez...

— Atunci acceptă vila despre care ţi-am vorbit!

Bob îşi ridică mâinile râzând. Capitulă.

— De acord! De acord! Pot, oare, să mă împotrivesc?

— Atunci să ne întoarcem pe platou! Treaba ne aşteaptă!

*

* *

Washington, noul majordom al lui Bob, un bătrân negru jovial cu părul argintat, bine făcut, înalt şi mereu zâmbitor, tipul de servitor din marile case – folosit la televiziune pentru publicitatea anumitor produse casnice –, era o sursă inepuizabilă de anecdote privitoare la lumea de la Hollywood. La început, Bob se împotrivise angajării unui personal de serviciu prea numeros pe care Peter îl considera indispensabil pentru întreţinerea unei vile atât de vaste şi pentru asigurarea unui „standing" potrivit. Argumentele lui O'Neill avuseseră câştig de cauză.

În afară de majordom, sub ordinele lui Bob se mai aflau un valet şofer, un bucătar, un portar şi doi paznici înarmaţi. După ce calculă cheltuielile impuse de un asemenea mod de viaţă, Bob ridică din umeri. Să se gândească la viitor? La ce bun? Ce-o fi, o fi! Fatalismul arab îi conducea de multă vreme linia de conduită...

Seara, când se întorcea obosit de la studio şi se afunda într-un fotoliu adânc de piele, iar majordomul îi servea, înainte de cină, un cocktail drept aperitiv, lui Bob îi venea să pufnească în râs. Viaţa nouă, plină de opulenţă, i se părea hilară după ce, ani de-a rândul, noapte de noapte, vânase clienţi pe Strada 42. Se obişnuise repede cu luxul, cu portmoneul plin de bancnote de o sută de dolari, cu interioarele somptuoase, cu automobilele scumpe.

Îi plăcea să asculte vocea de bas profund a lui Washington care îi vorbea despre începuturile penibile ale stelelor de ieri

şi de azi, pe care le servise, preparându-le în fiecare seară cocktailuri inedite.

— Domnul Robert Redford, povestea Washington, lucra ca băiat la toate la Standard Oil de unde fusese dat afară pentru incapacitate. Miss Joan Crawford spăla lenjeria murdară a burghezilor. Domnul Bronson îşi frângea şalele într-o mină de cărbuni. Domnul Kirk Douglas era fiul unui telal. Domnul Maxwell, frumosul Maxwell Caulfield, se căsătorise cu o femeie de două ori mai mare decât el, numai pentru a pătrunde în lumea filmului...

Bob remarcase că Washington nu uita niciodată să folosească titlul de domn sau de doamnă. În felul acesta voia să-i cinstească nu numai pe cei care învinseseră toate piedicile sau care cunoscuseră favorurile norocului, ci şi pe vedetele de altădată care căzuseră în mizerie.

— Iar foarte celebra doamnă Lana Turner a început ca animatoare într-un bar jalnic. Domnul Marlon Brando a fost liftier, vânzător de limonadă şi de ziare. Şi domnul Stallone... Am servit şi actori milionari care şi-au terminat cariera ruinaţi, pensionari ai azilelor de bătrâni artişti, ajunşi pe ultima treaptă a mizeriei. Un exemplu elocvent este domnul Stepin Fetchit, un actor negru, comediant renumit. Nu eraţi încă născut când domnul Fetchit, în epoca sa de glorie, locuia într-o casă somptuoasă, era răsfăţat de toate curtezanele, avea doisprezece servitori la dispoziţie, iar în garajul lui se aliniau şaisprezece Rollsuri. Şi-a sfârşit zilele într-o casă pentru actorii bătrâni fără resurse. Ce să mai spunem de domnul Peter Lawford, fostul cumnat al preşedintelui Kennedy, ale cărui rămăşiţe pământeşti au fost exhumate şi aruncate deoarece moştenitorii n-au găsit de cuviinţă să plătească taxele de la cimitir. Factura funeraliilor sale nu a fost achitată niciodată. Ca să nu mai vorbim de doamna Dvorak, ruinată de bărbatul ei, şi care a murit la Honolulu după o agonie groaznică. Şi de doamna Veronica Lake, blonda picantă care a epatat lumea filmului şi care a devenit vânzătoare de bar. Şi de doamna Joan Blondell, şi de doamna Mary Astor, şi de domnul George Kraft, şi de domnul Johnny Weissmüller, neuitatul Tarzan, toţi au căzut într-o stare de ramolisment şi de sărăcie

indescriptibilă... Actorii milionari de astăzi au învățat din lecția aspră a înaintaşilor şi caută să-şi fructifice milioanele care provin din onorariile lor fantastice...

Bob asculta visător cuvintele înțelepte ale lui Washington, abținându-se de la comentarii. Când starea sa de spirit îl apăsa, renunța la cină şi ieşea în oraş cu maşina sa Ferrari, însoțit de aproape de Mercedesul cu cei doi însoțitori înarmați. Peter îi demonstrase necesitatea asigurării protecției împotriva kidnapperilor, a derbedeilor din Hell's Angels, a fanilor prea îndrăzneți şi chiar împotriva nebunilor avizi să-şi vadă numele în ziare.

*

* *

În aşteptarea terminării „deal-ului" care trebuia să-l promoveze cap de afiş, Bob interpreta rolul unui student într-un film despre tineri. O comedie muzicală în care trebuia să danseze şi să cânte, deoarece Peter descoperise încântat că protejatul său avea o voce frumoasă şi aptitudini înnăscute pentru mişcări ritmice. Maestrul lui de dans îi prezicea un viitor strălucit.

Bob se opri la White's, un bar frecventat îndeosebi de tineri actori şi de tineri care sperau să devină actori. Trebuia să dispui de mijloace băneşti ample spre a păşi pragul acestui club care oferea clienților săi băuturi fabuloase, o ambianță plăcută, o muzică totdeauna la zi şi o orgă de lumini feerice.

Se simțea obosit; în afară de turnări, Peter îl obligase să petreacă în fiecare zi, o oră sau două, la UCLA, faimoasa universitate din Los Angeles. Întrucât studiile sale se reduceau la şcoala secundară, întreruptă la jumătate, trebuia să se familiarizeze cu atmosfera universitară şi cu viața studențească. Trebuia să cunoască bucuriile tinerilor, plăcerile şi preocupările lor, să mănânce din când în când la cantina lor, să asiste la jocurile lor, să le asculte glumele, să privească de departe certurile lor şi să asiste, ca vizitator, la unele cursuri pentru a se obişnui cu comportamentul profesorilor şi a observa atent reacțiile studenților.

Bob se vedea lansat într-un mediu necunoscut, ca un înotător mediocru într-o piscină olimpică. La început se simțise descumpănit, speriat. În trecut, contactele lui cu tinerii din New York se reduceau la legături de camaraderie cu adolescenții care îi împărtășeau meseria și la încăierări cu vagabonzii care voiau să-i fure câștigul mizerabil. Mai târziu păstrase legături, destul de slabe, cu dansatorii de farmec. Nu cunoștea adevăratul sens al noțiunii de prietenie, deoarece nu avusese niciodată prieteni. Iar Peter rămânea pentru el o ființă greu de definit.

Studenții veseli, plini de viață, vag maliției îl tulburaseră. Făceau dragoste nu din interes, ci din plăcere sau incitați de sentimente inspirate de un elan poetic. Le înțelegea chemarea cărnii deoarece și el încercase aceste bucurii când partenerele erau tinere și drăguțe.

*

* *

Intrarea lui Bob în bar fusese imediat remarcată. Convivii așezați la numeroasele măsuțe și clienții rezemați de arama barului șușoteau, privindu-l mai mult sau mai puțin fățiș. Deosebirea dintre White's și un bar de aceeași categorie din New York nu era prea mare, în afară de faptul că aici veneau starurile. Fetele îl dezbrăcau cu ochii lor plini de îndrăzneală și încărcați de dorințe. Îl măsurau, experte, din cap până în picioare, cu o insistență care îi era cunoscută. Bob le excita dorințele, apăsând fără să vrea pe claviatura fantasmelor. Câteodată simțea o voluptate spontană de a fi admirat, devorat din ochi, râvnit. Trecutul își reclama oare drepturile, se iveau iarăși la lumină obiceiuri de mult înăbușite?

Câțiva tineri actori îi zâmbiră cu o prietenie prefăcută. Bob însă discernea invidia și ura trezite de personalitatea sa. Se sprijini de bar și comandă un Southern Island, cocktail pe care barmanul se grăbi să-l aducă împreună cu o farfurioară cu migdale sărate.

Bob nu era un băutor. De data aceasta, alcoolul îi făcu plăcere, îl încălzi, îi risipi gândurile negre. Amator de schimbări,

mai sorbi un Ouragan cocktail, care îi limpezi gândurile şi îi trezi o amintire plăcută. În ajun, la cantina universității, o fată se aşezase lângă el şi pusese pe masă o tavă cu mâncăruri preferate. Avea ochi strălucitori, migdalați, fața ovală, gura fină, senzuală şi gropițe care îi făceau zâmbetul adorabil. I se adresă fără jenă ca şi cum ar fi avut de-a face cu un student oarecare. Simplitatea ei contrasta cu tulburarea altor fete care se uitau la el cu gura căscată şi abia reuşeau să-i ceară, bâlbâindu-se, un autograf.

—Aşadar, dumneata eşti faimosul Bob Flynn? Pe ecran arăți mai bine decât în realitate. Nu lua această remarcă drept o lipsă de politețe şi nici nu te gândi că pe această cale aş dori să mă fac interesantă. Mă gândesc pur şi simplu la măiestria cameramanului care a ales cu grijă cele mai bune unghiuri ale fizionomiei dumitale pentru a le scoate în valoare.

—În ce film m-ai văzut?, o întrebă imediat Bob uşor ofensat de opiniile ei.

—În „Orgia americană".

— Numai atât?

— Atât. Celelalte nu m-au atras. Nu din cauza dumitale, dar subiectele povestite de colegi mi s-au părut artificiale şi cu prea mult sex.

Îşi ciugulea repede mâncarea, ca o păsărică vioaie şi delicată; evoca o statuetă fină de porțelan pe care o văzuse în vitrina unui magazin cu obiecte de artă.

Apoi, fata trecu la alt subiect. La viața ei de la universitate, pe care o găsea foarte stimulantă. Se afla în anul întâi la UCLA. Schiță cu umor portretele câtorva fete, camarade de cursuri.

— Nu-mi plac băieții care te înghesuie şi te îmbrățişează cu forța.

Ochii ei ca nişte alune îl priveau cu o inocență mai provocatoare decât o cheadele cele mai seducătoare. Fata termină de mâncat, se ridică, îi spuse la revedere şi se îndepărtă ducându-şi tava. Nu-i ceruse vreun autograf şi nici nu-i spusese cum o cheamă; Bob resimți această lipsă de considerație. Se obişnuise să trezească mai mult interes.

— Ce mai faci, Bob?

Vocea veselă a lui Jared Dalh, un tânăr actor, care interpreta rolul unui student coleg al lui Bob, se auzi înapoia lui.

Îşi întoarse capul şi îl văzu pe Jared însoţit de alţi doi interpreţi de studenţi, Jeffrey Blyth şi Raymond Edward Rhys.

Jared şi Blyth nu cunoşteau universitatea decât pe dinafară. Jared fiindcă fusese foarte sărac, un copil al străzii ca şi Bob. Blyth nu avusese răgaz să se ocupe de studii deoarece fusese un jucător profesionist de tenis, înotător de performanţă şi campion de polo. În afară de asta era atât de bogat încât nu avea nevoie de o carieră de intelectual spre a-şi asigura existenţa. Rhys rămânea singurul student autentic. Venea de la Cambridge şi Peter O'Neill îl angajase fiindcă scenariul cerea un personaj cu un accent pur englezesc.

Jared şi Jeff se instalară pe două tabure libere din stânga lui Bob. Taburetul din dreapta era liber şi Raymond Rhys, politicos, îi ceru permisiunea să-l ocupe.

— Te rog!, zise Bob, agasat de politeţea lui Ray.

Tustrei băieţii erau frumoşi, căci Peter avea un cult pentru frumuseţe. „Tinereţea lipsită de frumuseţe, zicea el, este un dar otrăvit. Nu serveşte la nimic".

Jared şi Jeff, deşi proveneau din medii diferite, erau buni prieteni. Li se spunea Ahile şi Patrocle, chiar dacă semnificaţia reală a legendei le scăpa celor neiniţiaţi. Aveau gusturi comune: băuturile tari, fetele, marijuana, automobilele sport de gamă înaltă şi nebuniile cele mai extravagante. Luxul pentru Jeff era un atribut obişnuit al existenţei. Pentru Jared era o noutate cu atât mai exaltantă, cu cât o savura ca şi Bob, după ce cunoscuse mizeria cea mai neagră. Captivanţi, cheflii, veseli, gata oricând să le joace feste prietenilor şi camarazilor din studio, nebunatici, aveau trăsături de caracter deosebite de ale englezului. Ray exprima prin toţi porii un temperament liniştit, flegmatic, rece. Adora solitudinea. Avea ochii limpezi precum cerul senin, trăsături regulate, aristocratice, o voce dulce şi odihnitoare, maniere de o politeţe distinsă. „Vocea lui merită milioane!", striga Peter, îndeobşte puţin expansiv. „Iar fizicul lui atinge perfecţiunea!"

Ray îi inspirase lui Bob o invidie tainică, deşi el însuşi câştigase o poziţie inatacabilă. Dar în prezenţa lui Peter, care

îi arăta ostentativ toată solicitudinea, neliniştea i se risipea ca şi ceaţa izgonită de o rafală de vânt.

— Mă întreb cum de poţi suporta atmosfera clocotitoare din studio!, exclamă într-o zi Jared, bătându-l prietenește pe umăr. Rhys avea oroare de asemenea manifestări de prost gust. Deosebirea era izbitoare între ambianţa tihnită dintr-o universitate britanică şi lumea nebună a cinematografiei.

Ray zâmbi cu bunăvoinţă şi înţelegere faţă de ignoranţa interlocutorului.

— În primul rând, ambianţa unei universităţi, fie ea englezească, vag conservatoare şi un pic snoabă, nu este întotdeauna liniştită. Dimpotrivă. Toate fanteziile îşi iau zborul. Se găsesc şi şoareci de bibliotecă, nelipsiţi în mai toate universităţile. Dar rămâne o minoritate.

— Şi cum ai ajuns de la Cambridge tocmai la Hollywood?

— A fost un parcurs fără surprize. M-am simţit dintotdeauna atras de teatru. În timpul vacanţelor am însoţit o trupă dramatică, puţin importantă, în turnee. Apoi am obţinut un rol relativ mărunt într-un film. Aş fi putut să continui, căci producătorul era mulţumit de mine. Dar tatăl meu, un magistrat conservator cu principii foarte înguste, s-a scandalizat. Voia să devin, ca şi el, un judecător demn, un stâlp al societăţii britanice. Filmul în care am jucat a fost vizionat de Peter O'Neill, care m-a remarcat. Din punct de vedere profesional, bineînţeles. Avea nevoie de un student englez pentru filmul lui: „Ajutor! Fetele aleargă după mine!". Şi mi-a oferit un onorariu care a pus la grea încercare intransigenţa tatălui meu. Pentru cineaştii englezi, suma pe care mi-o propunea el părea fabuloasă. Pe scurt, am acceptat. Şi iată-mă printre voi.

Jared detesta înalta burghezie, fie ea engleză, americană sau franceză, chiar dacă, mulţumită lui Jeff, un bogătaş, beneficiase de multe avantaje în perioada sa neagră de existenţă. Căci Jeff îi arăta multă prietenie.

Abia instalaţi, cei trei tineri comandară cocktailuri. Barmanul se grăbi să-i servească, ştiind că se va alege cu bacşişuri grase. În curând, Jared îi împinse şase pahare goale şi ceru un al şaptelea. Dar Jeff îl şi depăşise. Jared suporta

anevoie efectele alcoolului, căci îi trezeau instinctele primare, îndeosebi violența.

Se întoarse agresiv spre prietenul său.

— Pariem pe o mie de dolari că sunt mai tare!

Barmanul clipi din ochi ca o pasăre orbită de o lumină prea tare. Ajunși în stadiul acesta, clienții nu mai sunt serviți, iar dacă sunt mai puțin iluștri, li se cere pe un ton potolit, dar hotărât, să părăsească locurile. Dar Jared Dahl nu se încadra în această categorie. Iar tatăl lui Jeff reprezenta o forță atât de considerabilă pe plan politic și financiar încât era de neconceput ca fiul lui să fie tratat nepoliticos. În plus, Jeff se bucura de propria sa notorietate, de propriile sale privilegii.

Bob, ajuns la cel de-al treilea pahar, îl privea critic. Nu-i plăceau excesele, iar tovarășii săi alunecau pe o pantă periculoasă. Oamenii de la mesele alăturate urmăreau amuzați scena necuviincioasă pentru un bar de nivelul lui White's. A doua zi, cancanurile vor zbura de la un capăt la celălalt al Hollywoodului.

Tânărul englez păstra tăcerea, căci nu dorea să se amestece într-o încăierare previzibilă. Ca și Bob, ajunsese la cel de-al treilea pahar.

Jared îl apostrofă pe Rhys.

— Ray, de ce stai deoparte? De ce nu vrei să participi la jocul nostru? Am venit împreună la mizeria asta de bar! Sau te consideri superior nouă?

— Voi fi cu siguranță bătut. Atunci de ce să iau parte?

— Ești o femeiușcă!, strigă Jared cu răutate.

Obrajii englezului se învăpăiară. Răspunse pe un ton dur:

— Beția a făcut să-ți pierzi busola! Nu te sfătuiesc să te legi de mine!

Jared se ridică amenințător, dar Bob, care ședea în preajma lui, îl reținu cu mâna.

— Lasă-l în pace! Ești beat! Nu mai căuta râcă! În starea în care te afli, cu un singur pumn te aruncă peste masă!

Zorit de mânie, Jared își smulse brațul din strânsoarea lui Bob, dar Jeff își puse mâna pe umărul lui și rosti cu ton potolit:

— Continuăm întrecerea sau vrei să te iei la harță? Ostilitatea lui Jared se întoarse împotriva lui Jeff.

— Întrecere? Încă un pahar şi ai să cazi grămadă!

Violența lui se dezlănțuia tot mai înverşunat.

— Prea te-ai obişnuit să vezi în mine un bufon pe care să-l manevrezi după bunul tău plac! M-am săturat de condescendența, de îngâmfarea ta prostească de băiat al lui tăticu! Îmi faci scârbă!

Cu o lovitură de mână mătură paharele goale, ale lui şi ale lui Jeff, care se sparseră pe podea sub ochii consternați ai barmanului.

— Simpla ta prezență mă îmbolnăveşte!, se ambală Jared. M-am săturat până peste cap de sclifoselile, de maimuțărelile tale, de mutra ta umflată de vanitate! Destul! Nu vreau să te mai văd!

Vocea lui stridentă, foarte ascuțită, acoperi muzica şi murmurul consumatorilor.

Jeff stătea încremenit, sufocat de explozia de ură.

— Eşti nebun!, bâigui el.

Jared aruncă pe masă o bancnotă de o sută de dolari şi ieşi trântind uşa în urma lui. Jeff încercă să-şi recâştige calmul.

— Nu te formaliza!, îl povățui Bob. I s-a urcat băutura la cap. După o noapte de somn o să uite totul.

— Dar eu n-am să uit niciodată această ieşire! Acum şi-a dat pe față ura şi veninul din suflet. Iar eu îl consideram cel mai bun prieten al meu...

Descumpănit, Jeff nu mai ştia cum să reacționeze.

— Trage cu buretele peste întâmplarea aceasta, ca şi cum n-ar fi avut loc, zise Bob. Mâine, dacă îl întâlneşti, ignoră-l!

Jeff comandă o cafea dublă, foarte tare, ca să-şi limpezească puțin gândurile şi să risipească abureala beției. Îşi bău cafeaua, plăti şi se ridică de pe taburet.

— La revedere!

— Nu poți să conduci până acasă în halul acesta! Te conduc până la tine cu maşina mea, iar mâine dimineață trimiți pe cineva să se ocupe de a ta.

— Mulțumesc! Mă descurc şi singur!

Ieşi urmărit de privirile clienților din jur.

— Îmi pare rău, şopti Rhys.

— În Anglia, oamenii nu se ceartă?, întrebă Bob pe un ton vag agitat. Excesele fanilor voştri din cluburile de fotbal au răspândit teroarea în lumea întreagă.

— Derbedei găseşti peste tot, răspunse Ray cu vocea sa domoală.

Înțelegea enervarea lui Bob, căruia nu-i plăcea să-şi vadă concetățenii dându-se în spectacol față de străini. Să fi fost xenofob?

— Scuză-mi tonul aspru, zise Bob.

Regreta atitudinea sa nejustificată. Calmat, îi zâmbi.

— Îți place America?

— Caut s-o înțeleg, să pătrund spiritul americanilor. Legături de sânge ne unesc şi ne despart. Lumea este foarte complexă.

— După filmul acesta ce ai de gând să faci?

— Să mă înapoiez în Anglia şi să-mi continui studiile.

— Poți să-ți continui studiile la UCLA şi să faci filme cu noi.

— Tot ce e posibil. Mi s-a propus chiar un nou contract pentru viitorul vostru film.

— Jared pretinde că i-ai suflat rolul.

— Nu sunt eu de vină, domnul O'Neill m-a ales.

Îşi înmuiară buzele în cocktailurile proaspăt pregătite. Barul îşi reluase aspectul normal.

— Nu te simți singur?, întrebă Bob. Nu te-am văzut niciodată cu prieteni.

— Nu-mi place să mă impun în fața străinilor, nici să accept intimitatea oricui.

— Dar eşti o vedetă! Mulți ar fi foarte mândri să se afle în compania dumitale.

— Vedetă e mult spus... Sunt un solitar... Citesc mult. După ce am venit la Los Angeles mi-am cumpărat câteva sute de cărți. Prieteni buni şi fideli. Nu mă trădează niciodată.

— Şi eu sunt mare amator de cărți.

Bob se uită la Rolexul său de aur. La Hollywood, Rolexul definea un anumit statut social.

—S-a făcut târziu. Mâine avem mult de lucru. O'Neill este foarte exigent.

Bob îşi termină „Stingerul".

— Excelent amestecul acesta de coniac cu cremă de mentă!... În scenariu apărem la început în postură de prieteni inseparabili; apoi devenim rivali din cauza unei fete. În particular, aş vrea să-ți păstrez prietenia neatinsă.

—Este un privilegiu pentru mine, Bob... Îți admir talentul. Vocea melodioasă a englezului îi dezmierdă auzul, aproape îi înfiora pielea.

Plătiră şi plecară. Ray se apropie de marginea trotuarului şi făcu semn unui taximetrist, care tocmai trecea pe acolo, să se oprească.

— N-ai maşină?

— Nu. Ca s-o cumpăr şi s-o aduc din Europa m-ar costa o avere. În acelaşi timp aş trezi bănuielile poliției antidrog. Taxiurile îmi ajung.

— Permite-mi să te conduc acasă.

— N-aş vrea să te deranjez...

Bob nu era obişnuit cu schimburile de politețe. Iar comportamentul englezesc al lui Ray, atitudinea lui prevenitoare îi păreau puțin depăşite.

Se urcară în noua Ferrari a lui Bob, trasă la trotuar de un *groom*.

—Te previn că locuiesc departe de aici, zise Rhys. Tocmai la Palos Verdes. Trăiesc izolat. Nici nu-mi cunosc vecinii.

— Distanța ne va oferi răgaz să ne continuăm discuția... Şi eu ador singurătatea. Lumea care mă înconjoară este compusă numai din străini care lucrează, din întâmplare, sub acelaşi acoperiş cu mine...

Maşina gonea ca vântul în ciuda circulației încă intense la acea oră târzie. Când Ferrariul se opri în fața locuinței lui Ray, o vilă mică pe marginea mării, Bob avu impresia că îl dibuise pe omul în stare să-l înțeleagă...

Capitolul 5

Între două turnări, Peter îşi permise o mică pauză pentru a-şi astâmpăra setea cu un juice de fructe. Îi plăceau dulciurile în ciuda avertismentelor unui prieten care îi vorbise de riscurile unui diabet. În fiecare după-amiază aştepta cu o plăcere anticipată prăjitura care i se aducea la ora patru fix. De data aceasta, discuţia furtunoasă, pe care o avusese la prânz cu George Bryner şi statul său major de producători incapabili, îi tăiase apetitul. Dezbaterile se desfăşuraseră cu uşile închise, în sala de consiliu.

Peter ceruse o publicitate mai intensă în jurul filmului pe care-l turna şi a cărui realizare se apropia de sfârşit. Propusese o sporire a eficacităţii departamentului de publicitate al studioului, care s-ar fi cuvenit să apeleze la serviciile firmei „Jameson, Irving & Parker", fără rival în acest domeniu. Ceru, de asemenea, un supliment financiar pentru intensificarea publicităţii la televiziune.

Percy Stone, şeful departamentului de publicitate, sări de pe fotoliul său, ca împins de un resort. Era un tip chel, de vreo patruzeci de ani, care ţintea cele mai înalte posturi. Iar O'Neill avea tupeul să-l acuze indirect de incapacitate.

— Pretindeţi că eu şi specialiştii mei nu ne facem datoria?

— Nu! Constat doar că rezultatele voastre sunt sub aşteptări.

Bryner interveni cu o amabilitate ironică:

— Peter, ultimul film pe care l-ai turnat, „Moartea timpului", n-a fost la înălțimea „Orgiei americane" și ale altor capodopere ale dumitale. Să atribui acest insucces departamentului de publicitate este cel puțin exagerat.

O'Neill zâmbi zeflemist.

— Ce insucces? Filmul a costat patruzeci de milioane și v-a adus un beneficiu net de douăzeci și cinci milioane de dolari.

Bryner interveni cu aceeași falsă bunăvoință:

— Peter, dumneata ne-ai obișnuit cu beneficii cifrate la sute de milioane. Trebuie să fii de acord că această curbă descendentă este impresionantă la prima vedere.

Neville Holm, primul vicepreședinte, interveni în discuție:

— Sunt șocat, Peter, de atacul dumitale nejustificat împotriva lui Percy și a departamentului său. Activitatea lui merită elogii.

Bryner își susținu colaboratorii.

— Neville are dreptate, dragă prietene. Amărăciunea te face nedrept față de colegi. În dimineața aceasta am dat o raită pe platou. Îi știi pe oameni din scurt, îi sâcâi, îi hărțuiești, îi ocărăști... Îți admir zelul... Îl admir sincer... Dar agitația pe care o manifești îmi aduce aminte de Balzac. De marele Balzac. Acesta avea atâta încredere în el, în geniul său, în puterea sa de muncă, că adesea își dădea peste cap lucrările.

Zâmbetul zeflemist al lui O'Neill deveni mai răutăcios decât o strâmbătură.

— Așadar ați ajuns la concluzia că-mi dau peste cap filmele?

— Ultimul a fost dat peste cap. Iartă-mi sinceritatea! Dar acesta e adevărul. Un adevăr trist. Celebritatea dumitale i-a atras pe spectatori care însă au plecat decepționați de la premieră... Departamentul nostru de publicitate n-a avut nicio vină... Acest film a fost aproape un eșec... Percy este un om competent, activ, iar experiența lui...

O'Neill îl întrerupse.

— În ciuda părerii voastre cu privire la eficiența departamentului de publicitate, insist asupra angajării firmei „Jameson, Irving & Parker", ca și asupra intensificării

publicității la televiziune. John Hooper, pe care l-am cunoscut personal, ne va acorda o reducere substanțială...

— Îmi pare rău, Peter, interveni Holm. Nu dispunem de fonduri pentru cheltuieli zadarnice...

Regizorul își înăspri brusc tonul.

—Nu dispuneți de fonduri? Dar banii aduși de filmele mele unde s-au evaporat?

—Contabilitatea poate să-ți furnizeze actele justificative, zise Holm. Trebuie să ne mulțumești că nu am redus bugetul viitorului dumitale film.

— Chiar voiam să vă cer o suplimentare de zece milioane.

— Nici nu se pune problema, Peter, zise Holm cu o voce tăioasă.

Grimasa lui O'Neill îi dădea aerul unei fiare gata să muște.

— Nu este vina mea că ați folosit fondurile studioului în mod imprudent. Ați intrat în combinații dubioase cu casele de producție din țările de Est...

Holm se înverzi. „Individul acesta, care trăiește cu nevasta mea, îndrăznește să pună la îndoială integritatea mea morală?", reflectă furios...

— Fii atent, Peter, te expui la un proces de defăimare!

— Intentează-l!, ripostă O'Neill cu un calm de gheață. Intentează-l! Dar n-ai să îndrăznești!

—Mă acuzi de fraude?

—Numai de deturnare de fonduri. Fraudele, dacă există, justiția trebuie să le constate.

O liniște grea, de plumb, căzu asupra adunării după cuvintele lui Peter.

Bryner se ridică încet.

—Îți dai seama de gravitatea acestor afirmații?

—Absolut! Și sunt gata să le discut cu cărțile pe față... În concluzie, cer să semnați un contract cu „Jameson Irving & Parker", cât și cu John Hooper. Aștept răspunsul vostru în douăzeci și patru de ore, în caz contrar mă voi adresa direct consiliului de administrație al corporației!

Producătorii schimbară priviri consternate.

—Ăsta-i șantaj!, zbieră Holm.

Bryner se calmă. Vorbi cu ton înghețat:

— Vrei război, Peter? O să-l ai! Nu uita, dispun de puterea de a te concedia!

— Fă-o! Ai să regreți!

— Cer satisfacție!, urlă Holm.

O'Neill se ridică la rândul său.

— Domnilor, vă salut!, zise batjocoritor și părăsi sala.

*

* *

Turnarea continua. Peter resimțea nervozitatea care macină calmul actorilor influențându-le jocul. Isabelle era îmbufnată, dar pe platou intra în pielea personajului fiind, ca întotdeauna, la înălțime. Chiar dacă o ura pe Sue, tânăra sa rivală, în fața camerei îi arăta afecțiunea și căldura unei adevărate prietene, cum cerea scenariul. În culise, Jared și Jeffrey se zburleau unul la altul, ca pisica și câinele, dar la lumina reflectoarelor se comportau asemenea unor camarazi de clasă și de sport, nerăbdători să-și dea sprijin necondiționat. Bob era, de asemenea, la înălțime. Poate ceva mai preocupat ca de obicei. Raymond Rhys își păstra calmul britanic și atitudinea rezervată, devenite proverbiale.

După această zi de muncă, mai dură ca de obicei, Peter se înapoie acasă obosit și iritat. Kim îi deschise ușa anunțându-l că domnișoara Shirley îl aștepta în bibliotecă și că voia să-i vorbească. Perspectiva unei discuții cu fiica sa nu-i schimbă proasta dispoziție.

— Cina este servită!, adăugă valetul.

— Nu mi-e foame! Adu-mi în bibliotecă un iaurt și ceva fructe!

Shirley, care urmărea un spectacol la televizor, opri emisiunea și se ridică să-și întâmpine tatăl.

Fără să-i întindă mâna, se adânci într-un fotoliu.

— Sunt istovit!, zise.

O modalitate de a-și preveni fata că nu are mult timp de pierdut. Dar lui Shirley nu-i lipsea nici fermitatea, nici tenacitatea. Trăsături de caracter moștenite de la tatăl ei.

— Îți cer iertare, tată, că te deranjez, dar voiam să-ți pun o întrebare. Eşti un om în carne şi oase sau un ordinator?

— Nu te înțeleg, zise Peter bănuitor.

— Nu-ți acorzi nicio clipă de relaxare. Nu-ți petreci niciun sfârşit de săptămână între ai tăi. Ştiu că munca este a doua ta natură...

— Iată o concluzie corectă. Îți acord două minute ca să-ți goleşti sacul. Nicio secundă mai mult. Sunt foarte ocupat. Trebuie să examinez propunerile asistentului meu de distribuție pentru filmul pe care urmează să-l fac. Un idiot fără un crâmpei de imaginație creatoare.

— Din cauza filmelor îți neglijezi familia, tată. Sunt fiica ta cea mare şi aştept mai multă înțelegere față de noi, copiii!

Kim intră, servind pe o tavă de argint o gustare modestă pentru O'Neill, apoi se retrase fără zgomot.

Shirley insistă:

— Robby abia te-a văzut când ai trecut ca vântul, fără să te oboseşti să-i arunci o privire. Pare că ai şi uitat de existența lui.

— Ştiu că există. Am cheltuit o avere ca să-i asigur cea mai bună apărare în fața tribunalului.

— Are greutăți la şcoală. Dirigintele lui vrea să-ți vorbească.

— Maică-ta să meargă şi să se intereseze de problemele lui. Din păcate, şi problemele sunt absorbitoare...

— Ai putea s-o sfătuieşti, căci este atât de neştiutoare...

— Să vorbesc cu ea? Pentru mine maică-ta este moartă şi îngropată. Dece nu te duci tu la şcoală? Te autorizez să vorbeşti în numele meu! Dacă ai nevoie de bani, îți dau un cec...

— Bani! Bani!... Crezi că banii aranjează totul!

O'Neill suspină depăşit.

— Bine. Într-una din aceste zile mă voi elibera de obligațiile mele profesionale pentru câteva ore şi mă voi duce să vorbesc cu dirigintele... Dar acum pleacă! Am de lucru!

*

* *

Ieslie Carter, informat de agitația care cutremura consiliul de conducere al studioului, se hotărî să-l trimită la Los Angeles pe Olwen Carr; în calitate de vicepreşedinte şi director al contabilității corporației, avea sub controlul său direct operațiunile financiare ale studioului. Anunțarea sosirii sale provocă efervescență. Secretarele „celor mari", apoi funcționarii şi, în sfârşit, toată lumea microcosmosului constituit de „XXI Century" intră în fierbere.

Peter O'Neill îşi continua activitatea fără să-i pese de pregătirile febrile. Bryner, în ciuda amenințărilor sale, stătea în rezervă. Peter ajunsese la o scenă care se desfăşura în salonul unei case bogate în stil colonial; Raymond Rhys asculta cu un aer fals pocăit mustrările mătuşii sale gâlcevitoare, scandalizată de năzbâtiile lui de la Universitate. La picioarele ei se întinsese cuminte un dog danez uriaş.

Asistenții puneau la punct ultimele detalii înainte de a porni acțiunea. O femeie de serviciu îi aduse lui O'Neill o prăjitură cu migdale comandată cu un sfert de oră înainte. Apropiindu-se de Peter, se poticni de un cablu întins pe jos, scăpă din mână tava, farfurioara şi prăjitura, care căzură la picioarele ei. Fata, zăpăcită, văzu cum dogul danez se ridică încet pe cele patru labe, adulmecă prăjitura şi începe s-o înfulece.

Peter se uita dezolat la prăjitură în timp ce femeia de serviciu nu ştia cum să-şi mai ceară scuze. Deodată, dulăul căzu grămadă şi începu să se zvârcolească apucat de convulsii. Apoi, violența spasmelor scăzu şi animalul îşi dădu sufletul cu limba scoasă şi spume la colțurile botului.

Incidentul îi consternă pe toți cei de față.

— Prăjitura a fost otrăvită!, exclamă Eddi Tuchman.

Bătrâna doamnă leşină.

Rhys zise cu vocea sa domoală, aristocratică:

— Iată un asasinat eşuat! Trebuie chemată poliția!

*

* *

Tentativa de a-l otrăvi pe Peter O'Neill făcu zarvă. Tot studioul, de sus până jos, era tulburat. Poliția sosi urgent. Locotenentul Gareth Hatcher făcu primele investigații. Procurorul asistent Gideon Spacek, de la departamentul omucideri, numit personal de Oscar Weinstein, procurorul general al comitatului, participa activ la anchetă, ca şi Max Baccall, medicul legist şef şi „coroner" al comitatului Los Angeles.

„Coronerul" examină câinele şi se pronunță laconic:

— Arsenic! Analiza nu va face decât să confirme diagnosticul meu. Ai scăpat uşor, domnule O'Neill!

Hatcher, Spacek şi Baccall erau atât de deosebiți încât păreau special aleşi spre a sublinia varietatea tipologiei umane. Cu părul aproape alb, nervos, morocănos, uscățiv, puțin sociabil, cu mişcări bruşte şi viguroase, în pofida vârstei sale înaintate, locotenentul Hatcher nu se gândea decât să apuce pensia. Îşi făcea datoria fără entuziasm, dar conştiincios. Baccall avea aerul unui prelat cu gesturi onctuoase, era amabil, franc, de o sinceritate aparentă care îi dezarma până şi pe interlocutorii cei mai bănuitori, se îmbrăca elegant şi nu ridica niciodată tonul. Spacek, scurt şi bondoc, aproape chel, rotund la față, cu gura mare şi buzele cărnoase, mereu umede, avea un aspect insignifiant, se apropia de patruzeci de ani. Ambițios, resimțea tragic trecerea anilor fără să se poată detaşa din mulțimea procurorilor asistenți şterşi, ținuți la distanță. Voia să parvină, să-şi vadă numele prin ziare, să fie admirat, căutat de femei care, dezgustate de urâțenia lui, nu-i acordau nici o importanță.

Prezența sa, ca şi cea a lui Baccall, era justificată de asasinarea lui Bob Schweize, gigoloul doamnei O'Brien care, victimă a fatalității, deschisese seria tentativelor de asasinat împotriva lui Peter O'Neill.

Bucătarul care preparase prăjitura şi tânăra femeie de serviciu fuseseră primii interogați. Bucătarul declară că pregătea adesea această prăjitură cu mocca pentru regizor.

— În loc de zahăr am folosit, ca de obicei, zaharină, care se află permanent în cabina domnului O'Neill.

Femeia de serviciu declară că nu făcuse nimic altceva decât să aducă prăjitura, ceea ce confirmă şi bucătarul.

Cutia cu zaharină fu imediat trimisă la analiză.

Apoi, anchetatorii trecură prin ciur pe toți aceia care aveau, în mod normal, acces la cabina regizorului, dar rezultatele se dovediră nule. Totuşi, suspecții nu lipseau.

*
* *

Tocmai în acel moment sosise şi Olwen Carr la Los Angeles. Pentru producători era un moment prost ales. La conflictul dintre O'Neill şi conducerea studioului se adăuga acum şi nefericita tentativă de otrăvire. George Bryner şi vicepreşedintele Holm îl întâmpinară la aeroport. Ca să nu-l indispună, aleseseră cea mai puțin țipătoare maşină din garajul studioului, un Buick vechi, dar bine întreținut, care îşi mai păstra încă aerul de altădată. Bryner poruncise ca pe timpul şederii domnului Carr la Los Angeles maşinile Rolls, Daimler şi Cadillac să nu iasă din garaj.

Întrucât avionul domnului Carr aterizase după căderea nopții, l-au invitat să cineze la Perino's. Carr acceptă dineul, dar refuză şampania şi icrele negre. Se mulțumi – semn rău – cu o salată de andive, o friptură de vacă şi termină cu o cafea. Nu acceptă apartamentul care îi fusese rezervat la Hotelul Beverly Hills şi declară modest că îi ajunge o singură cameră.

Asistenții lui Carr sosiră a doua zi. Apoi, Carr convocă întreg consiliul de administrație al studioului din care făcea parte şi O'Neill. După discuții acerbe, înaltul reprezentant al multinaționalei şi asistenții săi examinară cu grijă registrele, dosarele şi grămezile de facturi, ca şi contractele în totalitate. Expertiza dură cinci zile. Carr, taciturn, nu răspundea decât prin monosilabe la întrebările insidioase ale lui Bryner. După ce închise ultimul dosar declară producătorilor:

— Veți primi în curând concluziile mele în scris. Înainte de aceasta trebuie să le supun domnului Carter şi consiliului de administrație, care va decide.

*
* *

Shirley își petrecea adesea nopțile la Bob. La început, vizitele ei se limitau la contacte sexuale. Cum nu mai găsea la Robby, abrutizat de droguri, un sprijin, un sfat, căuta acum în Bob un confident. Prietenele ei, sau cele care i se pretindeau prietene, o dezamăgiseră. Intrigile erau atât de complicate, atât de subtile, țele atât de încâlcite, încât nu mai îndrăznea să se încreadă în nimeni.

Bob o asculta cu răbdare. Shirley știa că Bob era legat de tatăl său prin interese, dar și prin factori care îi scăpau.

—Adesea, Bob, am senzația că sunt târâtă de un vârtej violent printre stânci uriașe și ascuțite, care îmi sfâșie carnea, îmi sparg oasele, îmi zdrobesc craniul... Pereți de piatră se ridică vertiginos de ambele părți... Și sunt atât de netezi, încât nu am de ce să mă agăț pentru a ieși din vroagă... Nu sunt în stare să mă prind cu unghiile... Iar Robby e un nenorocit ajuns pe marginea hăului... Mama, o bătrână bacantă, se aruncă în brațele tuturor tinerilor fără scrupule care simulează amorul pentru ca s-o stoarcă de bani... Apoi râd de ea cu hohote și îi întorc spatele... Tata duce o existență nebunească pe muchie de cuțit. Nu înțeleg ce se întâmplă, dar știu, presimt, că amenință mari nenorociri... Nenorociri pe care nu pot să le ocolesc... Le văd apropiindu-se, dar mă simt paralizată...

Zâmbi trist.

— Îți închipui, poate, că sunt nebună! Că prezic numai nenorociri, că sunt o Casandră... Uneori mă trezesc noaptea, mă uit în jur și aștept înspăimântată ca pereții, plafonul să se prăbușească asupra mea, să mă îngroape de vie și – absurd – să-mi continui existența îngropată sub ruine... Mi-am pierdut mințile, nu-i așa, Bob?

Bob îi mângâie mâna.

— Încearcă să uiți fantasmele acestea!... Știu... Ah, știu foarte bine cât e de greu... foarte greu... Dar trebuie să lupți împotriva curentului, chiar dacă ești conștientă că nu-i poți rezista... Dar lupta susține moralul.

Shirley izbucni în hohote. Bob o sărută pe frunte.

— Plângi... plângi... dar continuă lupta!... Nu te abandona disperării... Sus capul!... Plângi, dar luptă... luptă chiar

dacă ştii că bătălia este dinainte pierdută!... Dacă nu te laşi înfrântă, te vei familiariza cu nenorocirea... Suferinţele aleg uneori să-ţi fie prietene...

— Ce ştii tu?

— Nu eşti singura care suferă, Shirley... nu eşti singura... nu, nu eşti singura... Când suferinţa morală devine singurul tău tovarăş începi s-o înţelegi, s-o iubeşti, chiar... aşa cum îţi iubeşti un frate infirm... o dragoste contra naturii... dar în acelaşi timp şi consolare pe care aceeaşi natură ţi-o oferă în compensaţie...

După o încleştare de dragoste rapidă, ca un vârtej, Shirley se înapoie reconfortată sufleteşte.

Treptat, sentimentele pe care le nutrea faţă de Bob evoluau, luând o întorsătură plină de seriozitate... Fără semnificaţie particulară la început, aventura sentimentală luase proporţiile unei iubiri profunde. Acceptă uimită această constatare, această revelaţie atât de târzie.

Dar iluziile se risipiră repede. Bob nu răspundea la avansurile ei timide. Se culcau împreună, dar nu depăşea frontariile unei prietenii, a unei camaraderii, pentru ea umilitoare. Incapacitatea lui de a o înţelege, de a răspunde la sentimentele ei o copleşea, o îndurera... Ştia că admiratoarele foiau în jurul lui... Bob le trata cu o condescendenţă amuzată, indulgentă şi colorată de un uşor dispreţ. Comportamentul lui Bob le scotea din minţi.

Shirley se resemna să-l aştepte şi să se bucure de compania lui, atunci când Bob binevoia să facă dragoste.

Bob părea schimbat. Dar Shirley n-ar fi putut spune în ce consta această schimbare. Singurele semne vizibile se reduceau la o lisă treptată de atenţie atunci când îi vorbea. Părea că visează cu ochii deschişi. Abia dacă răspundea la întrebări şi un zâmbet ciudat rămânea singura expresie, pasageră de altfel, pe faţa lui frumoasă. În general, era tăcut şi gânditor. Dar ajungea un fleac pentru ca fruntea să i se înseninеze, ochii să-şi recapete strălucirea şi râsul să-i lumineze trăsăturile.

În ciuda eforturilor, Shirley nu era în stare să găsească pricinile schimbărilor din manifestările lui...

*
* *

Prezența în studio a polițiștilor în civil, care scormoneau pretutindeni și întrerupeau uneori filmările, punând diferite întrebări enervau pe toată lumea. Investigațiile erau justificate. Dar probele care să ducă la descoperirea celor vinovați erau insuficiente. Producătorii, actorii, asistenții, tehnicienii, personalul auxiliar erau considerați de anchetatori suspecți potențiali. Din diferite surse proveneau tot felul de informații contradictorii. Oamenilor din studio nu le plăcea să vorbească. Dar cum să reziști la interogatoriile riguroase ale polițiștilor, la întrebările insidioase ale lui Spacek? Locotenentul Hatcher avea senzația că-i crapă capul. Trebuia să răspundă la întrebările reporterilor, la reproșurile șefilor, care nu îl acuzau direct de incapacitate, dar gândeau astfel, la reaua-voință a producătorilor care îi puneau bețe în roate. Nu era unul dintre acei polițiști din filme care rezolvă crimele cele mai complicate și ies nevătămați din schimburile de focuri în care cad numai infractorii.

Procurorul general al comitatului, supus presiunilor politice, îl hărțuia pe procurorul asistent Spacek căruia, contrar lui Hatcher, îi plăcea să dea răspunsuri ziariștilor, bineînțeles, în limitele atribuțiilor sale. Voia să-și câștige notorietatea scriind o carte cu privire la cazul O'Neill. Dispunea de un material bogat, căci toate rapoartele anchetatorilor treceau pe sub ochii lui.

Pusese întrebări și regizorului care îi răspunse cu detașare, de parcă furtuna dezlănțuită în jurul lui nu l-ar fi privit. Da, avea dușmani, dar, în lumea filmului, cu cât te ridici, cu atât mai mult îți atragi resentimentele oamenilor de meserie mai puțin favorizați de noroc. Să dea nume? Ar fi riscat să-i îndrepte pe anchetatori pe piste false, care i-ar fi lăsat pe adevărații vinovați să umble liberi pe stradă.

Spacek îl interogă și pe Bryner, care se arătă puțin cooperant. Răspunsurile lui nu erau lipsite de agresivitate.

„Dece și-o fi luând aerul acesta de superioritate?, se întreba Spacek. Ce ascunde? Fiul lui își găsise moartea într-un

accident provocat de Robby O'Neill. Conflictul care îl opunea regizorului contribuia la teama de a-şi pierde postul de preşedinte. Iar duşmanul lui ar fi putut să fie desemnat drept succesor". Toate aceste elemente îl făceau suspect. Spacek îl detesta pe Bryner, ca şi pe ceilalţi oameni de film, care îşi afişau orgoliul, câştigurile fabuloase, Rollsurile, Lamborghini, lumea lor închisă. Abia îşi ascundea plăcerea de a scormoni prin studio, prin cabinele vedetelor, prin birourile producătorilor, de a-şi arunca ochii, când trecea pe coridoare, la frumoasele secretare, amante mai mult sau mai puţin recunoscute ale patronilor, la „girls" şi la actriţele aproape goale. Prezenţa lui Hatcher şi a lui Spacek devenea, într-adevăr, supărătoare.

Deodată, căzu ca o bombă ştirea care le justifica investigaţiile. În cabina Isabellei Holm, poliţiştii descoperiseră, în spatele unei oglinzi, un săculeţ cu pudră albă, inodoră. La început s-a crezut că era vorba de cocaină, dar analiza chimică a dovedit că era arsenic. Mica pungă de hârtie fusese manipulată de o persoană cu mănuşi, căci nu se vedea nicio amprentă. Descoperirea produse mare senzaţie. Interogată, Isabelle declară calm şi chiar cu insolenţă că nu ştia de existenţa acestui săculeţ şi că oricine ar fi putut să-l aducă în cabina ei în timp ce lipsea de acolo.

— De ce aş fi vrut să-l omor pe Peter? Suntem buni prieteni şi am colaborat totdeauna în cea mai perfectă armonie.

Spacek cunoştea gelozia pe care i-o provoca micuţa Sue Briens, dar, în acelaşi timp, îl bănuia pe Holm. Acesta îl ura pe amantul soţiei sale. Moartea lui O'Neill şi inculparea Isabellei i-ar fi satisfăcut o dublă răzbunare. La aceasta se mai adăuga încă ceva. Indirect, regizorul fusese acela care provocase ancheta privitoare la activitatea financiară a direcţiei. Holm, interogat de Spacek, se apără cu indignare. De ce ar fi încercat să-l omoare? Dispariţia lui n-ar fi rezolvat nimic.

— Apoi eu, n-am nicio trăsătură de ucigaş în mine!, zise Holm în concluzie.

Spacek socoti că argumentele vicepreşedintelui erau destul de slabe. Dar construcţiile cele mai logice ale anchetatorului nu servesc la nimic dacă nu sunt susţinute de probe. Ucigaşul nenorocitului de Joe se dovedise a fi un tip de o îndemânare

şi de o perfidie machiavelice. Procurorul era însă perseverent. Voia capul vinovatului şi îl va avea. Toţi cei care intrau în contact cu O'Neill meritau să intre în atenţia lui. Realizatorul asistent Godwin Mason, prieten şi protejat al lui Bryner, abia aştepta să se instaleze în scaunul regizorului. Sue Brions, adolescenta cu faţă angelică, amanta lui O'Neill, alerga după aventuri sentimentale. Unul dintre amanţii ei ar fi putut dori suprimarea unui rival stânjenitor. Gloria Bryner îl ura pe O'Neill fiindcă îi refuza un rol pe măsură. Darrel Brighton nutrea aceeaşi ură faţă de fostul său regizor, care nu voia să-i ofere un nou angajament. Frumosul Flynn – Spacek nu putea visceral să-i sufere pe oamenii frumoşi – îi părea o fiinţă bizară. Prietenia dintre fostul derbedeu, devenit vedetă, şi O'Neill nu era, cumva, rezultatul unor anumite înclinaţii homosexuale ale bătrânului său protector? Sau poate că Flynn îl manipula după voie, ameninţându-l cu dezvăluirea unor dedesubturi scandaloase? Iată o vână care ar trebui exploatată. Toţi subalternii lui O'Neill nu-i voiau binele, din cauza comportamentului său tăios, dictatorial, jignitor. Până şi membrii familiei lui nu erau în afara bănuielilor. Relaţiile lui încordate cu copiii şi soţia nu constituiau un secret pentru nimeni.

Spacek era furios că trebuia să lucreze singur. Hatcher nu era decât o povară.

*
* *

Leslie Carter îl anunţă telefonic de la New York pe George Bryner că va veni la Los Angeles însoţit de Olwen Carr. Vocea rece, impersonală, a preşedintelui multinaţionalei îi provocă fiori lui George. Pe un ton prefăcut, afişându-şi bucuria, acesta se oferi să-i găzduiască pe timpul şederii lor în California. Dar Carter îi mulţumi, pretextând că nu vrea să-l deranjeze. Îl rugă să rezerve la hotelul Century Plaza un apartament pentru el şi soţia sa, precum şi o cameră pentru Carr. Bryner îi răspunse că producătorii de la studio, regizorii şi vedetele vor fi fericiţi să-l întâmpine şi că el însuşi era gata să-i prezinte un raport amplu asupra activităţii şi totodată să primească

directive. Închise telefonul oarecum înseninat. Prezența lui Margaret Carter părea să indice că situația nu era așa de gravă precum părea. Totuși, teama nu-l părăsea. Operațiunile financiare ale lui Holm, pe care le aprobase, chiar dacă nu se vor dovedi perfect corecte, nu vor ajunge niciodată în fața tribunalelor. Multinaționalele au propria lor justiție, uneori mai severă decât cea legală. Ele nu aplică pedepse privative de libertate, dar sancțiunile pot fi cu mult mai aspre. Pedeapsa constă în moartea profesională. Se ridică un cordon sanitar în jurul celui condamnat. Se termină cu misiunile, cu salariile mari, cu privilegiile. Multinaționalele sunt solidare când este vorba de hoți cu gulere albe. Condamnatul trebuie să fie fericit dacă mai găsește vreun post la o mică întreprindere, în afara secretelor multinaționalelor. Dacă vina este foarte gravă, este urmărit pretutindeni. Micul patron, tentat să-i ofere un serviciu, primește un avertisment discret urmat de sancțiuni în caz de nesupunere. Fostul înalt personaj este fugărit ca un ciumat. Nu îi mai rămâne decât o singură soluție: să-și zboare creierii. Dacă vina este mai puțin importantă sau oamenii care îl susțin dispun de o mare influență, afacerea este stinsă după câteva avertismente sau sancțiuni minime.

Bryner își mobilizase toți prietenii, îndeosebi pe dușmanii lui Leslie Carter. Dar puterea acestuia era la zenit și nimeni n-ar fi avut suficientă autoritate încât să-i impună să acționeze împotriva convingerilor sale.

Avionul de serviciu al președintelui Carter ateriza pe aeroportul din Los Angeles, fiind întâmpinat de Bryner și de toate căpeteniile studioului. Apoi, un alai de Cadillacuri și de Rollsuri se puse în mișcare spre hotel.

—Soția mea ar fi fost foarte fericită să-i ofere personal un buchet de trandafiri doamnei Carter, zise Bryner. Din păcate, este reținută pe platou, în plină filmare.

În primul Rolls, amabilitățile lui George se izbeau de tăcerea lui Carter, o banchiză de gheață, și a lui Margaret, care privea cu ochi distrați străzile umbrite de palmieri. Bryner și Carter se tutuiau deoarece urmaseră același colegiu, dar intimitatea lor se oprea aici.

Margaret şi bagajele rămăseseră la hotel, iar limuzinele se îndreptară spre studio.

În sfârşit, momentul socotelilor, de care se temea atâta Bryner, sosise. Primele cuvinte ale lui Carter căzură ca un cuţit de ghilotină.

— Nu ne ajung deturnările de fonduri ale lui Holm! Încercarea de a-l otrăvi pe O'Neill a făcut din corporaţia noastră ţinta unei campanii publicitare care ne împroaşcă de noroi.

— Te asigur, Leslie, că nu-i vorba decât de o coincidenţă nefericită.

— O să discutăm despre asta la studio, George. De aceea am venit.

Şi se adânci din nou în tăcere.

„Ziua începe prost!", se gândi Bryner. „Dar, prietene, o să-ţi dau de furcă. N-o să mă las călcat în picioare!"

*

* *

Fără să se facă remarcat, Rhys îl studia intrigat pe Bob care îşi aştepta intrarea pe platou. Nemişcat, palid, cu privirea pierdută în gol, Flynn părea să-şi fi pierdut plăcerea de a trăi. Aşezat pe un scaun pliant, cu numele său înscris pe spate, îşi ascundea uneori faţa în mâini şi nu şi-o descoperea decât în momentul în care Tuchman îl invita să treacă pe platou. Peter îl conducea cu aceeaşi răbdare inepuizabilă, cu aceeaşi indulgenţă refuzată celorlalte vedete. Bob suplinea lipsa-i de ardoare prin frumuseţea sa, prin firescul jocului. Când îi treceau crizele de depresie îşi redobândea exuberanţa. Vesel, bine dispus, prietenos, îşi interpreta rolul cu o strălucire care îl încânta pe Peter şi trezea admiraţia generală. Această trecere de la tristeţe la exces de bucurie, de vivacitate, ridica întrebări la care Rhys nu găsea răspuns. „Artiştii sunt excesivi, capricioşi, imprevizibili", îşi spunea el. „În ciuda defectelor sale, Bob este un actor de mare clasă".

Ray observase că, la cantina studioului, Bob lua masa singur, după afluența cea mare, când toți se retrăgeau cu burțile pline. Această izolare îl uimea.

Își aminti că, în cursul unei scene, Bob îl contrazisese pe Peter, care se arătase nemulțumit de emanciparea protejatului său. Îi acceptase totuși versiunea pentru a-i demonstra mai târziu netemeinicia modificărilor propuse. Seara, la selectarea imaginilor, constatase surprins că Bob avusese dreptate și că doi experți, regizorul și operatorul de imagini, primiseră o lecție bună din partea unui boboc. „Ai stofă de creator, fiule!", zise operatorul și Peter îl îmbrățișa pe Bob.

Mai târziu, Peter nu se mai jena să-i ceară părerea. Bob, căruia nu-i lipsea bunul simț, răspundea că nu îndrăznea să dea soluții celui mai mare regizor al timpului. Ceea ce se întâmplase nu fusese decât un incident care nu se va mai repeta.

Într-o seară, la White's, Rhys își bea Far Westul, specialitatea barmanului. Jeff Blyth se instalase pe un scaun alături de el, ignorându-l pe Jared Dahl, fostul său prieten, care ședea la capătul celălalt. Publicitatea făcută în jurul conflictului dintre ei îi montase atât de mult unul împotriva celuilalt, încât, dacă s-ar fi găsit față în față într-un bar din Far West, în epoca iureșului după aur, și-ar fi descărcat pistoalele, omorându-se.

Jeff nu-i ținuse companie lui Rhys decât un sfert de oră deoarece Chris Bryner, care îi fixase un *rendez-vous,* venise să-l ia, sub privirile veninoase ale lui Jared.

Studentul englez rămăsese singur, ceea ce nu-l deranja. Se uita cu detașare la perechile care se înghesuiau până la sufocare pe ringul de dans. Aceeași muzică zgomotoasă, aceeași atmosferă pe jumătate snoabă, pe jumătate boemă, aceiași bețivani și aceiași drogați, aceiași actori care veneau să vadă și să fie văzuți, într-un cuvânt, o seară ca toate celelalte.

Deodată, privirea îi fusese atrasă de Bob care intră visător, aproape absent și se instala pe taburetul lăsat liber de Jeff. Bob nu-l observă pe Ray decât după ce își comandă un Golden Down.

— Bună seara!, exclamă englezul zâmbitor.

Bob clătină capul posomorât. Fața îi era umbrită ca un cer acoperit de nori. Tristețea, care îl copleşea, îl impresiona pe Ray. Simțea față de Bob o căldură compătimitoare care se cerea exteriorizată. Dar ezita să-i vorbească. Iar Bob părea absorbit în contemplarea cocktailului.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar aerul tău deprimat mă mâhneşte. N-aş putea să fac ceva pentru tine? Aş fi fericit să-ți fiu de folos!

Bob îl privi uluit, ca şi cum ar fi fost drogat.

— N-ai mai văzut oameni prost dispuşi?

Îşi bău paharul, plăti şi se îndreptă spre ieşire. Înainte de a ajunge la uşă se răsuci pe călcâie, îl salută pe Ray, apoi dispăru.

*

* *

Bob era chinuit de coşmaruri care îi transformau somnul în iad.

Veghea noaptea, cu ochii deschişi, culcat în patul său enorm şi rotund, fixând plafonul căptuşit cu oglinzi, ca şi cum s-ar fi silit să rămână treaz. Aparent, acelaşi plafon din camera pavilionului din care se mutase. Hotărî să demonteze acest joc de oglinzi, destinat să exacerbeze excitațiile erotice. Vizitele Annei nu se mai repetaseră. În schimb, Shirley îşi făcea apariția din când în când. Bob executa actul dragostei ca un automat, fără să încerce nicio plăcere şi fără să rostească vreun cuvânt. Shirley îi respecta tăcerea, deşi ar fi vrut să găsească puțină tandrețe, ataşamentul pe care îl simțea față de el.

Într-o noapte, după o împerechere rece, Shirley îndrăzni să-i vorbească de sentimentele ei, dar Bob îi închise gura cu mâna.

— Taci! Nu strica totul!

Shirley se retrase înghițindu-şi lacrimile. Încă un eşec.

Involuntar, Bob făcea o legătură între Shirley şi femeile care îl urmăreau la New York, prezente şi acum în coşmarurile lui. Şi bărbații îşi jucau rolul lor, adâncindu-l în tristețe,

intensificând viziunile oribile. Paradoxal, uneori era tentat să-şi reînnoiască experienţele.

O perversiune ascunsă în străfundurile inconştientului său şi care ieşea la suprafaţă în miezul nopţii. Îi venea să se îmbrace repede, să iasă şi să se ofere primului trecător care l-ar fi dorit. Ardea de poftă, dar făcea eforturi pentru a-şi stăpâni acest impuls absurd.

Într-o seară îşi aminti de fata pe care o cunoscuse la cantina de la UCLA. Îl atrăgea inocenţa ei. Se duse din nou la universitate. Poate o va reîntâlni...

*

* *

A doua zi, după întâlnirea cu Rhys la White's, îl regăsi pe platou. Englezul, realmente ofensat de purtarea lui din ajun, îi răspunse fără entuziasm la salut. În clipa aceea se apropie Jeffrey Blyth şi îi trase deoparte. Faţa îi radia de bucurie.

— O ştire senzaţională! Agentul meu a aflat-o acum câteva clipe. Toţi trei suntem distribuiţi în superproducţia „Titanii" pe care o va turna Peter O'Neill.

— Am aflat, zise Ray politicos. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine... şi la Bob, adăugă el pe un ton neutru.

— Dar păstraţi ştirea pentru voi! O indiscreţie ar putea să compromită totul! „Deal-ul" n-a fost încă semnat. Dar afacerea e aproape sigură. Ştiaţi că Leslie Carter, marele pontif, se află la Los Angeles? Se pare că se înfierbântă lucrurile.

Asistentul îl chemă pe Blyth.

— Pregăteşte-te, Jeff! Intri pe platou!

Blyth îşi bătu prietenii pe umăr.

— Vă las, băieţi, şi mult noroc!

După plecarea lui Blyth, Ray vru să se depărteze, dar Bob îl prinse de braţ.

— Aşteaptă, Ray! Scuză-mi grosolănia de aseară! Dar trec printr-o pasă neagră! Foarte neagră! Sper că ai să mă înţelegi...

În pofida mâhnirii sale, trăsăturile exprimau amabilitate.

Răceala lui Rhys se topi ca o bucată de gheață aruncată în apă clocotită. Tonul împăciuitor, aproape rugător al prietenului său, îl impresiona. Pe fața lui se desena înțelegerea, mila, chiar o umbră de afecțiune. De la prima lor întâlnire simțise o atracție puternică față de acest băiat straniu, solitar şi atât de deosebit de tinerii de vârsta lui, care părea chinuit de o intensă viață interioară.

— Între prieteni, scuzele n-au niciun sens! Nu voiam decât să te fac să ieşi din apatia care te copleşeşte, să-ți risipesc tristețea care te macină. Aş fi foarte fericit dacă aş putea să-ți redau seninătatea.

— Noaptea trecută, după ce ne-am despărțit cam brusc, m-am gândit mult timp la tine, Ray. Am înțeles că nu-mi vrei decât binele.

— Mi-am pus în cap să te ajut, să te îmbărbătez... Dar pentru asta am nevoie de acordul tău, de cooperarea ta.

— Îți apreciez, Ray, caritatea...

— Înțelegi greşit, Bob, cuvintele mele. Nu este vorba de caritate. Altruismul virtuos nu este în realitate decât o manifestare deghizată a superiorității. Aş vrea să-ți alin tristețea, să-ți risipesc amărăciunile... Simt că suferi şi aceasta îmi este insuportabil.

— Nimeni n-ar putea să facă nimic pentru mine...

— Te înşeli! Voi încerca imposibilul pentru a-ți alunga tristețea, neliniştile... să-ți aduc alinarea.

Ochii lui Ray străluceau. Emoția îl transfigura.

Bob se simțea tulburat de sentimentele lui Ray. Îi împărtăşea înduioşarea. Amândoi se îmbujorară, pulsurile li se accelerară, o agitație plăcută îi cuprindea asemenea unui foc interior.

— Ray, pregăteşte-te să intri pe platou!, strigă asistentul.

În clipa aceea, Bob şi Ray îşi dădură seama că le era indiferent tot ceea ce se întâmpla în jurul lor, agitația actorilor şi a tehnicienilor, pregătirile plictisitoare pentru scena următoare, ordinele lui O'Neill.

— Sosesc!, răspunse Ray.

Înainte de a se depărta, îi spuse lui Bob:

— Am căzut de acord! Sunt foarte fericit!

*
* *

În vreme ce O'Neill distribuia cu voce puternică ultimele indicații înaintea fatidicului „Acțiune!", actrița Barbra West, o fostă frumusețe care cunoscuse o epocă de glorie, dar nu reușise la cei cincizeci de ani performanțe de a descoperi tinerețea veșnică, performanță izbândită de Joan Collins, Morgan Fairchild sau Linda Evans, se apropie de regizor și, în pragul unei crize nervoase, îl întrerupse:

— Vreau să-ți vorbesc, Peter!

— Acum? N-ai putea găsi un moment mai propice?, exclamă Peter iritat.

Barbra insistă împinsă de o disperare care îi zgândărea cutezanța:

— Tocmai în legătură cu scena care urmează vreau să avem o explicație! Godwin mi-a dat un scenariu modificat care reduce rolul meu la câteva replici neînsemnate! Mă coboară la nivelul unei figurante!

— Necesitățile filmului primează orice considerente. Barbra strigă disperată:

— Dar nu-ți dai seama că în felul acesta mă distrugi? Reduci o protagonistă la zero! E în joc cariera mea! Publicul, presa vor ajunge la concluzia că am ajuns la nivelul actorilor de a doua sau a treia categorie! Viitorul meu...

— Viitorul tău? Ești optimistă!

Zâmbetul zeflemist al lui Peter, umilitor pentru toți interlocutorii săi, i se întipărise iarăși pe față.

— Cum îndrăznești, Peter?...

— Barbra, dacă ai nevoie de un calmant, unul din oamenii mei ți-l va aduce. Nu are rost să te înfurii. Dacă crezi că starea ta de spirit nu-ți mai permite să joci, vom trece la altă scenă care nu-ți reclamă prezența. Dar să nu uiți că orice întârziere din cauza capriciilor tale se va repercuta asupra onorariului.

— Ești crud, Peter! Crud și jignitor! Mă împingi încet-încet spre anonimat!

Peter continua cu un calm ucigător, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil:

— Barbra, de ce nu vrei să înțelegi că ți-a trecut vremea? Trebuie să te gândeşti resemnată la amurgul carierei. Nu ai clasa unor actrițe de anvergura lui Elisabeth Taylor sau a Katherinei Hepburn, care îşi păstrează neatinsă celebritatea. Ingenuă, abia ieşită din adolescență, erai inatacabilă. Acum trebuie să priveşti viitorul cu luciditate. Ai pus deoparte destui bani ca să nu fii nevoită mai târziu să recurgi la ajutorul social? În sfârşit, dacă nu eşti mulțumită, dacă apreciezi că sunt nedrept, du-te să te plângi la vicepreşedinte sau la Bryner, personal. Acum te invit să intri pe platou şi să-ți interpretezi rolul după scenariu. Altfel, mă voi dispensa pe viitor de serviciile tale. Vei găsi, poate, alți regizori dispuşi să te angajeze.

Mânia Barbrei se stinse. Se dezumflă ca o minge spartă.

— Credeam că suntem prieteni, Peter! Tratezi o stea ca pe ultima dintre figurante!

— Mai suntem prieteni. Dar în afara studioului. Aici, eu sunt cel care comandă. Vedetele nu se bucură de privilegii când este vorba de un film care trebuie să aducă sute de milioane.

Barbra, umilită, cu capul plecat, se îndreptă spre platou. Peter mai pierduse un prieten.

*
* *

Bob era în plină euforie. Se legăna într-o stare de bună dispoziție, de bucurie indescriptibilă. Avusese şansa să găsească un punct de sprijin într-o lume ostilă. De mai multă vreme, Ray îi produsese o impresie puternică. Aerul lui de intelectual rafinat, distincția-i nobilă, izolarea voluntară, vocea domoală, gesturile măsurate purtau pecetea unei frumuseți care fascina fetele şi isca invidia băieților. O invidie pe care Bob nu o împărtăşea. Ray i se părea o ființă coborâtă de pe altă planetă. Nu visase niciodată să-i devină prieten. Totul îi îndepărta, trecutul lor, originea socială, limbajul, educația. Deodată, cei doi tineri, atât de deosebiți, cu excepția frumuseții fizice,

care îi ridica deasupra celorlalți muritori, descopereau că simt o atracție reciprocă. Până atunci se evitau... Îi separau trăsăturile de caracter, concepția asupra vieții... Rivalitatea, care trebuia în mod firesc să-i despartă, ridica piedici în calea prieteniei lor. Se produsese totuşi un miracol sau ceea ce Bob considera un miracol. Ar fi vrut să-şi deschidă inima, să-şi dezvăluie tainele, gândurile cele mai ascunse.

Jared, martor al acestei intimități în plină expansiune, declara cu cinism: „Cei mai buni prieteni de astăzi vor fi cei mai mari duşmani de mâine!". Făcea aluzii la Jeff Blyth, fostul său idol. Ca să-l contrarieze, începu să se învârtă ca un păun în jurul lui Chris care nu rămânea insensibilă la avansurile lui.

Ray îşi propunea să risipească melancolia şi depresia lui Bob, să-i redea bucuria şi expansivitatea proprie vârstei; în sfârşit, găsise un sens existenței sale, irosite până atunci în ambianța mediocră a studioului. Se înființa adeseori la Bob, răspunzând invitațiilor acestuia.

După o zi istovitoare se aşezau pe şezlonguri lângă piscină şi îşi sorbeau cocktailurile. Ray contempla visător cerul şi şoptea cu vocea sa duioasă, uşor cântată, curgătoare ca un izvor de munte:

—Cred că locul meu este acolo, sus, printre stele... Steaua ta va străluci veşnic alături de a mea... Astronomii le vor trece pe hărțile cereşti, iar iubitorii de frumos le vor admira, căci strălucirea lor va împodobi Calea Lactee...

Ray folosea termeni uneori greu de înțeles; dar Bob nu-l întrerupea niciodată căci îi plăcea să asculte muzica vocii lui fără să simtă nevoia de a-i descifra misterele.

— Schopenhauer susține că tinerețea fără frumusețe are totuşi farmec şi că frumusețea fără tinerețe e lipsită de această calitate. Eu nu cred că are dreptate, deoarece frumusețea este perpetuă. Un tablou de Rembrandt sau o simfonie de Beethoven, un vas florentin sau o statuetă de Tanagra vor supraviețui mileniilor. Cred că Schopenhauer se gândea numai la ființele umane, a căror frumusețe nu este decât o himeră şi pierderea ei, după o anumită vârstă, reprezintă cea mai dureroasă încercare. O singură scânteie de frumusețe valorează cât toate comorile lumii.

Ray părea că vrea să îmbrățișeze cu privirea sa imensitatea bolții înstelate.

— Omul este tot ceea ce natura a creat mai frumos. Frumusețea, așa cum o concep ființele umane, nu este decât un produs al imaginației. Pentru un bărbat îndrăgostit de soția sa, ea reprezintă centrul universului. Pentru alții poate să pară ștearsă, lipsită de farmec. Dacă numai femeile frumoase i-ar excita pe bărbați, populația s-ar reduce treptat până la dispariție.

Ray suspină ușurat, apoi își sorbi cocktailul. Aruncă o privire plină de afecțiune prietenului său și își continuă monologul.

— În realitate, dragostea, frumusețea nu sunt decât fantasme. Bărbații și femeile îndrăgostite, care cred că și-au găsit fericirea, după ce s-au acuplat gemând de voluptate, nu sunt decât niște instrumente ale naturii care vrea să prelungească existența umanității. Într-o zi, natura, plictisită de repetarea acestui fenomen, va pune capăt lumii noastre, cum i-a pus capăt regnului dinozaurilor, a căror dispariție misterioasă și subită n-a fost niciodată explicată.

— În seara aceasta, tu ești obsedat de gânduri negre, zise Bob.

— Te rog să mă ierți dacă te-am plictisit cu sporovăielile mele. Uneori sunt obositor.

— Ești fermecător, Ray! Îmi deschizi porțile unei lumi pe care nu am cunoscut-o niciodată. Am citit multe cărți. Dar cunoștințele mele sunt disparate. Cu cât te ascult, cu atât apreciez mai mult cultura ta, adevărata cultură.

Rhys izbucni în râs.

— Cultura! La ce bun? Hollywoodul oferă aceleași șanse servitorilor și dactilografelor, șoferilor și vânzătorilor, vagabonzilor și copiilor de bani gata care s-au bucurat de o educație aleasă. Uită-te la Jared și la Jeff. Provin din medii foarte diferite. Iar acum stau alături de milionari, dau interviuri, primesc contracte cu cinci sau șase zerouri. Admiratorii le smulg fotografiile... Sute de milioane de oameni își petrec ore întregi în fața ecranelor. Cinematografia și televiziunea lansează actori, noi actori, căci publicul îi iubește pe eroii clasici,

dar, în acelaşi timp, vrea schimbări. Tu, Bob, ai câştigat în câteva filme fascinaţia pe care numai James Dean o exercita asupra spectatorilor.

Faţa surâzătoare a lui Bob se umbri brusc.

—Viaţa mea va fi tot atât de scurtă ca şi a lui.

Rhys făcu un gest energic de refuz.

Puse mâna pe mâna rece a lui Bob.

— Mă necăjeşti. Credeam că am reuşit să-ţi descreţesc fruntea.

Îl îmbrăţişă şi îşi sprijini obrazul de umărul lui.

—Ai ajuns în fruntea generaţiei noastre de actori, Bob. În pofida culturii mele, te urmez fără să murmur...

*

* *

După reuniunea furtunoasă a consiliului de administraţie al studioului „XXI Century", prezidată de Leslie Carter, Neville Holm fu schimbat. Probele copleşitoare îl aruncară în braţele vindictei consiliului. Fonduri importante fuseseră alocate unor superproducţii beton care rămăseseră în dosarele studioului. O mare parte din aceşti bani fusese deturnată spre buzunarele lui Holm. Consiliul hotărî să nu-l trimită pe vicepreşedintele necinstit în faţa instanţelor judiciare spre a nu atrage atenţia fiscului asupra fraudelor comise în detrimentul său.

Cazul lui George Bryner fu analizat cu atenţie. Era ridicol să-i atribui numai lui Holm toate delictele fără să antrenezi şi răspunderea preşedintelui Bryner, care se făcuse vinovat cel puţin de lipsa de control şi de neglijenţe grave în exercitarea funcţiilor sale. Unele documente indicau, dacă nu o complicitate, împrejurări suspecte. Încurcăturile financiare, căci Holm era un maestru în acest domeniu, aduseseră studioului o pierdere netă de cincisprezece milioane de dolari. Având în vedere miliardele cu care rula corporaţia, fraudele lui Holm ar fi putut trece neobservate.

Isabelle ceru divorţul. Gurile rele susţineau că prăbuşirea lui Holm se datora în parte Isabellei, care de mult voia să provoace o ruptură spre a se căsători cu O'Neill.

Bryner obținu o amânare. Leslie declară că acest caz, având în vedere importanța funcției lui Bryner, trebuia să fie examinat de consiliul de administrație al corporației, singurul îndrituit să excludă pe unul dintre membrii săi. I se ceru, deci, să-şi prezinte apărarea în fața egalilor săi.

Imediat după aceea, Carter, soția sa şi Carr părăsiră Los Angelesul.

George înțelese că Leslie încerca un sentiment de voluptate prelungindu-i agonia. În mod normal ar fi trebuit să semneze o cerere de demisie şi să-şi caute alt serviciu. Experiența, capacitatea, munca, concepțiile sale avansate transformaseră studioul „XXI Century", ajuns în pragul falimentului, într-o întreprindere înfloritoare care aducea beneficii importante. Recunoştea, e adevărat, că succesul lui se datora în mare parte lui O'Neill, care producea mai multe milioane decât toți ceilalți regizori la un loc.

Încerca să judece situația la rece. Begelman, de la „Columbia", deşi semnase în fals un cec al lui Cliff Robertson şi falsificase câteva note de plată ale restaurantului „Grobeau" însuşindu-şi banii, nu găsise oare un post mai bun la MGM după ce fusese dat afară de la „Columbia"? Îl aduseseră în fața justiției, însă, până la urmă, fusese scos din cauză. Dar după puhoi de necazuri, cheltuieli şi griji! Avocații îl costaseră o avere. George era conştient de greaua lui situație; dacă Leslie se înverşuna împotriva lui, va trebui să treacă printre furcile caudine şi să se expună la încercări dezonorante. Pentru a acoperi întreținerea costisitoare a casei şi, îndeosebi, risipa Gloriei, acceptase „împrumuturile" lui Holm, pe care nu le rambursa niciodată. Chiar dacă nu săvârşise personal neregularități, permisese tacit fraudele lui Holm şi semnase anumite hârtii compromițătoare.

Aruncă în jurul său o privire înspăimântătoare, de parcă s-ar fi trezit pe marginea prăpastiei. Oare trebuia să abandoneze semnele puterii? Să renunțe la biroul său somptuos? La armata de oameni care muncea sub ordinele lui? Risca să piardă totul! Îşi imagină zâmbetele diabolice ale membrilor consiliului de administrație de la New York, titlurile de o şchioapă din presă care se va grăbi să-l denunțe, să-l arunce pradă fiarelor.

Interfonul sună.

— Vă cheamă New York-ul, domnule!, anunță secretara. Domnul Carr vrea să vă vorbească!

„S-a zis", reflectă Bryner. „Carr se pregătește să mă sfâșie. Vrea s-o facă personal". Își închipui figura lui triumfătoare.

— Dă-mi legătura, Delia!

Vocea amabilă a lui Carr, de la celălalt capăt al firului, îl făcu să clocotească. Fățărnicia lui îl scârbea.

— Bună ziua, George! Miercuri, la zece dimineața, te așteptăm la sediul nostru din New York. Consiliul de administrație se va reuni în păr. Nu uita să-ți pregătești apărarea, să te dezvinovățești de o eventuală complicitate cu Holm. La revedere, George!

Interlocutorul nu-i lăsă timp să plaseze niciun cuvânt.

*

* *

Peter O'Neill filma exterioarele pe coasta sălbatică, dar splendidă de la Big Sur. Valurile uriașe acoperite de spumă verzuie luau cu asalt colinele cu pante abrupte și se spărgeau de stânci cu un zgomot asurzitor. Resacul violent vuia, mugea.

O barcă înzestrată cu un motor puternic, dusă de rostogolirea spumegătoare a talazurilor furioase, se zdrobi de stâncile submarine și, redusă la fărâme, se afundă în apele monstruoase.

Ca să filmeze această secvență au trebuit să învingă greutăți aproape insurmontabile. Cascadorii, creatorii de efecte speciale, cameramanii fuseseră la înălțime. După turnarea imaginilor și a scenelor primejdioase, interpretate de cascadori care înlocuiseră vedetele, Bob, Ray și Isabelle, uzi, ciufuliți, de parcă atunci ar fi ieșit din apă, apărură în fața camerelor. Se achitară foarte bine de rolurile lor, construind personaje de un firesc admirabil.

Seara, după terminarea turnărilor, Isabelle pătrunse cu un aer hotărât în cabina rulotei lui O'Neill, care elabora cu directorul de imagini planul pentru a doua zi. Ochii îi scân-

teiau, pieptul îi tresăltă în ritmul rapid al gâfâielilor, mâinile îi tremurau, nările fremătau.

— Vreau să-ți vorbesc, Peter! Poți să ne lași singuri, Frank? E vorba de o chestiune personală!

— Bine, bine!, zise directorul, retrăgându-se.

O'Neill, cu veșnicul său zâmbet zeflemist plutind pe buzele subțiri, o privi fără să pară impresionat de mânia ei.

— Am obținut divorțul! Acum sunt liberă!, zise Isabelle. Liberă ca vântul, ca păsările cerului! Ce mai aștepți?

— Ce să aștept?

— Iată o întrebare care mă surprinde! Să divorțezi de puterea ta. Mi-ai promis!

— Nu! Să punem mai întâi lucrurile la punct. Mi-ai spus că îți vei recâștiga libertatea, iar după ce-am să obțin și eu divorțul să ne unim și la bine, și la rău. Dar, în ce mă privește, nu ți-am promis nimic. Tu ai douăzeci de ani, iar eu mă apropii de șaizeci. În fața primarului, lumea se va întreba dacă nu cumva sunt un tată care și-a adus fiica în așteptarea sosirii viitorului soț.

— Lasă glumele! Îți vorbesc serios!

— Isabelle, nu vreau să-ți strici viața. Nici tu pe a mea. Într-o zi te vei sătura de soțul tău bătrân și-l vei arunca la gunoi.

— Știi bine că în ochii mei nu contează vârsta. Te iubesc, Peter! Te-am iubit totdeauna! Nu ți-am dat dovezi de afecțiune, de tandrețe, de dragoste?

— Numai mie?

— Este o impertinență gratuită?

— Dragostea este mai dulce în afara căsătoriei, draga mea. Spiritul de posesie potolește pasiunea. Plictiseala înăbușă viața perechilor și transformă căsnicia în corvoadă. Și nimic nu este mai monoton decât obișnuința. E plictisitor să împarți în fiecare noapte patul cu aceeași persoană. Dragostea dispare, draga mea, în ciuda celor mai solemne jurăminte. Nimic nu rezistă trecerii timpului în afară de interesele meschine sau de neputința de a realiza schimbarea pe care o dorești, pe care o visezi... Ține minte! Nimic nu rezistă trecerii timpului! Nimic, nimic!... Simți doar un gol, un gol insuportabil, pe care nu ai cu ce să-l umpli... Singura soluție este un amant

sau o amantă care îți aduce noul, totdeauna căutat de natura omenească.

— Aşadar, preferi să rămâi cu Anna! Cu nimfomana aceea dezgustătoare care îți împodobeşte zilnic fruntea cu o nouă pereche de coarne!

— Nu prefer asta. Dar o suport fiindcă am altceva mai bun de făcut.

— Peter, acesta e ultimul tău cuvânt?

— Nu! Lucrurile se vor aranja mai repede decât crezi.

— Vorbeşte mai clar!

— Nu-ți cer decât un răgaz.

— Răgaz! Răgaz! Răgaz! M-am săturat de promisiunile tale!

— Mai am nişte obligații față de filmele pe care le fac, față de copii. Când voi termina cu lucrările mele, mă voi gândi şi la viața mea personală, la tine, la dragostea noastră.

Ochii Isabellei lansau scântei. Mai vru să spună ceva, dar se răzgândi şi ieşi trântind uşa.

Zâmbetul zeflemist al lui Peter se stinse şi fața lui colțuroasă exprimă o amărăciune neobişnuită...

*

* *

La Big Sur, Bob şi cu Ray împărțeau aceeaşi cabină de rulotă. Luxul şi confortul se asociau pentru a crea un întreg perfect. Duşul, paturile, mica bucătărie bogat înzestrată, masa de toaletă cu numeroase globulețe electrice în jurul oglinzii, un arsenal indispensabil de machiaje, fotolii largi şi adânci constituiau un ansamblu foarte apreciat de vedetele care voiau să se izoleze de „vulg".

Bob făcu un duş foarte cald, care îl dezmorți, după ce purtase în timpul turnării haine umede. Apoi dădu la o parte perdelele de plastic, ieşi cu apa şiroind pe corp şi îmbrăcă un halat alb. Mulțumit, se lăsă într-un fotoliu. Pe măsuța alăturată găsi un grog dublu.

— Ca să te încălzeşti, zise Ray, clănțănindu-şi dinții şi despuindu-se de hainele pline de apă pe care le zvârli pe jos.

— Te-ai gândit să-mi pregăteşti un grog, deşi erai ud leoarcă!, exclamă Bob mişcat de gestul lui plin de atenție.

— Când te-am văzut dârdâind, aproape înghețat, mi s-a făcut milă, răspunse Ray râzând. Ştiam că un grog te va remonta.

Bob se delecta cu băutura fierbinte, care activa circulația sângelui. Admiră corpul sculptural al lui Ray, care se dezbrăcă înainte de a se vârî sub duş. Lăsă apa fierbinte să curgă din belşug peste pielea înfiorată de frig.

După un sfert de oră, Ray ieşi de sub duş.

— Ce plăcere! Ce desfătare!

Îşi căută halatul.

— Unde dracu' l-oi fi pus?

Bob îi contempla silueta tinerească.

— Un artist antic ți-ar fi spus că trupul tău este marcat de grația adolescenței!

Ray găsi, în sfârşit, halatul său şi se îmbrăcă asemenea unui personaj antic, exagerând amploarea gesturilor.

— Anticii nu socoteau ruşinos, şocant, nudul unui bărbat. Îi admirau frumusețea şi o imortalizau prin statui atât de perfecte, încât până şi papii cei mai pudici le-au acceptat în grădinile Vaticanului.

— Un grog te aşteaptă pe bar, Ray.

— Ai vrut să-mi întorci gestul. Mulțumesc.

Luă băutura fierbinte între palme şi se adânci într-un fotoliu. Când se aşeză, i se dezveliră şoldurile. Le acoperi de îndată jenat de privirea stranie a lui Bob. Apoi îşi sorbi lent grogul.

— Excelent!, zise. Ascultă, în seara aceasta, Lucullus cinează la Lucullus. Am să pregătesc un cocktail de creveți, ciorbă de peşte, miel împănat şi Coupe Amarena. Ştii, sunt un adevărat Cordon Bleu!

— Cordon Bleu?

— Ducele de Richelieu, mareşalul Franței, era un bucătar rafinat. El a inventat maioneza pe când asedia Port Mahon, un oraş întărit spaniol. Şi, fiindcă fusese decorat cu ordinul Cordon Bleu du Saint Esprit, cea mai înaltă decorație franceză pe timpul monarhiei, s-a încetățenit obiceiul de a se acorda în onoarea lui titlul de Cordon Bleu bucătarilor de înaltă clasă.

— Domnul Lucullus te-a învățat bucătăria rafinată?

— Lucullus a fost unul dintre cei mai bogați oameni din Roma antică. Oferea prietenilor săi aproape în fiecare seară recepții care i-au asigurat o celebritate nemuritoare. Într-o zi, pe când mânca singur, i se păru că meniul era lipsit de rafinament. L-a chemat pe majordom și i-a făcut reproșuri. Servitorul i-a răspuns că bucătarul-șef a considerat că, în absența invitaților, meniul poate să fie mai simplu. La care stăpânul casei, cu aerul său aristocratic, i-a replicat: „Lucullus cinează la Lucullus! Nu-ți ajunge?".

— Atunci, cine te-a învățat bucătăria aleasă?

— Bunica mea. Era înspăimântată de comuniști. „Dacă rușii invadează Europa, meseria de bucătar îți va folosi mai abitir decât toate diplomele de la Oxford sau Cambridge". Așa că astăzi te invit la o cină pregătită de mine.

— Cu acest prilej trebuie să-mi pun smokingul?, întrebă Bob cu naivitate, dornic să arate că își însușise moravurile lumii înalte.

— Dacă vrei... de ce nu! Totuși, cred că ne-am simți mai bine în halatele noastre.

— Și ce să fac în timp ce tu pregătești crăpelnița?

— Ia scenariul și învață-ți replicile de mâine.

— Îmi ajunge dacă le citesc înainte de a intra în scenă. N-aș putea să te ajut? Îți promit că n-am să te deranjez... Am să fac numai ceea ce îmi vei spune.

Ray zâmbi. Gropițele din obraji, ochii strălucitori, o ușoară roșeață a feței, probabil datorată dușului și grogului, îi sporeau farmecul. Tânărul englez își suflecă mânecile, deschise frigiderul, scoase creveții și, sub ochii uimiți ai lui Bob, se apucă să pregătească festinul. Degetele lui fine manipulau cu eleganță cratițele mici și mari, tigăile, grătarul, aprindeau aragazul. Apoi pregăti salata, legumele, sosurile, friptura și condimentă din belșug fiecare fel de mâncare. Când și când, îi cerea lui Bob câte un mic serviciu pe care acesta îl îndeplinea cu zel. Bucătăria era neîncăpătoare și se loveau tot timpul.

Tânărul englez se pricepea nu numai să curețe zarzavaturile, să fiarbă apa, să taie felii subțiri, să prăjească, să gra-

tineze, dar şi să întreţină conversaţia cu prietenul său, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă tulburarea.

— Când mă instalez în cabina asta rulantă, am impresia că împărtăşesc existenţa rătăcitoare a artiştilor de circ. Când eram copil, mă duceam adesea la circ însoţit de bunica, singurul adult din familie care suporta spectacolele jalnice, înfrumuseţate de imaginaţia mea.

Vocea lui domoală ascundea o emoţie pe care Bob o descifra cu uşurinţă, sesizând nuanţele cele mai subtile ale excitaţiei cărnii. Dar, în ciuda afecţiunii şi a atracţiei exercitate de tânărul englez, nu ştia cum să reacţioneze.

Obrajii lui Ray ardeau... Căldura din bucătărie sau propria efervescenţă îl făcea să se înfioare... Silit de locul strâmt din bucătărie, Bob îi simţea emoţia; trupurile lor înfierate se lipeau uneori.

La un moment dat, Ray puse mâna pe braţul lui Bob ca şi cum ar fi vrut să-l dea la o parte spre a se strecura prin preajma lui. Dar mâna întârzia pe braţul lui Bob. Ochii lor se întâlniră. Bob simţi fugar repulsia pe care i-o inspirau clienţii care îi atingeau corpul. Îşi retrase brusc braţul şi ieşi din bucătărie.

Când se văzu singur în camera care servea de living-room, îi păru rău de gestul său involuntar, regretă că respinsese brutal încercarea de apropiere fizică a prietenului său. Ray îi transmisese tulburarea sa.

Auzea zgomotul produs de Ray în bucătărie şi încerca să-şi imagineze jena, ruşinea acestuia. Bob, fostul prostituat de pe Strada 42, fostul dansator de farmec de la barul rezervat femeilor în călduri, se comporta ca o fecioară speriată de prietenul care o doreşte. Sau poate că îi interpretase greşit tulburarea?

Bău două pahare de whisky ca să-şi pună oarecare ordine în gânduri. Şi Bob încerca o excitaţie crescândă. Totul îi apropia. Vârsta, comuniunea de înclinaţii, frumuseţea care le dădea senzaţia, când se priveau, că se admiră reciproc într-o oglindă magică.

—Masa este gata!, sună vocea fals veselă a lui Ray.

Intră şi, fără să se uite la Bob, aranjă masa şi aprinse două lumânări, care îşi reflectară flăcăruile jucăuşe în argintărie. Aduse apoi şampania şi salata de creveţi. Ray era un adevărat

Cordon Bleu. Fiindcă tăcerea devenea apăsătoare, Bob puse în funcție magnetofonul. Vocea expresivă, unică, a lui Michael Jackson prinse să vibreze.

—Salata e delicioasă!, zise Bob, dornic să risipească atmosfera ambiguă.

Dineul excelent, de o rară finețe, fu însă un fiasco. Comesenii simțeau în gât un nod sufocant. După desert, Bob se adresă prietenului său:

—Lasă-mă să spăl vesela!

Ray nu protestă.

—Dacă vrei să mă scuteşti de corvoada asta, am să mă culc. Mă simt foarte obosit. Cred că am răcit în timpul filmărilor. De altfel, şi tu ai face mai bine să te culci. Mâine, femeia de serviciu o să facă ordine în bucătărie. Noapte bună! Vise plăcute!

— Noapte bună, Ray! Şi încă o dată îți mulțumesc pentru banchet!

Cu spatele întors pudic spre Bob, Ray îşi scoase halatul, îmbrăcă pijamaua şi se lungi în pat.

Bob era dezolat. Îşi reproşa neînțelegerea care provocase această răceală nedorită. Îl iubea pe Ray. El, care nu avusese niciodată rude sau prieteni, se bucura fiindcă nu mai era singur. Acum stricase totul. Se va afunda iarăşi în solitudinea care se crampona de ființa lui.

Îşi puse pijamaua, contrar obiceiului său, şi se întinse pe patul plasat vizavi de patul lui Ray. Amărăciunea îl înăbuşea. Un singur gând se învârtea în creierul său. Să se întindă în patul lui Ray şi să doarmă lângă el. Renunță însă la această absurditate. Stinse lumina şi îşi închise ochii. Dar nu reuşi să adoarmă. Zorile îl găsiră privind plafonul alb al cabinei...

*

* *

Locotenentul Hatcher primi un telefon urgent. Înspăimântat, majordomul Benjamin îl anunță că stăpânul scăpase ca prin minune de muşcătura unei vipere ascunse sub pernă, în patul lui.

Peste o jumătate de oră, locotenentul şi oamenii săi se înfiinţară la vila lui O'Neill. A patra tentativă de asasinat demonstra că inamicii nu renunţaseră la uneltirile lor. Zece minute mai târziu, asistentul Gideon Spacek sosi ca o trombă. Se deranja în principiu doar când era vorba de crime. Dar procurorul general voia pielea vinovaţilor. Nu credea în ipoteza unui ucigaş plătit. Specialiştii în asasinate folosesc arme de foc de mare precizie, iar ţinta nu le scapă niciodată. O'Neill era urmărit de amatori, verosimil persoane din anturajul său: colegi, actori, tehnicieni, scenarişti, femei părăsite sau geloase...

Hatcher, asistat de Spacek, interogă personalul de serviciu din vilă şi pe membrii familiei, enervaţi de investigaţiile repetate. Spacek intervenea doar spre a lămuri aspectele nebuloase.

În ajun, după ce se înapoiase de la Big Sur, Peter oferise un dineu câtorva prieteni. Seara, puţin animată, se prelungise până după miezul nopţii, când amfitrionul se retrăsese în camera sa. În timp ce Benjamin şi Kim făceau ordine în saloane şi în sufragerie, auziră ţipete provenind din camera domnului O'Neill. Alarmaţi, alergaseră pe scări în sus, sărind câte trei trepte deodată şi intrară în camera lui. Acolo îl găsiră pe domnul O'Neill în pijama, stând în picioare în mijlocul camerei şi arătându-le, incapabil să mai vorbească, vipera moartă din patul său. O zdrobise cu piciorul greu, metalic, al lămpii de pe noptieră. Mai târziu, când îşi recăpătase graiul, le spusese că înainte de a se lungi pe pat observase că perna nu era bine aşezată; o ridicase ca s-o plaseze în poziţie normală. Atunci văzuse şarpele care îşi ridicase capul şuierând. Graţie prezenţei de spirit şi a norocului, apucase lampa şi, dintr-o singură lovitură, strivise reptila.

Anna, Shirley şi Robby, care năvăliseră în camera lui Peter, confirmară declaraţiile servitorilor. Locotenentul ceru lista invitaţilor şi găsi nume foarte cunoscute în lumea filmului. A doua zi, la studio, fu informat de discuţiile violente angajate între O'Neill, Barbra West şi Isabelle. La aceste elemente se adăuga altercaţia provocată de Darrel Brighton în biroul regizorului, pe care Kim o auzise din întâmplare.

Numărul suspecților sporea. Spacek interoga cu o plăcere sadică vedetele și producătorii stingheriți. Reporterilor, care îl asaltau, le răspundea invariabil: „Fără comentarii!".

Câteva zile mai târziu făcu o declarație senzațională: „Anchetatorii dispun de indicii care le vor permite să elucideze în curând enigma!". În realitate, voia să-i înfricoșeze pe vinovați și să-i silească să facă greșeli, imprudențe. Dar stratagemele lui se reduseră la câteva lovituri de sabie în apă.

Oscar Weinstein îl avertiză că primarul se interesa personal de acest caz care proiecta o lumină tulbure asupra lumii filmului.

— Vreau rezultate, Gideon! Explicațiile dumitale nu mă satisfac! Dacă nu ești în stare să rezolvi cazul, spune-o! Și te înlocuiesc!

Hatcher, de acord cu Spacek, hotărî să desemneze doi inspectori cu misiunea de a-l însoți pas cu pas pe O'Neill, fără a fi remarcați. Mașinile poliției trebuiau să patruleze în sectorul vilei O'Neill.

Capitolul 6

Avionul de pasageri, care decolase din Los Angeles şi trebuia să parcurgă 1.915 mile în linie dreaptă până la New York, plana pe deasupra norilor denşi, desfăşurați până în zare. Soarele accentua albeața lor orbitoare. Avionul părea să se târască prin aer. Deşertul imaculat oferea vederii peisaje fantastice cu dune ondulate care descriau zone înguste de umbră pe oceanul miţos ce plutea la mare înălțime.

George Bryner contempla prin hublou acest spectacol de o splendoare inimaginabilă fără să-l vadă, deoarece creierul îi era invadat de gânduri care se încâlceau haotic. Încerca disperat să construiască un sistem de apărare susceptibil de a-l pune la adăpost față de atacurile care se vor declanşa împotriva lui. Reconstituia în imaginație masa lungă şi lucioasă ca oglinda, încadrată de oameni răi, cu fețe posomorâte, gata să execute orbeşte ordinele marelui patron. Carter îşi pronunța hotărârile cu o voce incoloră, foarte calmă. Când nu vorbea, păstra imobilitatea statuilor de piatră care împodobesc templul de la Angkor. Sub aspectul lui delicat, de o rară eleganță, se ascundea o inimă dură, de stâncă. Iar acum nu aştepta decât să-şi zdrobească rivalul căzut la pământ.

În timpul vizitei oficiale a lui Carter la Los Angeles, George asistase la reuniunea care decisese excluderea lui Holm de la conducere. Acuzațiile curgeau, documentele erau astfel etalate încât să-l zăpăcească, să-l sfâşie, să-l facă bucăți. Chiar

şi foştii lui prieteni se aruncau asupra lui ca să-i facă pe plac marelui şef care urmărea dezbaterile impasibil, cu coatele sprijinite pe masă, cu vârfurile degetelor fine şi îngrijite alipite între ele. Torturarea lui Holm îl delecta, chiar dacă fizionomia sa nu-i trăda plăcerea. Leslie, se gândea George, nu este decât un sadic de cea mai proastă speţă. Singurul care nu-l stigmatizase pe Holm fusese, paradoxal, tocmai omul care pusese în mişcare maşina destinată să-l zdrobească: Peter O'Neill.

Pe fotoliul liber de lângă George se instalase un individ îmbrăcat într-un costum bleumarin impecabil. Cămaşa de mătase albă, cravata „Contesa Mara", pantofii din piele de crocodil, ceasul brăţară de aur „Patek Philippe", acul de cravată şi butonii de diamant îi trădau gustul pentru un lux ostentativ. Faţa lui însă distona cu aspectul vestimentar. Trăsăturile vulgare exprimau duritate şi asprime de pasăre de pradă. O şuviţă de păr negru îi acoperea o parte din fruntea netedă. Ochii, de asemenea negri, fixau, scormoneau, sondau intenţiile interlocutorilor. Chiar dacă păreau inexpresivi, şterşi, aruncau din când în când fulgere feroce. Părea un bărbat de vreo patruzeci de ani.

— Bună ziua, domnule Bryner!

George îl privi cu uimire.

— Bună ziua!, răspunse cu ton neutru.

— Am fost la bar. Un „New Orleans Side Car" mi-a redat tonusul... Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar eu vă cunosc.

— Şi ce dacă?

— Îmi plac lucrurile nete, clare. Nu veţi merge pe patru drumuri. Vă duceţi la New York ca să daţi socoteală în faţa unui consiliu ostil. Vor da cu pietre în dumneavoastră. Eu aş putea să schimb situaţia în favoarea dumneavoastră. Vă veţi păstra postul, privilegiile, drepturile. Finanţarea studioului va fi asigurată. Singurul lucru pe care vi-l cer este să nu vă ocupaţi de sursele acestor fonduri. Sunteţi încolţit, domnule Bryner. Eu aş putea să vă salvez, să vă ajut astfel încât să vă înapoiaţi cu capul sus la Los Angeles.

— Înainte de a vă răspunde, spuneţi-mi, cine sunteţi?

—Numele meu nu vă va explica nimic. Mă numesc Angelo Lombardo şi posed mai multe hoteluri şi cazinouri la Las Vegas, Atlantic City şi în Insulele Antile. Prin mijlocirea unor prieteni care fac parte din consiliul de administraţie al corporaţiei „Universal" şi prin propria mea poziţie, pot să fac să fiţi absolvit de toate acuzaţiile. La prima adunare generală ordinară a acţionarilor sper să atrag tot grupul care-l sprijină pe prietenul dumneavoastră Leslie Carter... Dar aceste amănunte nu vă interesează decât indirect.

George înţelese scopul urmărit de propunerea lui Lombardo. Să-l atragă într-o reţea de spălare a banilor.

— Fondurile despre care vă vorbesc vor trece printr-un labirint atât de încurcat, încât nimeni nu va putea descoperi sursa. Am vorbit destul.

George întrevăzu mintal pânza de păianjen din care nu se va mai putea elibera niciodată. Va trebui să slujească Mafia, Organizaţia Crimei cum i se spunea oficial, şi să primească ordine de la Lombardo şi de la complicii lui. În schimb, va beneficia de un aliat puternic. Va avea mulţi bani, va scăpa de datorii, de toate grijile financiare. Va putea să doarmă liniştit.

— De acord, domnule Lombardo!

—Angelo, pentru prieteni.

— George, pentru dumneavoastră!

— Perfect, George! Veţi avea ocazia să-l vedeţi pe Leslie Carter pierzându-şi calmul.

*
* *

Febra creatoare a lui Peter O'Neill creştea cu un grad odată cu fiecare film turnat. Dacă turna o cursă de automobile, trebuia să depăşească toate realizările de până atunci în acest domeniu.

Vocea lui răsună:

—Trecem la scena următoare! Clacheta! Acţiune!

Episodul se desfăşura în plină noapte pe străzile din Westwood şi din West Los Angeles. Bob şi Ray, vechi prieteni, se urau de moarte deoarece fuseseră învrăjbiţi de farmecele

unei fete care cocheta şi îi enerva cu mutrele ei. Bob, care conducea o maşină Buick, ajunge la paroxism când îl vede pe Ray, pe care îl pândise, ieşind din casa fetei; înnebunit de furie, se năpustise cu maşina asupra lui.

Acum despica aerul fugind de maşinile poliţiei conduse de cascadori experimentaţi. Opt echipe de cameramani şi douăsprezece echipe care deserveau reflectoarele executau instrucţiunile lui O'Neill imprimând un ritm rapid filmărilor, astfel încât urmărirea să fie cât mai dramatică şi cu mai mult suspans.

Bob respinsese politicos, dar ferm sfaturile lui Peter, care voia să-l înlocuiască în momentele cele mai primejdioase cu un cascador experimentat.

— Rişti să fii ucis şi să pui în primejdie viaţa camera-manilor care te însoţesc.

— Nu vreau să-i înşel pe spectatori, replică Bob. Stăpânesc suficient volanul spre a nu mă teme de accidente. Vă promit să fiu foarte atent.

Regizorul credea că înţelege adevăratele motive ale alegerii protejatului său. Spre uimirea colaboratorilor, care îi cunoşteau intransigenţa, nu mai insistă.

În ciuda siguranţei pe care o afişa, Bob manevra nervos Buickul. Scena căderii lui Ray sub roţile Buickului, chiar dacă fusese trucată cu îndemânare, îl impresionase puternic. Îi era teamă că cei doi cameramani, unul aşezat în dreapta sa şi altul pe bancheta din spate, să nu-i remarce agitaţia, care depăşea exigenţele rolului. Conducea cu o viteză nebună de parcă ar fi vrut să sfideze destinul.

Moartea lui Ray, deşi prevăzută în scenariu, îl îngrozea, fiindcă i se întâmpla adeseori să se identifice cu personajele pe care le interpreta.

Era o prevestire rea. După ce văzuse noaptea târziu secvenţa cu moartea lui Ray, visase că îl omorâse realmente, în ciuda faptului că voise să-i cruţe viaţa. Îl vedea pe prietenul său stând în picioare, nemişcat în faţa Buickului. Bob îl privea îngrozit. În ciuda eforturilor sale de a evita accidentul, volanul nu mai răspundea la comenzi, frânele nu mai funcţionau şi Buickul se precipita spre victimă care aştepta cu resemnare

moartea. Bob se trezi în clipa în care maşina îl răsturnase pe Ray. Asudat, coborî din pat, trecu în living-room, umplu pe jumătate un pahar de whisky şi îl bău dintr-o sorbire.

Deşi scena fusese filmată în ajun, nu putea să-şi învingă tulburarea, să se calmeze.

După cina nefericită din cabina rulantă, relaţiile lui cu Ray cunoscură o cotitură care îl chinuia. Se întâlneau în timpul filmărilor în cele mai diferite locuri prevăzute de scenariu. Îşi interpretau rolurile, apoi Ray se dădea deoparte şi îşi recitea replicile pentru secvenţele următoare.

Atitudinea sa faţă de Bob părea neschimbată. Îi vorbea cu aceeaşi voce domoală şi se purta cu aceeaşi politeţe distinsă. Dar, sub acest strat de curtoazie, instinctul lui Bob descoperea o răceală care îi rănea inima. Dorea din tot sufletul să risipească neînţelegerea care nimicise armonia, echilibrul ce existase între ei.

Obsedat de aceste sentimente tulburi, conducea maşina ca un automat, uitând că merge cu peste o sută douăzeci de mile pe oră. În urma Buickului, maşinile poliţiei accelerau violent, se dădeau peste cap şi se răsuceau cu 180 de grade, într-un ritm infernal.

La colţul unei străzi, Buickul făcu un viraj scurt, devie brusc, cauciucurile şuierară pe asfalt, dar Bob reuşi să stăpânească derapajul evitând, în ultimul moment, o coliziune cu maşinile staţionate de-a lungul trotuarului.

Cameramanul aşezat în stânga sa, pentru a-i filma profilul, bâigui aproape paralizat de frică.

— Sunteţi un şofer fantastic!

Colegul lui de pe bancheta din spate adăugă:

— Mâine am să aprind o candelă, să-i mulţumesc lui Dumnezeu fiindcă mi-a cruţat viaţa...

Bob răspunse râzând:

— La Los Angeles am învăţat ce înseamnă să mânuieşti volanul!

— Vă place viteza, domnule Flynn, ca şi lui James Dean!, zise primul cameraman.

Cameramanii aşezaţi pe platforma remorcată de o camionetă, care preceda Buickul, spre a-l filma din faţă, erau încântaţi de acest viraj luat pe roţi transformate în patine.

— Ce imagini superbe!

—Tinerelul are stofă de cascador!

Bob îşi reluă cursa nebunească. Cu dinţii încleştaţi, cu maxilarele contractate, cu privirea concentrată asupra străzii care se desfăşura înaintea lui, gonea întrecându-se cu moartea. Schimba vitezele asemenea piloţilor de curse de Formula 1 şi apăsa pe pedală până la fund. Se precipita cu o furie înverşunată de parcă ar fi vrut să provoace sfârşitul...

După turnare, O'Neill îl felicită pentru curajul dovedit.

—Când te vedeam fugind ca ielele, mă treceau fiorii! Te-ai gândit la urmările unui accident mortal? Pierderea interpretului principal e întotdeauna catastrofală pentru producţie. Am fi fost siliţi să refacem scenele, înlocuindu-te cu un alt actor tânăr, ceea ce ne-ar fi costat o avere. Nu mai vorbesc de bugetul filmului, care ar fi fost dat peste cap. Bob, tu... tu n-ai voie să mori!

Zâmbetul zeflemitor, cinic, curbă iarăşi buzele lui Peter.

— N-a sosit momentul să treci Styxul!

— Styxul?

— Să păşeşti pragul infernului... Din fericire, sfântul Petru este indulgent cu tineri de seama ta şi le deschide porţile paradisului. Când va fi să mor, mă voi strecura printre tinerii care îşi termină zilele înainte de vreme imitându-l pe Ulisse care a scăpat mâniei lui Polifem agăţându-se de burta unui berbec.

Zâmbetul sarcastic îi plutea pe obraz ca o nălucă pe fundalul negurilor.

*

* *

Lombardo nu se lăudase. De la New York, George Bryner se înapoie la Los Angeles pentru a-şi relua fotoliul prezidenţial, pe care fusese cât p-aci să-l piardă. O revenire triumfală, cu dedesubturi ascunse muritorilor de rând. Înlocuirea lui Holm,

la vicepreşedinţie, cu Stephen Nichols, trecu neobservată. În pofida străduaniilor consiliului executiv de a acoperi cu un voal această afacere, o singură indiscreţie putea declanşa scandalul. Despre fraudele lui Holm şi complicitatea mai mult sau mai puţin transparentă a lui Bryner s-a scris în „Variety", în „Première" şi în alte reviste de specialitate. Membrii consiliului executiv făceau declaraţii presei, denunţând abuzurile lui Holm, devenit astfel singurul ţap ispăşitor.

Bryner nu putea să uite că Peter O'Neill trimisese în banca acuzaţilor mai toată conducerea studioului. Evident, nu se punea problema să-l concedieze. Dar Bryner aştepta momentul potrivit spre a trece la acţiune. După ce preluă frâiele conducerii, îl invită pe O'Neill în cabinetul său şi îi vorbi afişând o amabilitate extremă care însă nu-l putea înşela pe regizor.

— Peter, sunt preocupat de avalanşa de calomnii care ne acoperă cu norei!

O'Neill ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Nu se poate nega că Holm era corupt şi că dădea cadouri prietenilor săi. Concedierea lui, chiar dacă a fost operată cu blândeţe, a făcut valuri. Corupţia este atât de generală, dragă George, încât oamenii s-au obişnuit cu ea. Treptat, furtuna se va potoli. Mai ai ceva să-mi spui? Echipa mă aşteaptă la UCLA. Turnez ultimele secvenţe din filmul meu inspirat din lumea studenţească. Sunt nerăbdător să-l termin pentru a putea da primul tur de manivelă la „Titanii".

Bryner suspină cu o indulgenţă abil simulată.

— Cunosc scenariul. Exterioarele la New York, Las Vegas şi în Europa. Cheltuieli în jur de patruzeci de milioane.

— Dar care vor aduce beneficii de aproximativ 300 la sută.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur! Am dat peste o mină de aur! Scenariul este magnific!

Bryner îl privi zâmbind.

— Atunci, drum bun, Peter! Drum bun!

Se despărţiră apoi strângându-şi mâinile cu aparentă cordialitate.

După plecarea regizorului, Bryner murmură furios: „Acest om este periculos! Foarte periculos! Trebuie să vorbesc cu Lombardo".

După înapoierea sa la Los Angeles, Bryner făcu schimbări în rândurile personalului la sugestiile protectorului său, dornic să-şi plaseze oamenii în toate posturile-cheie. În acelaşi timp, făcu o constatare alarmantă; sub aparența unei corectitudini perfecte se săvârşeau neregularități subtile. Profiturile studioului creşteau în mod spectaculos. Printre mijloacele folosite de noii săi aliați, Bryner sesiză un procedeu care îl uimi. Sălile de cinema, aproape goale, îşi vindeau toate biletele de dimineață şi până seara. În realitate, banii lui Lombardo intrau în circuit. Chiar dacă plătea impozitele, îşi spăla banii, luându-şi apoi partea pe care o angaja în afacerile proprii. În realitate, sălile respective erau fie proprietatea lui, fie controlate de grupul său. Bryner cunoştea însă legea tăcerii. Îşi pecetluia urechile, ochii şi gura. În schimb, beneficia de apreciabile avantaje pecuniare. Dar această politică putea dura la infinit? Uneori se trezea înspăimântat în miezul nopții după un şirag de coşmaruri îngrozitoare. Se şi vedea în dosul gratiilor unei celule de puşcărie.

Tulburată de agitația care o împiedica să doarmă, Gloria îl apostrofă enervată:

— Cred că ar trebui să dormim în camere separate! Pe măsură ce îmbătrâneşti devii tot mai insuportabil!

*
* *

Bob interpreta secvențele finale de la UCLA. Spera s-o reîntâlnească pe fata aceea atât de liniştită, de odihnitoare, care nici nu-şi declinase numele. Poate că alături de ea ar putea să uite amărăciunea care îl otrăvea după răcirea relațiilor sale cu Ray. O ruptură exasperantă. Nu-şi tălmăcea limpede sentimentele pe care le nutrea față de prietenul său. Spre a pune o oarecare distanță între ei, Ray se refugiase la Palos Verdes, unde îşi petrecea vremea citind, ascultând muzică şi ferindu-se de lumea pe care nu o dorea – fete îndrăgostite de

el, ziariști în căutare de interviuri. O lume dubioasă care i se băga în suflet. Îi disprețuia pe toți. Izolarea sa voluntară era comentată în fel şi chip. Când nu lucra şi spiritul său de aventură îl silea să iasă pentru a-şi împrospăta ideile, se urca la bordul maşinii sale, un Buick decapotabil, şi făcea plimbări prin Los Angeles. Se îndrăgostise de acest oraş inundat de vegetație luxuriantă. Se îmbinau toate tonurile de verde, de la verdele de smarald al peluzelor întreținute cu grijă până la verdele întunecat al pădurilor şi la verdele ruginiu al terenurilor virane. Multitudinea florilor îl uimea: trandafiri roşii, galbeni, chihlimbarii, care împodobeau răzoarele; bizarele bougainvilleas, pete de sânge transformate în flori, aninate de fațadele somptuoase ale vilelor de pe Beverly Hills şi din Bel Air, cât şi de zidurile leproase ale magherniților din Brooklyn Avenue sau Watts; delicatele hibiscus cu petale de ceară şi culori violente care se pierdeau în degradeuri catifelate; orhideele cu forme fantastice, asemenea unor păsări cu aripile desfăşurate, a unor monştri cu boturi căscate sau a unor insecte împietrite. Admira palmierii drepți ca niște lumânări, aliniați de-a lungul bulevardelor sau risipiți prin grădinile publice, arborii semitropicali încărcați de flori stropite cu toate culorile curcubeului.

Înainte de a veni la Los Angeles, Ray îşi închipuise că Anglia este țara parcurilor superbe şi a celor mai frumoase gazoane din lume. Dar în timpul şederii sale în California se convinsese că Dumnezeu orânduise pe pământ o sucursală a Paradisului pentru ca muritorii să se familiarizeze cu o mostră a minunilor de dincolo de sfârşit. Hoinărea pe plajele cu nisip de aur spălat de valurile care aduceau pe crestele lor de spumă albicioasă surfişti tineri şi frumoşi, admirați de fete cu trupuri de naiade.

Regăsea în acelaşi oraş bulevardele superbe ale marilor capitale europene, zgârie-norii din New York, aglomerațiile mexicane influențate de satele din Yucatan, mulțimile negre din Watts care evocau misterele voodoo şi pădurile tropicale din Africa.

În timpul plimbărilor îi răsărea adeseori în fața ochilor chipul lui Bob materializat parcă de un miracol, dar tot atât de repede dispărea, dizolvându-se în neant...

*
* *

Bob nu-şi regăsea liniştea. Sensibilizat de absența lui Ray, care îl evita, se simțea vinovat de această ruptură. Seara, înapoiat acasă, umbla cu paşi mari şi nervoşi prin living-room, parcurgea precipitat grădina sau se arunca în piscină spre a stinge focul mistuitor, lăuntric. Vila sa luxoasă, cu zeci de camere, părea oribil de pustie.

Shirley îşi redusese vizitele după ce îşi dăduse seama că Bob se cupla cu ea numai pentru a-şi alina tulburarea proprie, inexplicabilă pentru ea. Se gândea adeseori la Rix, care făcea din dragoste un joc fără urmări. Nu-l luase niciodată în serios. Bob rămânea însă un semn de întrebare. Uneori, Shirley avea impresia umilitoare că Bob o poseda din milă sau dintr-un fel de obligație, uitând-o cu desăvârşire după consumarea actului sexual. Spera, în ciuda evidenței, că într-o zi îl va trezi din transă şi că atunci va reuşi să-şi facă prețuită prezența.

Într-o noapte veni în vizită fără să-l anunțe. Spera să-i facă o surpriză plăcută fiindcă Bob se plângea adesea de singurătate. Dar, spre stupoarea ei, o găsi pe Isabelle goală ca un vierme în pat cu Bob, înarmat cu nelipsitul său prezervativ.

Cu neruşinarea-i obişnuită, actrița o invită să se dezbrace şi să se strecoare între ei.

—Dragostea în trei este teribil de excitantă!... Păcat că nu vrea niciodată să arunce prezervativul care-mi strică toată plăcerea!

Bob avea un aer plictisit.

Shirley fugi fără să rostească vreun cuvânt. După plecarea ei precipitată, Isabelle zâmbi sarcastic.

—Puicuța este înțepată, te iubeşte ca o nebună! Mă privea înspăimântată! O sufoca gelozia!... De ce nu renunți la prezervative? N-o să-ți fac copii! Nici mie nu-mi plac!...

Lui Bob, împreunările acestea trecătoare nu-i făceau nicio plăcere, dar le accepta pentru a-l uita pe Ray. Fără ca să-şi dea seama că efectul lor era exact contrar dorinţei sale.

Adesea, în pofida oboselii acumulate în timpul filmărilor, ieşea în oraş ca să-şi înece tristeţea în alcool. Descoperise o discotecă, „Chippendale's", lângă bulevardul Venice. Era acolo o ambianţă care ar fi ofensat spiritele ipocrite. Sub jocul stroboscopic al luminilor violent colorate, fetele şi băieţii cu trupuri admirabile făceau un striptease integral, foarte aplaudat de publicul feminin, mult mai zburdalnic decât cel al bărbaţilor. Între numerele de strip, ringul de dans era invadat de perechi, adesea de acelaşi sex, care se scălămbăiau în ritmul unei muzici rock superantrenante. Printre cei prezenţi se remarcau starurile de cinema. Bob îi întâlni aici pe Tom Cruise, River Phoenix, Rob Lowe, Madonna, Christian Slater, Nastassja Kinski, Barbara Carrera, Goldie Hawn şi alte numeroase perechi la modă.

Îşi saluta cunoştinţele, dar nu se ataşa la niciun grup. Se aşeză pe un scaun înalt, sprijinindu-se cu coatele de tejghea, apoi comandă băuturile cele mai excentrice.

—Vreau să încerc toate specialităţile, se adresă barmanului său preferat, un negru, Joe Washington, care îl amuza cu glumele şi cu mutra-i zâmbitoare, care îi amintea alura şi umorul lui Louis Armstrong.

—Dacă doriţi să le gustaţi pe toate, va trebui să frecventaţi barul un an întreg, noapte de noapte!, răspunse jovial Joe. În seara aceasta vă propun, pentru început, un cocktail Rolls-Royce. Un amestec exploziv: gin, vermut alb, vermut roşu şi Bénédictine.

— Fie! Să începem cu un Rolls!

—Apoi un Ritz Old Fashioned: Bourbon, Grand Marnier, lichior de cireşe amare şi coajă de portocală. Şi, pentru a încununa splendida mixtură, o rondelă de lămâie.

Barmanul mânuia cu gesturi rotunde şi elegante sticlele, paharele, fructele zaharisite, sucurile de fructe şi celelalte ingrediente care inundau rafturile de sticlă orânduite pe fundalul oglinzilor multicolore.

Bob voia să se îmbete. Privirea îi fugea când şi când spre uşa de la intrare. „Ce s-ar întâmpla dacă Ray şi-ar face apariţia?“

Aşteptarea sa se dovedi zadarnică. Numeroase figuri, cunoscute şi necunoscute, defilau fără încetare. Atacă al doilea cocktail când o mână îl bătu prietenește pe umăr. Întoarse capul şi-l văzu pe Jared Dahl aşezându-se pe un scaun înalt, lângă el.

Barmanul îi propuse o Berlenga.

—Joe, răspunse Jared, nu uita că ai de a face cu un specialist! Îmi oferi o băutură pentru doamne bătrâne: Porto alb şi gin. Prepară-mi un Five O'Clock! Dar cu trei doze de gin la care adaugă rom alb şi vermut roşu!

— Prea bine, domnule Dahl! Dar ce îmi cereți dumneavoastră e dinamită!

—Dacă ai putea să-mi oferi o bombă atomică, te-aş felicita călduros! Bob, nu ştiu dacă îmi cunoşti trecutul de barman! Cinci ani i-am îmbătat pe beţivii din San Francisco!

Aruncă o privire circulară asupra salonului arhiplin.

— Nu-l văd pe Ray, prietenul tău! Eraţi nedespărţiţi! Ca şi mine cu Jeff...

Luă paharul servit de Joe.

—În sănătatea ta, Bob!

Jared îl goli dintr-o înghiţitură.

— Excelent, Joe! Repetă-l!... Mă întreb cum de poate un barman să se numească Joe Washington! Ai visat vreodată să devii preşedinte al Statelor Unite?

—Nu! Dar dacă m-aş muta într-o zi la Casa Albă, aş îneca ţara în alcool! Astfel i-aş face pe toţi oamenii fericiţi!

—Iată o idee bună! Dacă americanii m-ar alege preşedinte, ţi-aş fura programul... Bob, mi se pare că şi pe majordomul tău îl cheamă tot Washington! Ai visat tu, acum patru sau cinci ani, că vei avea un majordom la dispoziţie şi o maşină Ferrari de cinci sute de mii de dolari în garaj?

Apoi comandă un El Presidente. Cele câteva cocktailuri sorbite într-un timp record îi tulburară mintea. Limba i se îngreuna, cuvintele-i deveniră confuze, ochii aproape că i se închiseră, îşi lăsă bărbia în piept ca şi când ar fi aţipit, apoi ridică brusc fruntea, ca şi când ar fi vrut să se smulgă din letargie. Jared era trist la beţie.

— Noi suntem copiii străzii, Bob... Tineri, abia ieşiţi din rândurile copilăriei... am străbătut toate mizeriile... toate murdăriile... bandele... furturile din vitrine... mâneam bătaie de la bandele adverse, de la poliţişti, de la peşti, de la pezevenghi... Când ne întorceam acasă, parcă ne scufundam în iad...

Chiar dacă nu manifesta vreo simpatie faţă de Jared, Bob ştia că vorbele lui purtau pecetea unui trist adevăr. Şi el se vedea în pielea puştanilor descrişi cu cruzime de Jared.

— Am încercat mai multe meserii, Bob... măturător, muncitor necalificat, spălător de vase... Câştigam atât de puţin... iar munca era atât de grea... de împuţită... Încât o părăseam repede... şi mă întorceam la viaţa care era a mea... Când un barman mi-a propus să-l ajut, am crezut că-l apuc pe Dumnezeu de picior... În schimb am fost nevoit să-i fac anumite servicii... intime... Când Jeff, un băiat bogat, frumos, cultivat, m-a tratat ca pe un prieten... m-am simţit flatat... şi recunoscător... Îi acceptam toate capriciile, îi satisfăceam toate gusturile... Dar mă umilea... poate fără să vrea, atacând subiecte de conversaţie inaccesibile mie... Îmi vorbea de personaje celebre, cita din frazele lor... Eu dădeam din cap că sunt de acord... ca şi cum aş fi ştiut despre ce e vorba... Îi eram prieten... dar un prieten sărac... Nu ştiam să joc golf, nici polo... nici tenis... nu cunoşteam nici iahtul... Printre prietenii lui eram un intrus... Mă tratau cu condescendenţă.... Simţeam superioritatea lor, orgoliul, cultura lor... Eram un incult şi conştient de asta... Jeff mi-a deschis porţile studioului, în care am intrat datorită intervenţiei şi influenţei tatălui său... sau, mai bine zis, remarcat de el... Îmi vorbea de plăcerea, de voluptatea de a juca în faţa unei săli delirând de entuziasm... Mi-a spus anecdote despre Molière, despre Sarah Bernhard, despre Kean... Dar pentru mine nu existau decât actorii pe care îi vedeam pe ecranele cinematografelor.

Bob îşi aminti că şi Ray îşi presăra monologurile cu tot felul de personaje ilustre care nu-i spuneau nimic. Dar nu se simţea umilit. Compania lui Ray îi îmbogăţea spiritul, visele... Da, visele... Ray îi dezvăluia paradisul...

— Jeff făcea cinematografie ca să se amuze, eu – ca să-mi asigur existența... Obținea cele mai bune roluri fiindcă era un Blyth. Jeffrey Blyth IV, ca şi cum ar fi fost un domnitor sau un rege... Fetele se țineau de el deoarece bogăția şi prestigiul lui le orbea... Eu eram totdeauna vioara a doua... chiar dacă eram tot atât de frumos şi tot atât de tânăr ca el... Peste tot unde se întâmpla să fim împreună, în societate, pe platou, la petreceri, mă eclipsa... mă strivea... Nu mai puteam accepta tutela lui... Raymond Edward Rhys al tău are un nume care spune că este bogat, că duce o viață uşoară, că se bucură de privilegii asigurate prin naştere.... El te-a părăsit sau tu te-ai săturat de el?

— Nici una, nici alta. Avem preocupări diferite.

—Te înşeli! Desparte-te de el înainte de a fi prea târziu... Înainte de a ajunge la un conflict deschis, aşa ca între mine şi Jeff... Trebuie să trăim fiecare în lumea noastră... Chiar şi bogat, eu voi rămâne tot un golan... tot un saltimbanc... Bob, bogații ne acceptă la recepțiile lor fiindcă suntem celebri şi atragem invitați curioşi să ne cunoască în carne şi oase...

Mai sorbi două cocktailuri la libera alegere a lui Joe.

—Ce ştii tu despre Los Angeles în afară de studio, în afară de casa ta frumoasă, cocoțată pe Beverly Hills, de prietenia ta cu Ray şi de relațiile cu O'Neill şi cu vedetele în vogă?... Crezi că viața ta nouă te va ajuta să-ți uiți trecutul?... Trecutul tău trist şi mizerabil va rămâne lipit de pielea ta până la capătul zilelor... Vino cu mine... Vino să-ți arăt adevărata față a Los Angelesului... O față care ți-e mult mai familiară decât înalta societate care te-a adoptat. Într-o zi, când cota popularității tale va prinde să coboare, toți domnii eleganți şi toate doamnele sofisticate te vor arunca la lada cu gunoi... Eu nu mă voi întoarce niciodată printre nenorociții care mi-au urâțit copilăria şi adolescența... Îmi voi apăra noua situație cu înverşunare şi prin orice mijloace... O să mă însor cu cea mai nasoală dintre fete, numai bogată să fie... O să accept chiar şi o matroană cu o droaie de copii, dacă va purta numele lui Rockefeller sau al lui Vanderbilt.

Aruncă două hârtii de câte o sută de dolari pe tejghea.

—Domnul Flynn este invitatul meu! Păstrează restul, Joe Washington!

—Mersi, domnule Dahl!

Jared schiță un semn de complicitate.

—Ai făcut foarte bine că ai plecat de la Casa Albă şi te-ai mutat la „Chippendale's"!

Negrul izbucni în râs.

— N-am să uit niciodată cuvintele dumneavoastră, domnule Dahl!

Jared coborî de pe scaunul său şi-l luă de braț pe Bob.

— Hai să mergem!... Vreau să-ți ofer un spectacol care merită să fie văzut!

Bob îl urmă fără să protesteze. Băuse şi el mai mult decât se cuvine, iar aburii beției îi încețoşau mintea. Chiar şi compania lui Jared era preferabilă singurătății care îl aştepta acasă.

Ieşiră pe trotuar. Noctambulii se îngrămădeau ciorchine pe gura deschisă a barului „Chippendale's". Un groom aduse maşina lui Dahl, un Lamborghini negru-catran...

— Urcă, Bob!, îl invită Jared.

—Am maşina mea, zise Bob.

—Am să te aduc înapoi întreg şi nevătămat în mai puțin de o oră...

Îl trase pe Bob pe banchetă, lângă el.

— Eşti în stare să conduci, Jared?

— Jeff m-a învățat să schiez în timpul lunii noastre de miere... Câteva slalomuri ne vor înveseli escapada... La ora asta, circulația s-a mai rărit. Oamenii înțelepți din Los Angeles se culcă devreme...

Oluă în dreapta spre DownTown. Luxul zgârie-norilor şi al cartierelor frumoase se dilua. Imobilele şubrede şi buticurile porno se țineau într-un lanț neîntrerupt. Închis în turnul său de fildeş, Bob nu cunoscuse această parte a oraşului. Rarele sale plimbări nu-i dezvăluiseră decât zonele pitoreşti din Los Angeles, căutate cu predilecție de turişti.

Maşina se angajă de-a lungul vulgarului Western Avenue, cu trotuare înțesate de o lume interlopă; prostituate de proastă condiție, băieți abia ieşiți din pubertate în căutare de clienți cu punga plină, golani, vagabonzi, oameni cu mutre bune de spânzurătoare, albe, galbene sau negre. O replică lamentabilă a Străzii 42 din New York. Păsări de noapte fardate ca la

circ, cu fustițele scurte spre a-şi etala trista momeală lansau ocheade şi zâmbete groteşti spre pasagerii tineri şi bogați instalați în luxoase maşini de sport. Motocicliști în bluzoane de piele treceau în goană. Bande de adolescenți se furişau prin mulțime vânând victime cu aparențe de prosperitate, susceptibile să le procure o recoltă bogată. La Los Angeles, oraşul-grădină putred de bogat, această lume de borfaşi părea nelalocul ei, căzută parcă de pe altă planetă.

— Iată o lume care n-o să mă înghită niciodată!, exclamă Jared.

— Du-mă înapoi la „Chippendale's"! Vreau să-mi iau maşina şi să mă duc acasă!, strigă Bob scârbit de acest spectacol care îi trezea aievea scenele sordide îngropate în inconştientul său.

—Mai aşteaptă puțin!, zise Jared cu încăpățânare. Vreau să te duc la Watts unde bandele rivale se luptă pe viață şi pe moarte ca să-şi demonstreze puterea. Un sport ca toate celelalte. Asigurarea monopolului vânzării de droguri a devenit un joc foarte primejdios. Viața costă foarte puțin pe aici.

Maşina intră într-un labirint de străzi, de străduțe, de răscruci slab luminate cu case în ruină, cu ziduri înnegrite de incendii, cu depozite sordide, cu imobile murdare şi sinistre. Umbre ieşite din iad alunecau tăcute, se întâlneau, apoi alte umbre apăreau în colțul unor case. Mulțimi de umbre țâşneau de peste tot ca nişte gândaci şi se aruncau unele împotriva altora. Țâşneau țipete, focuri de armă, urlete de mânie şi de durere...

— Hai să ne întoarcem!, zise mânios şi scârbit Bob.

Jared izbucni în râs.

—Acum te ascult, căci riscăm să ne găurească pielea gloanțele rătăcite sau trase dinadins de negrii care îi urăsc pe albi ca pe nişte draci. Apoi, un Lamborghini nu e bine văzut în acest cartier tot atât de rasist ca şi oraşul Cape Town, dar în sens invers. Ştiu că este primejdios să mă aventurez în aceste locuri periculoase, dar încerc o plăcere perversă să trec la bordul acestui automobil de lux prin fața zdrențăroşilor. Îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă s-ar bloca motorul în mijlocul

derbedeilor ăstora?... Ştiu ce crezi despre mine! Că sunt un parvenit odios! Ei, şi?

Jared întoarse maşina făcând cauciucurile să scrâşnească pe asfaltul plin de crăpături şi apăsă pe acceleraţie, îndreptându-se spre nord, spre lumini, spre clădirile turn de o înălţime insolentă.

— Dă-l uitării pe Rhys! Gândeşte-te numai la tine! Însoară-te cu o moştenitoare bogată sau cu o văduvă cu milioane! Ce importanţă are dacă este urâtă şi bătrână? Sub paravanul dragostei îţi asigură un adăpost, dacă norocul te părăseşte! Însoară-te! Şi cât mai repede! Lasă amuzamentele sentimentale bogătaşilor sau sărăntocilor lipsiţi de ambiţii! Ducă-se dracului toţi cei deopotrivă cu Blyth sau cu Rhys! Ducă-se dracului prietenia! Ducă-se dracului visele!

Bob tăcea cu încăpăţânare. Nu împărtăşea nici părerile lui Jared, nici condiţiile care îl împingeau să meargă înainte, pe drumul fără întoarcere pe care şi-l alesese.

*

* *

Ajuns acasă, Bob făcu un duş cald spre a-şi linişti nervii. În parte, Jared Dahl îşi atinsese ţinta. Involuntar îi trezise fantomele din trecut. Dar ţelurile lui Jared nu erau şi ale lui Bob. Jared voia să se îmbogăţească, în timp ce Bob îşi dorea un prieten. Voia ceea ce credea că găsise la Ray: afecţiune, sprijin moral, tandreţe frăţească, aşa cum şi le imagina el, căci nu avusese niciodată fraţi sau ceea ce se numeşte familie. Nu-şi cunoscuse tatăl şi nu-şi amintea chipul mamei sale care îl abandonase la serviciul de asistenţă socială la o vârstă când copilul începe să devină conştient de lumea înconjurătoare. Fusese adoptat de un cuplu de mici burghezi care îi erau cu totul străini. Bărbatul se înapoia seara atât de beat încât adesea hainele îi erau pătate de urină şi mânjite de excremente. Se prăbuşea pe pat şi sforăia în timp ce nevastă-sa îl dezbrăca şi îi spăla ţoalele ce împuţeau toată casa. Era totuşi mai bine decât să vină beat, clătinându-se, dar în stare să-şi verse toată ferocitatea, îşi ocăra nevasta şi o bătea fără ca

ea să protesteze. Trebuie să fi fost masochistă căci, în ciuda acestui tratament, îşi iubea bărbatul. Când Bob auzea pumnul beţivanului lovind în uşă, se ascundea sub pat şi aştepta urmarea. Din când în când primea câte o scatoalcă „să nu uite că familia este condusă de o mână de fier". Uneori, când bărbatul lipsea de acasă, femeia se oprea din treburile casnice şi, privindu-l pe Bob din cap până în picioare, se întreba: „De ce, dracu, te-o fi înfiat? Eşti un încurcă-lume şi mă deranjezi. Am crezut că prezenţa unui copil în casă îl va vindeca de năravuri, dar m-am înşelat amarnic. N-am făcut o afacere bună nici eu, nici tu".

Femeia se interesa puţin de băieţel. Îl îmbrăca, îi dădea de mâncare, apoi îl lăsa în voia lui. În aceste condiţii, Bob îşi petrecea cea mai mare parte din timp pe stradă, printre micii vagabonzi. Pe străzi sordide precum cele din Watts. Se adaptase uşor la noile condiţii de viaţă, de libertate, de admiraţie pe care băieţii de vârsta lui o manifestau faţă de adolescenţii şi maturii ce glorificau violenţa, viciile, delincvenţa, desfrâul şi proslăveau drogurile şi activităţile legate de acest trafic.

La zece ani fugise din casa părinţilor adoptivi, dar poliţia îl găsise repede, îl admonestase şi îl adusese acasă. După plecarea poliţiştilor, bărbatul îşi scosese cureaua de la pantaloni şi îl bătuse atât de rău încât îi umpluse fundul de sânge. La doisprezece ani îşi repetase încercarea, eşuând din nou. Dar când bărbatul voise să-l bată iarăşi, Bob apucase o glastră de flori care i se nimerise sub mână şi o aruncase în capul torţionarului cuprins de furie; apoi fugise. Poliţia îl căutase, la început cu mult zel, dar, cum era de negăsit, uitase de el. Serviciul de asistenţă socială intervenise, dar fără rezultat. Prietenii lui Bob îl ascunseseră într-un cartier mizerabil din Bronx, împănat de case în ruină sau în demolare. O lume înspăimântătoare, un peisaj lunar în care poliţia nu se aventura după căderea serii. În acest cartier al vagabonzilor, al cerşetorilor din New York, Bob învăţase să se descurce singur, să se ţină de mici furtişaguri ca să-şi umple burta şi să-şi învelească trupul încă plăpând. Vagabonzii îi admirau îndrăzneala şi tupeul. „Puştiul n-are treabă!", râdeau de el.

La treisprezece ani fusese violat de patru golani în curtea unui imobil ruinat. Acesta fusese începutul unei cariere care îl făcuse să îngroaşe numărul tinerilor prostituaţi ce se oferau, pentru câteva monede, amatorilor cu gusturi deosebite. Printre clienţi se aflau onorabili capi de familie, bisexuali, vechi homosexuali care nu se puteau dezbăra de obiceiurile lor, homosexuali care nu-şi ascundeau înclinaţiile, femei de o anumită vârstă, măritate sau singure, în căutare de aventuri care să le ajute să uite menopauza, final trist al tinereţii.

La cincisprezece ani umbla de acum prin Greenwich Village, cartierul dintre Străzile 42 şi 32 şi bulevardele Întâi şi al Nouălea, ca şi prin Broadway şi Central Park. Punctele calde rămâneau Times Square, accesele spre Gara Centrală şi Madison Square Garden. Încă nu era conştient de frumuseţea sa. Sutele, miile de băieţi care îi împărtăşeau meseria şi care vedeau cum le suflă cea mai bună clientelă îl invidiau. Dobândise instinctul de a se evapora din locurile în care venea poliţia spre a-i îmbarca pe prostituaţii de ambele sexe în dubele poliţiei. Arestaţii îşi petreceau noaptea în celulele posturilor de poliţie ale districtului; a doua zi dimineaţa, după ce plăteau o mică amendă stabilită de judecătorii tribunalelor de noapte, erau eliberaţi. Proxeneţii riscau închisoarea, dar cei mai şmecheri dintre ei deveneau turnători la poliţie şi astfel dobândeau imunitatea.

Bob se temea de poliţie care putea să-l trimită înapoi, la părinţii săi adoptivi, sau să-l bage într-o casă de reeducare, căci era minor. Mai mult însă, se temea de bandele de tineri vagabonzi care îi furau şi pe clienţi, şi pe prostituaţi. Era, totodată, destul de isteţ ca să nu cadă pe laba „protectorilor", peşti de care se temea ca de ciumă.

Nu avusese niciodată prieteni, în sensul strict al cuvântului. Nu se înhăitase niciodată cu tineri prostituaţi ca şi el şi nici nu constituise un cuplu de îndrăgostiţi, fenomen obişnuit în acest mediu, deoarece nu cunoscuse niciodată iubirea adevărată. Când un client îl ducea într-un hotel cu camere închiriate cu ora, se dezbrăca la piele şi se întindea pe pat, cu mâinile încrucişate sub cap, şi se uita la tavan în timp ce partenerul ocazional, cu ochii daţi peste cap de voluptate, îşi făcea plăcerile. Se gândea la

câştigul său şi socotea banii de care avea nevoie pentru întreţinere şi pentru micile plăceri de care nu se lipsea. Se gândea să-şi cumpere un magnetofon miniaturizat, reflecta la lucruri care îi trezeau dorinţa, la haine scumpe, elegante, care să-i scoată în evidenţă tinereţea şi frumuseţea. Ar fi putut să-şi recruteze mai mulţi clienţi dacă ar fi frecventat barurile aliniate de-a lungul bulevardelor Întâi, al Cincilea şi al Şaptelea, dar risca să fie prins de agenţii în civil, cei mai primejdioşi, deoarece făceau pe clienţii. Nu se lăcomea niciodată la banii sau la obiectele de valoare ale clienţilor de o oră sau de o noapte; evita scandalurile căci risca să atragă atenţia poliţiei. Dacă ar fi nimerit în închisoare, ştia ceea ce îl aştepta. Prudent, se menţinea pe linia de plutire. Cunoştea mai bine decât un taximetrist străzile, străduţele şi fundăturile din New York, ca şi localurile cu duble ieşiri, cinematografele, restaurantele, discotecile, magazinele, gările, spre a scăpa de urmăritori la nevoie. Grădinile publice îi favorizau activitatea deoarece, în caz de primejdie, putea să fugă şi să se ascundă prin tufişuri.

Cunoscuse, apoi, un producător de filme porno care îl ademenise, în schimbul unei sume tentante, să se acupleze cu fete şi băieţi, în faţa camerelor de luat imagini. Acesta fusese primul lui contact, destul de echivoc, cu lumea filmului.

Dar întâlnirea providenţială cu Peter O'Neill marcase momentul de cotitură din viaţa lui. Tânărul interpret de filme porno devenise, sub conducerea „marelui" O'Neill, un actor ce se impusese ca un fenomen al tinerei generaţii. Se identificase cu personajul ca un cameleon ce îşi schimbă culoarea după mediul ambiant. În „adevăratele" filme de dragoste, Bob „simula" la perfecţiune voluptatea, pasiunea, excitaţia, moştenire a epocii în care trebuia să-şi mulţumească clienţii foarte exigenţi şi care plăteau scump iluzia de a fi iubiţi.

*

* *

Când o reîntâlnise pe fata fără nume de la cantina universităţii, Bob simţise o tulburare bizară. Spre deosebire de toate femeile pe care le cunoscuse până atunci, aceasta nu-l

dezbrăcase cu privirea şi se comportase firesc, ca şi cum s-ar fi aflat în prezența unuia dintre colegii săi. Acum, în vreme ce se turnau ultimele secvențe în incinta universității, aştepta cu nerăbdare pauza de prânz spre a o revedea pe fata de la cantină. Intră în marea sală zgomotoasă, unde studenții alegeau la bufet mâncărurile cu miresme îmbietoare, şi începu să caute cu privirea prin mulțime ființa care îl fermecase. În zadar. Poate că venise prea târziu... Se aşeză la o masă ocupată de actori, aproape de intrare.

Jeff Blyth se instalase la masa de vizavi şi glumea cu camarazii săi. Dimineața, Jeff şi Bob înfruntară împreună camerele de luat vederi şi reflectoarele. Ray fusese absent căci, după moartea sa prevăzută în scenariu, dispunea de o libertate care îi permitea să-şi petreacă timpul după voie.

—Se pare că vor să taie toate scenele îndrăznețe din filmul nostru, zise Jeff râzând. Chiar şi sărutările cu gura închisă.

Asociațiile puritane îşi reiau influența. Până acum, când te prezentai la o recepție sau la o premieră, trebuia să fii însoțit de o femeie tânără, adesea desemnată de studio, pentru nevoile cauzei. Acum, bătrânele „integriste" pretind actorilor să se căsătorească şi îi amenință pe celibatari cu campanii de boicot. Jared a profitat de ocazie şi a cerut mâna lui Chris Bryner. În felul acesta şi-a asigurat o carieră fără probleme pentru anii ce vin, precum şi o zestre sporită după moartea lui Herb. În afară de asta, va trăi în raiul de la Beverly Hills.

—Jared ți-a făcut figura, zise Averil cu răutate. Te plimbai adesea cu Chris. Nu era, oare, prietena ta?

— Niciodată nu mi-a trecut prin cap să mă însor. În pofida presiunilor zgripțuroaicelor, n-am să mă însor niciodată, cu riscul de a fi considerat „gay". Când fetele frumoase ți se aruncă în pat, ar fi o prostie să-ți legi viața de o singură femeie care, mai devreme sau mai târziu, va căuta să divorțeze şi să-ți ceară o pensie alimentară considerabilă.

— De ce să te gândeşti de pe acum la divorț?, exclamă Averil.

—Pentru că optzeci la sută din actori divorțează după câțiva ani de viață în comun, replică Jeff. Şi plătesc, plătesc, plătesc... Muncesc ca niște turbați ca să-şi întrețină fostele soții.

— Sau foştii soţi!, ripostă Averil agresiv. Exemplul lui Joan Collins este concludent. Sau pilda sărmanei neveste a lui Darrel Brighton.

— Joan suferă consecinţele tuturor femeilor care îşi cumpără amanţi!, interveni Godwin. Acum aleargă după un tinerel cu treizeci de ani mai tânăr decât ea. Ultima nenorocire conjugală nu i-a ajuns.

Jeff răspunse zeflemitor.

— SIDA a făcut mai mult rău principiului libertăţii sexuale decât toate campaniile puritane de la începutul secolului şi până acum. Vrăjitoarele din Salem sunt iarăşi la modă. Din fericire, se găsesc destule mijloace pentru prevenirea contaminării.

Sidney Rawlings, directorul efectelor speciale, un hâtru burtos şi pleşuv, interveni jovial:

— Prevenire? Aţi uitat de amatorii de risc. SIDA a devenit un fel de ruletă rusească. O iei sau n-o iei. Ai impresia că tragi cu gloanţe oarbe, dar în butoiaş e un glonţ. Vă amintiţi de moartea sărmanului Jon Hexum... În ce mă priveşte, urâţenia mea mă apără de risc, adaugă el cu umor. Rarele mele întâlniri cu call-girls îmi garantează o anumită apărare în faţa acestei molime.

Averil interveni cu răutate:

— Scumpul de Jon-Eric!... Poate că s-a sinucis?

— Sinucis?

— Ca să ascundă boala sub voalul unui accident! SIDA, de exemplu...

Bob o săgetă cu o privire dură.

— De ce vrei acum să murdăreşti memoria unui actor admirabil?

Jeff îşi reluă aerul serios, aproape sever.

— O boală este benignă sau malignă. Aceasta este unica deosebire. De altfel, femeile sunt purtătoare şi transmiţătoare a virusului tot atât de zdravăn ca şi bărbaţii. Nimeni nu este scutit! Nu crezi că am dreptate, Bob?

Faţa lui Bob se posomorâse.

— Nu-mi place subiectul!

Averil nu dezarmă.

— Ignorând flagelul nu înseamnă că te-ai pus la adăpost. Nu câştigi nimic băgându-ți capul în nisip, ca struțul.

În clipa aceea intră în fugă Sue Brions. Agita un ziar asemenea unui drapel. Excentrica Sue purta acum o bluză albă, fustă maro şi un pulover foarte larg, ca şi cea mai mare parte a studentelor – costumul ei de scenă.

Sue puse pe masă, în fața ochilor uluiți ai colegilor săi, o informație inserată pe pagina a treia a ziarului. „Miss Lavinia Griffin, dansatoare de cabaret, cere despăgubiri de cincizeci de milioane de dolari lui Robby O'Neill, care i-ar fi transmis un herpes. Avocații susțin că Miss Griffin, clienta lor, are toate şansele să câştige procesul. Robby O'Neill este fiul celebrului regizor Peter O'Neill".

*
* *

Los Angelesul şic era în efervescență. Doamna Harriet Lamant oferea o recepție în onoarea lui Peter O'Neill cu prilejul încheierii turnării ultimului său film „Studenți în vârtejul dragostei". Invitațiile erau aşteptate cu emoție deoarece persoanele care nu figurau pe listă erau considerate de mâna a doua. Femeile luau cu asalt magazinele de lux. Nu vorbeau decât de Saint Laurent, de Nina Ricci, de Giorgio Armani şi de alte magazine de înaltă clasă, mai toate franțuzeşti. Pentru doamnele elegante din înalta societate, creatorii de modă feminină îşi aveau reşedința la Paris sau la Roma.

Peter accepta cu indiferență zarva măgulitoare din jurul său. Conducătorii studioului care vizionaseră forma definitivă a filmului îşi exteriorizaseră cu reținere aprecierile pozitive pentru a nu-l supăra pe Bryner, avar în laude. Cei obişnuiți să discearnă finețurile şi subtilitățile vedeau limpede că Bryner suporta indispus succesele lui O'Neill şi că prefăcătoria, trăsătură proeminentă a caracterului său, nu-i mai era acum de niciun folos.

Avanpremiera, care avusese loc la Salinas, un orăşel provincial, pentru sondarea gustului spectatorilor, provocase aplauze la scenă deschisă. După acest test urmă premiera de

gală la Los Angeles, în prezența tuturor celebrităților metropolei din domeniul celei de-a şaptea arte, din lumea politică, financiară şi mondenă, precum şi în prezența unei puzderii de ziarişti de toate calibrele.

Publicul care nu avusese şansa să obțină invitații se îngrămădea în fața intrării cinematografului luminat de feerice ghirlande de lampioane. Un covor roşu fusese întins pentru personalitățile care trebuiau să parcurgă sub lumina reflectoarelor calea scurtă dintre limuzine şi intrarea în sala de spectacol. Poliția instalase cordoane pentru stăvilirea masei de curioşi şi de admiratori ai lui O'Neill şi ai actorilor lui.

În sfârşit, un lung şir de Cadillacuri şi de Rollsuri, de Cleneturi şi de Jaguaruri, de Zimmeruri şi de Lotusuri, minuni ale lumii automobilistice, începu să defileze prin fața spectatorilor uluiți, debarcându-i pe fericiții proprietari. Femeile îşi etalau rochiile magnific scânteind de bijuterii şi blănuri scumpe, în pofida climei blânde, în timp ce bărbații arborau smokinguri de diferite croieli şi culori deoarece uniformitatea negrului se banalizase.

Apariția unei vedete idolatrizate de marele public stârnea o explozie de aplauze şi de ovații.

Peter O'Neill fu întâmpinat cu aplauze puternice, însă pentru marele public regizorul rămâne o figură legată de un mit care nu trezeşte entuziasmul rezervat vedetelor.

Pe acoperiş, la câteva ferestre ale caselor învecinate şi printre spectatori, erau răspândiți agenți de poliție în civil care pândeau eventuala prezență a unui ucigaş de profesie. Locotenentul Hatcher îşi supraveghea oamenii şi sonda cu privirea mulțimea ce inundase strada, lăsând un pasaj îngust pentru maşinile care îşi continuau înaintarea lentă. Acum respira uşurat.

O'Neill intrase în sală fără să se producă vreun incident. La ieşire va trebui să-şi întărească vigilența. Dacă ar fi fost în joc preşedintele Statelor Unite, nu s-ar fi luat atâtea măsuri de prevedere.

Apariția lui Bob Flynn, având-o la braț pe Averil Auberon, declanşă strigăte de bucurie, aplauze şi fluierături, semn al unei aprecieri deosebite. Purta un smoking dintr-o țesătură

de culoarea aurului vechi, care se armoniza cu pantalonii negri cu lampasuri de mătase. Era atât de frumos încât nu numai fetele, dar şi femeile trecute leşinau la vederea lui. Averil, deşi frumoasă şi elegantă, trecu aproape neobservată. Morala cerută de pudici fusese respectată. Toţi actorii veniseră însoţiţi.

În sala plină până la ultimul loc, Gideon Spacek şi nevasta sa se uitau fascinaţi în jur.

— Fiecare dintre cei aflaţi aici câştigă pe săptămână mai mult decât salariul meu anual. Nu mai vorbesc de cei care primesc milioane, şopti la ureche lui Sarah, durdulie ca şi el, vulgară şi îmbrăcată fără gust.

Femeia îl lovi cu cotul.

— Să nu te audă cineva!, îi şopti. Nu stăm lângă ei? Această invitaţie nu e decât un început. Datorită cazului lui O'Neill ai să devii un personaj cunoscut.

— Ca să ajung sus ar trebui să fac ceva deosebit. Deocamdată bat pasul pe loc. Am făcut o listă de suspecţi, dar n-am obţinut nimic concret.

Gideon şi Sarah remarcară că persoanele din fotolii se cunoşteau între ele, se chemau pe numele mic, glumeau şi comentau în comun. Gideon şi soţia sa se simţeau marginalizaţi, ignoraţi, ceea ce îi enerva. Nu avusese nici posibilitatea să-i strângă mâna lui O'Neill, aşezat prea departe. O salutase pe Isabelle, care abia se obosise să-i răspundă. Pachetelul cu arsenic descoperit în dosul oglinzii din cabina ei şi aluziile procurorului o ofensaseră. Cu ce plăcere Spacek le-ar ordona poliţiştilor să-i pună cătuşele!

Un val de agitaţie străbătu sala.

O'Neill, actorii şi principalii colaboratori urcară pe scenă salutaţi de torente de aplauze. O'Neill mulţumi asistenţei, apoi anunţă viitoarea turnare a filmului „Titanii". Bryner îşi strânse buzele. Conducerea studioului nu hotărâse încă în mod oficial turnarea acestui film. O'Neill ar fi trebuit să aştepte ca preşedintele să facă primele declaraţii presei.

După spectacolul încununat de un triumf puţin gustat de Bryner, invitaţii marcanţi participară la un banchet oferit la restaurantul „Ma Maison". O'Neill nu părea impresionat de

onoruri şi elogii. Comesenii observară că mânca fără poftă şi că la fiecare toast abia îşi înmuia buzele în vinul din paharul său, pe care nu-l golea.

Bob era aşezat între Averil şi Shirley. Din întâmplare, fusese plasat vizavi de Ray. Amândoi semnaseră contracte pentru „Titanii", la care urma să participe un număr impresionant de vedete de primă mărime. Turnarea trebuia să înceapă în curând la New York, la sediul Bursei, care simboliza puterea eroilor din film. Invitaţii de la masă îl considerau pe O'Neill un concurent al lui Spielberg şi al lui Scorsese, al lui Lucas şi al lui Coppola. Aceleaşi laude se revărsau şi asupra actorilor dirijaţi de el, din care o bună parte erau propria sa creaţie. O'Neill avea harul de a descoperi şi revela lumii marile talente. Un exemplu tipic era Bob Flynn, lansat ca un foc de artificii şi care aprinsese firmamentul stelelor.

— Bob Flynn? Un perfect „lady killer"!, exclamă Harriet Lamont, care acceptase să participe la banchet, onoare acordată unui număr restrâns de cineaşti. În anii care vin, Hollywoodul va îngenunchea la picioarele lui Bob, iar femeile vor alerga după el ca o haită după un cerb. Tânărul acesta îi va depăşi pe James Dean, Bogart, Gable, Cooper, de Niro, Redford, Hoffman. Nu m-am înşelat niciodată!

Cuvintele acestea rostite de mareadoamnă din Los Angeles echivalau cu o consacrare. Doamna Lamont confirma succesul care încununa recenta şi strălucitoarea carieră a lui Bob. Acesta se bucură când auzi felicitările care-l copleşeau şi pe Ray. Fiind englez, era comparat cu Kean. Noblețea obligă.

Şi alte vedete primiseră laudele meritate, dar Bob rămânea incontestabil eroul zilei. Îl impresiona faptul de a fi aşezat pe acelaşi plan cu James Dean, simbolul tinereţii înfloritoare, dar şi rebele. În perioada trăită la New York, Bob văzuse şi revăzuse toate filmele scoase din arhive şi prezentate în anumite cinematografe pentru publicul tânăr. Dean fusese arhetipul tineretului de ieri; tineretul de azi se recunoştea în trăsăturile lui Bob Flynn.

Gândurile îi zburau pe deasupra murmurelor şi gălăgiei. Nu cumva triumful lui avea semnificaţia cântecului lebedei? Cutia Pandorei nu va întârzia să se deschidă.

Se degajă cu gentilețe de admiratorii săi şi se apropie de Ray. Îi întinse mâna cu afecțiune şi îl felicită:

— Ai fost formidabil, Ray! Sunt foarte fericit că am lucrat cu tine! Împărtăşim amândoi succesul deoarece mereu ne-am sprijinit reciproc.

Ray zâmbi. Blândețea îi îndulci din nou chipul.

— Îți mulțumesc, Bob! Dar meritul îți revine în întregime. Am avut şansa să fiu partenerul unei stele autentice. Exemplul tău m-a stimulat.

Ochii lui luminoşi reflectau o amărăciune stranie.

— Scuză-mă!

Ray se retrase lăsându-l pe Bob descumpănit. Nu avu timpul să alerge după el, căci un cerc se formă în jurul lui zădărnicindu-i orice tentativă de evadare. Devenise prizonierul propriului său succes. După o vreme, aparent interminabilă, reuşi să se elibereze. Se lansă în căutarea lui Ray. Tristețea din abisul ochilor acestuia îl emoționase.

Era convins că sărbătorirea îl plictisise de moarte. Dar nu-l găsi nicăieri. Cu siguranță că Ray se evaporase discret.

Retragerea în sine, refuzul de a primi intruşi, comportarea lui cereau să i se respecte solitudinea.

Bob nu aşteptă terminarea banchetului. Ieşi pe o uşă secretă, sub privirile personalului de serviciu, obişnuit cu capriciile vedetelor care fugeau de admiratorii lor. Aceasta însă nuîmpiedica pe nimeni să le judece cu severitate. După ce făceau chiar imposibilul spre a câştiga publicul şi a se cățăra pe culmile gloriei, acum întorceau spatele, disprețuindu-şi idolatrii. Dar, cum serveau zilnic stelele ecranului, se obişnuiseră cu capriciile şi meschinăriile lor. Bătrânii îşi aminteau generozitatea marilor vedete din anii patruzeci şi cincizeci. Actorii din acea vreme cheltuiau banii fără restricții, cu mărinimie. Noul val de actori aduna sume enorme şi le depunea în bănci pentru fructificare. Toți voiau să devină cât mai repede multimilionari. Bacşişurile se reduceau pe zi ce trece.

*

* *

Bob se urcă la volanul noii sale maşini, „Rolls Camargue", şi demară. Se îndreptă spre Palos Verdes. Ar fi pariat că Ray plecase spre casă. Nu mai putea suporta ambianța zgomotoasă de la „Ma Maison". Îşi aminti apoi că uitase de Averil. Era de datoria lui s-o însoțească până la locuința ei de pe Wilshire Avenue. Nu-i păsa de comentariile pe care risca să le trezească plecarea sa precipitată, după dispariția lui Ray. Era totuşi un gentleman. Nu putea să-şi părăsească partenera ca pe un papuc găurit.

Cu capul plecat, se înapoie la „Ma Maison". Ray nu l-ar fi iertat dacă s-ar fi comportat ca un mojic. Intră în salonul restaurantului. Lumea se pregătea de plecare. Averil se uita perplexă înjur, căutându-l pe Bob. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare, încât oricare dintre invitați s-ar fi oferit s-o conducă acasă. Averil nu i-ar fi iertat niciodată afrontul, mai urât decât o palmă, de a o lăsa singură în fața tuturor.

Când îl zări pe Bob venind spre ea, fața i se lumină, trăsăturile marcate de stupoare se destinseră.

— Ne luăm zborul?, o întrebă el zâmbind.

— Sunt gata să te urmez până la capătul lumii!

Averil glumea, dar tonul ei şăgalnic promitea multe.

Bob îi puse pe umeri mantoul de zibelină. Averil băuse câteva pahare în plus şi îşi exterioriza buna dispoziție. Acceptă brațul lui Bob, care o conduse până la Rollsul său.

— Frumoasă maşină! Demnă de tine! Semnul vizibil al succesului tău!

Portarul deschise servil portiera în calea lui Averil. Bob îi strecură un bacşiş gras, apoi se instală la volan lângă Averil, care îşi sprijini capul de umărul lui. Rollsul se puse în mişcare. Actrița dădu drumul la radio care transmitea o „salsa".

— Ce muzică senzuală!

Se ghemui lângă Bob, ca o pisicuță care toarce.

Wilshire Avenue era aproape pustie. Maşina se opri lângă blocul turn în care locuia Averil. Portarul galonat, adăpostit sub o boltă pestriță, îşi scoase şapca şi deschise portiera. Averil coborî şi îl aşteptă pe Bob, care făcu ocolul maşinii.

— N-ai vrea să urci până la mine, să bei un păhărel?

Ochii îi scânteiau, pleoapele îi fremătau, iar zâmbetul exprima o invitație la plăceri mai substanțiale. Bob îi sărută mâna cu curtoazia cu care se deprinsese după sosirea sa la Hollywood. Se adaptase la moravurile mai mult sau mai puțin rafinate ale lumii în care intrase.

—Altă dată, Averil! Îți mulțumesc pentru gentilețe, dar sunt istovit. A fost o zi încărcată de emoții.

Averil făcu o mutrișoară dezamăgită.

—Îmi pare rău! Sincer îmi pare rău!

— Într-una din aceste zile!, zise Bob.

Aşteptă nerăbdător s-o vadă intrând în imobil, apoi îşi reluă locul la volan. Se uită la ceas. Ray trebuia să fie deja la el acasă. Maşina demară.

Bob se opri la marginea trotuarului, lângă vilişoara lui Ray. Noaptea era liniştită şi înstelată. Murmurul valurilor care asaltau plaja îi mângâia auzul ca o mână catifelată. Luna desfăşura pe întinsul oceanului un covor luminos lung şi îngust ce se pierdea în infinit. Simți dorința de a se avânta spre acest covor şi să păşească de-a lungul lui ca Hristos, să se afunde în neant grăbind deznodământul. Trebuia să calce pe urmele lui James Dean şi să sfârşească deopotrivă cu el.

Interiorul vilei lui Ray era luminat. Apăsă pe soneria de la intrare, dar nu-i răspunse nimeni. Împinse uşa şi văzu că nu era încuiată. Străbătu vestibulul şi intră într-un living-room mobilat simplu, dar cu gust. Fără să etaleze luxul, Ray îşi crease o ambianță intimă, plină de căldură umană. Câteva tablouri moderne, ghivece cu plante verzi, fotolii confortabile, câteva obiecte de artă, precum şi o bogată colecție de aparate audio şi video completau ansamblul.

— Ray!, strigă. Ray!

Intra pentru prima oară în locuința prietenului său. Liniştea îl uimea şi îl tulbura. În celelalte camere domnea întunericul. Îşi aminti că Ray ieşea noaptea pe plajă spre a evita mulțimea estivală şi pe amatorii de surfing, stânjenitori în timpul zilei. Ferestrele deschise răspundeau spre o terasă aninată deasupra oceanului. Sprijinindu-se pe balustradă, sondă cu privirea noaptea care învăluia plaja. Zări o siluetă culcată pe nisipul argintat de razele lunii.

Valurile fosforescente se spărgeau la picioarele lui Ray. Un slip de culoare închisă îi contura şoldurile înguste. Mâinile încrucişate sub cap, torsul, picioarele căpătaseră culoarea luminoasă a sidefului. Stropii de apă care furau din strălucirea lunii scânteiau asemenea unor diamante pe trupul lui. Bob simţi o tandreţe nedesluşită, o dorinţă greu de definit. Coborî pe scara de lemn şi picioarele i se afundară în nisip. Se îndreptă cu paşi lenţi spre Ray. Avea tot timpul la dispoziţie. Nu voia să sfâşie farmecul care ţesea în jurul lui un văl magic.

Ajuns în preajma lui Ray, care aţipise, îl contemplă îndelung, îşi scoase smokingul, papionul şi le aruncă departe. Îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi se întinse pe nisip lângă Ray, fără să-l trezească. Se mulţumea să-i admire chipul şi liniile corpului. Timpul se scurgea marcat de valurile cântătoare.

Ray deschise ochii. Întoarse privirile spre Bob fără ca să pară surprins de prezenţa lui. Zâmbi.

— Semeni cu prinţesa Paulina Borghese sprijinită în cot pe canapeaua ei de odihnă. O sculptură în marmură albă aflată la Roma.

— Ştii bine că nu-mi place să fiu comparat cu o femeie. Detest travestiţii!!

— Îţi cer scuze! Poziţia ta îmi evoca această statuie admirabilă. Tu n-ai nimic feminin. Dimpotrivă! Virilitatea ta a cucerit tineretul de azi!

— Şi a ta, Ray! În pofida zâmbetului tău blând şi a melancoliei, corpul tău degajă vigoarea bărbătească.

— Lordul Byron a fost un melancolic, ceea ce nu l-a împiedicat să fie bărbatul femeilor... şi femeia bărbaţilor. Ca şi Iulius Cezar. Dar aceste nuanţe îţi scapă.

Faţa lui Bob se înăspri.

— De ce vrei să fii dezagreabil? N-am venit să duc o discuţie în contradictoriu!

— De ce în contradictoriu? Sunt de acord cu tine. Nici mie nu-mi plac travestiţii. Mă scârbeşte fandoseala lor ridicolă. Între tovarăşii lui Leonida, la Termopile, n-au existat bărbaţi efeminaţi. Adevărata dragoste greacă exclude travestiţii. Dar să terminăm cu subiectul acesta!

Tăcu. Liniştea se aşternu grea, stânjenitoare. Bob interveni pe un ton conciliant.

—Voiam să-ți mulțumesc. Am învățat de la tine nu numai bunele maniere şi un limbaj cizelat, dar tu mi-ai îmbogățit apreciabil cunoştințele. Steve McQueen elimina din replicile sale cuvintele prea complicate pentru un incult. Căci îşi dădea seama de incultura sa. Am condus-o pe Averil la ea acasă, chiar dacă acest gest de politețe elementară nu mi-a făcut nicio plăcere. Sunt convins că şi tu ai fi procedat la fel.

— Bineînțeles.

— Ştiai că am să vin să te caut?

— Da... Dar trebuia să te abții...

De data aceasta, vocea lui Ray exprima o fermitate neobişnuită. Bob fu surprins de violența lui. Nu ştia cum să reacționeze. Îşi aminti de conflictul dintre Jared şi Jeff. Nu credea că o să ajungă aici. Suspină.

—Am venit pentru o explicație...

Ray păstră aceeaşi atitudine. Singurătatea nopții şi a oceanului îi izola de lume. Întrevederea lor era întreruptă de lungi momente de tăcere.

— Nu cer explicații şi nu am de dat explicații!

—Nu aş vrea ca un echivoc să compromită prietenia noastră... Trebuie să mă înțelegi, Ray... Am dus o viață a cărei amintire îmi inspiră numai oroare... Atunci, în bucătăria din rulotă, a fost un gest instinctiv de apărare din partea mea...

Tăcu, apoi se întinse pe spate, sprijinindu-şi capul pe mâinile încrucişate, asemenea lui Ray. Se uita la cer, un giulgiu presărat cu licurici care se desfăşura deasupra Los Angelesului.

—Aş fi fericit, Ray, să reînnodăm prietenia noastră... Încerc pentru tine un sentiment pe care nu l-am simțit niciodată înainte de a te cunoaşte... Te iubesc, Ray!... Nu ştiu dacă este o dragoste frățească sau dacă tulburarea mea ascunde o dorință de altă natură... carnală... sau amândouă în acelaşi timp... Am nevoie de tine... de prietenia ta... Sunt un om nefericit, în ciuda succesului meu neaşteptat...

Simți mâna lui Ray şi o strânse.

— O ştiam... Am înțeles-o de multă vreme... Te iubesc, Bob... Te iubesc...

Vocea lui domoală fu balsam pentru inima zbuciumată a lui Bob.

*
* *

Peter O'Neill, însoțit de Anna, sosi la Harriet Lamont la bordul maşinii sale Rolls-Royce Camargue. Îşi conducea singur maşina, căci avea oroare să vadă în fața sa ceafa unui şofer la curent cu aventurile amoroase ale soției sale şi putea, ca atare, să măsoare în cunoştință de cauză mărimea coarnelor purtate de stăpânul său. Pe drum nu adresă niciun cuvânt Annei, care, şi ea, păstra o tăcere glacială. Prezența ei lângă O'Neill o puse pe gânduri. Prin mintea ei defilară faptele care transformaseră o dragoste arzătoare într-o ură feroce. La începutul vieții lor conjugale se iubiseră, convinşi că pasiunea lor nu se va stinge niciodată. Mai târziu, aproape fără tranziție, se angajaseră pe un drum fără întoarcere, presărat cu crize sfâşietoare care sporeau treptat fierea ce le otrăvea relațiile. Caracterele lor neînduplecate sau poate alte împrejurări imposibil de analizat la timpul respectiv îi împinseseră spre o ruptură definitivă. Cine purtase vina? El, Anna, amândoi? Ultima ipoteză părea cea mai plauzibilă. Acum nu mai erau decât doi străini care trăiau sub acelaşi acoperiş, doi duşmani de moarte. Peter o disprețuia. În concepția lui nu mai exista nicio deosebire între Anna şi o târfă care făcea trotuarul noapte după noapte alergând după clienți... La început, Anna îl înşela dornică să-l înfurie, apoi se prinsese în propriul ei joc. Acum nu se mai putea lipsi de compania tinerilor care îi ofereau un surogat de dragoste plătită cu bani sunători.

Peter nu divorțase deoarece procesul i-ar fi răpit un timp prețios în discuții interminabile cu avocații, combinate cu aşteptări în sălile lor şi cu dezbateri penibile în fața judecătorilor. În orice caz, ar fi trebuit să plătească o pensie alimentară fabuloasă unei femei care nu ar mai fi fost a lui, dar care ar fi continuat acelaşi mod de viață. Copiii, chiar dacă

erau destul de mari spre a nu fi şocaţi de despărţirea legală a părinţilor, se aflau într-o situaţie şi mai încurcată. Robby trăia în lumea viselor şi a inconştienţei proprii. Procesul ridicol pe care i-l intentase femeia cu moravuri depravate îi sporea tristeţea. Moartea lui Herb şi complicaţiile ulterioare îl marcaseră profund. Era un copil vulnerabil. Peter era obsedat de posibilitatea morţii lui Robby în urma unei supradoze. Dar nu putea face nimic pentru a-l împiedica să se mai drogheze, să se distrugă. În ultima vreme se gândise să-l trimită într-o clinică de dezintoxicare, dar Robby îi respinsese furios propunerea. N-ar fi realizat nimic dacă i-ar fi suprimat alocaţia lunară, destul de consistentă, spre a nu-i mai da posibilitatea de a-şi cumpăra otrava care îl ucidea lent. Rob al viciului, Robby ar fi fost în stare să vândă pe furiş obiectele de artă din casă pentru a-şi face rost de bani. Shirley era mai echilibrată decât fratele ei, dar Peter se preocupa serios şi de viitorul ei. Ar fi vrut s-o pregătească pentru o carieră care s-o pună la adăpostul grijilor. Averea familiei O'Neill n-ar fi putut face faţă cheltuielilor nebuneşti ale Annei şi ale fiicei sale dacă n-ar fi fost alimentată permanent de enormele venituri ale lui Peter realizate de pe urma filmelor. Peter ştia că nu va trăi la infinit şi gândul acesta îl amăra. Ştia că fără sprijinul lui familia îi va fi târâtă în abis.

*
* *

Harriet Lamont locuia pe Beverly Hills într-un imobil de dimensiuni gigantice, care reunea stilul maur, stilul spaniol şi influenţele arhitectonice moderne. O combinaţie care nu se reducea la un „mixtum compositum", ci realiza un echilibru perfect. Mulţimile de turişti, dornici să cunoască rezidenţele vedetelor, găseau, în chioşcuri, pliante care ofereau toate informaţiile dorite, dar omiteau faptul că majoritatea vilelor trecuseră în mâinile şeicilor arabi doldora de petrodolari, ale miliardarilor refugiaţi din lumea a treia, agitată de revoluţii endemice ca şi a europenilor bogaţi, care voiau să se pună

la adăpost de socialism sau de o invazie islamică, oricând posibilă pe vechiul continent.

Soțul răposat al lui Harriet Lamont, fost președinte al unei multinaționale, nu voise să-și construiască, pentru el și pentru soția sa, o reședință de inspirație romană, asemănătoare cu a lui Paul Getty, sau un palat de marmură cu piscine, de un fast ostentativ, cum e cel al lui Hearst. Nici nu importase din Europa un castel francez demolat cu grijă și transportat piatră cu piatră în lăzi de lemn asemănătoare unor sicrie. Își construise o casă mare californiană, tipică pentru Hollywoodul anilor treizeci, epoca sa de glorie, pe veci stinsă. Doamna Lamont păstra edificiul și se preocupa de întreținerea lui. Personalul de serviciu era numeros și stilat. Bijuteriile costau milioane, iar în garaj avea zece mașini, dintre care cinci Rollsuri pentru deplasări personale. Prestigiul doamnei Lamont era la înălțimea veniturilor sale. Numele ei figura permanent în fruntea rubricii mondene a ziarelor din California. Oamenii care adorau să răscolească gunoaiele trecutului susțineau că foarte respectabila doamnă Lamont avusese, înainte de căsătorie, o existență furtunoasă. Atinsese doar vârsta de douăzeci de ani când bătrânul Lamont se îndrăgostise de ea și se hotărâse s-o conducă în fața altarului. După căsătorie îl înșela cu discreție, căci Lamont se achita cu greu de obligațiile sale conjugale. Era însă fericit s-o aibă lângă el, s-o mângâie, să-i aspire parfumul și să se adape la izvorul tinereții ei. Peter O'Neill, la începutul carierei sale, se strecurase de multe ori noaptea printr-o ușă secretă în camera lui Harriet, separată de camera soțului. Dar flăcările tinereții se stinseseră și de atunci rămăseseră buni prieteni. Harriet sărbătorea fiecare film realizat de Peter, punând o piatră deloc neglijabilă la temelia edificiului său publicitar.

Ori de câte ori avea nevoie de un sfat, de o încurajare, de înțelegere și afecțiune, Peter pășea pragul casei lui Harriet.

Grație unor îngrijiri intensive și a intervențiilor costisitoare ale esteticienilor, Harriet se conservase mulțumitor. În preajma ei, Peter părea să-i fie tată. Din când în când făceau dragoste, spre a reînvia trecutul. Amanții tineri și frumoși mișunau în jurul ei ca de altfel pe lângă toate matroanele

bogate şi lacome de plăceri din Los Angeles. Dar în braţele lui Peter regăsea reminiscenţele „adevăratei" sale tinereţi, ale dragostei sale „adevărate". Viaţa ei sentimentală actuală se reducea la o minciună acceptată tacit atât de ea, cât şi de partenerii cumpăraţi pe piaţa sexului. Tinereţea ei artificială nu înşela pe nimeni, deoarece tot Hollywoodul îi cunoştea vârsta reală. Lumea îi admira rezistenţa faţă de asaltul anilor. Căci după ce trecuse pragul celor patruzeci de ani intrase într-o epocă ingrată. Vârsta la care femeile evoluează pe coarda întinsă între tinereţea pierdută şi bătrâneţea care pândeşte la cotitura drumului. Un drum care duce direct la cimitir...

*
* *

Exteriorul casei lui Harriet strălucea ca un pom de Crăciun feeric, imens. Lanţuri de lampioane luminau faţada şi grădina împodobită cu statui şi fântâni arteziene. Maşinile de mare lux se scurgeau prin faţa intrării încadrate cu servitori în livrele. În marele hol, invitaţii erau preluaţi de un corp de servitori cu sarcini bine definite. Recepţia căpăta tot mai mult aspectul unei defilări de manechine care prezentau ultimele realizări ale marilor creatori de modă pentru femei şi bărbaţi.

Invitaţii, amatori de băuturi tari, aveau la dispoziţie şase baruri dispersate prin saloane, la care barmani tineri şi fascinanţi, toţi actori fără angajamente, pregăteau şi serveau cocktailuri complicate cu denumiri exotice. Alţi servitori circulau prin saloane purtând tăvi încărcate cu pahare de şampanie.

Bufete bogate erau instalate în sălile de recepţie. O „ballroom orchestra" şi o trupă de rock îi animau pe dansatori. Ca să evite microfonia, orchestrele cântau în două saloane aşezate la cele două capete ale imobilului.

*
* *

După ce coborî din maşină, Anna se întoarse spre Peter care scotocea ceva în compartimentul aflat în dreapta tabloului de bord.

— Ce faci acolo?, întrebă ea ascuţind vocea.

— Nu ştiu unde mi-am pus bricheta!... Ah, uite!, exclamă.

Peter ieşi din Rolls apoi îl încredinţă unui groom, care se însărcină să-l gareze într-un parking amenajat pe o vastă peluză, ceva mai departe de casă. Apoi, Peter şi Anna intrară în vilă şi se îndreptară spre Harriet, care îşi primea oaspeţii. Când îi văzu diamantele, Anna, muşcată de invidie, scrâşni din dinţi.

Harriet strânse mâna Annei cu o politeţe rece, întâmpinându-l, în schimb, pe Peter, oaspetele de onoare, cu o vădită plăcere. Aceasta exacerba şi mai mult mânia Annei, chiar dacă zâmbetul se menţinu pe faţa perfect machiată. Cele două femei se măsurară din ochi pe furiş, căutând semnele declinului care, la un moment dat, nu mai poate fi evitat în ciuda celor mai sofisticate intervenţii chirurgicale.

Bob sosi ceva mai târziu însoţit de Averil. Reporterii de la televiziune anunţau sosirea vedetelor, care se succedau prin faţa camerelor de luat vederi, pentru spectatorii micilor ecrane. Comentarii umoristice risipeau monotonia unei înşiruiri de nume.

— Iată-l pe Bob Flynn, strălucitcandidatla Oscar. Alături de el, frumoasa Averil Auberon, amică a lui Bob şi într-un viitor apropiat, se vorbeşte, tovarăşa lui de viaţă... Iată-l şi pe Gilbert Roland, vedeta din „City Lights", alături de soţia sa, Leila. „Fiul şi soţia mea au pus capăt existenţei mele dezmăţate de holtei înrăit în păcate. Căsătoriţi-vă, ne sfătuieşte el, şi veţi deveni fericiţi"...

Anna îl părăsi ostentativ pe Peter şi se amestecă printre invitaţi, în căutare de tineri dispuşi să se lase seduşi. Remarcase un barman care se apropia de sfârşitul adolescenţei şi nu avea aerul că ar exercita îndeletnicirea aceasta în mod obişnuit.

— Un Daiquiri!, comandă Anna, lansându-i o privire languroasă.

Băiatul amestecă ingredientele concentrându-şi atenţia asupra băuturii şi căutând să evite privirea care exprima

deschis lubricitatea şi dorinţa pătimaşă de a-l avea. Anna nu se jena să-l pescuiască în văzul lumii. O doamnă se apropie de Anna şi încercă să atace ultimele cancanuri din Hollywood, dar, când îşi dădu seama că aceasta nu-i acorda nicio atenţie, ridică din umeri şi se îndepărtă. Când luă paharul, Anna îi vârî sub ochi degetele încărcate cu inele sclipitoare, ca şi cum ar fi vrut să-l hipnotizeze. Îi atinse mâna ca din întâmplare.

— Tinere, n-ai vrea să joci într-un film? Aş putea să te ajut. Sunt soţia lui Peter O'Neill...

*

* *

Harriet, care adresa în trecere cuvinte amabile oaspeţilor... pe nesimţite se apropie de Peter, singuratic la un bar mai puţin solicitat la care servea un negru jovial. Indispus, gânditor, Peter îl urmărea cu privirile pe Bob care nu putea să scape de un grup de fete dornice să-l acapareze pentru toată seara. Asculta politicos flecăreala lor şi zâmbea amuzat. Fetele se îngânau toate odată, pufneau în râs, glumeau încântate că reuşiseră să-l izoleze.

Harriet puse pe umărul lui Peter mâna-i delicată, cu vene vizibile, semne care îi trădau vârsta.

— Bietul meu prieten!, îi vorbi ea cu tandreţe.

Peter tresări, puse paharul pe bar şi se întoarse spre ea.

— Eşti o prietenă adevărată. Înţelegi tot ce se întâmplă în sufletul meu.

— Vezi bine că fac tot ce pot. Am răspândit detectivi particulari prin toată casa ca să te protejez... Mă simt fericită când pot să mă dăruiesc ţie...

— Nu merit mărinimia ta, Harriet.

— Ştii ce mă apropie atât de mult de tine? Faptul că în prezenţa mea înlături masca fals cinică... În realitate, împărtăşim aceeaşi sensibilitate... Degetul meu cel mic îmi spune că nu eşti fericit...

Peter îi luă mâna şi îi sărută degetul cel mic.

— Aşa e. Singurătatea mă apasă... Dar munca mă ajută să uit.

— Ai slăbit...

— Din cauza vârstei, Harriet. Unii se îngraşă, alţii slăbesc... Tu, în schimb, arăţi foarte tânără.

— Politeţea ta a rămas nedezminţită.

Ochii lui Harriet se umeziră.

— Te iubesc, Peter! Trecerea anilor nu mi-a slăbit dragostea pentru tine... În gândurile mele eşti acelaşi tânăr pe care l-am cunoscut... acum... acum... Nu! Să uităm anul în care ne-am cunoscut.

Peter îşi îndreptă iarăşi ochii spre Bob. Harriet îi urmări privirea.

— Protejatul tău este un băiat foarte frumos. Cum de l-ai găsit?

— Stătea pe treptele unei scări, pe trotuar... Într-o stradă sordidă din New York. Hazardul joacă uneori feste uluitoare.

— Hazardul este o scuză invocată de ipocriţi. Dacă nu era Bob Flynn, ai fi găsit alt băiat la fel de frumos, de fermecător... Voiai, din străfundul sufletului, să-l găseşti.

— Nu sunt homosexual.

— Sunt înclinaţii ascunse pe care inconştientul le acoperă cu negura sa...

— Dacă aş fi, sigur nu m-aş jena s-o recunosc. Dar problemele mele personale mă privesc numai pe mine. Am oferit şansa multor tineri de a se afirma. N-am avut întotdeauna mână bună. Dar Raymond Rhys, Jeffrey Blyth, Jared Dahl şi, îndeosebi, Bob Flynn nu m-au dezamăgit.

— Bob e deosebit... foarte deosebit... Te cunosc de prea multă vreme ca să mă înşel.

— Prostii...

— Nu te supăra. N-am nimic împotriva mânjilor tăi... Prins în vârtejul instinctelor, te-ai întrebat vreodată dacă nu eşti bisexual?

— Pot să-ţi pun aceeaşi întrebare?

Harriet pufni în râs. Dinţii ei albi şi mărunţi aveau strălucirea perlelor.

—Am gustat din toate plăcerile, Peter. Permise sau nepermise... Dar privirile pe care le arunci spre Bob trădează un interes arzător. Subliniez, „arzător".

—Trebuie să-ți dau socoteală?

— Nu te înfuria! N-ai păstrat niciodată secrete față de mine... De altfel, granița dintre homosexuali și heterosexuali este fluidă...

O'Neill fu cuprins de neliniște. Să nu fie în stare să-și ascundă sentimentele? Gândurile să-i fie atât de transparente?

Harriet întinse ramura de măslin; dădea, ca întotdeauna, dovadă de spirit de conciliere. Neliniștea lui Peter o tulbura.

—Să bem o cupă de șampanie pentru succesul ultimei tale opere și să uităm de necazuri! Serata este frumoasă, onorurile și elogiile te copleșesc. Ce mai vrei?

— Adevărata fericire nu există, Harriet. Totul se reduce la o țesătură de iluzii. Fericirea cea mai intensă se evaporă lăsând în urmă dezamăgirea. Să bem și să nu ne mai gândim la viitor, la surprizele bune sau rele pe care ni le poate aduce.

Bob remarcă privirile gazdei și ale regizorului ațintite asupra sa. Era sensibil la atenția care i se acorda. Vechea sa meserie îl învățase să fie vigilent. Își nota în minte tot ceea ce ar fi putut să-l intereseze. Ciripeala fetelor, care se înghesuiau în jurul lui, îl lăsa indiferent. Răspundea monosilabic la glumele și avansurile lor.

Ray apăru în ușă, la braț cu Shirley O'Neill. Bob simți o umbră de gelozie, dar își dădu seama că nu era întemeiată.

Faptul că o alesese ca parteneră pe fiica regizorului cu care lucra nu atrăgea nicio consecință. Ray rămânea prietenul său. Ray nu-l va dezamăgi niciodată. După noaptea petrecută alături de el, pe plajă, își regăsise sprijinul, reconfortarea de care avea nevoie. Acesta era esențialul...

Ray și Shirley se îndreptară spre Harriet și își cerură scuze pentru întârziere.

Bob îi urmărea cu privirea. Înainte de a-l cunoaște pe Ray, îl rodea singurătatea din Los Angeles. Noaptea, când se găsea singur în pat, izbucnea în plâns. Nevoia de a evada devenea tot mai imperioasă. Casa lui frumoasă, cariera-i minunată,

viitorul, îndeosebi viitorul, îl înfricoşau. În pauze, la studio, stătea izolat. Timiditatea sau frica, sentimente confuze, îl împiedicau să caute tovărăşia oamenilor, să lege o conversaţie. Apoi se revolta împotriva propriei tristeţi, împotriva propriei inerţii. Sfărâma lanţurile imaginare şi pornea rătăcitor în noapte.

Cu faţa ascunsă în parte de ochelarii fumurii, îmbrăcat în bluzon de piele şi blue-jeans, ca orice tânăr, îşi gara maşina luxoasă în colţul unei străzi necunoscute, făcea pe jos câţiva paşi, apoi intra în primul bar. Prefera barurile prăpădite, căci nimeni n-ar fi bănuit că Bob Flynn, vedeta James Dean a anilor optzeci, se degrada intrând într-o cafenea ordinară. Jared îi scormonise amintirile, îi redeschisese drumul spre bârlogurile de altădată. Îşi punea mâinile albe pe tejghea şi comanda whisky. Sec şi fără gheaţă. Obişnuit de acum cu băuturile cele mai fine şi scumpe, avea impresia că barmanul îi servea o spălătură de vase care abia mirosea a whisky. Dar, familiarizat, până nu de mult, cu tot felul de surogate, nu protesta. Uneori, fetele, păsări de noapte, sau beţivani căutau să-l agaţe. Câteodată era gata să cedeze solicitărilor, dar, revenindu-şi în fire, le respingea cu blândeţe, deoarece le înţelegea solicitudinea, nevoia de a găsi un tovarăş de noapte. Sexul nu era decât un pretext... Tineri derbedei din partea locului îi căutau râcă. Dar se pricepea să iasă nevătămat din toate încăierările deoarece avea în spate o experienţă bogată. Deşi detesta scandalurile fără motiv, riposta violent. Uneori îl încolţea tentaţia de a se droga, spre a uita toate supărările, dar respinge îndemnurile toxicomanilor şi ofertele vânzătorilor de narcotice... Dădea peste cap spălătura de vase şi cerea să i se umple din nou paharul. Nu se îmbăta, se înapoia lucid acasă. Cu cât i se limpezea capul, cu atât mai mult îl frământa cugetul. Mai târziu aflase uluit că Joan Harlow, „marea Harlow", împopoţonată cu o perucă neagră, ieşea incognito noaptea, se lăsa acostată de necunoscuţi şi îi însoţea în hoteluri suspecte. Exemplul ei îl uşura. Nu era el singurul actor care se înjosea frecventând localurile rău famate din Los Angeles... Într-o noapte, ieşind dintr-un bar mizerabil, constată lipsa maşinii. Furtul nu-l impresiona. Cum se afla în plină turnare, nu-şi

putea permite luxul de a colinda magazinele cu automobile noi; rugă pe agentul său să-i cumpere un Ferrari. Agentul îi promise că-i va îndeplini cerința, dar îi atrase atenția că făcea cheltuieli nesăbuite, că nu se gândea la viitor. „Tocmai că mă gândesc", i-a răspuns Bob. „Cumpără-mi un Ferrari şi un Lamborghini. Am nevoie de vreo zece automobile pentru a le înlocui pe cele care mi se fură. Eşti mulțumit cu raționamentul meu?"

Bob îşi rememora aceste amintiri în vreme ce fetele continuau, neobosite, ciripeala lor.

Dintr-odată, atenția-i fu atrasă de tânăra studentă cu ochii maliției şi pe care o întâlnise la cantina universității. O căutase în zadar şi, iată, drumurile lor se încrucişau iarăşi.

Ceru scuze admiratoarelor vexate şi se retrase într-un mod intempestiv. Se îndreptă spre tânăra necunoscută care asculta distrată argumentele subtile ale unui savant pleşuv, specialist în antichități, referitoare la admirația exagerată a amatorilor cu aşa-zise gusturi fine față de arta anilor treizeci. Fata îl văzu şi îi zâmbi ca unui prieten vechi. Ochii ei cereau ajutor. „Ajută-mă! Pisălogul ăsta mă omoară!"

Bob o luă gentil de braț şi întrerupse discursul emfatic.

—Iertați-mă, domnule, dar am ceva de vorbit cu prietena mea!

Personajul tăcu uimit. Bob conduse fata spre sala de dans.

Orchestra executa tocmai „Moonlight Serenade", de Glenn Miller. Perechi relativ vârstnice dansau cu grație desuetă pe parchetul cu flori stilizate.

— Ai spus că eşti prietenul meu fără să-mi fi ştiut numele, îl tachina ea.

Bob îşi regăsi spiritul zeflemitor.

— N-aş putea spune că modul în care îmi mulțumeşti este deosebit de cald, glumi el.

Fata răspândea un parfum delicat; Bob îl aspiră cu plăcere.

— Nu este vina mea că la cantină ai zburat ca o păsărică speriată.

— Speriată? De ce speriată?

Fata izbucni într-un râs ce emana numai puritate, tinerețe. Inocența ei căpăta semnificația unei revelații.

— Mă cheamă Laura Lamont. Pentru prieteni sunt Lorrie. Dumneata ai dobândit acest drept.

— Numele meu este Robert. Robert Flynn. Dar prietenii şi lumea îmi spun Bob. Au uitat de Robert.

Fata se încruntă.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că Bob sună banal. ÎI prefer pe Robert.

— Mă supun alegerii dumitale.

Ray apăru la celălalt capăt al salonului. Când îl zări pe Bob, fața i se lumină. Dar, la vederea fetei din preajma lui, fruntea i se încreți. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Simțea o dorință nebună să bea ceva. Se opri la primul bar întâlnit în cale. Comandă un cocktail tare. Cel mai tare.

— Indiana Slip ar clătina şi Statuia Libertății, domnule Rhys.

Nici nu remarcă zâmbetul complice al barmanului.

La acelaşi bar se instalase şi O'Neill. Harriet îl părăsi cu regret căci trebuia să se ocupe şi de ceilalți invitați. Regizorul era vizibil îndrăgostit de însoțitoarea sa, Sue Brions, ambițioasa rivală a lui Cindy Crawford. „Am s-o întrec, fiindcă sunt mai tânără decât ea", declara Sue.

Peter o privea cu acelaşi zâmbet ironic, numai că ochii lui țeseau o pânză de păianjen în jurul tinerei actrițe. Voia s-o fascineze. Obrajii fetei, conştientă de seducția pe care o exercita, se împurpurară, buzele i se deschiseră senzuale, sânii îi palpitară.

Peter făcu barmanului un semn.

— Un Dream of Granada nealcoolizat pentru domnişoara şi un Egg Nogg pentru mine!

— De ce un cocktail nealcoolizat pentru mine?, întrebă Sue iritată.

— Alcoolul este interzis minorilor!

— Dar a-i seduce este permis!, replică ea cu o cochetărie provocatoare.

Peter cedă fără dificultate.

— Două Egg Nogg, tinere!

Barmanul, un irlandez pistruiat şi cu păr roşu ca focul, pregătea băuturile luând poziții avantajoase, spre a se face

remarcat de Peter O'Neill, făcătorul de vedete. Constată însă cu amărăciune că regizorul nu avea ochi decât pentru fată. Descumpănit, puse paharele pe tejghea. Peter le luă şi oferi unul dintre ele fetei.

— În cinstea ta şi a farmecului tău, Sue!, zise cu o voce dezmierdătoare.

— În cinstea noastră, a amândurora!, încuviinţă Sue.

Se înţelegeau perfect.

Isabelle apăru în preajma lor, stricând armonia. Ochii ei lansau flăcări.

— Vrei, fetiţo, să-ţi cucereşti celebritatea aruncându-te în patul soţului meu?

Surprinşi, Sue şi O'Neill întoarseră capul spre intrusă. Fata o privea înlemnită; Peter ridică paharul împăciuitor.

— Pentru gloria ta, Isabelle, pe care nimeni n-ar putea să ţi-o răpească!

— N-aş vrea s-o împart cu târfa ta!

— Isabelle, dragă, stăpâneşte-ţi limbajul!

— Mi-o veţi plăti, Amândoi!

Îl văzu pe Ray, se apropie de el şi se sprijini voluptuoasă de braţul lui.

— În zilele noastre, toată lumea se culcă cu toată lumea! Nu vrei să mă duci la tine acasă? Sau preferi apartamentul meu? Am un pat care dansează ca o barcă pe valuri.

Ray îi zâmbi stânjenit.

— În seara aceasta sunt însoţitorul lui Shirley... Trebuie s-o conduc acasă.

— Altă târfă! Las-o singură! Îşi găseşte zece amatori gata să se culce cu ea!

Peter îi vorbi se cu blândeţe, stăpânindu-şi iritarea. Isabelle însă îndrăznise să o insulte şi pe Shirley.

— Ai băut excesiv, Isabelle! Ai face bine să te duci acasă şi să te culci!

— N-am chef să mă duc la culcare!

O'Neill se adresă barmanului, năucit de această scenă care îi ruina toate nădejdile de a ieşi din anonimat:

— O cafea dublă, foarte tare, pentru doamna! O cafea zdravănă taie beţia!

—Vrei să mă discreditezi, Peter!

Lăsă brațul lui Ray şi îl măsură cu dispreț.

— Şi tu lingi fundul lui Peter!

Apoi se îndepărtă clătinându-se.

—Isabelle este o originală, Ray! Se ambalează uşor. Să nu ții seama de ceea ce spune. Mâine, după un somn bun, se va trezi calmă şi va uita cu desăvârşire această scenă absurdă.

— S-ar putea spune mai multe despre ea!, adăugă Sue jignită.

— Hai să dansăm!, îi propuse Peter.

Aşează paharele goale pe tejghea şi luă mâna fetei. Ray îi urmărea cu privirea în dansul lor dezinvolt. S-ar fi zis că Peter îşi uitase vârsta.

—Vă mai servesc un Indiana Slip, domnule Rhys?, întrebă barmanul.

—Da, te rog!

Incidentul provocat de Isabelle îl şocase, cu atât mai mult cu cât Bob, în companie galantă, îl tulburase mai înainte. Scene puțin importante prin ele însele, dar care îi sporeau indispoziția.

Luă paharul şi îl duse la gură, dar nu apucă să-l bea deoarece o mână se lăsă pe umărul său. Încă un inoportun care îi tulbura izolarea.

— Hello, Ray! Îmi face plăcere să te văd!

Actorul de compoziție Errol West se sprijini de brațul lui ca să nu cadă. Beția îl făcea să se clatine ca stuful smucit de vânt.

—Simt cum mi se înmoaie picioarele... O senzație stranie, nu-i aşa?... Ai încercat-o vreodată?

— Când beau prea mult.

—De o vreme beau ca o sugativă... Beau fiindcă mi-e frică... O vodcă dublă, barman!... Nu ştii ce înseamnă frica, Ray, fiindcă eşti tânăr.

—Adesea am fost încolțit de frică. Frică de noapte. Frică şi atunci când un vagabond mi-a pus cuțitul la gât. Frică de examenele grele de la universitate...

Errol luă paharul cu o mână tremurătoare şi îi sorbi conținutul dintr-o singură înghițitură.

— Încă unul, barman!... Ți-a fost frică vreodată de viitor, Ray? Frică de a pierde tot ce ai construit o viață întreagă?... Frică de bătrânețe?... Frică de regizori? Ray, ai auzit vreodată vorbindu-se de moartea civilă? Aceleași consecințe le are și moartea artistică!... Peter are puterea să-ți hotărască moartea artistică!... Se folosește și abuzează de actorii săi... Când îi consideră terminați, îi aruncă la lada cu gunoi... A aruncat-o la lada cu gunoi și pe sărmana Barbra West... A tratat-o ca pe o zdreanță... A umilit-o, biata, a plâns pe umărul meu... De asta beau... Vreau să uit că mi se apropie asfințitul...

Ray încearcă să-i ridice moralul.

— Știți bine că la Hollywood ultimul film contează. Iar ultimul film în care ați jucat a repurtat un mare succes.

— Succes? Mă faci să râd. Un succes îndoielnic care nu mă încălzește cu nimic. Vrei o dovadă?

Strânse brațul lui Ray.

— Pentru filmul pe care îl va turna la New York, Peter nu mi-a oferit niciun rol... Barman, încă o vodcă dublă!

Lacrimile îi înmuiară fața cu trăsături îmbătrânite.

— Sunt un om sfârșit! Sunt aruncat la lada cu gunoi de vechiul meu prieten! De tovarășul meu!... Toți actorii, chiar și laureații Premiului Oscar, nu sunt pentru Peter decât carne de tun, fir-ar să fie!... Se spune, Ray, că adolescența este vârsta ingrată... Vârsta ingrată, vârsta primejdioasă se situează între patruzeci și cincizeci de ani! În această perioadă a existenței realizezi cât de precar îți este echilibrul... În fața ta se bifurcă un drum care urcă și unul care coboară... Trebuie să știi să alegi drumul care urcă... Eu nu pot să urc, fiindcă Peter mă înfundă în rahat!... În timp ce eu îmi strig disperarea, el dansează cu o fetiță care i-ar putea fi nepoată... După recepție se va culca sigur cu ea... Acum, Peter are alți mânji!... Tineri frumoși, gata să facă orice ca să parvină... Mânjii ne împing spre prăpastie!...

Ray se simți vizat, dar se prefăcu a nu pricepe.

În clipa aceea, zgomotul asurzitor al unei explozii făcu geamurile să vibreze. Orchestra încetă să mai cânte, dansatorii se opriră. Surpriza fu atât de fulgerătoare încât toată lumea se opri împietrită. O altă explozie o urmă pe cea dintâi. Detunăturile

proveneau din grădină. Detectivii amestecați printre invitați ieşiră în goană, pe uşi şi ferestre. Gărzile de corp se postară, cu revolverele în mâini, în jurul lui O'Neill, pentru a-l apăra în eventualitatea unei agresiuni. Se temeau că exploziile nu erau decât un mijloc de a deturna atenția apărătorilor săi şi de a permite unui ucigaş plătit să profite de confuzie, să se apropie de O'Neill şi să-l ciuruiască de gloanțe.

Panica se dezlănțui. Femeile urlau, leşinau, bărbații se agitau, alergând fără rost. Se auzeau pahare, sticle şi vaze cu flori spărgându-se.

Harriet se postă în fața vechiului ei prieten, făcând scut din propriul trup.

Doi detectivi se înapoiară şi cerură cu gesturi mari să se facă linişte.

— Vă rugăm să vă păstrați calmul! În parking, un Rolls a luat foc, incendiul cuprinzând şi alte două maşini alăturate. Nu sunt morți şi nici răniți. Primejdia a fost înlăturată.

Tumultul încetă. Oamenii cereau explicații suplimentare.

— Vă vom informa de îndată ce vom dispune de elemente care să ne permită a trage concluzii valabile.

Doamna Lamont dădu ordin ca orchestrele să-şi reverse din nou talazurile de armonie. Barurile fură luate cu asalt deoarece frica activează setea.

Preveniți, locotenentul Hatcher şi Gideon Spacek sosiră urgent. Ceva mai târziu se află că explozia distrusese Rollsul lui Peter O'Neill, care fusese cu siguranță vizat; alte două maşini alăturate luaseră foc.

Şoferii aflați în parking fuseseră interogați, dar fără rezultate. Nimeni nu surprinsese umbra vreunui suspect apropiindu-se de Rollsul incendiat. Spacek trase concluzia că deflagrația fusese provocată de o maşină infernală, dar că minutajul nu funcționase conform planului; aşa se explica şi faptul că O'Neill scăpase nevătămat după această nouă tentativă de asasinat. Anna, verde de spaimă, declară că în viitor nu va mai îndrăzni să circule în maşină cu soțul ei. Harriet o privi cu milă disprețuitoare. Sângele rece al lui Peter trezi admirația.

— Este treaba poliției să se ocupe de afacerea aceasta. Eu n-am nimic de adăugat.

Incidentul risipi vraja recepției. Invitații, încă sub șocul atentatului nereușit, începură să se retragă. Vecinătatea lui O'Neill devenea primejdioasă. Riscul de a fi târât împreună cu el în veșnicie dădea aripi imaginației persoanelor impresionabile. Doamnele care ofereau recepții plănuiră să șteargă numele lui Peter de pe listele invitaților obișnuiți.

Harriet își puse parcul de automobile la dispoziția acelora care își pierduseră mijloacele de locomoție personale. Câțiva prieteni își manifestară solidaritatea, continuând să se amuze, să bea și să danseze, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Lorrie, sunt fericit că nu trebuie să ne despărțim atât de repede, zise Bob. Abia ne-am regăsit.

— În ciuda celebrității, ești un mare naiv. Nu-ți etala niciodată sentimentele fără oarecare reticențe. Dacă vrei să cucerești o fată, trebuie să te arăți rezervat, misterios. Este adevărat că tu ai o situație specială. Nu trebuie să alergi după fete. Fetele aleargă după tine.

— Ceea ce nu e cazul tău.

— Detest femeile crampon și evit tinerii atrăgători, căci aduc mai târziu complicații. Frumusețea e întovărășită adeseori de o absență flagrantă a bunului-simț, a corectitudinii. Din rândurile lor se recrutează întreținuții. Aceștia se vând ca mânzatul la măcelărie.

Bob o privi neîncrezător. Făcea aluzie la trecutul lui?

— Și tu ești foarte frumoasă!

— Știu! Dar regret, căci fără să vreau trezesc instinctele cele mai josnice ale bărbaților.

— Vrei să spui că preferi urâțenia?

— Marea majoritate a bărbaților sunt urâți. Calitățile lor morale și intelectuale sunt adeseori ignorate. Ca să aibă succes la femeile frumoase, trebuie ori să se bucure de succes, fie să aibă bani cu lopata, fie să posede o inteligență superioară. Doar în aceste cazuri își pot permite să cumpere ceea ce frumoșii obțin pe gratis. Dar aceștia riscă să fie înșelați. Pentru mine, Bob, ești prea frumos. Dacă m-aș atașa de un om ca tine, ar trebui să fiu mereu în gardă; fetele adoră să-i seducă pe amanții prietenelor...

— Ești prea dură.

— De obicei ştiu ce vreau.

— Din ce în ce mai bine.

Averil se apropie de ei.

—Scuzaţi-mă, dar aş vrea să mă retrag. Poţi să mă conduci acasă, Bob?

Bob blestemă în sinea sa obligaţia ce-i revenea. Averil îl silea să se despartă iarăşi de Lorrie. Averil era mai frumoasă decât Lorrie, dar frumuseţea ei era prea sofisticată, prea afectată. Conştientă de strălucirea ei, Averil îşi folosea întreagă gamă a mijloacelor de seducţie. În schimb, naturaleţea accentua farmecul lui Lorrie.

—Sunt tulburată de acest ultim atentat. Sărmanul Peter! Cine i-o fi dorind moartea?

Averil îşi însoţea cuvintele cu gesturi studiate, pline de eleganţă, ca şi cum camerele de luat vederi şi reflectoarele ar fi fost permanent îndreptate asupra preţioasei sale persoane. Bob nu putea să se eschiveze. Protocolul de la Hollywood îi impunea o parteneră necesară publicităţii.

— Lorrie, scuză-mă!, zise Bob.

— Nu-ţi faci decât datoria.

Ofensată, Averil ridică colţurile epilate ale sprâncenelor.

— Datoria? Credeam: plăcerea!

— Plăcerea şi durerea se acuplează mai întotdeauna, replică Lorrie pe un ton suav.

—Vorbeşti în enigme!

— Spun adevărul. Asta-i tot.

—Vii, Bob, sau trebuie să cer maşină doamnei Lamont?

— Sunt la dispoziţia ta, Averil.

Lorrie zise maliţioasă:

— Trebuie să dormi, draga mea, să te odihneşti, pentru a-ţi păstra prospeţimea tenului.

— În cazul acesta eşti frumoasa din pădurea adormită, replică Averil sarcastic.

Bob înţelese amuzat că devenise miza acestui duel verbal. Averil şi Lorrie îi evocau două pisici gata să sară una asupra alteia.

— Să mergem, Bob!, vorbi Averil pe un ton îngheţat. La revedere, domnişoară Lamont!

Lorrie îşi înclină capul cu un aer ironic. Copiase zâmbetul maliţios al lui Peter.

— La revedere, Lorrie!, zise Bob.

— Pe curând! Şi fii cuminte!

Averil se răsuci pe tocurile ei cui şi se îndreptă spre Harriet pentru a-i spune la revedere şi a-i mulţumi pentru această „recepţie divină" de care tot Hollywoodul îşi va aminti multă vreme.

Bob îi zâmbi lui Lorrie ca şi cum i-ar fi cerut din nou scuze pentru retragerea sa intempestivă.

— Aş fi preferat să continuăm discuţia.

— Şi eu. Dar nu-i nimic, timp avem berechet. Suntem încă tineri.

— Trebuie să plec la New York. Săptămâna viitoare va avea loc primul tur de manivelă.

— Poate că ne vom revedea la New York.

— Aş fi foarte fericit!

Se îndepărtă, spre regretul lui Lorrie. Un zâmbet enigmatic plutea pe buzele abia rujate ale fetei.

Poliţia scormonea încă prin colţurile cele mai ascunse ale grădinii când maşina lui Bob se puse în mişcare. Tot drumul până la locuinţa ei de pe Wilshire Avenue, Averil păstră o tăcere de gheaţă. Înainte de a coborî din maşină în faţa casei, vorbi calm:

— Nu vrei să urci, să bem un pahar?

Ochii îi ardeau lansând o invitaţie pe care Bob o înţelese foarte bine. Nu era pregătit să-şi petreacă noaptea în patul lui Averil.

— Îţi cer iertare, dar trebuie să mă culc devreme. Dimineaţa la şase îmi fac joggingul zilnic.

Averil se înroşi de furie. Bob o refuza a doua oară. Schimbă tonul.

— Îmi pare rău că ţi-am întrerupt conversaţia tandră între patru ochi cu Laura Lamont.

Fără să-i mai acorde vreo privire, se îndreptă spre intrarea imobilului. Bob sări din maşină pentru a o conduce până la uşă. Dar Averil, fără să-l mai aştepte, trecu pe lângă tânărul portar care o salută şi îi deschise uşa dublă a holului.

Bob rămase câteva clipe descumpănit, în vreme ce portarul zâmbea amuzat de mânia locatarei sale preferate. Visul lui cel mai frumos ar fi fost să strângă în brațe trupul lasciv al actriței. Dar, în ciuda tinereții și a aspectului său agreabil, nu reușise niciodată să-i atragă atenția.

Domnișoara Auberon trecea prin fața lui indiferentă, cu fruntea sus, ca o regină. În camera portarului, pereții erau acoperiți cu fotografiile lui Averil, decupate din revistele de cinema pe care le cumpăra numai pentru imaginea ei. Poseda chiar comoara cea mai de preț a colecției sale: un poster din „Playboy" în care Averil, goală, poza voluptuoasă, cu picioarele desfăcute, invitând la dragoste. Adesea, portarul se dădea plăcerii solitare construind, grație imaginației, fantasmele unei împreunări înfrigurate. Visa cu ochii ațintiți asupra sexului actriței.

Bob se întoarse la mașina sa enervat de privirea malițioasă a portarului. Se instală la volan și porni în trombă. Se hotărâse să-i facă o vizită nocturnă lui Ray. Amintirea chipului său îl însuflețea, ștergând din memorie zâmbetul lui Lorrie. Sosi relativ repede la Palos Verdes, grație autostrăzilor care traversează orașul de la un capăt la celălalt.

Își găsi prietenul culcat, ca de obicei, pe plajă, foarte aproape de nisipul umezit de valurile lucitoare care îi mângâiau picioarele goale. Sub razele lunii, trupul lui părea translucid. Bob coborî pe plajă până la Ray care purta, ca de obicei, un simplu slip.

— Ai plecat înaintea mea, zise Bob sprijinindu-și bărbia pe mâinile încrucișate, rezemate pe genunchi.

— M-am plictisit groaznic. Errol Brent, bețivanul acela bătrân, s-a ținut tot timpul după mine. Văicărelile lui sunau penibil.

— El căuta consolarea în compania ta. Dacă ai ști, Ray, ce încredere inspiră zâmbetul tău, vocea ta domoală... Ființele care-ți sorb cuvintele au convingerea că ai putea să le satisfaci cele mai tainice dorințe dintr-o singură mișcare a baghetei tale magice! Faci să vibreze corzile cele mai sensibile ale sufletului omenesc... Zbori pe deasupra muritorilor de rând ca un înger păzitor...

— Nu mă văd zburând cu aripi de înger... Ah, Bob, cât eşti de naiv!

— Pentru a doua oară în seara aceasta mi se spune că sunt naiv.

—Încearcă să înţelegi că învelişul carnal al tinerilor atrage involuntar, excită senzualitatea, păcatele trupeşti... Fiindcă tot vorbim de păcate! Mica Lorrie Lamont şi Averil îşi armaseră sulițele şi scuturile gata să se bată pe viaţă şi pe moarte pentru persoana ta.

—Ah, te rog...

—De ce fugi de adevăr? Iar tu urmăreai lupta lor, angajată pe o arenă imaginară, emoţionat la culme de energia pe care o risipeau pentru a te seduce.

— Eşti gelos?

—Mă întreb...

— În cazul acesta greşeşti. N-am pentru Lorrie decât un sentiment de prietenie. Îi admit sinceritatea... Nimic mai mult. În ceea ce-o priveşte pe Averil... nu e decât o femeie ca toate celelalte... nu mă interesează câtuşi de puţin... Linişteşte-te, Ray! Nu s-a întâmplat nimic.

— Nimic, astăzi. Dar mâine?

Bob zâmbi cu amărăciune.

— Nu-mi vorbi de ce va fi mâine!

— Iartă-mă dacă te-am supărat!

— Între prieteni nu se cere niciodată iertare...

Privirea i se pierdu în adâncurile orizontului.

—În noaptea aceasta, oceanul este magnific. Te invită să te arunci în valuri...

Bob îşi lepădă hainele pe nisipul argintiu. Rămase doar în slip.

—Scoate-ţi şi slipul. Când ai să ieşi ud, cum ai să te îmbraci fără să-ţi uzi preţioasele tale haine?

— E o provocare?

Bob îşi scoase slipul şi veni gol în faţa prietenului său. Ray îl contemplă.

—Îmi aminteşti de David, băiatul acela frumos, sculptat de Michelangelo, gloria Florenţei.

— De Michelangelo sau de băiat?

— De amândoi, dacă preferi...

Bob se îndreptă spre ocean.

— Nu te îndepărta prea mult. Valurile sunt înşelătoare!, strigă Ray. Mai înşelătoare decât sirenele!...

Bob nu-l mai auzea. Înfrunta primele valuri. Apa rece îi înviora corpul, îi biciuia muşchii. Înota bine şi se îndrepta spre larg. Oceanul îl chema. Mişcările regulate, ritmice ale braţelor şi ale picioarelor îl purtau spre orizont. Beţia întinderii apelor îl cucerea. De mult nu mai simţea nisipul sub picioare. Talazurile i se spărgeau pe deasupra capului. Dar le înfrunta cu vigoare... Înainte!... Tot înainte!... Când se uită înapoi constată uimit că malul şi luminile tremurătoare se îndepărtaseră... Dar continuă să avanseze. Uitase de temerile sale, de griji... Depăşise centura valurilor ce se rostogoleau şi intrase în zona în care talazurile unduiau la suprafaţa oceanului... Traversa văile, apoi urca pe pantele lichide... Deodată simţi cum îl cuprinde oboseala... Braţele i se îngreunau, picioarele atârnau ca plumbul şi îl trăgeau spre fund... Se gândi la abisul care se deschidea sub el... apoi la rechinii care se aventurează până aproape de mal... se gândi că nu va mai avea puterea să se întoarcă şi să atingă plaja... auzise că oamenii, înainte de a se îneca, îşi retrăiesc în câteva secunde trecutul... Observă că nu-l încearcă panica... Îşi urma drumul trasat de destin: trebuia să piară în adâncurile oceanului... Abia se mai menţinea la suprafaţa apelor unduitoare... Închise ochii când un val îi acoperi capul, orbindu-l... „Acesta este sfârşitul!“, se gândi... În clipa aceea simţi o mână care îl apucă de braţ şi îl scoase la suprafaţă... Întoarse capul spre acest ajutor neaşteptat... şi nu fu surprins când recunoscu ca prin ceaţă faţa îngrijorată, dar zâmbitoare, a lui Ray...

— Te-am avertizat că valurile adoră să se joace cu vieţile oamenilor... Dar nu m-ai ascultat... Am destulă forţă ca să ieşim amândoi din această încurcătură... Curaj!... Am fost înotător olimpic...

Bob simţi alături de corpul său trupul lui Ray, căldura, sprijinul lui. Nu era în stare să se mai mişte... Odată dispărute momentele de inconştienţă trecătoare, îşi recăpătă luciditatea... Îşi dădea seama că Ray făcea eforturi mari spre

a-l proteja de valurile care veneau avalanşă peste capetele lor... Ajunseseră aproape de plajă... Valurile se spărgeau cu zgomot asurzitor... Ray îi transmisese o parte din energia sa, căci începu să se mişte şi el, dornic să economisească forţele salvatorului său... Ray îl salvase de la o moarte sigură... Îl smulsese dintr-o nenorocire... Îi datora viaţa...

Se văzură în fine pe plajă. Ray îl ducea aproape în braţe, sprijinindu-l să urce treptele vilei. Îl ajută să intre şi îl culcă cu delicateţe pe o canapea. Apoi dispăru în baie şi se înapoie cu un prosop. Îi usca trupul masându-i-l puternic pentru a-i înviora circulaţia sangvină, remediu activ, benefic. Bob simţi cum îl învăluie căldura. O senzaţie plăcută, izvorâtă din nevoia de a se relaxa, îi apăsa uşor pleoapele. Adormi în timp ce prietenul său îi fricţiona lent muşchii. Ochii închişi, respiraţia regulată, trăsăturile destinse dădeau feţei lui Bob o expresie copilărească.

Ray pregăti patul din camera pentru prieteni, apoi reveni, îl luă în braţe şi îl duse la culcuşul pe care îl pregătise. Îl întinse pe spate, îi mai privi o dată trupul frumos, neted, apoi îl acoperi, fiindcă noaptea era rece.

Se îndreptă spre uşă, stinse lumina şi ieşi...

*

* *

Era fericit... Razele de soare căzeau pe faţa lui Peter O'Neill. Stânjenit de lumina orbitoare, îşi întoarse capul pe perna de mătase. Se trezise mai devreme, dar nu făcea nicio mişcare pentru a nu tulbura somnul lui Sue, care dormea lângă el. Trezirea la ore târzii ale dimineţii era un lux pe care şi-l permitea numai în pauzele dintre filme.

Acum contempla profilul delicat, plin de farmec al fetei care suplinea lipsa de experienţă în dragoste cu tinereţea, cu frumuseţea-i fermecătoare, cu dorinţa de a fi iubită şi de a-i oferi lui Peter plăcerile cele mai intense. Nu era pentru întâia oară când i se dădea. Scenele de gelozie ale Isabellei îl iritau pe Peter. Dar Sue era mai tânără cu şase ani decât Isabelle. O adolescentă care îi ridica moralul. La vârsta lui, numai

tinerețea partenerelor era în stare să-i revigoreze energia, să-i aprindă simțurile. În noaptea aceea fusese la înălțime şi virilitatea regăsită îl încânta. Asta nu însemna că avea de gând s-o părăsească pe Isabelle. Dar o singură femeie îl obosea. Se dădu jos din pat şi îşi văzu imaginea reflectată în oglinda care acoperea întreg peretele. Îşi examină critic trupul gol şi constată că muşchii începeau să slăbească. Îmbrăcă repede un halat pentru a-şi acoperi nuditatea puțin apetisantă. N-ar fi vrut ca Sue, trezindu-se, să-i vadă defectele fizice. Ştia că ea s-ar fi aruncat în pat chiar dacă el ar fi depăşit cu mult cei şaizeci de ani, chiar dacă ar fi fost mai urât decât Quasimodo şi ar fi făcut dragoste într-un mod deplorabil. Căci voia să parvină... cu orice preț... La şaisprezece ani făcea deja parte dintre vedetele cu cea mai înaltă cotă... Peter îi crease câteva roluri turnate pe măsură. La început un remake al „Lolitei" în care Sue, pe atunci de paisprezece ani, făcea să tremure de voluptate pe toți spectatorii bărbați, indiferent de vârstă. Încă de atunci devenise amanta lui Peter. După aceea a mai jucat în patru filme şi acum se pregătea să interpreteze la New York rolul unei adolescente, fiica unui mare mogul al înaltei finanțe, care se culca fără jenă cu propriul ei părinte, intrigă care amintea în parte de „Chinatown", capodopera lui Polanski. Incestul era la modă. Incestul, peştii, lesbienele, homofilii, toate excesele sexuale găseau tot mai mulți amatori, în ciuda strigătelor protestatare ale ultraconservatorilor care sperau să obțină triumful concepțiilor conformiste. Exasperați fiindcă lumea aluneca pe panta perversiunilor, a drogurilor, a violenței gratuite, pretindeau heterosexualilor să aibă un trecut impecabil. Ipocriții coborau cortina asupra capilor de familie cu tinerețea pătată de perversiuni sexuale, lăsau în umbră amorurile extraconjugale. Aparențele erau salvate. Chiar şi filmele care prezentau primele manifestări ale instinctelor genetice la adolescenți erau condamnate, deoarece dezvăluiau exhibiționismul tinerilor, oferind un exemplu primejdios care uşura răspândirea bolilor venerice şi îndeosebi a SIDA. Filmele, susțineau ei, trebuie să glorifice principiile morale cele mai stricte, stâlpul unei societăți americane sănătoase. Dacă ar fi aflat că Sue, studenta inocentă, care bâiguia cu

timiditate primele cuvinte de dragoste, practica aproape toate pozițiile din Kamasutra, însușite de la regizorul ei, ar fi declanşat proteste până la cer. Dar ei nu cunoşteau lumea culiselor, nici pălăvrăgelile de la Hollywood, pe care nici cei mai avizi căutători de „scoops" nu îndrăzneau să le publice.

Privirile lui Peter urmăreau curbele sânilor lui Sue, care se ridicau şi coborau lent în ritmul respirației. Tânără şi seducătoare, îi inspira o tandrețe pentru el neobişnuită. Până atunci gâfâise alergând după plăceri, fără a ține seama de aspectul lor afectiv. Iar Sue nu voia decât să-l mulțumească. Îşi vindea tinerețea pentru realizarea unui ideal şi Peter depunea toate străduințile pentru a-i concretiza visele care se confundau cu propriile lui proiecte. Avea nevoie de dragostea artificială a lui Sue deoarece la vârsta lui ar fi fost ridicol să-şi închipuie că ar fi putut să cucerească, să fascineze o fată. Oglinda îi era cel mai mare dușman deoarece îi risipea ultimele iluzii. Iar de iluzii avea nevoie, căci surogatele îl ajutau să se înşele conştient.

Sue deschise ochii strălucitori ca nişte stele, comparație banală, cugeta Peter, dar foarte exactă. Avea norocul să posede vedeta idolatrizată de toți tinerii care țeseau în jurul ei o legendă vie.

Fata dădu la o parte cuvertura şi, goală, îşi întinse brațele spre Peter. Ar fi profitat cu plăcere de această invitație, dar se temu să nu o dezamăgească. Se aplecă şi o sărută pe gură.

— Din păcate, am o întâlnire cu Bryner.

Sună.

Kim, care aştepta în spatele uşii chemarea stăpânului, intră aducând pe o tavă cu patru picioruşe scurte un mic dejun îmbelşugat. Nu lipseau nici fața de masă dantelată, nici trandafirii roşii.

Kim, servitor ideal, privea fără să vadă şi auzea fără să perceapă sunetele. Devenise un obiect, o mobilă. Văzuse multe fete întinzându-se pe patul acesta. Stăpânul îmbătrânea, dar partenerele lui păstrau aceeaşi vârstă tinerească. Adolescente aruncate la rebut înainte dea atinge vârsta de douăzeci de ani. Niciuna nu depăşea această barieră. Isabelle, excepțional, reuşise acest tur de forță.

Kim se hrănea cu resturile praznicului. Uneori, fete lipsite de mijloace, disperate, băteau zadarnic pe la uşile studioului; făceau atunci o ultimă încercare, aşezându-se în faţa grilajului vilei; aşteptau ieşirea sau intrarea „marelui" regizor, spre a fi văzute şi eventual remarcate. Kim cunoştea aceste manevre şi profita de ocazie. Pe acestea le ademenea cu o eventuală intervenţie la stăpânul său şi le invita în camera lui. Fetelor li se părea fabulos să pătrundă în vila lui Peter O'Neill. Aşa că acceptau bucuros şi cu recunoştinţă propunerile care li se făceau. Ajunse în vizuina lui Kim, plăteau tributul în natură, aşteptând apoi minunea promisă. După ce-şi potolea pofta, Kim cobora în cabinetul de lucru al stăpânului pentru – spunea el – a le pleda cauza. După această comedie se înapoia, le mintea asigurându-le că în viitorul apropiat vor semna un contract. Apoi le cerea adresa şi numărul de telefon, asigurându-le că le va anunţa de îndată ce stăpânul său va fi dispus să le primească. Le conducea până la grilaj, aştepta să iasă şi, după un ultim salut, le uita.

Sue era obişnuită cu prezenţa acestui valet-obiect care le servea micul dejun la pat de fiecare dată când îşi petrecea noaptea la Peter. Dacă o vedea goală, cu atât mai bine. Îşi va clăti ochii, apoi o va întâlni în vise, suspinând de plăcere. Sue îşi expunea trupul fără ruşine. Era atât de frumos, atât de perfect, încât îl expunea cu mândrie.

Peter o lăsă să-şi ia singură micul dejun şi intră în baie. Îl atrăgea piscina încălzită, dar întâlnirea cu Bryner îl grăbea. După ce îşi făcu toaleta, se întoarse în cameră şi se îmbrăcă repede, ajutat de Kim, în vreme ce Sue savura fără să se grăbească o omletă daneză.

Îmbrăcat elegant în alb, Peter părea mai tânăr decât în realitate.

— Sue, îmi pare rău că trebuie să te las singură. Dar datoria...

— Pregăteşte-ţi bagajul! Mâine plecăm la New York! La revedere!

Sue îi trimise un sărut cu vârful degetelor.

Ieşi din cameră uşor neliniştit de întrevederea pe care i-o ceruse Bryner. Traversă holul şi se îndrepta spre ieşire, când

văzu un tânăr, aproape adolescent, frumos şi bine făcut, care cobora scara de marmură. Purta blue-jeans, cămaşă roşie cu carouri verzi şi cizme texane. Pleca de la Anna, cu buzunarele doldora de dolari, după ce îşi petrecuse noaptea în apartamentul de la etaj. Peter se gândi disprețuitor: „Încă un candidat la glorie care se culcă, după căderea nopții, cu bătrânele nimfomane şi care, peste zi, spală vesela în bucătăria vreunui restaurant. Bietul de el!".

La rândul său, tânărul se gândea înfricoşat: „O'Neill o să mă treacă pe lista neagră! Care bărbat acceptă de bunăvoie să fie încornorat?".

Dar teama lui nu era justificată. După ce ieşi din casă şi se urcă în Rolls, Peter îl şi uitase.

*

* *

George Bryner lucra în biroul său; abia îşi ridică capul când secretara anunță sosirea domnului O'Neill. În pofida morții accidentale a fiului său provocate de Robby şi a scandalului stârnit de Peter, care l-ar fi putut costa fotoliul prezidențial, menținea relații profesionale cu acesta. Îşi stăpânea mânia, chiar dacă îl ura.

Voia să-l distrugă, dar aştepta cu răbdare momentul propice deoarece O'Neill dispunea încă de atuuri puternice. Chiar şi Lombardo, noul patron camuflat, respecta şi lăuda talentul acestui regizor atât de productiv. Îl desemna expresiv: „Găina cu ouă de aur".

Bryner îşi ascundea jocul sub o falsă bunăvoință. Ipocrizia era o armă pe care o mânuia cu virtuozitate.

— Spune-i să intre, Lucy!

— Prea bine, domnule!

De câte ori o chema Bryner, simțea cum i se strânge inima. Tonul poruncitor, severitatea lui o intimidau, o înfricoşau.

Preşedintele nu se culca niciodată cu secretarele sau colaboratoarele apropiate, chiar dacă erau seducătoare şi îi aprindeau sângele. Se abținea de la orice familiaritate pentru a-şi păstra autoritatea intactă.

O'Neill intră, salută cu aerul său zeflemitor, enervant şi se adânci în fotoliul din faţa lui Bryner fără să-i aştepte invitaţia.

— Salut, George! Frumos timp, nu-i aşa?

Bryner nu se lăsă antrenat de acest început de conversaţie anodină. Chiar şi în faţa lui O'Neill voia să rămână „preşedintele". Îşi alese cuvintele cu grijă, cântărindu-le bine semnificaţia.

— Te-am chemat ca să punem la punct împreună câteva chestiuni legate de filmul pe care urmează să-l realizezi.

Bryner era tentat să spună „te-am invitat", dar cuvintele acestea l-ar fi pus pe picior de egalitate, ceea ce nu tolera.

O'Neill sesiză nuanţa, dar nu lăsă să-i apară nici cea mai mică umbră pa faţă. Voia mai întâi să ştie ce dorea Bryner. Că avea resentimente faţă de el, asta o ştia. Descifra în calmul lui aparent ostilitatea. Ştia că Bryner se pregătea să-l lovească sub centură.

— Te ascult, George.

— Astă-noapte am citit şi recitit scenariul „Titanilor". L-am analizat şi am ajuns la concluzia că multe episoade ar putea fi suprimate, ceea ce ar reduce timpul de turnare. Am putea să economisim sume importante. Cea mai mare parte a filmului urmează să fie realizată la New York, Las Vegas, Paris, pe Coasta de Azur din Franţa, precum şi la Roma, Veneţia şi Hong Kong. De ce să nu mutăm aceste secvenţe la Atlantic City? Este mai aproape de New York. La Atlantic City sunt hoteluri de lux şi cazinouri ca şi la Las Vegas. Cheltuielile de deplasare ar fi diminuate. Ai putea să elimini acţiunea care se desfăşoară pe Coasta de Azur...

— Îmi vei propune poate să filmez în cartierul chinezesc din New York partea din film care ar trebui să aibă drept fundal Hong Kongul?

— Exact!

Sângele fierbea în vinele lui O'Neill, dar îşi ascundea mânia.

— Îţi cer iertare, George, dar nu înţeleg prea bine ce vrei să spui. Îmi faci o propunere?

— O dispoziție, Peter! Am judecat la rece. Schimbările sunt necesare. Aș adăuga, chiar imperioase.

— Îți amintesc, George, că scenariul, bugetul, programul de lucru, locurile de filmare au fost deja aprobate.

— Pe parcurs pot interveni modificări. Trebuie să fii înțelegător, Peter. Esențialul este să facem economii.

Râsul ironic al lui O'Neill biciui nervii lui Bryner.

— Glumești, George!

— Nu glumesc deloc!

— În cazul acesta, propunerile sau dispozițiile dumitale, dacă așa vrei să le numești, sunt irealizabile.

Președintele își stăpâni furia.

— Ai suprimat numeroase scene din ultimul dumitale film. Barbra West se plânge că i-ai redus rolul la o caricatură, de prezență.

— Filmul cerea. La montaj, câteva secvențe au fost reduse. Rezultatele au confirmat alegerea mea. De altfel, Barbra West a dumitale este o actriță sfârșită.

— De ce Barbra mea?

— Fiindcă ai impus-o!

Bryner nu căzu în capcana întinsă de regizor. O evită printr-o diversiune.

— Vom discuta cazul Barbrei mai târziu. Acum este vorba de filmul pe care îl realizezi. De modificările din film.

Riposta lui O'Neill căzu grea ca un cuțit de ghilotină.

— Acestea nici nu intră în discuție, George.

— E un ordin!

— Uite ce e, dragul meu, poți da ordine subalternilor, nu mie.

Bryner izbucni lovind cu pumnul în birou.

— Uiți că pot să te concediez.

Râsul sarcastic al regizorului îl scoase din fire.

— Fă-o, scumpe George! Dar nu-ți recomand. Ar putea să te coste scump. Foarte scump!

Brynerîși contractă furios maxilarele. Cu prețul unui mare efort, reuși să-și modereze tonul.

— Nu vreau să fac uz de forță.

— Eu nici atât. M-ai amenințat cu concedierea.

— Eşti dispus să faci tăieturile şi schimbările cerute?

— Nu!, ripostă O'Neill ridicându-se din fotoliu. Iar de scenariu să nu te atingi! Îţi interzic!

Bryner se ridică roşu în obraji. Nu-şi mai putu reţine exasperarea.

— Cum de îndrăzneşti? Eu sunt preşedintele!

— Eşti un parazit! Împreună cu statul tău major! Toţi sunteţi nişte paraziţi! Trăiţi pe spinarea celor care realizează filme şi împing înainte această maşinărie grea care este studioul nostru! De azi înainte nu mai avem ce să ne spunem! Dacă pe viitor vei avea ceva să-mi comunici, te rog să-mi transmiţi faimoasele idei în scris!

Bryner îl privi înspăimântat. Nimeni nu îndrăznise să-l înfrunte cu atâta violenţă.

— Eşti concediat!

— Mă plictiseşti!

O'Neill ieşi trântind uşa. Secretara, care auzise disputa, tremura de frică.

Scos din fire, Bryner smulse o statuetă de bronz care îi împodobea cabinetul de lucru şi o aruncă în perete.

O'Neill nu primi nicio scrisoare care să-i anunţe scoaterea din funcţie. Ameninţările lui Bryner nu avură nicio urmare. Dar Bryner nu-şi spusese ultimul cuvânt.

Capitolul 7

Gideon Spacek nu-şi găsea liniştea. Ultima tentativă de asasinare a lui Peter O'Neill, care avusese loc la Beverly Hills în plină petrecere, îl adusese la paroxism. Procurorul districtului îi reproşase violent lipsa de iniţiativă, de competenţă. Roşu ca un rac fiert, Weinstein îl făcuse vinovat de tergiversare.

— Ţi-am încredinţat porcăria asta de dosar convins că îl vei rezolva repede, cunoscându-ţi priceperea şi capacitatea. Dar m-am înşelat. Ce dracu', tentativele de omor repetate asupra lui O'Neill te-au traumatizat? Sau te-a orbit prestigiul stelelor şi al producătorilor care se plimbă în Rollsuri şi îţi râd în nas? Căci vinovatul se află printre ei. El l-a ucis şi pe peştele care a murit în locul lui O'Neill. Un adevărat bordel! Să nu îndrăzneşti să-mi spui că ai de gând să închizi cazul, să clasezi afacerea din lipsă de probe! Am răsfoit dosarul şi am rămas surprins de numărul impunător de suspecţi! I-ai puricat cum trebuie? Ai luat toate măsurile? Ziarele anunţă cu litere groase fiecare tentativă de asasinare a lui O'Neill. Nu numai primarul, dar şi guvernatorul mi-au tras o săpuneală pe care n-am s-o uit aşa de repede. Aştept rezultate. Pune poliţia pe urmele asasinilor! Limpede?

Cu capul plecat, Gideon ieşi din cabinetul procurorului. Weinstein era îngrijorat deoarece se apropie alegerile şi asasinarea regizorului risca să-i compromită situaţia.

Luă iarăşi dosarul şi îl studie cu teama de a nu fi concediat pentru incompetenţă. În cursul investigaţiilor încercase o justă satisfacţie când presa îi cita numele în legătură cu porcăria asta de afacere. Acum, aceeaşi presă arunca asupra lui o lumină mai puţin favorabilă.

Weinstein avea dreptate, cel puţin în parte. Suspecţii nu lipseau. George Bryner, care îşi pierduse fiul ucis de Robby O'Neill, era la cuţite cu regizorul; Isabelle Porter, fostă Holm, era bolnavă de gelozie; actorul şomer Darrel Brighton era furios că fusese concediat; Errol Brent se considera desconsiderat; Neville Holm, concediat după scandalul provocat de O'Neill, amantul fostei sale soţii; existau şi alţi rivali înfrânţi ori nebuni de legat ca ucigaşul lui Lennon; toţi puteau fi consideraţi asasini potenţiali.

Procurorul districtului nu se înşela când presupunea că Gideon se simţea copleşit de lumea prestigioasă a filmului. De acum înainte va arunca pe apa sâmbetei jena sa de mic burghez faţă de aceşti privilegiaţi orgolioşi care considerau că totul li se cuvine, îşi zicea Gideon. Dar exaltarea sa bătăioasă cobora repede la zero. Cum să lupte, dacă poliţia nu-i furniza nici cel mai mic indiciu care să-i permită a da ordine de arestare a suspecţilor! Orice avocat isteţ i-ar fi răsturnat, fără niciun efort, eşafodajul construit cu atâta grijă şi râvnă. Apoi ar fi obţinut eliberarea clientului pe baza unei hotărâri a Curţii penale din Manhattan şi i-ar fi râs în nas.

Gideon citise o grămadă de cărţi şi vizionase numeroase filme poliţiste pentru a-şi modela felul de a gândi după sistemele de raţionament ale autorilor. Era fascinat de spiritul lor inventiv, de subtilitatea lor, de complicaţiile care interveneau în fiecare moment, cât şi de soluţiile ingenioase care îl uimeau. În cursul activităţii sale în faţa tribunalelor se ciocnise de cazuri mult mai simple. Crime mârşave sau pasionale, omoruri banale dovedite cu multe probe. Avocaţii cu care se înfrunta căutau să obţină eliberarea provizorie a clienţilor sub o cauţiune derizorie, veneau cu tirade smiorcăite pentru a înduioşa juriul, căutau vicii de procedură pentru a evita încarcerarea vinovaţilor, autori de fărădelegi.

Dar afacerea O'Neill îl depăşea. Nu avea isteţimea locotenentului Columbo care descoperea crime săvârşite de persoane importante, aparent nepătate, vinovaţii fiind arestaţi după adevărate lovituri de teatru. Îi lipsea fineţea lui Columbo. Apoi, Columbo făcea parte din poliţie, în timp ce el, Gideon, reprezentajustiţia. Observase că procurorii erau ţinta ironiilor romancierilor, ca şi a producătorilor de televiziune. Erau prezentaţi sub aspectul unor tipi ridicoli sau mărginiţi care pierdeau sistematic în faţa unor avocaţi ingenioşi, gen Matlock. Detectivii Mike Hammer, Kojak şi alţii îi tratau pe asistenţii de procuror ca pe nişte cantităţi neglijabile, care mai mult încurcă lumea. Gideon însuşi se simţea mic, neînsemnat în faţa idolilor din filme, totdeauna frumoşi şi înzestraţi cu un fizic perfect. Dar, de acum înainte, va schimba tactica. Va dovedi acestor indivizi orgolioşi, plini de ei, că nu-şi pot bate joc nepedepsiţi de justiţie. Îşi îndreptă corpul scurt şi bondoc, îşi umflă pieptul care, în ciuda tuturor eforturilor, rămânea mai retras decât burta, începu să-i hărţuiască pe poliţişti, înmulţi interogatoriile, ceru noi percheziţii, construi numeroase ipoteze. Dar, după ce examină cu seriozitate dosarul, constată că se angajase pe piste false şi renunţă. Spiritul său războinic, încălzit la roşu, se dezumfla ca o minge spartă. Repeta muncile lui Sisif.

Uneori avea impresia penibilă că e un câine care se învârteşte în jurul propriei sale cozi.

*

* *

Senin, liniştit, O'Neill se îmbarcă în avionul care trebuia să-l transporte de la Los Angeles la New York. Echipa de tehnicieni şi o parte din actori îl aşteptau deja la umbra Statuii Libertăţii. Turnarea trebuia să înceapă peste câteva zile. Locurile fuseseră alese, închirierile contractate, autorităţile prevenite.

Altercaţia cu Bryner nu-l şocase. Conflictele violente îl confruntaseră şi înainte cu diriguitorii studioului.

Făcuse tot posibilul să călătorească singur; o minţise pe Sue spunându-i că avea o întâlnire importantă de ultim moment, înainte de a pleca din Los Angeles. Sue plecase însoţită de Jared şi de Chris. Zborul monoton şi liniştit al avionului îi permitea să nu fie deranjat de pălăvrăgeala vreunui ins inoportun. Simţea nevoia să mediteze. Se gândi la trecutul său, apoi se opri asupra prezentului, asupra filmului pe care urma să-l realizeze, asupra ideilor care îl asaltau. În ceea ce priveşte viitorul îndepărtat, prefera să nu se gândească. Avionul putea să explodeze în urma unui atentat. El, Peter, risca să fie oricând zdrobit de o maşină la un colţ de stradă, împuşcat din eroare în cursul unei încăierări între două bande rivale. Îşi imaginase mii de variante, dar toate pe termen scurt. Pentru a îndepărta gândurile negre nu-i rămânea decât să cugete la filmul său.

În primul rând, trebuia să facă o vizită la New York, la sediul corporaţiei. Înainte de a pleca din Los Angeles primise un telefon de la Leslie Carter care voia să-l vadă. Faptul că „superbul" Leslie Carter se deranja personal să-i vorbească îl uimi. Poate că Margaret nu era străină de această întâlnire. Viaţa oferă surprize nostime.

Făcu o vizită la bar. Era sătul de zeama de fructe pe care o consuma zi de zi. Poate că un whisky sec i-ar calma durerile surde din stomac. Se hotărî să facă o excepţie şi să bea puţin alcool. Se gândea că nu are importanţă o mică încălcare a prescripţiilor medicului. Mai devreme sau mai târziu, ora finală sună pentru toţi.

Se aşeză pe un scaun înalt şi comandă un whisky. Lichidul arzător îi calmă încet-încet suferinţele. Mai ceru un păhărel. Simţi o mână pe umărul său şi auzi o voce prietenoasă:

— Hello, O'Neill!

Peter simţi o iritare aproape iraţională. Întoarse capul şi-l văzu pe Arthur Bryant, preşedintele reţelei hoteliere, care îl privea zâmbitor. Un zâmbet oarecum stânjenit. Peter îşi aminti de atacurile cu prilejul faimoasei reuniuni a consiliului de administraţie al corporaţiei. Contradicţia dintre ostilitatea manifestată atunci şi amabilitatea de acum era, cel puţin, surprinzătoare.

Bryant se aşeză lângă el.

—Un Barret!, comandă Bryant. Nu pot să mă obişnuiesc cu gândul că sunt singur în mijlocul mulţimii, dragă O'Neill!

Cineastul, bun cunoscător al naturii omeneşti, înţelese că atitudinea blajină a interlocutorului său ascundea o contrarietate tainică.

Bryant compară vara permanentă din California cu vremea ploioasă şi friguroasă de la New York.

—Am inspectat hotelurile mele de pe Coasta de Vest. Cât de mult vă invidiez că lucraţi la Los Angeles!

— Sunt silit să părăsesc pentru un timp frumoasa Californie. Realizez un film la New York.

— Închiriaţi localurile?

—Da.

— Vă pun la dispoziţie hotelurile mele din New York. Dispun de toată gama de hoteluri. De la palatele de mare lux până la hotelurile accesibile pungilor modeste. Unde veţi locui la New York?

—La Plaza.

— Păcat! Mi-ar fi făcut plăcere să vă ofer un apartament somptuos la Grand Hotel. O ambianţă retro, luxoasă, liniştită, care evocă Orient Expressul de dinainte de război.

Bryant îi vorbi vesel de timpul petrecut la San Francisco, de fetele cărnoase care îi oferiseră satisfacţii de neuitat.

Peter îl asculta plictisit. L-ar fi părăsit invocând o durere de cap, dar mai voia să bea un whisky.

Deodată, fruntea lui Bryant se întunecă.

— Carter v-a vorbit despre necazurile sale?... Cred că baraca va sări în aer...

— Baraca?

— Corporaţia! Între noi îi zicem „baracă". Eh, merge tot mai prost!, zise Bryant golindu-şi deodată sacul. Suntem la marginea prăpastiei!

— După câte ştiu, corporaţia realizează beneficii importante. Acţiunile sunt în creştere.

— E un semn neliniştitor. O multinaţională rivală vrea să ne înghită.

Zâmbetul ironic al lui Peter se ivi iarăşi.

— Veşnica bătălie dintre rechini! Filmul pe care vreau să-l fac se învârteşte în jurul acestei teme.

—Lupta noastră vă va îmbogăți documentarea... Unii dintre prietenii noştri au trecut, cu arme şi bagaje, în tabăra adversă.

— E cazul lui George Bryner, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— La Hollywood, toate secretele ajung în stradă mai devreme sau mai târziu.

— De obicei, marile bătălii financiare interesează numai cercurile de afaceri... şi pe acționari. În ajunul prăbuşirii unei corporații, ei îşi vând acțiunile celui care oferă mai mult şi obțin beneficii substanțiale.

Privirea lui Bryant se înăspri.

— N-aş vrea ca societatea noastră să treacă în mâinile Mafiei şi ale băncilor care o susțin. Cu ajutorul banilor spălați jefuiesc sistematic marea finanță şi marile întreprinderi.

Peter îşi goli paharul, plăti şi coborî de pe scaun.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Bryant.

— Pleci?, exclamă hotelierul întristat la ideea că va rămâne singur.

— Nu mă simt prea bine. La revedere, Bryant! Şi pe curând!

— La revedere, răspunse Bryant cu voce incoloră.

Peter se întoarse la fotoliul său. Durerile surde îi rodeau din nou măruntaiele. Încercă să le ignore.

După discuția cu Bryant înțelese jocul lui George Bryner. În acelaşi timp găsi şi nota dominantă a viitorului său film: frica...

*
* *

Bob avu un coşmar. Mergea fără țintă pe Strada 42 din New York. Luminile se învârteau în jurul lui. Şerpi de lumină alunecau prin mulțimea care se îmbulzea nu numai pe trotuare, dar şi pe partea carosabilă. Toți pietonii purtau măşti groteşti ca de Halloween. Deodată, ochii mulțimii îl priviră. „Iată-l!"

Cuvântul acesta, repetat de mii de guri, îl asurzi... Mulțimea fu cuprinsă de o nebunie colectivă. Femeile își ridicau fără rușine fustele, bărbații își scoteau sexul la vedere... Această masă pestriță, forfotitoare, mânată de dezmăț, se aruncă asupra lui.... Înspăimântat, o luă la fugă. Auzea înapoia lui ropotul pașilor pe asfalt, gâfâitul urmăritorilor.... Le simțea desfrâul arzându-i corpul.... Alerga drept înainte... Deodată, se trezi într-o fundătură... Un zid înalt se ridica, barieră de netrecut... Se lipi de cărămizile umede... Copleșit, căzu sub mulțimea atacatoare care-l cotropi... Simțea gurile care îl lingeau, îl sugeau, îl mușcau... Urlă de parcă l-ar fi jupuit...

— Bob! Bob! Trezește-te!

Deschise ochii și văzu plafonul camerei din vila de la Palos Verdes. Lângă el, Ray îl zgâlțâia ușor de umăr.

— Ai visat urât.

Vocea domoală, mângâietoare a lui Ray îi liniști, treptat, bătăile inimii.

— Trebuie să te îmbraci, Bob! La prânz, avionul nostru își va lua zborul spre New York. Ți-ai făcut bagajul? Mai avem patru ore, dar timpul fuge repede. Micul dejun te așteaptă. Vino!

Bob se ridică pe șezut, încă sub imperiul panicii. Își șterse cu mâna fruntea perlată de sudoare.

— Ai dreptate, șopti.

Dădu la o parte cuvertura și rămase gol. Ray îl ajută să îmbrace un halat.

— Plecăm la New York!, bâigui Bob ca un automat.

Docil, își urmă prietenul în bucătărie. Pe masa aranjată îl aștepta un mic dejun bogat. Bău cu lăcomie un pahar de oranjadă.

— Îți mulțumesc, Ray, pentru noaptea trecută...

— Să nu mai vorbim de asta!

— Mi-ai salvat viața...

— Și tu ai fi făcut același lucru.

— Dar cum de ai intervenit atât de repede?

— Te urmăream...

— De ce?

— Simțeam că ceva nu e în regulă...

Bob zâmbi.

—Ce aş putea să-ţi mai spun?

— Nimic! Mănâncă şi refă-ţi puterile. Bagajele mele sunt gata. Mergem la tine. Am să te ajut să ţi le strângi şi pe ale tale.

Bob abia se atinse de feliile de şuncă.

— Nu ţi-e foame?

— Nu.

Lăsă cuţitul şi furculiţa lângă farfurie.

— Mi-e frică, Ray!

— De ce?

— Să merg la New York.

Tăcu. Ray nu-i întrerupse tăcerea. Se uita la el îngrijorat.

— Tu ştii ce viaţă am dus la New York. Mă culcam cu bărbaţi pentru bani, m-am lăsat fotografiat gol pentru bani... În sfârşit... mă prostituam pentru bani...

Ray zâmbi cu bunăvoinţă.

—Toată presa de senzaţie a scris despre viaţa ta din trecut. Şi ce-i cu asta?... Într-un fel sau altul, toţi oamenii se prostituează... Îşi vând corpul, tinereţea, inteligenţa, competenţa, talentele, geniul... Şi eu mă vând. Pentru bani ofer o parte din mine însumi. Nu obţii nimic fără să dai ceva în schimb.

— Nu fi cinic, Ray! Nu-ţi stă bine în postura asta.

— Nu-i nicio postură. Spun adevărul. Chiar şi dragostea cea mai curată este în realitate un schimb. Dă-mi trupul tău şi eu ţi-l dau pe al meu. Zestrea, bogăţia pe care un soţ le oferă partenerului mai sărac nu reprezintă, în fond, o cumpărare deghizată? O prostituare în costum de sărbătoare, legalizată de primar. Milioane de oameni se vând patronilor. Iar patronii se vând băncilor. Iar băncile se vând sub formă de acţiuni marelui public... Un mare târg, un foarte mare târg... Un cerc vicios nerupinat. Lumea e murdară. Groaznic de murdară.

Bob îşi aminti înecul de care scăpase ca prin minune.

— Astă-noapte... dintr-odată, puterile m-au lăsat... când m-am aruncat în apă, mă simţeam în stare să traversez oceanul... dar m-am înşelat... deşi sunt un bun înotător... Mi-am petrecut toată tinereţea pe ţărmul oceanului... apele lui sărate mă purificau... şi aseară am simţit nevoia să mă purific...

— Călătoria îți va schimba gândurile. Când ai plecat de la New York erai un băiat oarecare. Seducător, evident, dar nimic mai mult. Acum îți vei face o intrare triumfală. Eşti celebru... O stea.

— Să nu exagerăm. Mă lupt să mă impun, dar n-am să ajung unde țintesc...

— De ce nu? Eşti încă tânăr, foarte tânăr. Ai ajuns la cel mai înalt nivel atins de vedetele de vârsta ta. Eşti egalul lui Rob Lowe, al lui Tom Cruise, al lui Keanu Reeves, al lui James Spader... Calci pe urmele lui James Dean...

— Opreşte! Opreşte!

Bob afişa o bucurie prefăcută.

— Să nu mai vorbim, Ray! Trebuie să ne grăbim!

*
* *

Noaptea se aşternea peste New York când stewardesa îi anunța pe călători să-şi lege centurile deoarece avionul urma să aterizeze pe Aeroportul Kennedy.

Inima lui Bob îi bătea să se spargă. Îndeplini indicația, îşi încleştă mâinile de brațele fotoliului. Privea prin hublou galaxia de lumini fixe sau în plină mişcare care defilau pe sub avion. De departe, zgârie-norii din Manhattan sclipeau ca şi cum toate stelele cerului ar fi căzut pe pământ. Îl înfiora o vibrație interioară, când Ray îşi puse mâna peste mâna lui, transmițându-i un curent electric care îi încălzi corpul înghețat.

Averil Auberon, care nu putea ierta refuzul lui Bob de a răspunde la îmbierile ei, observă gestul lui Ray şi făcu o grimasă iritată, umbrită de o nuanță de dispreț. Ocupa un fotoliu în acelaşi rând. Doar culoarul îi despărțea. La bordul avionului se aflau şase mari vedete de la Hollywood, mobilizate pentru filmul lui Peter O'Neill. Onorariile lor astronomice îngreunau bugetul deja foarte încărcat al superproducției.

În timpul zborului, comandantul fusese în permanență conştient de responsabilitatea care îi apăsa umerii. Dacă avionul sofisticat pe care îl conducea s-ar fi prăbuşit din cauza unui accident neprevăzut, lumea filmului ar fi suferit

o pierdere incalculabilă. Nu-şi îngăduia să neglijeze nici existența a încă o sută cincizeci de pasageri anonimi. În cazul unei catastrofe aeriene, presa ar fi pomenit doar numărul victimelor. În schimb, numele vedetelor ar fi figurat în paginile tuturor ziarelor, căci ele constituiau o lume aparte, ca şi când ar fi coborât de pe o planetă fabuloasă denumită Hollywood. Necrologul lor ar fi produs senzație.

Avionul aterizâ fără probleme.

Bob şi Ray luară acelaşi taxi. Bob simțea nevoia să fie protejat. Acum se temea de solitudine, unica lui tovarăşă din epoca adolescenței. O solitudine întreruptă doar de ingratele întâlniri prin hotelurile rău famate, prin galeriile metroului sau prin colțurile ascunse ale grădinilor publice.

De trei ani, de când lucra sub conducerea lui O'Neill, se obişnuise cu maşinile de lux, cu avioanele particulare, cu iahturile. Dar aici, la New York, prezentul se estompa, iar trecutul reînvia fantomatic. Redescoperea vechea ambianță dureroasă, sordidă. Interiorul taxiului mirosea urât. Bob se dezobişnuise de mirosurile neplăcute. New York-ul îi evoca mizeria, umilințele, violențele îndurate în copilărie. Încerca zadarnic să-şi stăpânească emoțiile.

Pentru a-l smulge din păienjenişul gândurilor obsesive, Ray îi vorbea de filmul pe care urmau să-l realizeze, de eforturile în perspectivă, de plăcerile pe care le vor savura, de entuziasmul admiratorilor. Bob îl asculta fără să-l înțeleagă. De-a lungul întregului traseu îi ținu strâns mâna.

Taxiul parcurse Wyck Expressway şi coti pe Long Island Expressway, care şerpuia pe deasupra cartierului Queens. Bob nu recunoscu peisajele familiare de altădată, deoarece maşina avansa repede, iar aglomerările de case, străzile defilau prin fața ochilor ca nişte pete de lumină şi de umbră. Îşi aminti, în schimb, podul Queensboro cu grinzile sale metalice, pe care îl traversase adeseori. Manhattan cu numeroasele-i baruri, vitrinele feerice care îi mângâiaseră de atâtea ori ochii, luminile pestrițe, orbitoare colorau în roşu, verde, galben, oranj, albastru hainele şi fețele oamenilor care se încrucişau pe trotuare, ca şi automobilele de toate mărcile şi dimen-

siunile care se scurgeau încet, datorită circulației nocturne deosebit de intense.

Cămașa lui Bob se lipise de spatele umed de sudoare. Taxiul se opri în fața intrării somptuoase a hotelului Plaza, la intersecția 5th Avenue cu Strada 61, zonă șic, pe care Bob o frecventase adesea în căutarea unei clientele cu bani. O mulțime de groomi se repezi să le ia bagajele. Portarul, împodobit cu fireturi aurite, le deschise servil ușa. În clipa aceea izbucni un cor de strigăte de bucurie. Reporteri și echipe de televiziune îi înconjurară. Mulțimea se îngrămădea isterică la intrarea hotelului, ca în zilele de mare premieră la Los Angeles.

Bob se uita înspăimântat la vârtejul uman care îl asalta, repetând coșmarul ce-i apăruse în vis. Întrebările ziariștilor se încrucișau, se ciocneau, se înfruntau, se revărsau dure, adeseori confuze. Departamentul „publicitate" își făcuse din plin datoria.

— New York-ul vă așteaptă cu emoție! Ce senzație încercați în fața acestei mulțimi care vă adoră?

— Ce proiecte aveți?

— Care este numele fetei din visele dumneavoastră?

— Sunteți un celibatar înrăit?

— Ce principii aveți în dragoste?

— Tineretul feminin din Statele Unite vă idolatrizează! Vreți să-mi încredințați un mesaj pentru admiratoarele dumneavoastră?

— Pentru tineri sunteți un model! Ce sfaturi le-ați da?

— Vă place New York-ul?

— Ascensiunea dumneavoastră rapidă nu v-a amețit?

— Fotografiile în care apăreți gol, de altfel foarte frumoase, nu vă stânjenesc?

— Ați dovedit că idealul american nu este un mit, că se poate porni de jos și ajunge foarte repede sus! Nu este splendid?

— Casetele dumneavoastră video X au invadat New York-ul. Acceptați de bunăvoie această publicitate lipsită de pudoare?

— Cum rezistați la avansurile femeilor?

— Dar la avansurile bărbaților?

Întrebările indiscrete plouau şi asupra lui Ray, care răspundea cu blândeţea sa obişnuită, fără să se lase dezorientat.

Microfoanele se ciocneau între ele.

Rezerva lui Bob şi răspunsurile monosilabice urmau să fie interpretate de ziarişti după propria lor apreciere formulată şi astfel încât să satisfacă gusturile cititorilor.

Ray făcu un efort şi reuşi să-l smulgă pe Bob din îmbulzeală.

—Am scăpat uşor!, zise râzând.

Un taxi aduse o altă pereche de vedete. Se auziră iarăşi urlete de entuziasm şi un amalgam de glasuri.

Directorul hotelului, un domn demn şi distins, îmbrăcat de Cerutti, îi întâmpină personal pe Bob şi pe Ray şi le prezentă complimente.

—Vă dorim o şedere plăcută la noi! Apartamentele dumneavoastră vă aşteaptă! Diseară, la ora zece, va avea loc la Palm Court o recepţie oferită de hotelul Plaza în onoarea dumneavoastră şi a colegilor dumneavoastră! Sper că nu veţi lipsi!

—Nu mă voi priva de această plăcere!, răspunse Bob, care învăţase bunele maniere.

Făcea eforturi pentru a-şi păstra calmul. Ray mulţumi, la rândul său, apoi aruncă o privire lui Bob. Observându-i tulburarea, îi strânse prieteneşte braţul şi îi şopti:

—Te-ai comportat ca şi cum ai fi fost o mare stea încă de la naştere!

Precedaţi de doi groomi, care duceau cheile, se îndreptară spre lifturi. Ajuns în apartamentul său, Bob exploră cu privirea salonul şi camera de culcare; mobila, covoarele, tablourile oglindeau stilul Louis XVI. Bagajele, urcate cu ascensorul de serviciu, se aflau deja în primirea unui valet care orânduia costumele în şifonier, iar obiectele de toaletă în baia îmbrăcată în marmură verde.

Treptat, Bob se linişti. Ambianţa de la Plaza sfărâmase lanţul obsesiilor, al spaimelor. Nu era nicio deosebire între opulenţa de la Los Angeles şi atmosfera confortabilă, plăcută din acest hotel newyorkez. O muzică de dans mângâia auzul în surdină.

— Doriţi, domnule, smokingul alb?, întrebă valetul.

Bob înclină capul în semn afirmativ. Aspiră mireasma florilor răspândite cu profunzime în salon şi aprecie aspectul băuturilor scumpe şi al fructelor exotice oferite de direcţia hotelului.

Valetul, care îi aranja pe pat smokingul, îl urmărea cu privirea.

— Doriţi, domnule, să vă deschid o sticlă de coniac sau de Chivas Regal? Aroma de zmeură este excepţională! Îmi permit să vă recomand un pahar de Fine Napoleon! O cupă de Dom Perignon este foarte indicată pentru a activa pofta de mâncare!... Numele meu este Barnes, domnule!

— Şampanie, Barnes!

— Mulţumesc, domnule!

*
* *

Îmbrăcat în smokingul său alb, creat de Cardin, Bob intră în faimoasa Palm Court de Plaza, ornamentată de sărbătoare. Maitre d'hôtel îl întâmpină cu un zâmbet larg şi îi înmânâ programul serii. O recepţie urmată de un dineu de gală. Un meniu regesc şi lista de invitaţi erau ataşate la program.

Bob se examină în faţa uneia dintre oglinzile enorme care îmbrăcau pereţii sălii. Chipul său fermecător şi eleganţa nativă ar fi stârnit până şi invidia lui Beau Brummell. Ray îi vorbise de acest personaj fascinant care lansa moda şi tiraniza societatea avidă de plăceri a epocii sale. Constată că aspectul său exterior evoca imaginea perfectă a unui dandy. Dar lăuntrul fiinţei lui era sfâşiat de îndoieli, de teamă. Se temea de atracţia exercitată asupra lui de lumea sordidă pe care o părăsise datorită lui Peter O'Neill. O atracţie bolnăvicioasă, căci se îmbina cu o repulsie puternică. Iar sosirea lui la New York nu făcea decât să-i accentueze confuzia simţămintelor.

— Sunt fericit, foarte fericit să vă reîntâlnesc!, zise un tânăr cu maniere efeminate, îmbrăcat într-un smoking purpuriu. Sunt Fulton! Herb Fulton! Fotograful celebrităţilor. O reeditare îmbunătăţită a lui Cecil Beaton!, adăugă râzând de propria sa glumă.

Bob recunoscu în el cu silă pe unul dintre acei „travelo" atât de disprețuiți de băieții „gay" din noul val.

— Capete încoronate, reprezentanți ai celor mai ilustre case princiare, membri ai jet-set-ului internațional, pictori renumiți, cântăreți la modă, staruri de cinema au acceptat să pozeze în fața obiectivului meu.

Răceala lui Bob îl uimi. Îi cunoştea trecutul, căci indiscreţiile referitoare la vedetele de la Hollywood circulă din abundență. Descumpănit, se gândi că Bob era poate avid de bani.

—Bineînțeles, veți primi o compensație bogată. Imaginea dumneavoastră divină va fi podoaba colecției mele.

Bob nici nu-i zâmbi.

—Luați legătura cu departamentul de publicitate al studioului nostru. La revedere!

Îi întoarse spatele.

Fulton rămăsese stupefiat de acest tratament puțin politicos. În jurul lui Bob se îmbulziră admiratorii din înalta societate newyorkeză. Flash-urile îl orbiră cu luminile lor scurte şi intense. Un chelner prezentă o tavă pe care se aliniau cupele cu şampanie. Toată lumea bău în cinstea tinerei vedete. Surprinse exclamații care îl ridicau în slăvi:

— E adorabil!

— Frumos să-l sorbi!

—Antinous renăscut!

—L-am văzut gol! Pe o casetă X! E superb!

— Se zice că ar fi homo!

—Va aduce homosexualitatea la modă!

— Pare puțin afectat!

—Ce vrei?Toată lumea asta care îl adoră ar crispa nervii oricui!

Ray îi observă jena, dar nu putea interveni în ajutor căci îl înconjura un zid viu.

Corvoada dură mai bine de o jumătate de oră. În vreme ce răspundea laconic la întrebări şi la complimente, Bob cugeta la surprizele bune şi rele pe care i le rezerva destinul. Contrastul dintre trecut şi prezent țâşnea la suprafață, limpezindu-i mintea. Toate personagiile acestea care i se ploconeau la picioare îl plictiseau. Până nu de mult, el era cel care se târa în fața

lor. Cât timp va mai dura visul acesta trăit? Câtă vreme va mai constitui un centru de atracție? Cât va mai încarna visul american? El, James Dean al anilor nouăzeci? Mâine, alt băiat va călca pe urmele lui şi ale lui James Dean! Mâine? Poate că înainte de revărsatul zorilor...

*

* *

Dineul îi oferea o ambianță somptuoasă cu care Bob se obişnuise deja. Era plasat între Sue şi soția ceva mai coaptă a unui senator. Orchestra cânta în surdină spre a înlesni conversația, fără a-i obliga pe comeseni să ridice tonul spre a se face auziți. Invitații newyorkezi, obişnuiți cu celebritățile – ei înşişi celebrități –, se comportau firesc, ceea ce îl liniştea pe Bob, cel puțin la suprafață, căci în străfundurile inimii îl chinuia o neliniște crescândă. O stare de agitație neînțeleasă.

Sue îl privea cu admirație copilărească, ascunzându-şi dorințele carnale ca să nu-l sperie. Soția senatorului îl dezmierda din ochi. Îi vorbea de fapte anodine, dar vocea ei emana o vibrație care îi trăda tulburarea. Ar fi săvârşit orice nebunie pentru Bob, însă pentru aşa ceva trebuia să caute o ocazie favorabilă.

Ray, aşezat de cealaltă parte a mesei, părea îngrijorat de neastâmpărul prietenului său. Îi simțea nervozitatea prin telepatie. Ar fi vrut să-l liniştească, să-l înseneineze. Era singurul capabil să o facă, dar se găsea departe pentru a putea interveni.

Sue se întreba dacă Peter, care prezida dineul, avea de gând să petreacă noaptea în compania ei sau dacă era liberă să se strecoare în apartamentul lui Bob, situat vizavi de apartamentul ei.

Banchetul se apropia de sfârşit. Cafelele, lichiorurile, şampania alunecau pe gât cu uşurință. Recepția se termină în jurul orei două când participanții, după ce epuizară toate formulele de politețe, plecară ghiftuiți şi mulțumiți.

Înapoindu-se în apartamentul său, Bob se dezbrăcă, ajutat de valetul omniprezent. Pe când Bob îşi punea halatul, Ray apăru încă în smokingul său alb.

— Vrei să te culci?

— Da, Ray, mă simt foarte obosit.

— La vârsta ta?

— Vârsta? Simt că am o sută de ani.

— Păcat! Aş fi vrut să fac în compania ta turul marilor duci.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Să mă bucur de plăcerile nocturne ale New York-ului cum o făceau prinţii fostului imperiu al ţarilor.

— Mâine seară, Ray.

— Atunci nu-mi rămâne decât să mă resemnez şi să mă culc şi eu.

— Să nu-mi spui că n-ai găsito fată amuzantă, dornică să te însoţească noaptea în oraş.

Ray ridică din umeri.

— Pe mâine, Bob!

Valetul orândui smokingul lui Bob în şifonierul cu uşi glisante, acoperite de oglinzi.

— Pe mâine, Ray! Şi nu te supăra!

— Să mă supăr? Pe tine?

Ray se retrase.

Bob fu apoi tentat să-l cheme înapoi, dar se abţinu. Cu conştiinţa încărcată, ca şi cum s-ar fi pregătit să comită o trădare, se întoarse spre valet în timp ce Ray închidea uşa în urma sa.

— Eşti liber, Barnes.

— Prea bine, domnule! Mulţumesc, domnule!

Când se văzu singur, Bob deschise şifonierul. Îşi adusese o gamă de costume pentru toate împrejurările. Chiar şi un bluzon şi pantaloni de piele confecţionaţi pe comandă de Battaglia. O forţă interioară, greu de definit, îl împingea să evadeze din apartament în căutarea locurilor unde îşi practica vechea meserie. Ieşirile nocturne de la Los Angeles nu erau decât un surogat pe lângă ceea ce ar putea întâlni la New York. Nu voia să depăşească limitele unei simple revederi a locurilor aventurilor sale de odinioară... Nu! Leva revedea detaşat, cu ochii unui personaj neutru, plin de bani, care n-are nevoie să-şi vândă corpul.

Refuzând invitaţia lui Ray, săvârşise nu numai o trădare, dar şi o imprudenţă. Prietenul lui voise să-l apere de seducţii. Simţi un fior străbătându-i corpul... Un fior de excitaţie mai

puternic decât propria lui raţiune. Renunţase la escapada nocturnă care i se propusese, dar nu fu capabil să reziste la chemarea simţurilor.

Îşi scoase cu gesturi automate costumul de piele din şifonier şi se îmbrăcă. O cămaşă albă marcată de carouri negre şi cizmele texane completară echipamentul. Zări în oglindă imaginea unui băiat care rătăceşte pe străzile New York-ului în căutare de clienţi. Era atât de frumos, atât de fermecător, atât de atrăgător încât se simţi captivat de propria lui persoană. Simţi din nou un fior violent, irezistibil, dezlănţuit de această viziune încărcată de narcisism... Se gândi că era riscant să iasă astfel deghizat... Risca să fie agresat, discreditat... Un scandal i-ar distruge cariera...

Zâmbi amar... Cariera sa... Cum putea să se gândească la carieră?... Ce aroganţă, ce inconştienţă... Teama şi fiorii îl asaltau ca valurile oceanului pe care le înfruntase la Palos Verdes, când văzuse moartea cu ochii... Atunci, intervenţia providenţială a lui Ray îl salvase... „Providenţială" nu era cuvântul cel mai exact, deoarece noţiunea aceasta implică factorul hazard. Ray îl urmărise conştient de primejdia la care se expunea prietenul său, gata în permanenţă să suporte toate consecinţele care decurgeau din această situaţie...

Îşi puse ochelarii mari şi coloraţi care îi acopereau aproape jumătate din faţă. Ieşi din apartament şi se îndreptă spre lift. Sue, care deschisese uşa cu intenţia de a-i face o vizită inopinată, îl văzu plecând şi închise uşa dezamăgită. Se felicită că nu se dusese la Bob, căci în clipa aceea sună telefonul. O'Neill o invita în apartamentul său. Cu o bucurie prefăcută îi răspunse că aşteptase apelul său telefonic şi că va veni imediat. Încerca dezamăgirea pescarului care aşteaptă să prindă un peşte gras, dar găseşte la capătul undiţei un papuc găurit. Perseverentă, va şti să-l aştepte pe Bob. Unicul bărbat pe care şi-l dorise întotdeauna fără ca idealul să i se îndeplinească.

În vremea aceasta, Bob cobora în holul cel mare, aproape gol la ora aceea din noapte. Spera să nu-l recunoască personalul de serviciu. În ciuda ochelarilor coloraţi, recepţionerul, valeţii, groomii îl recunoscură imediat, dar, înţelegând că vrea să treacă incognito, se prefăcură că nu-l observă.

Bob ieşi pe trotuar; regăsi dintr-odată ambianța pe care o părăsise cu trei ani în urmă. New York-ul nu doarme niciodată. Mai erau destui trecători, iar circulația era încă intensă. Şobolanii de noapte, prostituatele, proxeneții, vânzătorii de droguri ieşeau din bârlogurile lor.

Fațada hotelului se ridica la extremitatea de est a lui Central Park South, nume adoptat de Strada 59 în vecinătatea acestui magnific spațiu verde din inima Manhattanului.

Sângele îi zvâcnea dureros în tâmple, simultan cu bătăile accelerate, puternice, ale inimii. Pătrunse în Central Park. Lacul, pe care îl înconjurase adesea, era foarte aproape, dar nu îndrăzni să se aventureze pe aleile cuprinse de tenebre fiindcă ramurile stufoase ale copacilor acopereau globurile electrice, descriind pe alei insulițe înguste de lumini în bezna de necuprins. Un loc ideal pentru aventuri îndoielnice, pentru întâlniri primejdioase cu derbedei care mânuiau cu dexteritate cuțitul şi vărsau pe asfalt mațele victimelor. Acolo puteau fi întâlnite totfelul de bande: „Bandidos“, „Pagans“ şi „Outlaws“, „Wanderers“ şi „Diablos“. Bob nu le uitase. Derbedeii jefuiau, înjunghiau, omorau, violau. Semănau cu voluptate teroarea. Adunături de indivizi fără de lege care se războiau între ei savurau plăcerea de a se mânji de sânge, de a pricinui suferințe, de a răspândi frica.

Bob voia să revadă Times Square, inima New York-ului, să parcurgă Strada 42, să revadă barul-teatru în care apărea gol în fața femeilor excitate. Coborî pe 7th Avenue până la Times Square, înțesat de lume. Îşi scoase ochelarii colorați deoarece ar fi atras atenția purtându-i în miezul nopții. Devoră cu ochii reclamele luminoase, mulțimea care se îmbulzea ca într-un imens târg.

— Frumosule, nu vrei să-mi ridici fusta?, îl întrebă o prostituată fardată țipător.

Ar fi putut să treacă pe lângă ea fără să-i acorde o privire.

— Altă dată, frumoasa mea! Acum sunt ocupat!

Îi spusese cuvintele acestea din milă. Prostituata îi zâmbi. Îi ieşiră în cale şi alte prostituate. Băieții înşirați pe stradă îl măsurau din ochi, cântărindu-i posibilitățile băneşti. Bob nu

avea decât osteneala alegerii. Minorii, toți frumoși, erau mai numeroși decât în trecut și se schimonoseau la „bătrânii" care le refuzau avansurile. Pentru ei, toți bărbații trecuți de treizeci de ani erau niște „ramoliți". Prostituatelor care depășeau douăzeci de ani li se spunea în derâdere „pensionare". Clienții, bărbați sau femei, căutau cu un ochi critic parteneri pentru o noapte. Fugeau de solitudinea exagerată din apartamentele lor. Numeroși turiști explorau cu priviri admirative vitrinele viu luminate, fațadele zgârie-norilor, intrările barurilor.

Bob era avid să revadă tot ceea ce îi amintea trecutul. Să fi fost o tendință nemărturisită de întoarcere la izvoare?

Un individ bărbos îi propuse droguri, dar Bob făcu o grimasă disprețuitoare și trecu mai departe. Deodată, cineva îl apucă de braț.

— Bob!

Bob tresări și se uită la tânărul care îi surâdea. Recunoscu vocea, timbrul ei plăcut. Dar fața cu pielea de culoarea pergamentului, atârnată de niște oase proeminente, nu-i spunea nimic.

— Eu sunt, Percy! Percy Barton! Am fost dansator fermecător ca și tine! Nu-ți mai amintești de mine, Bob!

Murmurul lui se frânse.

— Nu! Nu mă mai recunoști! Sunt desfigurat!... Desfigurat!... Un cadavru ambulant...

Bob zâmbi și îl strânse în brațe. Percy nu mai era decât o umbră urâțită a unui băiat frumos care ațâța desfrânarea clienților, trezind totodată invidia colegilor. Bob își ascunse consternarea, mila.

— Glumești! Întâlnirea m-a surprins atât de mult încât la început n-am fost în stare să-mi strig bucuria!

— Am urmărit frumoasa ta carieră, Bob, și m-am bucurat de succesul tău!

Izbucni în lacrimi.

— Sunt un om sfârșit! Am SIDA!

Bob simți un șoc ca o lovitură de pumnal în plex. Percy își frângea mâinile cu o furie neputincioasă.

— Am avut o pneumonie... Atunci s-a constatat că sunt seropozitiv... M-am vindecat de pneumonie... Dar știrea că

sunt bolnav a ajuns înaintea mea la teatru... Când m-am dus la patron, m-a alungat din birou... Acum trăiesc de pe o zi pe alta... Vecinii din micul apartament în care locuiam au cerut izgonirea mea din imobil.

Bob îl asculta împietrit.

—Ca să mă hrănesc, mi-am vândut hainele, ceasul, ceasul meu de aur moştenit de la tata... De altfel, nici nu mai am nevoie de haine. Cele pe care le port îmi ajung... Un gând mă chinuieşte. Nu m-am culcat decât cu femeile. Sunt un hetero... Cum de am putut să mă îmbolnăvesc de SIDA?

Bob se uita înspăimântat la ceea ce făcuse boala din vechiul său tovarăş. Percy nu mai era decât o epavă umană. Cu mâna tremurândă, Bob scoase din buzunar câteva sute de dolari.

— Ţine banii, Percy, şi dă-mi adresa ta. O să-ţi trimit regulat bani ca să te tratezi fără să mai porţi grija cheltuielilor zilnice. Prietenii trebuie să se ajute între ei.

Era tulburat, dar căuta să-şi ascundă emoţia. Ochii lui Barton se umplură de lacrimi.

— Nu sunt un cerşetor!

— Ştiu că nu eşti un cerşetor! Îmi vei restitui banii când ai să te vindeci şi ai să-ţi găseşti de lucru.

— Pentru cei loviţi, ca mine, nu există vindecare!

—Ţine banii, Percy! Şi lasă prostiile!

După o mică şovăială, băiatul băgă în buzunar bancnotele verzi. Bob simţi un nod în gâtlej. Făcu un efort spre a-i vorbi.

— Hai să bem un păhărel!

— Nu vreau să te reţin, Bob!

— Nu mă reţii deloc. Un păhărel de alcool îţi va face bine. Şi mie.

Intrară într-un bar, se instalară pe scaunele înalte sprijinindu-se de tejghea. Bob comandă whisky.

— Cel mai bun!, adăugă. Chivas!

Se întoarse zâmbind spre prietenul său. Aspectul acestuia îl înfricoşa. Numai ochii lui Percy îşi păstrau frumuseţea. Ochii lui cu gene lungi şi întoarse, ca de fată, contrastau cu pielea lividă, cu capul lui de mort.

Percy bău încet. Degetele-i slabe abia puteau ţine paharul.

— Am văzut filmele tale, Bob. N-am putut să mă abțin și să nu le spun vecinilor, care ședeau lângă mine, oameni necunoscuți, că Bob Flynn este prietenul meu, că este o mare stea. O stea foarte mare. Oamenii se gândeau, probabil, că mă laud...

Gâfâia ca după o cursă lungă, extenuantă. Apoi șopti:

— Mie îmi ajunge. Voiam să mă duc acasă. Sunt obosit. Groaznic de obosit. Îți mulțumesc pentru whisky.

Bob plăti și ieșiră în stradă.

— Ia un taxi, Percy. Acum ai bani.

— Sunt foarte mulțumit că te-am întâlnit. O rază de lumină în bezna mea.

— Dacă mai rămân la New York, am să trec să te văd. Unde stai?

— Într-o casă mizerabilă. În South Bronx. Aproape de Crotona Park. Pe Strada 169. La numărul 75. Dar va fi greu să mă descoperi în cartierul ăla mizerabil, uitat de Dumnezeu și de oameni.

— Nu-ți face griji! Mă descurc. Cunosc Bronxul așa cum îmi cunosc buzunarul. N-am văzut lumina zilei în cartierele frumoase, Percy. Dacă ai nevoie de mine, mă poți găsi la hotelul Plaza.

Un zâmbet stins lumină fața scofâlcită a lui Barton.

— Iată o adresă ușor de găsit.

Își strânseră mâinile și se despărțiră. Percy se îndepărtă încovoiat, trăgându-și picioarele ca un moșneag.

Bob, rămas singur, își acoperi fața cu mâinile. Trecătorii se loveau de el. Își lăsă mâinile să cadă și intră în bar. Voia să uite de Percy, de nenorocirea lui, de moartea lui apropiată. Goli două pahare de whisky și ieși. Făcu semn unui taxi liber.

— Hotel Plaza!, porunci.

Opri mașina la colțul 7th Avenue cu Central Park South. Plăti, coborî, apoi contemplă stelele agățate pe deasupra copacilor din Park. Aspiră aerul înmiresmat de verdeață și flori. Voia să fie singur. Să șteargă din minte chipul lui Percy. Traversă strada și intră în Park. Poate că vreun nebun îi va implânta un cuțit între omoplați.

Înainta încet pe aleea întunecată. Petele electrice de lumină ale lampadarelor se filtrau printre coroanele stufoase ale copacilor, accentuând contrastul cu zonele de întunecime profundă. Nu se zărea picior de om. Totuşi, un amestec confuz de zgomote îi parvenea ca într-o pădure tropicală unde, înapoia paravanului de vegetaţie luxuriantă, mişună invizibile animale sălbatice, şerpi, broaşte, insecte uriaşe.

În Park, foşnetul frunzelor, freamătul ramurilor, alunecări abia perceptibile ascundeau gemete de plăcere, şoapte, gâfâieli, paşi furişaţi. Deodată, zumzetul acesta, atât de familiar în trecut, îl înspăimântă. Îi veni să vomite. Singurătatea, pe care şi-o dorise atâta, îi devenea odioasă.

Din bezna înconjurătoare ieşi un individ bărbos – circa treizeci de ani – musculos, cu părul zburlit, în blue-jeans şi bluzon negru de piele. Se apropie de Bob şi îi vorbi pe un ton ce se voia prietenesc:

— Cauţi un partener? L-ai găsit!

Bob îşi continuă drumul fără să-i răspundă. Ştia ce aşteptau oamenii de la el şi tocmai asta nu mai voia. Bărbosul ridică din umeri şi dispăru în întuneric ca un şobolan. Deodată, Bob fu copleşit de un val de ură. Şobolanii care foiau noaptea în Central Park îi trezeau oroarea. O umbră de luciditate îi risipi haosul din creier. De ce păşise pe poarta parcului, adâncindu-se în beznă? De ce pătrunsese în acest infern nocturn care, după revărsatul zorilor, lua aspectul unui paradis?

Într-un oval de lumină, desenat pe asfaltul aleii, zări silueta lui Ray, care se îndepărta fără grabă. Era chiar el! Mersul lui, şoldurile lui înguste. Inima lui Bob tresări. Ray încerca să-l găsească. Se temea pentru viaţa lui. Îl salvase de la înec şi acum îi venea din nou în ajutor. Ray! Dragul de Ray!

Fugi după el. Ajungându-l din urmă, îl apucă de braţ încercând un sentiment de mare bucurie.

—Ray!

Bărbatul întoarse capul, surprins.

Bob îl privi înlemnit.

Avea de-a face cu un străin. Un străin care îl examina din cap până în picioare. Tânăr, simpatic, zâmbitor.

—Dacă vrei o surpriză plăcută, iată-mă!, zise necunoscutul.

— Scuzați-mă!, bâigui Bob dezamăgit. V-am confundat!

— N-aş putea să-l înlocuiesc pe prietenul dumitale?, zise tânărul. Să profităm de şansa care ne-a apropiat!

Bob se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu grabă. Câteva prostituate se iviră de-a lungul aleii. Aproape goale, îşi dansau provocator sânii şi şoldurile. Figurile lor sulemenite ţipător le dădeau aspectul unor clovni groteşti.

Se îndreptă spre ieşirea din Central Park. Mai avea o bucată de drum până la luminile de pe 5th Avenue. Scârba i se pusese de-a curmezişul ca un nod în gât. Depăşise lacul. Deodată, trei indivizi cu mutre patibulare, îmbrăcaţi în bluzoane de piele, ţâşniră din beznă şi se proţăpiră în faţa lui.

— Hei, drăguţule! Hai să facem un carambol! Sugem instrumentul sau ne regulăm în serie? N-ai decât să alegi!

Bob cunoştea acest gen de derbedei de cea mai dezgustătoare specie. Îi fentă şi se strecură ca o săgeată prin preajma lor. Furioşi de refuzul întâmpinat, se năpustiră în urmărirea lui. Bob câştigase un bun avans. Auzea ropotul cizmelor pe asfalt, gâfâielile şuierătoare, înjurăturile.

Oroarea, scârba sporeau puterile lui Bob, care întrezări ieşirea din Park. Acolo îi era salvarea. Când ajunse în stradă, urmărirea încetă.

O maşină a poliţiei în patrulă îi făcu o mare plăcere. În trecut integra poliţiştii în tagma duşmanilor; acum îşi schimbase optica.

Contururile hotelului Plaza se profilară pe fundalul cerului înstelat. Apropierea hotelului îi încălzi sufletul. Dincolo de zidurile lui se afla Ray... Ray, pe care îl trădase... Înainte de a-l fi cunoscut i-ar fi părut absurd să se ataşeze de un băiat. Logica, raţiunea, coerenţa mintală se răsturnau. Acum era gata să se consacre lui Ray. Ataşamentul puternic justificat de calităţile prietenului său depăşea cadrul unei admiraţii exaltate. Simţea în adâncul său o atracţie fizică tot mai profundă pe care nu ştia cum s-o tălmăcească.

Hotelul Plaza, studioul de la Los Angeles, plaja de la Palos Verdes, barurile pe care le frecventau împreună dobândeau o calitate subtilă deoarece sugerau apropierea lui Ray. Bob, care nu încercase niciodată sentimentul dragostei, chiar dacă

săvârşea actul sexual cu o frecvenţă ajunsă la saturaţie, dezgustătoare, descoperea pentru prima oară exclusivismul pasiunii, fatalitatea arzătoare care trebuia să-i reunească.

Edificiul hotelului Plaza se identifica acum cu Ray, deoarece Ray se afla între zidurile lui.

Uneori se întreba perplex de ce preferinţele sale nu idealizaseră pe Shirley, pe Isabelle sau pe una dintre fetele care i se aruncau în pat, oferindu-i-se cu un exces care îl sleia de puteri. Apoi înţelesese că fetele acelea nu se culcau cu el împinse de dragoste, ci de plăcerea de a poseda şi de a fi posedate de un băiat atât de frumos, atât de perfect, încât devenise nu numai idolul Americii, ci şi al lumii întregi, oriunde se găsea un ecran. Femeile şi bărbaţii îl doreau, îl voiau cu aceeaşi intensitate. Chiar şi bărbaţii homofobi îl admirau şi tindeau inconştient să se identifice cu aspectul, cu personalitatea lui. Înclinaţiile spre narcisism, adormite în fiecare individ, se trezeau în prezenţa lui.

Bob intră în holul hotelului fără să se mai teamă că va fi recunoscut. Ajuns pe culoarul etajului său, se îndreptă iniţial spre propriu-i apartament, dar, după o scurtă ezitare, se apropie de uşa lui Ray. Inima îi pulsa puternic.

Să intre la această oră neobişnuită la Ray? De ce să şovăie?... Vedea în Ray un prieten idealizat care ştergea deosebirea dintre prietenie şi dragoste. Vedea în el un liman, un înger salvator, o fiinţă supranaturală...

Apăsă cu delicateţe clanţa care cedă; uşa se deschise. Se strecură în salonul cufundat în întuneric. O uşă întredeschisă lăsa să se vadă camera luminată a lui Ray. Să fi adormit fără să stingă lampa de căpătâi? Se apropie tiptil, împinse încet uşa şi îmbrăţişa cu privirea patul lui Ray.

Ray citea o carte. Apariţia lui Bob în prag îi lumină faţa.

— Ce plăcere îmi face să te văd, Bob!

Muzicalitatea vocii lui îl fermeca pe Bob de fiecare dată. Privirile li se încrucişară. Ray lăsă cartea pe noptieră.

Ochii îi străluceau. Era o chemare mută care îl tulbură pe Bob. Ray nu-i reproşa ieşirea solitară.

Fără să rostească vreun cuvânt, Bob se apropie de el, se aplecă şi îl sărută tandru. O comuniune de sentimente, de pasiuni nemărturisite. Se ridică.

— Voiam să te îmbrățișez înainte de a mă culca.

— Îți apreciez gestul, Bob. Îl apreciez foarte mult.

— Simțeam nevoia să-ți spun că sunt foarte fericit că am câștigat prietenia ta... dragostea ta...

— Sunt foarte emoționat, Bob. Știi bine că îți împărtășesc sentimentele. N-am uitat noaptea aceea de pe plajă.

— Sunt atât de fericit încât nu găsesc cuvinte pentru a-mi exprima simțămintele... Acum te las. Nu vreau să-ți întrerup lectura.

Bob năzuia să se topească în corpul lui Ray, să se unească, să se identifice cu el, să constituie o singură ființă. Își dădea seama că această pasiune îl înnebunea.

Nu îndrăznise să repete îmbrățișarea. Tandrețea din privirea lui îl îmbăta. Ray îl iubea. Îi simțea dragostea ca pe un val de lumină care se rostogolește și îi umple sufletul de fericire.

— Noapte bună, Ray! Pe mâine!

Ray îi zâmbi cu o blândețe reconfortantă, prețioasă.

— Noapte bună, Bob! Pe mâine!

Bob îi aruncă o ultimă privire și se retrase în vârful picioarelor.

*

* *

Ieslie Carter îl primi pe Peter O'Neill în cabinetul său care domina sudul Manhattanului, Battery Park și Statuia Libertății. O vedere magnifică pe care Peter o aprecie cunoscător. Se gândi că ar putea să-i servească drept fundal pentru titlul și distribuția „Titanilor".

Președintele corporației se ridică de la biroul său imens pe care se afla doar o mapă de birou în piele, un interfon și trei aparate telefonice, toate de culoare ce se armoniza cu fotoliile și pereții îmbrăcați în șevro. Îl întâmpină întinzându-i mâna. Îl invită să se așeze într-unul dintre fotoliile dispuse în jurul unei mese joase. Cărți cu îmbrăcăminte aurită se aliniau pe rafturile unei biblioteci încastrate. Covoarele și plafonul ofereau aceleași tonuri calde. O secretară drăguță, bine făcută, aduse cafelele. Carter îl întrebă cu amabilitate:

— Ce preferi, Peter? Coniac, whisky, Martini, cocktailuri? Secretara mea este expertă în arta pregătirii cocktailurilor!

— De obicei nu beau decât juice-uri de fructe. Dar acum aş face o excepţie. Un coniac nu mi-ar displăcea.

— Linda, două coniacuri Hennessy Napoleon, comandă specială!

Tânăra apăsă pe un buton şi o parte din peretele plasat vizavi de bibliotecă alunecă lateral, descoperind un bar bogat aprovizionat cu sticle multicolore. Servi băutura preţioasă în pahare de cristal, lăsă sticla deschisă pe masă şi ieşi fără zgomot.

— Peter, te-am invitat pentru a-ţi împărtăşi câteva ştiri puţin îmbucurătoare. Bănuiesc că ai priceput ce anume ne-a determinat să-l menţinem pe Bryner la conducerea studioului.

— O arecare bănuieli mi-au trecut prin minte. După scandal mă aşteptam să fie dat afară împreună cu Holm, complicele lui. Bineînţeles, fără urmări judiciare.

— Evident! Presa ar fi făcut un tapaj potrivnic intereselor noastre. Cât priveşte prietenul nostru Bryner, se bucură la ora actuală de protecţia Mafiei.

— A Mafiei? Asta ţine de literatură.

Peter nu-i vorbi de întâlnirea lui cu Bryant. Voia să afle mai întâi versiunea lui Carter.

— Totuşi, acesta e adevărul. Studioul a trecut, practic, sub controlul Mafiei. Lombardo, un personaj suspect, jonglează cu sutele de milioane cum ai juca biliard. Milioane de dolari spălaţi.

— Dar Mafia a fost destrămată. Toate căpeteniile, cât şi uneltele lor au fost aruncate după zăbrele de Giuliani.

— Giuliani este un procuror dotat cu o tenacitate remarcabilă, îmi aminteşte intransigenţa şi voinţa lui Dewey. Dar el n-a putut să aresteze întreg statul major al nemernicilor care se plimbă în Rolls şi în Daimler.

O sarcină imposibilă chiar şi pentru el. Noii mafioţi s-au adaptat la stilul oamenilor de afaceri, înfăţişând o imagine de o corectitudine perfectă. Dispun în băncile elveţiene de capitaluri enorme. Veniturile lor provin din surse diferite: trafic de droguri, de carne vie, jocuri de noroc, comerţ ilicit

de armament. Controlează rețele de hoteluri, bănci, întreprinderi așa-zise onorabile și impun legile lor. Iar veniturile murdare continuă să le umple seifurile. Miliarde de dolari. Se folosesc de rețele complicate, de bancheri vereși, de paradisuri fiscale, de cazinouri, de avocați, de polițiști aflați în solda lor; fără să fie deranjați, transformă banii murdari în bani spălați. Cu capitalurile lor se infiltrează în corporații pe care le fac apoi să explodeze. Se lansează în afaceri cu o violență sălbatică și acaparează grupuri importante. Este cancerul, SIDA marii finanțe. Nici nu știi dacă ai de-a face cu oameni oneşti sau cu tâlhari! Sunt asemenea viruşilor, celulelor bolnave, care se înmulțesc la infinit, atacă celulele sănătoase și le distrug.

— Este atât de grav?

— Mai grav decât îți închipui!

Gânditor, Peter refuză țigara oferită de gazdă.

— Am putea ataca tema asta în „Titanii". Câteva modificări în scenariu și piesa e jucată.

Carter făcu un gest de dezamăgire.

— În ultimii ani s-au făcut zeci de filme referitoare la Mafie. Ca să nu mai vorbesc de „Naşul" lui Coppola! În Statele Unite se evită pronunțarea cuvântului „Mafia". Unii au tupeul să pretindă că nu ar exista o asemenea organizație în SUA. Nimic n-ar mai putea surprinde publicul de azi.

— Nu cred. După câte mi-ai spus și ținând seama de evenimentele din Italia și chiar de aici, din Statele Unite, o schimbare are loc sub ochii noştri. În timp ce vechea Mafie arde pe rug, din cenuşa ei renaşte o nouă Mafie.

— Reînviată ca pasărea Phoenix!, adăugă Carter.

— Întocmai. Să demascăm fațetele ascunse ale acestei organizații așa-zis onorabile. S-o legăm la stâlpul infamiei.

— Mă îndoiesc că ai putea realiza mare lucru... Te vei izbi de forțe oculte, extrem de primejdioase, dragă Peter.

Pentru prima oară, Carter i se adresa folosind formula „dragă". O'Neill remarcă amuzat această nuanță. Gazda cântărea atent fiecare cuvânt, fiecare expresie.

— Leslie, îmi place să înfrunt primejdia. De altfel, m-am obişnuit să fiu ținta numeroşilor mei duşmani.

— Mafia reprezintă o armată secretă care nu iartă.

— Puzo s-a descurcat destul de bine.

— Filmul lui a făcut, indirect, o publicitate favorabilă marilor mafioți.

Îți amintești de șeful de clan care refuză să facă trafic de droguri. Este aproape o apologie a Mafiei. Când se știe că în realitate traficul de droguri le asigură cea mai importantă sursă de venituri.

— Azi, când foștii conducători se află după zăbrele, datele problemei se schimbă. Lombardo este arhetipul noii școli.

— Nu cred că Bryner ți-ar aproba modificările de scenariu. Am mâinile legate. Acum, Lombardo este stăpânul direct al lui Bryner.

— Îmi asum această sarcină, Leslie.

— Pe riscul dumitale. Aștept cu groază reuniunea generală a acționarilor. Mafioții au cumpărat în secret, prin intermediari, un mare număr de acțiuni. Sunt așezat pe un butoi de pulbere. Nu mai vorbesc de unii dintre directorii noștri, manipulați, din umbră, de mafioți.

Își bău, nervos, coniacul. Își mai turnă unul.

— Îți umplu din nou paharul, Peter?

— Mulțumesc! De-abia m-am atins și de primul.

Carter strânse între palme paharul de cristal.

— Nu te-am invitat să-ți vorbesc numai de necazurile mele. Un proiect mă preocupă. Să înființez un studio independent. Îi voi asigura capitalul, iar dumneata vei fi președinte. După cum vezi, mă gândesc la viitor.

O'Neill clătină capul cu indiferență.

— Eh, viitorul...

— De ce nu? Am trecut de șaizeci de ani, dar nu mă gândesc să părăsesc scena. Ce crezi despre ideea mea? Toate talentele de la „XXI Century" te vor urma. Plecarea dumitale îl va destrăma.

— La Hollywood, talentele mișună. Și nici nu costă cine știe ce. Bryner va găsi ușor înlocuitori.

— Dar munca de recrutare va dura o vreme. Lombardo a găsit în mine un adversar tenace. Gândește-te la propunerea mea. Nu-ți cer un răspuns imediat.

O'Neill se ridică.

— Ideea este seducătoare. Îți voi urma sfatul şi am să reflectez. Deocamdată realizarea „Titanilor" îmi răpeşte tot timpul. Vreau să fac din filmul acesta o capodoperă. Nu ştiu dacă publicul mă va urma ca în trecut, dar voi face tot ce-mi stă în putință.

— Publicul te va urma, ca de obicei.

— Niciodată nu poți să fii sigur de gusturile, de capriciile lui. Coppola a suferit eşecuri dure, după un şir de succese strălucitoare. Meseria noastră este fluctuantă, Leslie. Filme fără valoare trezesc entuziasmul în vreme ce altele, impecabile, cad încă de la premieră.

Îşi strânseră mâinile. O'Neill vru să se îndrepte spre anticameră, dar Carter îl opri.

— Coboară cu liftul meu.

Apăsă pe un buton invizibil. O parte din perete culisă, dezvăluind o cabină tapisată cu lemn de mahon. O'Neill mulțumi pentru onoarea cei se făcea, păstrând pe chip un zâmbet maliții os.

Capitolul 8

Turnarea filmului „Titanii“ începu cu toate avatarurile sale. Realizarea celor mai fine nuanțe cu ajutorul jocului camerelor de luat imagini devenise pentru O'Neill mijlocul ideal de exprimare, de subliniere cinematografică a intrigii dramatice. „Zoomurile“, „travellingurile“, circulare sau semicirculare, dinapoi sau laterale, lente sau rapide, plonjeurile îi permiteau să desfăşoare o tehnică narativă, o ambianță de vrajă. Inserțiile neobişnuite, schimbările de unghiuri, totul combinat cu jocuri îndrăznețe de lumini îi aduceau reuşite stilistice remarcabile, creau atmosfera pe care o dorea.

Zgomotul sec al clachetelor, comenzile „acțiune“, „stop“ se suprapuneau cu ordinele executate cu precizie de către tehnicieni; indicațiile date actorilor se succedau într-un ritm infernal, punând nervii la grea încercare.

Spre deosebire de Scorsese, care acorda protagoniştilor o anumită libertate de interpretare, O'Neill respingea ceea ce se numeşte colaborarea dintre regizor şi personaje. Lua singur hotărârile care se dovedeau totdeauna corecte.

Voia să termine filmul în timp util, să respecte scrupulos programul. Exigențele sale istovitoare, viteza de lucru atinsă anevoie de alți regizori nu-l împiedicau să repete neobosit scenele care-l nemulțumeau.

După câteva reluări cu Nelly Robins, o chemă deoparte.

— N-am vrut să critic în fața tehnicienilor o vedetă de nivelul tău. Ce se întâmpă cu tine? Ai un joc forțat, artificial. Te poticnești. Replicile tale sună fals. Știu că ai probleme personale. Dar neînțelegerile cu soțul tău nu trebuie să te împiedice a te concentra asupra rolului.

Vorbea cu voce joasă, dar severă.

Cu fața scăldată în lacrimi, Nelly îi răspunse hohotind:

— Speram că ai să fii mai înțelegător...

— Îți împărtășesc durerea, dar trebuie să-ți faci datoria față de echipă, față de studio! Ești cap de afiș. Din cauza ta, toți oamenii aceștia, care muncesc până la istovire spre a respecta programul, așteaptă cu brațele încrucișate să-ți vină cheful să joci. Ai semnat un contract de un milion cinci sute de mii de dolari. Respectă-l!

Nelly îl privi cu ochii ei catifelați. Deși trecuse de cincizeci de ani, nu părea să aibă mai mult de treizeci. Brusc, fu cuprinsă de o violentă criză de nervi. Fără să țină seama de oamenii care o auzeau, strigă exasperată:

— Frank își plătește amantele cu banii mei!... Cheltuiește sume enorme fără să mă întrebe!... Risipește tot ce câștig, fiindcă nu câștigă niciun ban!... Eram fericită să-l văd mulțumit, să-i asigur mijloacele de a se îmbrăca elegant ca un dandy, de a-și cumpăra bijuterii, bărci cu motor... În sfârșit, îi satisfăceam toate capriciile!

Ironia întipărită pe fața ovală a lui Peter o exaspera.

— Mă privești ca și cum te-aș minți!

— Dimpotrivă! Dacă ți-ai juca rolul cu aceeași pasiune, ne-ai face pe toți fericiți.

— Și inima mea rănită? Uiți că sunt o femeie nefericită!... Frank nu se mulțumește să se culce cu toate fetele care îl excită... Dacă îi spun ceva, mă tratează ca pe un gunoi... Într-o zi m-a lovit... Spune că este gelos pe Bob, pe Ray, pe Jeff, chiar și pe Jared, care e însurat...

Își tampona nările cu o batistă de mătase, fără să-și atingă ochii, spre a nu-și șterge machiajul. Dar răul se consumase. Lacrimile îi șiroiau, iar urmele de rimel îi pătau obrajii.

— Uită-te, ți-ai șters machiajul, zise Peter iritat. Du-te să ți-l refacă.

Peter o bănuia că joacă teatru.

— Bine! Mă duc!, suspină Nelly supusă.

Neliniştită, se uită la ceas. Această întrerupere va costa bani mulți.

— Scuză-mă!, adăugă actrița şi se îndreptă în fugă spre cabină.

În fața personalului care o privea cu plictiseală îşi afişa durerea, suferințele. Odată intrată în cabină, se linişti ca printr-o minune. Făcuse tot tapajul acesta pentru a aduna mărturii în favoarea sa la procesul de divorț, pe care voia să-l intenteze. Presa publicase deja articole legate de acest scandal, urmărite cu interes de cititorii amatori de cancanuri.

În timp ce macheuza îi repara ravagiile provocate de lacrimi, Nelly se gândea la viața sa sentimentală bogată în peripeții. Îl cumpărase pe Frank, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, aşa cum ți-ai cumpăra o rochie pe care, odată cu trecerea modei, o arunci, o dăruieşti cameristei sau, dacă ai spirit practic, o vinzi unui telal. Pe vremuri se striga: „Regele e mort! Trăiască regele!". Nelly avea propria sa deviză: „Dragostea a murit! Trăiască dragostea!".

Era ea vinovată dacă firea-i schimbătoare îi mâna statornicia? Frank era un necioplit care refuza să părăsească scena cu eleganță, fără să facă scandal față de urmaşul său. La început, Nelly şovăise între Bob Flynn şi Jared Dahl. Dar Bob o tratase cu indiferență. O indiferență care îi ofensase vanitatea... Jared, în schimb, răspunsese la avansurile ei... Căci Nelly avea totdeauna inițiativa... Nelly se întâlnise de câteva ori în secret cu Jared şi îl vrăjise nu numai cu farmecele sale fizice, dar mai ales cu etalarea, aparent din întâmplare, a averii sale personale. Câteva milioane de dolari în acțiuni şi obligațiuni, o vilă pe Beverly Hills, alta la Palm Springs şi un apartament la New York, în superluxosul Trump Tower. Jared îi declarase preferințele sale pentru femeile mai coapte care făceau dragoste cu artă şi rafinament. Cu machiajul refăcut, Nelly se întoarse zâmbitoare pe platou.

*

* *

Sue, înconjurată de Bob, Ray şi de Jeff, care se amorezase de ea, intră, remarcată de toată lumea, în discoteca „Limelight" de pe Strada 46. Localul, instalat într-o fostă biserică, ceea ce spore a atracția exercitată de acest loc de pierzanie foarte apreciat de o clientelă foarte amestecată: oameni de afaceri, aventurieri, manechine, care câştigau milioane de dolari, personalități din „jet-set", homosexuali notorii, numeroase vedete din showbiz. Sala era cufundată într-o penumbră risipită de sclipiri fulgurante, de țâşniri stroboscopice. Directorul de salon îi conduse la o masă rezervată, la vedere.

Sue strălucea. Compania colegilor ei, frumoşi, eleganți, dădea o senzație de euforie, de efervescență senzuală. Noptile petrecute în patul lui Peter, un partener care, în ciuda ardorii, nu putea să-i potolească simțurile trezite prea devreme, cereau împreunări mai variate şi mai apropiate de vârsta ei. Încercase să-l cucerească pe Bob, însă acesta se arătase politicos, dar reticent. Se culcase de două sau de trei ori cu Ray, însă răceala lui de dandy care nu face concesii femeilor o decepționase.

În realitate, Ray nu era un dandy, ci un tânăr indiferent față de iubirile trecătoare. Asaltat de fete fascinante, le primea omagiile şi dezmierdările acordându-le din când în când o noapte fără urmări, care nu le mulțumea decât în parte. În schimb, Jeff făcea paradă de o înflăcărare care în imaginația tinerei fete lua proporțiile unei iubiri adevărate. Dar pentru Jeff dragostea nu era decât un joc amuzant. Încerca o imensă satisfacție de câte ori înscria în palmaresul său o nouă cucerire feminină. Se compara cu irezistibilul Casanova; îi citise memoriile, îi copiase tehnica şi cinismul. Nu acorda nicio valoare fidelității, ataşamentului, tandreței.

Bob era absent, străin la tot ce se petrecea în jur. Părea că visează cu ochii deschişi. O umbră nedesluşită îi plutea pe chip. Ray îl privea îngrijorat, îl studia, se străduia zadarnic să tălmăcească motivele acestei comportări stranii.

Imobil, Bob evoca statuia antică a unui zeu tânăr, modernizat de smokingul său alb creat de Saint Laurent. Sue încerca un sentiment de invidie fiindcă Bob trezea mai mult interes decât persoana ei. Toți ochii erau ațintiți asupra acestui nou Adonis, insensibil la curiozitatea şi admirația pe care le

trezea. Uneori evada din sferele celeste interzise muritorilor de rând şi, expansiv, manifesta o exuberanţă care crea o aură de bucurie în jurul său.

Ray, care îl cunoştea mai bine decât oricine din anturajul lui, simţea că această euforie era exteriorizată cu prea multă ostentaţie pentru a fi reală. Era convins că atitudinea lui ascundea o suferinţă cumplită, o exasperare de neînţeles. Spera să găsească într-o zi explicaţia.

La o masă învecinată se aşezară Jared Dahl cu soţia, Isabelle şi Fulton, fotograful „in", adică la modă, în plină vogă. Jared se comporta rece cu Chris, care îi răspundea cu aceeaşi monedă. Isabelle îşi etala rochia excentrică de la Giorgio Armani şi bijuteriile cumpărate de la Van Cleef & Arpels. Fulton se mândrea cu smokingul lui de culoarea aurului vechi. Chris părea plictisită de muzica zgomotoasă, de delirul dansatorilor, de dinamica îndrăcită a luminilor. Soţul ei abia răspundea prin monosilabe la comentariile entuziaste ale lui Fulton în legătură cu ambianţa creatoare a discotecii, în timp ce Isabelle făcea paradă de frumuseţea şi luxul ei.

Proasta dispoziţie a lui Chris avea cauză. Se simţea eclipsată de strălucirea şi eleganţa Isabellei, căreia Jared îi acorda o atenţie exagerată spre a masca relaţiile sale intime cu Nelly Robins. Jared, se gândea Chris, este un prost actor; jocul lui era prea transparent ca s-o înşele. La Hollywood, bârfelile se revarsă în valuri. Actorii nu îşi pot păstra secretul asupra vieţii lor private deoarece reflectoarele îi urmăresc nu numai pe platouri, ci şi în intimitatea propriilor locuinţe. Prea multă lume se învârteşte în jurul lor; personal de serviciu, secretare, agenţi, prieteni şi aşa-zişi prieteni spre a nu se afla totul despre ei. Presa plăteşte scump dezvăluirea scandalurilor care împroaşcă vedetele cu noroi. Informatori se găsesc cu duiumul.

Între masa lui Jared şi cea a lui Jeff se ridică un zid de netrecut; ura dintre ei îşi găsea oglindirea în rivalitatea dintre Sue şi Isabelle.

— La Hollywood, dragostea, dragostea adevărată, cântată de poeţi, nu există!, afirmă Fulton, ridicându-şi vocea ca să acopere în parte zgomotul formaţiei muzicale. Lumea se căsătoreşte ca să închidă gura conformiştilor sau din interese

meschine. Apoi divorțează și își schimbă partenerii. Femeile care nu vor să-și piardă soții fac copii care să-i lege la carul lor. Femeile care nu au o situație personală solidă știu că, în caz de divorț, pierd toate privilegiile legate de statutul soților. Divorțatele, chiar dacă justiția le acordă pensii alimentare substanțiale, devin niște paria. Nu mai sunt primite în cercurile de vază ale Hollywoodului și rămân doar cu plăcerea de a-și face vizite reciproce, de a ieși împreună și de a privi cu melancolie și invidie la prietenele căsătorite încă.

Chris, care era însărcinată, săgetă cu privirea pe Fulton și îl apostrofă, simțindu-se vizată de cuvintele lui.

— Nu-ți plac copiii fiindcă ești homosexual!

Fulton, neștiind că Chris era însărcinată, făcu o nouă gafă adresându-i-se lui Jared:

— Sunt sigur că îmi împărtășești părerea, chiar dacă ești hetero. Apropo, tu ești hetero sau bisexual?

Jared sesiză din zbor aluzia.

—Să nu generalizăm! În principiu, ai dreptate. În ceea ce privește a doua întrebare, vreau să-ți spun că sunt un hetero care admiră toate femeile frumoase.

— Și se culcă cu ele fără să mai aleagă!, interveni Chris furioasă.

Jared ridică din umeri disprețuitor. Se asocia la părerea lui Fulton în ceea ce privește copiii. Nu se bucurase când aflase că în curând va fi tată. Chris nu fusese pentru el decât un instrument care începea să-l stânjenească. De îndată ce Nelly va divorța de imbecilul ei de bărbat, o va trimite pe Chris înapoi la Bryner, cu copil cu tot.

Chris reveni la atac.

— Fulton, de ce nu vorbești de bărbații fără bani, fără o situație sigură, care așteaptă nerăbdători ca nevestele lor bogate să le toarne copii? Dacă femeia moare, fericitul văduv își însușește, datorită copilului, întreaga avere a familiei.

—Așadar, suntem de acord, zise Fulton bine dispus. Oricum ar fi, copilul nu este decât o nadă... Actorul devenit tată afișează un zâmbet fericit, își ia copilul în brațe și îl arată fotoreporterilor. Festa e jucată și scopul atins. Spectatorii burghezi mediocri, care țin la familiile lor, se uită înduioșați la

vedeta preferată care face în acelaşi timp o publicitate – bine plătită – pentru firma care fabrică scutecele sugarilor.

— Eşti cinic, Fulton! Cinic şi dezgustător!, ripostă Chris. Un homosexual cu inima împietrită!

— În felul acesta, dragă Chris, nu risc să pun la încercare gelozia lui Jared. Eşti gelos, Jared?

— Iată o boală de care nu sufăr!

— Mă flatezi, Jared!, zise Chris.

— Cel puțin e sincer, interveni Isabelle fără să-şi abandoneze poza.

— Mă scârbiți cu toții!, strigă Chris.

Dansatorii ajunşi la paroxism făceau în ritmul muzicii asurzitoare tot felul de balansări, rotiri, flexiuni, înclinări, rostogoliri, sărituri, îngenuncheri, piruete... Mişcările lor aminteau mai degrabă convulsiile, spasmele, tremurul dervişilor decât mişcările extravagante, dar armonioase ale lui Travolta, Jennifer Grey ori Patrick Swayze.

Sue dansa cu Jeff, care respira prin toți porii senzualitatea. Fulton o invită pe Isabelle la un rock'n roll îndrăcit.

Rămas doar cu Bob, Ray îi vorbi afectuos:

— Bob, citesc în ochii tăi o tristețe care mă intrigă, îți spun deschis, mă îngrijorezi. Ai tot ce vrei. Frumusețe, tinerețe, celebritate, bogăție. În salonul acesta arhiplin eşti cel mai de invidiat. Ai devenit un idol! Un zeu viu! Ce mai vrei?

Bob îşi puse mâna peste mâna lui Ray.

— Lumea este respingătoare! În haosul acesta putregăit, tu eşti singurul meu prieten, unicul punct de sprijin. Ți-am spus-o şi ți-o repet!

Ray zâmbi.

— Un filosof grec din antichitate susținea o teorie stranie: dacă ar dispune de un punct de sprijin fix, ar putea ține întreg globul terestru pe umerii săi. De la moartea lui s-au scurs multe secole. Dar cuvintele sale au rămas întipărite în memoria omenirii... Prietenia, adevărata prietenie, Bob, este mai puternică decât dragostea. Aşa se spune. Eu cred că se confundă cu dragostea. Acum mă repet pe mine însumi.

Vorbea tare, spre a putea fi auzit. Era o discrepanță între tonul vocii şi sentimentele exteriorizate. Dar Bob discernea

nuanțele în pofida vacarmului. L-ar fi înțeles pe Ray numai după expresia ochilor, fără să-i mai audă cuvintele.

Transpirați, gâfâind, Sue şi Jeff se întorseseră la masă.

— O jumătate de oră de dans face cât o oră de gimnastică intensivă într-o sală de aerobic înzestrată cu cele mai sofisticate aparate, zise Jeff.

Sue îşi luă poşeta. Mâinile îi tremurau uşor.

— Scuzați-mă! Mă duc până la toaletă.

— Nu te simți bine? Te însoțesc!, se oferi Jeff.

—Merçi! Mă simt foarte bine. Vreau să-mi refac machiajul. Mă descurc şi singură. Aici nu sunt în pericol de a fi violată, zise pe un ton glumeț.

La toaletă intră într-un compartiment de WC. Scoase din poşetă un săculeț minuscul de cocaină, vărsă conținutul pe o oglinjoară împărțindu-l în părți egale şi îl aspiră cu nările sale delicate. Nervozitatea şi indispoziția dispărură aproape instantaneu. Îşi orândui obiectele din poşetă. Mai avea o punguță cu pudră albă pe care o păstra pentru noapte, ascunsă într-o cutie de rimel. De câteva luni îşi dublase doza de droguri cotidiene. Ieşi din WC; în vestibul o văzu pe Isabelle care se ruja în fața unei oglinzi aninate deasupra lavaboului.

Intuiția lui Sue îi şoptea că rivala sa îi urma exemplul. O negresă bătrână, cu aspect de vrăjitoare, îngrijitoare a toaletei, stătea aproape de uşă. Scruta clientele, le prepara droguri şi făcea farmece. Cu cotul sprijinit de o măsuță arătă spre o farfurioară unde femeile puneau câțiva cenți sau bancnote de un dolar care căpătau semnificația unor ofrande. Nimeni nu o bănuia că ar strecura informații ziariştilor de la „Enquirer" referitoare la clientele lesbiene care se încuiau, câte două, în cabinele de WC şi gemeau apoi de plăcere, ori la clientele care se drogau în aceleaşi cabine. După plecarea lor găsea seringi uzate ori punguțe golite de cocaină pe care doamnele uitau să le arunce în water-closet şi să tragă apa. Bătrâna supraveghetoare le cunoştea numele, căci majoritatea erau celebrități ale zilei.

Isabelle, ignorând voit prezența negresei, se postă în fața lui Sue, îşi înfipse pumnii în şolduri şi, cu ochii scânteind de mânie, o apostrofă:

— Bietul Peter! Nu știu dacă i-ar face plăcere să afle că te pui cu cracii în sus înaintea actorilor care-și lasă pe vine nădragii!

Șuiera ca un șarpe.

Sue ripostă cu un zâmbet disprețuitor.

— Nu știam că ții socoteala tipilor cu care mă culc!

— Despre altceva voiam să-ți vorbesc. Introducerea odată făcută, să trecem la esențial. Ai citit ziarele de seară?

— Nu! Și ce-i cu asta?

— Atunci îmi revine plăcerea să-ți anunț în premieră o știre care te privește: Shirley răspândește zvonul că-i furnizezi droguri fratelui ei. Tot Los Angelesul comentează denunțul acesta.

Sue păli.

— Shirley mă invidiază pentru că, zice ea, i-aș fi „furat" tatăl. Și pe tine te urăște din aceeași cauză.

Își reluă aerul ofensiv.

— În ceea ce îl privește pe Peter, poți să te culci cu el cât vrei. Sunt gata să ți-l cedez. După câte știu, n-a renunțat încă la tine. Dar te-a trecut pe planul doi.

— Târfă!

Isabelle ridică mâna s-o pălmuiască, dar Sue îi prinse brațul și îl imobiliză cu o forță neobișnuită pentru o fată de vârsta ei. În realitate, făcuse exerciții de „body building".

— Ce plăcere mi-ar face să te văd după gratii!, scrâșni din nou Isabelle.

Se smulse din strânsoarea rivalei. Mișcarea ei bruscă o dezechilibră pe Sue care scăpă din mână poșeta; în cădere pe dalele de marmură se deschise și tot conținutul se împrăștie pe jos. Capacul de la cutiuța cu rimel sări și săculețul de cocaină evadă din tainița sa. Isabelle și supraveghetoarea îl identificară ușor.

Bătrâna păstră tăcerea, în schimb Isabelle urlă plină de venin:

— Shirley nu minte! Nu ești decât o mică și nerușinată vânzătoare de droguri!

Sue se aplecă și vârî totul în poșetă. Cuprinsă de o violentă criză nervoasă, tremura.

— La procesul tău vei avea încă doi martori ai acuzării!, adăugă Isabelle.

Se răsuci, jubilând, pe tocurile cui, deschise uşa şi ieşi.

Negresa urmărise impasibilă scena. „Pe vremuri, se gândea, femeile se luau de păr. Acum sunt mai expeditive".

Sue îşi refăcu machiajul în faţa oglinzii dându-şi silinţa să-şi recâştige calmul. Ştirea alarmantă vomitată de Isabelle, cât şi ameninţarea că va apărea ca martoră la proces o zguduiseră zdravăn. Cum va reacţiona oare Peter? Îi va lua apărarea? Îşi examină fizionomia reflectată în oglindă. Era frumoasă. Frumoasă ca un vis. Îl fermeca pe Peter excitându-l mai abitir decât oricare dintre fetele pe care le poseda, folosindu-se de dreptul său seniorial. Chiar el îi recomandase să iasă, să se distreze, căci trebuia să lucreze toată noaptea cu David Sellers la revizuirea scenariului. Tot Peter îi spusese: „Ia cu tine pe Bob, Ray şi Jeff; îţi vor oferi o companie numeroasă şi extrem de plăcută!" „Oare să fie Peter gelos?" Chiar dacă bătea barurile însoţită de ei, trebuia totuşi să păstreze o anumită rezervă. O idilă în doi ar fi fost mai primejdioasă. În ceea ce-l priveşte pe Robby, îi furnizase de câteva ori droguri, dar gratuit. Îi fusese milă de el fiindcă era în lipsă de heroină. Suferea iadul pe pământ. Îşi cheltuise alocaţia lunară, destul de importantă, şi nu îndrăznea să-i ceară un supliment tatălui său. Cum ar fi putut Robby să se justifice? Să invoce creşterea preţului la droguri? Cupiditatea traficanţilor care forţează nebunia preţurilor?

Era neliniştită. Ştia că nu i se putea pune în spinare traficul de stupefiante, aşa cum ar fi dorit Shirley şi Isabelle. Dar simplul fapt de a deţine droguri era pedepsit aspru. Mulţi actori au avut de suferit din cauza aceasta. Mulţi dintre ei au trebuit să accepte internarea în clinici de dezintoxicare. Îşi aminti sfârşitul tragic al lui Frances Farmer... Ochii i se umplură de lacrimi... Un fior îi străbătu corpul subţirel de adolescentă... Dar îşi reveni... Spiritul ei combativ învinse temerile. Intră din nou în cabină, aruncă săculeţul de cocaină în closet şi trase apa... De acum înainte trebuia să fie vigilentă. În primul rând să aibă grijă ca poliţia să nu găsească asupra ei nici cea mai mică urmă de droguri... Isabelle îi făcuse, fără

să vrea, un mare serviciu avertizând-o de ceea ce se urzea împotriva plăpândei sale persoane.

Lăsă în mâna supraveghetoarei o bancnotă de zece dolari – voia ca toată lumea să fie mulțumită – şi trecu în salon. Se întoarse la masă şi, după ce aruncă o privire încărcată de sfidare Isabellei, îl invită pe Bob la dans.

Bob simțea instinctiv tensiunea nervoasă care domnea între Sue şi rivala ei. Nu avea chef să se amestece printre perechile care se învârteau pe ringul de dans la sunetele dezlănțuite ale unui rock, dar nici nu se îndura să o refuze pe Sue, care îl aştepta în picioare.

Se ridică.

—Sue, să le arătăm oamenilor ăstora că Ginger Rogers şi Fred Astaire erau nişte debutanți pe lângă noi!

*

* *

Scenariul modificat de David Sellers, autorul, şi de O'Neill ajunse câteva zile mai târziu pe biroul lui Bryner pentru aprobare. Citind noua versiune, Bryner simți cum i se urcă sângele la cap. Deveni roşu ca racul şi pe puțin scăpă de o congestie cerebrală. În scenariu fusese introdus un miliardar cu un trecut ascuns în umbră. Noul personaj manevra capitaluri enorme care proveneau, după cum se înțelegea spre sfârşitul filmului, din bani spălați, trecuți prin ciclul unui paradis fiscal pentru a-şi termina periplul în seifurile unei foarte onorabile bănci elvețiene.

Slobozi toate înjurăturile pe care le cunoştea, apoi îşi chemă secretara.

— Un bilet la primul avion cu destinația New York. Şi o rezervare la hotelul Plaza.

Sudui din nou, făcând-o pe fată să roşească şi să-i tremure mâinile. Nu-şi mai văzuse niciodată patronul în asemenea hal. Paşii lui apăsați măsurau biroul de la un capăt la celălalt, izbea aerul cu pumnii şi îşi încleşta fălcile ca o fiară însetată de sânge. Ar fi zdrobit cu o plăcere sadică şi pe O'Neill, şi pe David Sellers. Ce ar zice Lombardo, care controla studioul,

dacă Peter ar lansa un film în care îi ataca pe supraviețuitorii vânătorii neînduplecate organizate de procurorul Giuliani împotriva căpeteniilor bătrânei Mafii?

— Un bilet de clasa întâi şi un apartament de lux, domnule?

— Evident! O maşină închiriată să mă aştepte la aeroport!

— Cu şofer?

— Cu!

— Aveți vreo preferință pentru marca maşinii, domnule?

O privi exasperat de stupiditatea ei, apoi îşi aminti că era o secretară nouă, recomandată de un emisar al lui Lombardo. Părea inocentă, dar, cu siguranță, fusese trimisă ca să-l spioneze.

— Cadillac sau Lincoln!, replică enervat. Şi un geam să mă despartă de şofer! Este esențial!

— Bine, domnule!

— Anunță, te rog, pe soția mea că voi lipsi câteva zile din Los Angeles.

O oră mai târziu avionul, cu Bryner la bord, îşi lua zborul spre New York. Nici nu avusese timp să-şi strângă bagajele. La New York îşi va cumpăra lenjerie, obiecte de toaletă şi, la nevoie, un costum.

Ar fi putut să-i convoace pe cei doi vinovați la sediul studioului, dar nu voia să fie acuzat că împiedică realizarea filmului. La Los Angeles i-ar fi târât în fața consiliului de administrație, ca în fața unui tribunal, dar nu avea răgaz pentru asemenea înscenări. O'Neill îi va da de furcă, dar va şti să-l pună la punct. Nu avea de gând să-l menajeze.

Pentru a-şi calma nervii şi a-şi schimba gândurile, cumpără un teanc de ziare şi reviste. Răsfoi câteva cotidiene fără să înțeleagă mare lucru, fiindcă mânia îl descumpănea. Nu va pleca de la New York până când nu-l va sili pe O'Neill să se supună voinței, autorității lui. Luă încă un ziar şi-l deschise cu un gest brusc. Ochii îi căzură pe o informație de ultimă oră, publicată jos, pe prima pagină. „Robby O'Neill, în vârstă de şaptesprezece ani, fiul celebrului regizor şi creator de film Peter O'Neill, a murit în urma unei supradoze de heroină. Numele tânărului O'Neill a mai apărut în cronica judiciară. A provocat un accident

de automobil care a costat viața lui Herb Bryner, fiul președintelui studioului „XXI Century". Recent, o tânără dansatoare de bar i-a intentat un proces acuzându-l că i-ar fi transmis un herpes. Creșterea spectaculoasă a numărului tinerilor uciși de supradoză alarmează opinia publică, care cere..."

Brynerresimți un șoc. Știa că și Chris, și Gloria se dedau de multă vreme stupefiantelor. Amenințarea morții prin supradoză plana și asupra familiei sale. Deocamdată, moartea lui Robby îl umplea de bucurie. Herb era răzbunat. O satisfacție târzie și amară.

Apoi, gândurile îi zburară iarăși la O'Neill. Moartea lui Robby îl va afecta și îi va slăbi spiritul combativ. Era posibilă și o reacție inversă. Exasperat de dispariția fiului său, O'Neill și-ar putea vărsa mânia asupra lui. Va comite însă erori de raționament fiindcă luciditatea îi va fi știrbită.

Scenaristul îl neliniștea mai puțin. Dacă se va dovedi încăpățânat, îl va concedia. Risca un proces, dar Lombardo va ști să-l apere. Erau îmbarcați pe aceeași corabie.

*

* *

Ray studia în secret, dar cu toată silința, caracterul lui Bob. Perioadele strălucite, productive, stările euforice, când totul i se părea ușor, când niciun efort nu-l obosea, alternau cu perioadele terne, plictisitoare, marcate de un umor negru, de deprimare, de descurajare și de pierdere totală a interesului pentru tot ceea ce-l înconjura. Simptome tipice ale unui temperament schimbător, marcat de perioadele bune și rele... Poate că și alte cauze determinau aceste schimbări?... Unele amănunte alimentau bănuielile lui Ray. Dar refuza să le admită. Se temea chiar să le ia în considerare... Încercările lui Bob de a da uitării trecutul erau de înțeles. Dar când această aversiune se transforma în oroare, în disperare, ipotezele lui Ray se năruiau. O singură explicație părea să se contureze.

În fața camerelor și sub lumina reflectoarelor, Bob se identifica într-atâta cu personajele sale încât părea să intre în pielea lor.

În „Titanii", Bob interpreta un rol dificil: fiul vârstnic al unui miliardar. Risipitor, rebel, drogat, pasionat jucător la masa verde, nu evita conflictele deschise cu tatăl său, care îi dezaproba comportamentul. Se amorezase de o dansatoare de la Atlantic City, rol încredințat tinerei franceze Giselle Aubry, care îl punea în contact cu patronii suspecți ai unui cazinou. Cum pierderile lui Bob la „chemin de fer" şi la ruletă creşteau, mafioții îi acordau împrumuturi. În afară de patima pentru jocurile de noroc, Bob adora sporturile violente. Primejdia devenise a doua sa natură. Se dădea în vânt după meciurile de polo, se lansa în curse de „off shores", realizând viteze vertiginoase la vânătorile cu gonaci, căuta situațiile cele mai periculoase, iar cursele de Formula 1 îl fascinau.

Ca de obicei, Bob se achita magistral de rolul său şi, în pofida mâniei lui Peter O'Neill, refuza să fie înlocuit de cascadori în acțiunile prea riscante. Insistase să învețe să conducă „off shores" realizând cu măiestrie tururi de forță care îi uimeau pe specialişti.

O'Neill îl chema deoparte şi îi vorbea de primejdiile la care se expunea. Deşi îi promitea că va evita în viitor bravadele inutile, continua să participe la cursele prevăzute în scenariu, ignorând obiecțiile cascadorilor.

Regizorul urmărea cu o preocupare crescândă jocul lui Bob. Conflictele cu tatăl său, dragostea pentru Giselle, încăierările cu derbedeii pe care îi frecventa, Bob le realiza depăşind toate dificultățile. O'Neill era nu numai îngrijorat, dar şi uimit, înduioşat de dorința stăruitoare a lui Bob de a-l mulțumi, de a-i executa toate indicațiile, de a-i merita laudele.

Se turna un bal la magnifica locuință familială de la Long Island. Bob dansa cu Sue, fiica unui bogat magnat al petrolului din Texas, cu care tatăl lui voia să-l căsătorească. Trebuia să afişeze un aer plictisit, distant, aproape disprețuitor față de adolescenta sedusă de frumusețea lui. În timp ce dansa, Bob se opri dintr-odată, îşi duse mâna la frunte, se îndreptă clătinându-se spre o canapea şi se prăbuşi pe perne.

O'Neill întrerupse turnarea şi veni în fugă spre el. Pe fața lui se citea o expresie bizară. Părea mai puțin alarmat de acest incident, dar mult mai curios față de ceea ce va urma.

După câteva minute de aşteptare îl văzu pe Bob scuturându-şi uşor capul.

— Chemaţi un doctor!, strigă Sue înfricoşată.

— Nu e nevoie, şopti Bob. Am avut o uşoară indispoziţie. Lumina unui reflector m-a orbit. Am simţit o ameţeală. Dar a trecut. Sunt gata să mă înapoiez în faţa camerelor.

Făcu un efort şi se ridică. Actorii şi figuranţii îşi reluară activitatea. Cameramanii şi operatorii de lumini se instalară înapoia aparatelor. Travellingurile se pregăteau să alunece în jurul dansatorilor.

— Acţiune!, porunci O'Neill.

Clachetele executară comanda. Turnarea reîncepu. Ray urmărise cu inima strânsă indispoziţia prietenului său. Respiră uşurat când îl văzu pe Bob revenind pe platou. Perechile îşi reluară evoluţiile pe parchetul cu flori stilizate.

*

* *

În cursul pregătirilor pentru secvenţa următoare, care trebuia să se desfăşoare într-o bibliotecă imensă cu pereţii acoperiţi de cărţi somptuos legate, Eddie Tuchman, cu un ziar în mână, se îndreptă fără grabă spre regizor. Faţa sa reflecta dezolarea.

— Peter, nu-mi place să fiu mesagerul unor ştiri proaste. Dar viaţa ne obligă, uneori, să îndeplinim misiuni dezagreabile.

Asistentul îi remise ziarul. Înclină capul pleşuv, indicând articolul referitor la moartea lui Robby.

O'Neill luă ziarul şi parcurse rândurile tipărite. Niciun muşchi nu i se clinti pe faţă. Doar ochii i se umplură de lacrimi. Dădu ziarul lui Tuchman fără comentarii.

— Te rog să primeşti condoleanţele mele!, zise asistentul cu gravitate. Robby era un băiat bun.

— Îţi mulţumesc, Eddie, răspunse O'Neill pe un ton neutru. Îşi iubise mult băiatul şi se simţea vinovat de moartea lui. Relaţiile dintre el şi Anna răniseră întotdeauna sufletele copiilor. Shirley suporta mai uşor ambianţa încărcată de electricitate din casă. Psihicul ei era mai rezistent decât cel al

lui Robby. Deşi băiat, sensibilitatea, impresionabilitatea lui făceau din el o victimă potențială. Moartea lui Herb şi procesul intentat de femeia aceea de nimic îl marcaseră profund. Se droga pentru a-şi uita amărăciunile, fragilitatea. O'Neill constata cu întârziere că nu se ocupase îndeajuns de fiul său, că îl părăsise dedicându-se meseriei ca să-şi ascundă în parte propriile temeri. Nu era singurul părinte din lumea filmului care îşi pierdea copilul în condiții atât de sordide. Dar acest paralelism tragic nu-l consola. Îl sacrificase inconştient pe Robby, şi acum suporta consecințele. Va întrerupe turnarea pentru a asista la înmormântarea băiatului. Se gândea că o să-l reîntâlnească în curând. Cugeta la averea pe care o va lăsa Annei şi lui Shirley. Anna va risipi sume enorme ca să-şi întrețină amanții, iar Shirley va găsi un soț care îi va vorbi de dragoste, dar nu va fi decât un întreținut. Nu va fi niciodată în stare să-şi găsească un soț demn de dragostea ei. Totul se va risipi în cele patru vânturi... Iar după aceea? Când nu va mai trăi, nimic nu-l va mai interesa.

Îşi chemă secretara şi o trimise la Los Angeles ca să se ocupe de funeralii. Când totul va fi gata, va veni şi el. Pe Coasta de Vest va rămâne doar cât va fi necesar pentru desfăşurarea înmormântării. Seara se va întoarce la New York.

O'Neill reluă turnarea. Îşi înăbuşise tulburarea. În ciuda durerii pe care o simțea, conduse actorii cu un calm silit. Vestea morții lui Robby zburase din om în om. Întreg personalul executa ordinele lui Peter cu exactitate. Astfel voiau să-şi exprime respectul şi omagiul față de acest om extraordinar care se comporta aşa cum îi impunea datoria.

*

* *

Sue află cu stupoare şi neliniște de moartea lui Robby. Fără îndoială că într-un viitor apropiat se vor concretiza zvonurile lansate de Shirley şi amenințările Isabellei. Cu siguranță că va fi interogată de poliție. O singură circumstanță o calma. Nu se aflase la Los Angeles când nenorocirea îl lovise pe Robby. Nimeni nu i-ar putea atribui un rol direct sau indirect în

această afacere. Dar se va vorbi şi despre ea. Calomniile nu vor întârzia să ridice capul; cariera ei risca să fie compromisă. Aştepta cu inima strânsă desfăşurarea evenimentelor.

*
* *

În aceeaşi zi sosi şi Bryner la New York. Nu se duse la locul de turnare. Acolo, O'Neill, fiind în elementul său, l-ar trata ca pe un egal şi l-ar lăsa să aştepte până când îşi va fi terminat programul din ziua aceea.

Se instală la Plaza şi convocă pe regizor şi pe scenarist; cei doi se făcură vinovaţi de o gravă greşeală profesională. Îi va primi tronând la biroul său şi îi va trata în consecinţă.

O'Neill fu informat telefonic de recepţionerul de la hotel că domnul George Bryner sosise de la Los Angeles şi că voia să-l vadă de urgenţă. Trebuia să răspundă la apel, însoţit de domnul David Sellers.

Peter se uită la ceas.

— Acum este abia ora şaptesprezece. Nu pot întrerupe turnarea care va dura, ca de obicei, până la ora douăzeci şi două. În momentul acesta mă aflu la Long Island. Având în vedere distanţa şi circulaţia intensă, n-am să pot ajunge la Plaza înainte de miezul nopţii, când voi lua masa de seara. Dacă domnul Bryner ar dori s-o ia în compania mea, aş fi fericit să-l întâlnesc.

— Prea bine, domnule O'Neill. Totodată, vă rog să primiţi sincerele mele condoleanţe! Cu toţii am fost foarte şocaţi de sfârşitul tragic al fiului dumneavoastră.

*
* *

Întrucât scenele care urmau să fie realizate nu cereau decât prezenţa unui grup de vedete relativ în vârstă – membri ai marii finanţe care trebuiau să poarte discuţii în cursul unui dineu de afaceri–, tinerilor actori li se permise să se întoarcă la New York înainte de încheierea turnării.

Bob se urcă la bordul maşinii sale, superba Ferrari, adusă cu trenul de la Los Angeles. Părăsi Coasta de Aur, o zonă vastă din nordul lui Long Island, ornat de rezidenţe somptuoase şi plaje rezervate, şi se îndreptă spre Manhattan.

Săgeta spaţiile de parcă ar fi vrut să scape de propriul său destin. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, dar curentul stârnit de mersul rapid i le usca uşor. Avu şansa să nu întâlnească motociclişti din poliţia rutieră care l-ar fi oprit, căci depăşise cu mult viteza permisă. Vântul îi zburlea părul buclat, îi mângâia obrajii, pieptul gol. Uitase să-şi schimbe smokingul cu veşmintele de piele. Îşi scoase haina, desfăcu papionul şi cămaşa, dornic să simtă pe învelişul pielii suflarea vântului. Slalomul primejdios descris printre automobilele pe care le depăşise stârnea salve de claxoane protestatare. Dar nu le acorda nicio atenţie.

Perspectiva unui accident mortal nu-l înfricoşa. Viteza îi calma nervii. Atenţia încordată impusă de manevrele cutezătoare îl ajutau să-şi uite deprimarea... Era târât de o frenezie vecină cu nebunia... Se simţea liber... Liber să meargă cu două sute cincizeci de kilometri pe oră, înfruntând circulaţia tot mai intensă, pe măsură ce se apropia de New York... Liber să se năpustească asupra barierelor laterale de protecţie ale autostrăzii, să capoteze, să termine odată pentru totdeauna...

Când traversă podul Queensboro, susţinut de reţeaua de odgoane ce evocau un vast păienjeniş, fu tentat să răsucească brusc volanul spre dreapta şi să descrie un salt în apele lui East River. Dar realiză că n-ar fi reuşit decât să alunece de-a lungul parapetului, prea solid ca să fie străpuns.

Îşi lăsă maşina într-un loc găsit din întâmplare liber pe Second Avenue şi intră în primul bar. Ţinuta sa neglijentă atrase atenţia câtorva clienţi treziţi de frumuseţea lui.

Tom, barmanul, un tânăr atins de morbul filmului, îl recunoscu şi se grăbi să servească pe idolul care se ridicase din noroiul New York-ului la rangul de star de cinema. De ce nu l-ar egala într-o zi? America reprezintă o lume aparte în care toate visele erau realizabile, toate posibilităţile îşi puteau găsi împlinirea.

— Ce pot să vă ofer, domnule Flynn?, întrebă barmanul afişând un zâmbet larg, fericit.

Bob nu sesiză că i se spunea pe nume.

— Un whisky dublu fără gheață și fără sifon.

—Vă servesc tot ce avem mai bun, domnule Flynn. Destupă o sticlă de Chivas Regal în onoarea clientului care realizase aspirațiile cele mai nebunești.

Bob goli trei pahare, unul după altul, apoi își scoase portmoneul.

— Este tratația firmei noastre, domnule Flynn!, zise Tom arătându-și dinții albi, dublu rând de perle înșirate între buzele roșii, bine desenate.

Bob ridică fruntea surprins de acest gest. Știa foarte bine că „firma noastră" însemna că cel care îl servise lua asupra sa toată consumația, deoarece proprietarul barului nu era prezent.

—Mulțumesc pentru amabilitate!, zise zâmbind. Care este numele dumitale?

—Tom! Tom Stockwell la dispoziția dumneavoastră, domnule Flynn!

— Și denumirea barului?

—„Rafael's", domnule Flynn!

Tom repeta cu voluptate numele actorului.

—Am să mă întorc, Tom!

—Veți fi totdeauna oaspete casei noastre, domnule Flynn!

Bob îi strânse mâna, un gest care îl emoționa pe Tom la culme.

După plecarea lui Bob, două femei în rochii excentrice, foarte decoltate, se apropiară de tejghea.

— A fost, într-adevăr, Bob Flynn?, întrebă excitată prima clientă.

— Chiar el!, răspunse mândru Tom.

— Este mai frumos în realitate decât pe ecran!, exclamă cea de a doua. L-am văzut gol pe o casetă. Este pur și simplu „divin".

—Am un poster uriaș al lui Bob Flynn în camera mea. Mă uit la el înainte de a mă culca, adăugă prima femeie.

— Îmbrăcat sau gol?

—Totdeauna ai fost obsedată de goliciunea bărbaților!

— Nu văd nimic rău în asta!

*
* *

Bob se închise în apartamentul său, apoi se întinse pe canapea cu mâinile încrucişate sub cap. Alcoolul servit de Tom îi biciuise sângele şi îi limpezise mintea. Consumul de alcool nu-l îmbăta, nu-l ajuta să uite. Nu se folosise niciodată de droguri, dar acum se gândea serios să recurgă la stupefiante. Că heroina, cocaina i-ar provoca o stare de dependenţă? Că risca să moară fulgerat de supradoză, ca Robby? Puţin îi păsa!... Nu se mai aştepta nimic de la ziua de mâine!... Robby! Îi invidia moartea...

Auzi bătăi în uşă, dar nu răspunse. Nu voia să vadă pe nimeni. „Pe nimeni!"...

Mai târziu ceru să i se servească cina în cameră... O cină stropită cu şampanie... Cu multă şampanie... Cheltuia banii nebuneşte...

Chemă la telefon pe agentul său din Los Angeles şi se interesă dacă îi cumpărase maşina Lamborghini pe care o dorea atât de mult.

— O veţi primi probabil săptămâna viitoare.

— Aici, la New York?

— La New York, aşa cum mi-aţi cerut... Pot să vă spun două cuvinte, Bob?

— Te rog.

— Aruncaţi banii pe fereastră.

— Încetează cu lecţiile de morală, Bruce! Mă lipsesc de ele!

— Vă risipiţi ultimele rezerve.

— Drepturile mele băneşti le vor acoperi repede.

— Aveţi deja în garaj o colecţie de maşini de sport Ferrari, Aston Martin, Lagonda, De Tomasso, Lotus şi, pe deasupra, două Rollsuri, dintre care una decapotabilă. Nu vă ajung?

— Nu!

— V-am vorbit de nenorocitul de Fetchit care avea în garajul său zece Rollsuri...

— Şi a murit în mizerie. Ştiu! Majordomul mi-a povestit viaţa lui. Accept riscul.

Agentul suspină.

— Cum doriți.

Bob lăsă telefonul în furcă. Condusese o singură dată mașina Aston Martin. Lagonda îl cărase la un garden party, iar De Tomasso la un meci de polo... Folosise limuzina Rolls la o premieră...

Iarăși o bătaie în ușă. Bob auzi vocea suavă, odihnitoare a lui Ray.

— Deschide, Bob! Știu că ești în cameră. De ce te ascunzi de mine?

„De ce?", se gândi Bob. Ray avea totdeauna dreptate, își respingea singurul prieten. Coborî de pe canapea, deschise ușa și o închise la loc după intrarea lui Ray.

— Un pahar de Chivas? Sau de Martini? Preferi poate un pahar de șampanie, drept aperitiv.

— Ascultă, Bob! N-am venit aici ca să beau un pahar și să port o conversație banală.

Se lăsă pe un fotoliu. Suspină, apoi adăugă:

— Cu cât mă gândesc la tine, cu atât modul meu de apreciere, de judecată, devine tot mai confuz...

— Îți creez enigme, zâmbi Bob.

— Astăzi, când ți-am văzut indispoziția în timpul turnării, m-a cuprins panica.

— De ce îți faci griji?

— De ce? Fiindcă încercpentru tine un atașament puternic, irațional, căruia nu-i pot rezista.

Bob se apropie de el și îi luă mâinile.

— Mă iubești, Ray! Și eu te iubesc!

Ray se ridică și îl privi în ochi zguduit de emoție.

— Nu mi-e rușine să te iubesc. Nu mă consider un om respins de societate numai fiindcă încerc acest sentiment pentru tine. De altfel, puțin mi-ar păsa dacă lumea m-ar trata ca pe un ciumat... Ca și tine, mă culc cu fete. Dar plăcerile pe care mi le oferă nu mă satisfac...

Vocea lui suavă deveni mai adâncă.

— Nietzsche afirmă că adevărata prietenie constă mai puțin în împărtășirea durerilor celor care se iubesc, cât în împărtășirea bucuriilor. Eu am o părere exact opusă. Adevărata prietenie constă mai puțin în împărtășirea bucuriilor și mai

mult în împărtăşirea durerilor cu cel pe care îl iubeşti... Simt că suferi...

Lacrimile scânteiară pe genele lui Bob.

— După ce te-am cunoscut, Ray, am înţeles că prietenia, pe care am descoperit-o pentru prima oară graţie ţie, dă naştere şi hrăneşte dragostea... M-am abţinut cu toate puterile să-mi exprim sentimentele faţă de tine... Am vrut să te menajez, să te apăr de rău... Trebuie să-ţi fac o mărturisire, Ray, oricât de mult m-ar costa asta...

Bob liberă mâinile prietenului său şi trecu la fereastra care se deschidea spre întunecimile şi luminile risipite în Central Park noaptea.

— Sunt seropozitiv, Ray!

O linişte profundă se lăsă.

Bob aştepta ca prietenul său să se retragă fără zgomot. Dar Ray nu schiţă nicio mişcare. Cu vocea sa suavă şopti:

— Ştiam! Intuitiv...

Bob se întoarse spre el.

— Şi nu ţi-e frică?, strigă exasperat. De ce nu fugi?

Ray dădu din cap.

— Nu! Nu mi-e frică.

— Dar trebuie să înţelegi că boala îmi roade încet organismul. Că voi muri în curând. Că te pot molipsi...

Ray repetă cu aceeaşi voce suavă, dar încăpăţânată:

— Nu mi-e frică! Voi rămâne lângă tine!

— Numai O'Neill cunoaşte taina mea.

Ray îşi puse mâinile pe umerii lui Bob.

— Acum îl respect şi mai mult.

Bob făcu un gest de neputinţă.

— N-are rost să lupt împotriva bolii...

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ca să-mi păstrez reputaţia, imaginea neatinsă, m-am culcat cu mai multe fete. Dar am făcut-o cu toate precauţiile posibile. Tu ştii... sunt mijloace... O singură femeie m-a violat... Înainte de a putea să-i asigur protecţia... Pare ridicol, dar acesta e purul adevăr...

— Anna O'Neill, nu-i aşa?

— Da! Şi am remuşcări...

— De ce?... „Tu ai vrut-o, Georges Dandin!“

— Nu înțeleg...

— Am citat o replică dintr-o comedie celebră.

Bob zise căzând:

— Fetele se supărau fiindcă nu voiam să le sărut pe gură... Îmi reproșau prezervativele pe care le foloseam, plăcerea de care le privam... Îmi spuneau că le jignesc, că le bănuiesc că ar fi purtătoare de boli venerice... Şi totuşi reveneau... Din ce în ce mai numeroase... Refuzurile mele, atitudinea mea, uneori jignitoare, nu le descurajau...

Se adânci într-un fotoliu ca şi cum ar fi fost golit de putere.

— Înainte de a te cunoaşte, Ray, suferințele şi teama mă însoțeau pretutindeni... Voi muri în curând... Indispoziția mea de astăzi nu este decât un semnal, printre altele, care îmi anunță sfârşitul... Încă mai rezist bărbăteşte, dar fatalitatea nu iartă... niciodată nu iartă...

— Voința de a lupta împotriva bolii, de a o învinge poate să-ți amelioreze starea. Am citit un articol privitor la rolul benefic al voinței în combaterea SIDA.

Bob zâmbi cu amărăciune.

— Sunetul cuvintelor tale mă reconfortează. Încerc senzația unui pasager aflat pe o corabie care se scufundă şi în ultimul moment dă peste un colac de salvare... Colacul este prietenia ta... Nu mai puteam suporta singurătatea... Tu mă încurajezi... Mă ajuți... O rază de soare în mijlocul tenebrelor care mă împresoară... Eşti...

Izbucni în lacrimi.

— Eşti... soarele meu, Ray...

— Nu!... Sunt prietenul tău... Prietenul tău care te iubeşte... Să alungăm tristețea, Bob! Să alungăm tenebrele...

Ray se îndreptă spre barul aşezat în colțul camerei. Scoase din frigider o sticlă de şampanie şi umplu două cupe.

— Pentru prietenia noastră, Bob!

— Păcat că fericirea asta va avea o durată scurtă...

Goliră cupele.

— După moartea mea, maşinile mele şi tot ce am mai prețios îți vor reveni, zise Bob.

— Nu am ce face cu maşinile tale! Am nevoie de tine!

—Sunt atât de fericit că te am lângă mine, Ray! Nimic nu e mai trist decât să întâmpini singur un viitor fără speranțe...

— Să uităm subiectul acesta, nu vrei? Ce-ar fi să cinăm împreună? Am rezervat o masă pentru noi doi...

Era destul de târziu când coborâră la restaurant. Masa lor era astfel plasată încât să vadă şi să fie văzuți. În salonul arhiplin, numeroase priviri se îndreptau spre ei.

— *Tête-â-tête-ul* nostru va da loc la multe comentarii, zise Bob.

—Lumea aceasta mă lasă indiferent, replică Ray simplu. Mă simt ca şi cum m-aş afla cu tine într-un deşert fără sfârşit... Ne-ar deranja, oare, zborul câtorva şoimi?

Isabelle şi Jeff, incorigibilul Casanova, care treceau prin preajmă, se opriră, dar Ray nu-i invită la masa lui.

— În seara asta, zise Isabelle etalând zâmbetul ei fermecător, ofer o recepție intimă pentru câțiva prieteni. N-ați vrea să veniți şi voi?

Bob se scuză. Se simțea obosit, probabil din cauza indispoziției sale. Ray, mai direct, îi spuse că reuniunile mondene îl plictisesc.

— Prefer o lectură amuzantă. Acum devorez un roman franțuzesc, care a luat premiul Goncourt, scris de Dominique Fernandez. Un tip grozav.

Folosea limbajul vag argotic, utilizat în cercul prietenilor Isabellei şi al tinerilor actori.

— Mai bine te-ai duce să tragi un somn! Filmele inspirate din literatura franceză sunt incompatibile cu spiritul american. L-am citat pe Peter, căruia puțin îi pasă de toate premiile Goncourt.

Ray zâmbi cu ironie.

— Părerea asta nu l-a împiedicat să angajeze o vedetă franceză. În plus, s-o plătească foarte bine.

—Giselle? Probabil că se descurcă bine în pat, zise Isabelle cu dispreț.

—Plăcerea este şi ea o artă, adăugă Jeff apreciativ.

Înainte de a se îndepărta, Isabelle mai lansă o săgeată.

— Distracție plăcută în doi!

Izbucni în râs. Urmată de Jeff, oarecum jenat de cuvintele Isabellei, se aşeză la o masă rezervată lângă orchestră.

— Femeia asta e o viperă!, exclamă Bob.

— Este, pur şi simplu, îndrăgostită de tine. Ar vrea să te ţină de zgardă.

După o cină stropită numai cu şampanie, Bob şi Ray, bine dispuşi, se retraseră în apartamentele lor. Pentru prima dată de când aflase rezultatul teribil al analizelor, Bob cântă sub duş. Îşi puse apoi un halat de mătase şi se întinse pe pat. Urmărea cu privirea mulajele aurite, orânduite pe plafon, în timp ce gândurile îi zburau spre Ray. Visa cu ochii deschişi când uşa se deschise şi prietenul său apăru în prag. Purta un halat de mătase albastră care se armoniza cu ochii săi de azur şi cu părul blond.

— Am vrut să te văd înainte de a mă culca. Să mă conving că totul e în regulă.

— Datorită ţie totul merge de minune!

Se priviră, ochi în ochi, îndelung. Bob îl atrăgea ca un magnet.

— Pot să mă întind lângă tine? Gâfâia.

— Te rog, Ray!

Patul era atât de mare încât patru persoane s-ar fi putut odihni în voie. Ray se culcă pe spate alături de Bob. Începu şi el să urmărească cu privirea arabescurile aurite de pe plafon... păreau să-l fascineze... Întinse mâna şi o acoperi pe cea a prietenului său care se înfioră...

Apoi rămaseră nemişcaţi ca statuile vechilor cavaleri, acoperite cu armuri şi culcate pentru veşnicie în catafalcuri de piatră.

*
* *

O'Neill şi David Sellers intrară în apartamentul lui Bryner, care îi aştepta posac şi ameninţător. Refuzase invitaţia regizorului de a lua masa împreună, pretextând o indispoziţie. Aşezat în spatele unei mese Louis XVI, transformată în birou, păstra tăcerea. Se prefăcu a nu fi aflat de moartea lui Robby,

spre a nu fi obligat să-i prezinte condoleanțe lui O'Neill, gest ce ar fi putut spulbera ambianța de agresivitate și intimidare pe care voia s-o creeze.

Bryner îi invită să se așeze în fotoliile din fața lui și atacă subiectul fără nicio introducere. Le spuse că respinge scenariul modificat și că se întreabă cum de au putut să îngrămădească atâtea neghiobii. Giuliani a distrus Cosa Nostra. Cei rămași în afara gratiilor nu sunt decât niște pușlamale, care nu merită atenție. „Dacă vreți să faceți un film despre acești ticăloși fără importanță, veniți cu un scenariu nou. Voi fi gata să-l citesc, deși mă îndoiesc că ar putea să atragă atenția marelui public. Dar, indiscutabil, nu se poate pune problema schimbării actualului scenariu deja aprobat".

O'Neill trecu la contraofensivă.

—Așadar, George, susții, în ciuda faptelor, că marii traficanți care și-au stabilit centrele de activitate în Columbia, Venezuela, Panama, Mexic și chiar aici, în Statele Unite, n-ar mai exista? Că indivizii aceștia nu spală sute de milioane, miliarde de dolari proveniți din traficul de droguri? Îndrăznești să afirmi că creierele care hotărăsc totul în acest domeniu au dispărut? Că nu mai manipulează armate de executanți care le îndeplinesc ordinele, armate de distribuitori și de oameni care vând, angro și cu amănuntul, droguri? Că îi intoxică pe tineri? Că seamănă moartea printre copiii noștri?

Brynerînțelese că trebuia să schimbe tactica. Să atace problema morții lui Robby. Era o armă neloială, dar scrupulele nu-l jenau. Suspină cu indulgență.

—Dispariția prematură a fiului dumitale, pe care o regret, nu face decât să accentueze falsitatea raționamentului dumitale. Trebuie să înțelegi că Mafia americană nu mai există. Acum, teritoriul Statelor Unite este o piață înfloritoare, dacă vrei, dar pentru traficanții străini. În fiecare an se toarnă zeci de filme și seriale video cu privire la droguri. Ce ai putea aduce nou? Dacă vrei să-ți rupi gâtul prezentând în public un subiect perimat, n-ai decât s-o faci, dar nu pe banii studioului. Îmi pare rău, Peter, dar hotărârea mea este definitivă. Și nimic nu mă va face s-o schimb.

O'Neill se ridică urmat de Sellers.

—Te anunț că n-am să țin seama de interdicția dumitale. Dacă interzici turnarea filmului, o faci pe riscul și răspunderea dumitale.

—Îmi asum toată răspunderea!

Apoi Bryner se adresă direct scenaristului.

—Sellers, ești concediat! Activitatea dumitale la studioul nostru a luat sfârșit! Și mă îndoiesc că în viitor alte studiouri îți vor mai accepta serviciile! Voi avea grijă să le pun la curent.

—Exemplifici teoria mea, George—Mafia lucrează din plin!, interveni O'Neill ironic. Ziarele vor fi informate! Presupun că măsura luată împotriva lui Sellers mi se aplică și mie.

—În ceea ce te privește, consiliul executiv va lua o hotărâre definitivă.

— Oameni tot așa de incompetenți ca și dumneata.

Bryner se înverzi. Se ridică furios.

—Te înșeli dacă îți închipui că glumesc!

O'Neill izbucni în râs.

—Nu e momentul glumelor, acum când mi-a murit băiatul. Știu asta. Dar înfumurarea ta mă amuză. Spune-le stăpânilor dumitale că nu-ți voi executa ordinele. Dacă vrei război, îl vei avea... Hollywoodul are urechi fine, dragă George. Protectorul dumitale nu va fi prea încântat dacă va izbucni vreun scandal, închipuiește-ți că îi știu numele... Să mergem, David! Să-l lăsăm pe domnul Bryner să-și rumege mânia. Mâine dimineață poate că își va regăsi calmul.

Fără să-l mai salute pe președintele vânăt de furie, O'Neill ieși urmat de Sellers livid. Când se văzură pe coridor, scenaristul îi spuse cu voce tremurândă:

— Când îl ascultam pe Bryner vorbind, mă treceau fiori de spaimă. Aveam impresia că toți mafioții din Statele Unite se exprimau prin gura lui. Îți mai amintești, Peter, de scena din „Nașul" când președintele studioului găsește în patul său plin de sânge capul tăiat al calului favorit?

— O idee genială!, zise O'Neill pe un ton profesionist.

— Imaginație sau realitate?

— Să zicem jumătate-jumătate. Hai să cinăm, David!

— După ce am fost concediat, mi-a pierit pofta de mâncare.

— Cel mai mare rău care ți se poate întâmpla este să lucrezi pentru societatea pe care o voi înființa.

— De unde banii?

— Deocamdată este treaba mea... Mâine ne întâlnim pe platoul de turnare!

*
* *

Înainte de a pleca la Los Angeles pentru a asista la funeraliile fiului său, O'Neill avu o scurtă întrevedere cu Leslie Carter. Președintele corporației își exterioriza stăpânirea de sine și calmul său obișnuit. Atitudinea lui nu mai disimula imperfect agitația omului hărțuit pe care O'Neill o descifrase la ultima lor întâlnire.

Carter îi prezentă condoleanțe în legătură cu pierderea lui Robby, apoi îi vorbi despre discuția destul de aprinsă cu Bryner care, în pofida protecției lui Lombardo, până la urmă renunțase la obiecțiile formulate împotriva modificărilor din scenariu.

— Există o explicație a acestei schimbări de orientare. Probabil că atacul lansat de oamenii de paie ai lui Lombardo împotriva corporației îl obligă să reducă zelul colaboratorilor pentru a nu învenina prea mult atmosfera și a nu mobiliza autoritățile federale împotriva Mafiei și a șefului ei. Am cointeresat firma de avocați „Sears, Scovil și Locke", specializată în Oferte Publice de Cumpărare. De șase ani le plătesc onorarii substanțiale gândindu-mă la eventualitatea unui atac, deoarece știu că e mai bine să-i am de partea noastră decât de cea a dușmanilor... Chiar în dimineața aceasta am primit vizita lui John Locke. „Colegii mei și cu mine am studiat dosarul corporației, mi-a zis. Situația dumneavoastră nu este atât de rea pe cât pare, deși Lombardo a reușit să capteze câțiva directori din consiliul de administrație. Dispune de un pachet important, foarte important, de acțiuni ale corporației dumneavoastră. Dar, conform statutelor, alegerile generale

vor avea loc de abia în cursul anului viitor. Aşa că aveţi încă mâinile libere; deocamdată dispuneţi de majoritate. Treizeci şi unu de voturi contra cinci, partizanii lui Lombardo. Există mai multe mijloace de a respinge lovitura acestui mafiot şi a reprezentanţilor lui. Le vom discuta la momentul oportun". Apoi a adăugat: „Ştiu că este greu să lupţi cu miliardele de dolari spălaţi pe care marii traficanţi le aruncă pe piaţă. Încet-încet, vor înghiţi multinaţionalele care nu sunt în stare să se apere în faţa acestei avalanşe de bani dobândiţi pe căi necinstite. Din fericire, încă n-aţi ajuns acolo. Şi nu veţi ajunge niciodată. Firma noastră va avea grijă să închidă gura acestui domn Lombardo".

Pe faţa lui Carter se întipări un zâmbet de satisfacţie.

—Ai tot sprijinul meu, Peter! Dă-i drumul!... Pot să-ţi ofer o cupă de şampanie ca să sărbătorim victoria?

—Ai câştigat o bătălie, Leslie. Dar războiul nu este încă terminat.

— De acord! Dar în cursul carierei mele n-am cunoscut înfrângerea!... Şi cupa de şampanie?

—Mulţumesc! Avionul îşi ia zborul peste două ore.

—Bine! Ne vom revedea după ce te vei întoarce... Dar, înainte de a te lăsa să pleci, îţi dau un sfat. Păzeşte-te! Nu este exclus ca un ucigaş plătit să te urmărească. Am angajat doi oameni înarmaţi să te însoţească peste tot. Umbrele dumitale.

O grimasă ironică strânge iarăşi buzele subţiri ale lui O'Neill.

—Crezi că ţin aşa de mult la viaţă? Dacă vor să mă omoare, oamenii dumitale nu vor putea să-i împiedice. Îţi mulţumesc, dar mă voi descurca şi singur. La revedere, Leslie, şi încă o dată îţi mulţumesc pentru bunele intenţii.

Fericit de reintegrarea sa în post, Sellers sărbători evenimentul la barul hotelului Plaza în compania lui Jeff, a lui Ray şi a lui Bob. Încălzit de câteva cocktailuri, povesti amănunţit discuţia furtunoasă dintre O'Neill şi Bryner, fără a uita să amintească de Lombardo.

Un ziarist, care din întâmplare se afla în apropierea grupului lui Sellers, nu pierdu niciun cuvânt din expunerea sa. În sinea lui jubila, căci dobândise un „scoop" care va pune în

mişcare întreg Hollywoodul. Un scandal uriaş se profila la orizont.

În timp ce Sellers continua povestea, Frank Spade, directorul de imagine, intră abătut cu un ziar în mână. Sellers îl invită în grupul lor.

—Un cocktail tare pentru domnul Spade!, comandă Sellers barmanului.

Spade se urcă pe un scaun înalt.

—Mulţumesc, David! Simt nevoia să-mi înec în alcool necazul. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei s-a sinucis...

Puse ziarul pe tejghea.

—Darrel Brighton şi-a zburat creierii după moartea fostei sale soţii secerate de un cancer generalizat. A fost un mare artist.

Sellers exclamă consternat:

— S-a sinucis? L-am cunoscut bine pe Darrel. A jucat în două filme realizate după scenariile mele. Nu-mi explic gestul lui. Era divorţat de Rose şi trăia cu o altă femeie.

—Dragostea lui pentru Rose probabil că nu se stinsese, în ciuda divorţului. L-a distrus propria lui sensibilitate.

— Începuse să decadă, interveni Jeff. Nu mai găsea angajamente.

Spade suspină.

—Publicul e capricios. Iar conducătorii studiourilor nemiloşi. Însuşi Peter i-a refuzat un rol... Sărmanul Darrel...

Capitolul 9

În Los Angeles, Gideon Spacek se zbătea ca un drac. Nu voia să admită că moartea lui Robby fusese accidentală. Era convins că i se administrase cu forța o supradoză de heroină. Că era vorba de o crimă. Presa, opinia publică, primarul, guvernatorul își manifestau neliniștea. După tentativele eșuate de asasinare a tatălui, criminalii se îndreptaseră asupra fiului. Gideon ceruse o expertiză, apoi, nemulțumit de rezultate, pretinse o contraexpertiză.

Asistă, însoțit de locotenentul Hatcher, la funeraliile lui Robby. În afară de Anna și de Peter, care se evitau ostentativ, și de Shirley, oarecum izolată, se mai îmbulzeau numeroși actori și cineaști, o mulțime de ziariști, reporteri de televiziune, precum și necunoscuți, împinși de o curiozitate morbidă. Mulțimea era împănată de agenți de poliție în civil care căutau cu privirea suspecți care ar fi putut să se strecoare printre sutele de persoane adunate în jurul cavoului familiei O'Neill. Ochii lui Gideon alunecau și spre fețele și corpurile tinerelor actrițe. Se simțea tot mai excitat de senzualitatea lor. Un val de lubricitate i se urca la cap, aprinzându-i simțurile. Cazul O'Neill îi oferise ocazia frecventării unei lumi deosebite în care visele se dezvăluiau pe ecrane, iar eroinele, care le animau, deveneau o realitate tangibilă.

Când le interoga în cadrul anchetelor, privirile i se furișau spre sânii rotunzi și tari, spre sexul ascuns sub țesăturile

rochiilor lipite de corp, spre picioarele descoperite provocator până la coapse. Gideon se încăpățâna să urmeze pista deschisă de moartea lui Robby. Acum avea două crime de rezolvat. Tânărul amant al Annei O'Neill, zdrobit în fundul unei râpe sub sfărâmăturile unei mașini, și asasinarea lui Robby O'Neill. Apoi, „scoop"-ul recent, dezvăluit de declarațiile făcute de Sellers în fața prietenilor, îl pusese pe jeratic.

Oscar Weinstein nu-i respinse supozițiile.

— De acord, de acord! Moartea lui Robby O'Neill mă intrigă și pe mine. Relațiile dintre Bryner și Lombardo sunt cel puțin suspecte. Dar am nevoie de probe, Gideon. Scotocește tot studioul! Îți dau mână liberă! Mobilizează poliția, prea tolerantă, după părerea mea! Dar, atenție! O hotărâre pripită ar provoca proteste!

— Domnule procuror, veți avea curând rezultatele.

— Promisiunile mă obosesc, Gideon, dacă nu sunt urmate de lovituri zguduitoare. Mișcă-te! Și cât mai repede!

Gideon ieși din cabinetul procurorului districtual purtând sub braț dosarul voluminos. Intră în biroul său împărțit cu trei procurori asistenți. Will Prentice, un tip dezamăgit, mare amator de bere, își aștepta pensionarea. Sam Fuller, un bărbat tânăr și musculos, își antrena fizicul frecventând saloanele de „body building", precum și o asistentă nouă, Sally Mills, curtată de toți colegii din departamentul „Omucideri". Gideon nu făcea excepție, deși era însurat și tată a doi copii. Dar inima lui era prinsă în plasa studioului „XXI Century" și a zânelor sale vii. Folosea, în afară de anchetă, orice prilej pentru a se aventura în labirintul studioului, însoțea polițiștii care făceau perchezițiile, întârziind în cabinele actrițelor tinere și divin de frumoase. Devora cu ochii săi lacomi fetele superbe; virilitatea-i adormită lângă soția sa se trezea cu violență, sângele i se urca la cap și simțea cum i se întărește sexul, o senzație aproape uitată.

Acasă era distrat, absent, iar gesturile sale aveau automatismul unui zombi. Se închidea în biroul său de lucru și cerea soției să nu fie deranjat deoarece trebuia să studieze dosare importante.

Sarah avea rotunjimile bogate ale Venerei din Willensdorf. Sâni grei, enormi, atârnați ca doi saci de grâu, plini să crape,

burtă proeminentă care îi deforma toate rochiile, şolduri groase tremurând la cea mai mică mişcare ca nişte piftii, păr blond pe care îl lăsa să cadă pe umeri ca în anii tinereții, sperând astfel să şteargă urmele trecerii anilor. Gideon încerca o anumită afecțiune pentru ea, deoarece era mama copiilor lui. Câteodată îşi amintea de imaginea ei din tinerețe, când se cunoscuseră. Părinții îi căsătoriseră de tineri, după obiceiul evreiesc. Dacă tandrețea mai pâlpâia în el, dragostea dispăruse de multă vreme. Simțea un fior de dezgust când o compara cu actrițele de la studio.

Sarah, exasperată de comportamentul lui Gideon, se plânsese mamei sale. Îi vorbise de răceala soțului, de schimbarea ce intervenise de când ancheta cazul O'Neill.

— Târfele, scuză-mă, de la studio l-au vrăjit. Într-o zi, pe când ştergeam praful de pe biroul lui, am răsturnat din neatenție un vraf de dosare. Închipuieşte-ți uimirea mea când am găsit sub dosare un morman de reviste porno. Simt cum mi se urcă sângele în cap când îmi amintesc de aceste fotografii scârboase. Tremur toată la gândul că copiii ar putea să dea din întâmplare peste asemenea murdării.

Sarah izbucni în plâns.

— De ani de zile nu se mai osteneşte să se culce cu mine. Dormim în acelaşi pat, dar suntem ca nişte străini. Mă evită de parcă aş fi un sloi de gheață. Într-o seară am deschis uşa de la baie din greşeală. De obicei când face baie se încuie de două ori. De data asta uitase să închidă baia cu cheia. L-am văzut gol... Nu îndrăznesc să spun ce făcea, căci e prea ruşinos... În fața posterului unei actrițe goale agățat pe perete. Când m-a văzut, a făcut o criză de furie oarbă. M-a făcut spioană, târâtură. Mă gândesc să divorțez...

Bătrâna femeie îi mângâie părul cănit.

—Micuța mea Sarah, în familia noastră nu se divorțează, înarmează-te cu răbdare! Într-o zi se va întoarce pocăit şi îți va cere iertare. Ca şi femeile, unii dintre bărbați sunt atinşi de un fel de menopauză... Şi fac nebunii... apoi, roşi de remuşcare, se întorc în familiile lor.

— E prea târziu, mamă. Mi-e scârbă de el. Sunt buhăită de grăsime. Țin un regim sever ca să slăbesc. Nu mănânc

aproape nimic. Folosesc un înlocuitor al zahărului. Dar în zadar. Fetele tinere şi frumoase i-au zăpăcit capul.

— Ai un mare avantaj faţă de ele, Sarah. Eşti soţia lui... Doi copii vă leagă... Tu crezi că fetele astea tinere şi frumoase se îndrăgostesc de mutra lui de broscoi?

— Ah, mamă, cum poţi să spui că seamănă cu un broscoi? Bătrâna femeie suspină.

— Încă îl mai iubeşti. Pentru tine este frumos. Frumos şi atrăgător. Aşteaptă, Sarah! Bărbatul tău se va întoarce la cuib. Se va întoarce, Sarah!

*

* *

Gideon îl antipatiza pe Sam, care îşi bătea joc de pleşuvia lui, de burta-i rotundă, de picioarele scurte şi strâmbe, mai ales în prezenţa lui Sally, care râdea pe înfundate. Gideon i-ar fi dat una peste mutră, dar prudenţa modera impulsurile lui de a reacţiona violent. Dacă s-ar încăiera, cu siguranţă că procurorul lui ar ieşi învingător.

Plictisit de zeflemelile neîncetate ale lui Sam, intervenea Prentice:

— Schimbă placa, Sam! Nu oboseşti repetând acelaşi lucru?

Gideon suferea de un complex de inferioritate în faţa acestui procuror crud care îl zdrobea cu tinereţea sa, cu fizicul armonios, cu virilitatea-i agresivă. Nutrea totuşi speranţa să-i egaleze aventurile amoroase, pe care Sam le istorisea fără să obosească. Citise faimoasa „Psychopatia Sexualis" a lui Krafft Ebing şi numeroasele volume ale lui Havelock Ellis care susţineau că perversiunile cele mai abracadabrante se întâlnesc la tot pasul. Femei seducătoare, fete cu priviri angelice ca Sue Brions, Julia Roberts, Kim Wilde sau Nastassja Kinski s-au îndrăgostit de bătrâni, de oameni urâţi sau cu malformaţii congenitale. Visa cu ochii deschişi. Ce senzaţie ar face dacă ar intra în birou la braţ cu Faye Dunaway, cu Meryl Streep sau cu Jessica Lange?

Într-o zi minunea se produse.

Will fusese convocat de Weinstein, iar Sam reprezenta Ministerul Public într-un proces intentat de statul California unui ucigaş nebun care omorâse cu arma şapte persoane într-un centru comercial. Întrebat asupra mobilului crimei, ucigaşul ridicase din umeri. Apărarea invocase demenţa, dar, în timpul anchetei, Sam descoperise un martor care afirma că printre victime se găsea şi o fostă amantă a asasinului. Aşadar, alienarea nu era decât un argument înşelător pe care Sam se pregătea să-l demoleze. Cu dosarul sub braţ, se îndreptă triumfător spre uşa biroului. Înainte de a închide uşa în urma sa, îşi întoarse privirea spre Sally.

— Nimic nu-mi rezistă! Nici criminalii înrăiţi, nici avocaţii chiţibuşari, nici femeile cele mai îndrăcite!

Apoi i se adresă lui Gideon:

— Ai grijă de Sally până la întoarcerea mea! Să fii cuminte, căci altfel mă supăr!

După plecarea lui Sam, tânăra asistentă se întoarse spre Spacek.

— De ce te laşi călcat în picioare de Sam? Ar trebui să ai mai multă demnitate!

Aerul supus al lui Gideon trezise instinctul matern al lui Sally.

— De ce accepţi glumele proaste ale lui Sam?, îl privi cu înduioşare.

— Dragul meu, Gideon!

Gideon îşi rotunjii ochii neîncrezător. Sally se apropie şi îi mângâie obrajii împurpuraţi. Sub şocul acestei dezvăluiri neaşteptate, Gideon îşi mobiliză tot curajul, îi luă mâna şi o sărută.

Sally se întoarse la biroul ei şi deschise un dosar. Uluit, cu suflarea tăiată, Gideon o privea din când în când pe furiş, pe deasupra ochelarilor. Sally Mills nu se putea compara cu vedetele de care se amorezase în secret, totuşi era o mândreţe de fată. Să se fi îndrăgostit de el? Krafft Ebing şi Havelock Ellis nu scriseseră baliverne.

Uşa se deschise şi Sam intră fericit.

— Ucigaşul meu a fost condamnat de juriu la pedeapsa capitală!, strigă plin de bucurie şi de mândrie. I-am călcat

literalmente în picioare pe nenorociții de avocați ai apărării, doi indivizi experți în ocolirea legii și în păcălirea judecătorilor. I-am scos din luptă pe faliții ăștia după o înfruntare senzațională de box juridic.

Răutăcios, făcu un semn cu ochiul către Spacek.

—Și tu, Gideon, tot mai bați pasul pe loc după dricul afacerii O'Neill? Nu vreau să te descurajez, dar am impresia că ai contribuit fără să vrei la complicarea acestei încurcături nenorocite, adăugă, persiflându-l pe Gideon. Dacă nu ești în stare să rezolvi cazul, pasează-mi-l mie. Vrei să vorbesc cu Weinstein?!

Gideon izbucni exasperat:

— Fir-ar să fie! Ocupă-te de mizeria ta de succes și nu mă mai călca pe picioare că mă supăr!

Sam îl privi cu superioritate de sus până jos.

— Și ce ai putea să faci, fraiere? Să dai în mine? Nu te sfătuiesc!

Gideon apucă o foarfecă cu ajutorul căreia tăia articolele din presă de care avea nevoie, se ridică și o ațintì spre stomacul colegului său.

—Am să ți-o bag în burta ta mizerabilă, fraiere, și am să-ți ofer cu acest prilej un bilet de dus fără întoarcere la cimitir! Ai înțeles, fraiere?!

Pleșuvul și burtosul Gideon părea atât de măreț încât o înfricoșa pe Sally, măgulindu-i, totodată, amorul propriu. Pentru prima oară în viața ei, doi bărbați se înfruntau pe viață și pe moarte ca s-o cucerească. Considera această agresivitate, această violență virilă în clădirea Tribunalului drept un omagiu adus feminității sale.

Sam, luat pe neașteptate de mânia întipărită pe obrazul rotund al lui Gideon, făcu un pas înapoi.

—Am vrut să-ți fac un serviciu. Dacă vrei să te împotmolești în afacerea asta nenorocită, replică Sam, retrăgându-se prudent în spatele biroului său, nu ai decât!

Gideon se opri. Rivalul său se dezumflase. Puse foarfeca pe birou, se așeză și deschise corespondența oficială. Printre rapoartele poliției și hârtiile juridice găsi o piesă care îi lumină fața. Era ziua lui norocoasă.

Locotenentul Hatcher îl informa că descoperise două elemente care, în sfârşit, îi deschideau perspective promiţătoare. Depistase şi arestase un băiat care făcea pe curierul şi furniza droguri amatorilor de la „XXI Century". După ce îl va descoase bine, spera să obţină indicii susceptibile să clarifice cauza morţii lui Robby O'Neill. În afară de aceasta, Shirley O'Neill declarase în faţa unor martori că Sue Brions îi procura heroină lui Robby.

*
* *

Locotenentul Hatcher era bătrân şi nu mai spera să devină o vedetă. Începuse să resimtă primele semne ale unei mari oboseli fizice şi nervoase. Aproape în fiecare noapte visa că alerga după câte un ticălos care se oprea brusc, scotea un pistol şi îl ţintea cu mâinile întinse.

Dar, în pofida vârstei sale, nu-şi pierduse calităţile de copoi. Instinctul său de poliţist experimentat îl avertiza că micul curier putea să-i deschidă o pistă interesantă. Va face tot ce-i va sta în putinţă spre a înmâna procurorului un dosar beton.

*
* *

Gideon se repezi la postul de poliţie. Îl găsi pe bătrânul locotenent interogând perseverent pe Billy Temple, micul curier, înfricoşat fiindcă ajunsese pe mâna poliţiei. Gideon îl asalta la rândul său cu întrebări. Îl hărţuia fără ca să-i dea o clipă de răgaz. Până la urmă, Billy cedă. Fred Fisher, un funcţionar de la contabilitate, îi remitea săculeţele cu pudră şi încasa produsul vânzării. Billy primea un beneficiu derizoriu. Se întâlneau în WC-ul pavilionului administrativ al studioului unde se opera schimbul. Băiatul îşi termină mărturisirea, hohotind de plâns. Promise că pe viitor nu se va mai lăsa târât în negoţul acesta.

În noaptea aceea, Fisher fu arestat la domiciliul său.

Refuză să dea declaraţii şi ceru să fie asistat de avocat.

A doua zi, Gideon şi Hatcher făcură o nouă vizită la studio. La serviciul personalului aflară că Fisher fusese angajat recent. Gideon confruntă datele. Constată că Fisher fusese repartizat la contabilitate după reînnoirea mandatului lui Bryner la preşedinţia lui „XXI Century". După această dată, traficul de droguri începuse să înflorească la studio.

Gideon şi Hatcher obţinură autorizaţia judecătorului federal de a pune sub ascultare telefoanele lui Bryner şi Lombardo. Fură înregistrate multe convorbiri între Bryner şi Lombardo, dar toate pe teme anodine. Preşedintele îşi petrecea adesea weekendul pe iahtul lui Lombardo, dejunau împreună cel puţin o dată pe săptămână, iar Bryner îl vizita din când în când pe noul său prieten la reşedinţa acestuia.

Dar Lombardo era intangibil. Nu exista nicio legătură directă între el şi traficul de droguri. În ciuda trecutului său nebulos, nu suferise nicio condamnare infamantă. La ora actuală era un finanţist onorabil care învârtea afaceri de sute de milioane de dolari. Agenţii particulari îi asigurau garda şi o droaie de avocaţi îi apăra interesele. Poliţia îl bănuia că ar fi un mare mafiot. Dar nimeni nu reuşise să-l implice în vreun proces, nici chiar tenacele Giuliani. În aceste împrejurări, Fisher, eliberat în schimbul unei cauţiuni substanţiale, dispăru din scenă.

Un nou element se adăugă la dosarul pregătit de Gideon. Obţinuse o informaţie surprinzătoare: Averil Auberon devenise amanta lui Lombardo, care îşi petrecea timpul călătorind între Los Angeles şi New York. Acum, Averil juca un rol în regia lui Peter O'Neill. Prin intermediul ei, Gideon spera să-l demaşte pe Lombardo. Weinstein ceru poliţiei din New York să asigure supravegherea actriţei şi să-i pună telefonul sub ascultare. Era imposibil ca ea să nu dea, fie şi numai în parte, de firul activităţii secrete a lui Lombardo.

*
* *

Evenimentele se precipitară. Fisher căzu în plasa întinsă de poliţia din San Francisco, care îl aresta şi îl trimise la Los

Angeles pentru a fi judecat. Gideon îi propuse lui Billy Temple un târg. Să accepte rolul de martor al acuzării în schimbul libertății. Cum era minor, putea să-i obțină o condamnare ușoară cu suspendarea pedepsei. Billy, bucuros să scape numai cu atât, își dădu acordul. Se temea groaznic de închisoare. Gideon îi recomandă să-și continue îndeletnicirile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se gândea că Billy ar putea să-i servească drept momeală și pentru alți traficanți de droguri.

Gideon jubila. Nu era exclus să pătrundă și în filieră și să ajungă până la Bryner și Lombardo, autori morali probabili ai tentativelor eșuate de suprimare a lui O'Neill.

Dar ceea ce nici Hatcher, nici procurorul nu prevăzuseră se întâmplă la câteva zile după eliberarea lui Billy. Pe când circula pe stradă, în drum spre casă, o salvă de automat țâșni dintr-o mașină în plin mers și îl seceră. Billy se prăbuși cu fața pe asfalt, înroșindu-l de sânge. Polițiștii care aveau misiunea să-l protejeze interveniră prea târziu. Până să-și scoată pistoalele, mașina dădu colțul și se topi în circulația intensă. O ambulanță îl transportă urgent la spital, dar Billy muri după câteva ore.

Consternat, Gideon se prezentă în fața lui Oscar Weinstein și îi expuse un nou plan. În primul rând, autoritățile trebuiau să lase impresia că viața lui Billy fusese salvată. În al doilea rând, el, Gideon, va pleca la New York spre a o interoga pe Averil și pe toții actorii care aveau legături cu Mafia. Procurorul-șef cugetă îndelung înainte de a-i da semnalul verde. Gideon urma să fie însoțit de locotenentul Hatcher, care va colabora cu poliția din New York.

Știrea privitoare la deplasarea lui Spacek la New York făcu senzație la departamentul „Omucideri". Sam înverzi de invidie. O asemenea călătorie plătită de stat! Ce noroc orb! Prentice privi lucrurile filosofic. Sally, care îl compara pe Gideon cu satirii burtoși cu copite de țap, ceea ce nu-l împiedica să alerge după naiade și să le facă dragoste, se bucură totuși de șansa lui.

În acest timp, un adolescent, care semăna de departe cu Billy, stătea închis într-o cameră de la etajul douăzeci al unui hotel din „Down Town", păzit de o echipă de polițiști, care îl

supraveghea prin rotație, 24 de ore din 24. Puțini cunoșteau taina aceasta, deoarece Weinstein se temea de indiscreția agenților corupți. Gideon juca pe cartea lui Billy Temple și pe dezvăluirile pe care acesta le-ar fi făcut. Vor înghiți oare mafioții momeala? Greu de răspuns.

Gideon și Hatcher zburară la New York cu un avion TWA. Procurorul arbora cel mai frumos costum din garderoba sa; culoarea gri fer îi dădea un aer distins. Pentru orice eventualitate își mai luase în valiză un costum bleumarin. Voia să facă o impresie bună colegilor săi, care trebuiau să-i dea concursul pe Coasta de Est. Specialiștii din brigada antidrog erau mobilizați pentru a-l seconda. Lombardo devenise o țintă foarte interesantă.

Gideon sosi la New York după căderea nopții. Contemplă gânditor luminile Manhattanului, în vreme ce avionul se pregătea să aterizeze pe Aeroportul Kennedy. Cariera lui depindea de această afacere hazardată, căci de data aceasta ataca persoane importante și foarte primejdioase. Sfârșitul lui Billy era elocvent. Dar Gideon era hotărât să se înapoieze la Los Angeles acoperit de glorie. De ce n-ar câștiga notorietatea lui Giuliani?

Jongla gânditor cu visele, când stewardesa, zveltă și atractivă ca un manechin, anunță cu voce suavă:

— Pasagerii sunt rugați să-și pună centurile!

Înapoiat la New York după înmormântarea fiului său, Peter O'Neill reluă turnarea filmului în mare viteză. Introduse secvențele la care Bryner se opusese cu atâta vehemență, fără ca această activitate suplimentară să-i modifice programul de lucru inițial.

Ca în fiecare dimineață, explica actorilor ce aveau de făcut în cursul zilei și pregătea secvențele respective.

— Potrivit scenariului, trebuie să-l filmăm pe Bob care, după un conflict violent cu tatăl său, rătăcește cu capul, înfierbântat prin labirintul de străzi și străduțe mărginite de locuri pustii din South Bronx. Trebuie să scoatem în evidență tulburarea sa, procesul de conștiință, dragostea-i nenorocită pentru Flo. Ea nu-i merită atașamentul și, ca să-și bată joc de sentimentele lui, acceptă să se culce cu dușmanul său, Rhys

– Walter în filmul nostru. Avem de realizat câteva scene tari. Agresiunea motocicliştilor din banda „Diabolos", asasinarea vagabondului din fundătura Melrose, încercarea disperată a lui Bob de a o salva pe Flo din mâinile violatorilor. Trebuie să ne concentrăm pe faimoasa cursă „off shores" în care Bob şi Ray se vor confrunta mortal, chiar dacă această scenă va fi turnată mai târziu.

Secvenţele tari vor fi intercalate între şedinţele consiliului de administraţie al multinaţionalei marcate de lupta dintre rudele lui Bob şi ale lui Rhys. Ca să înţelegeţi mai bine această duşmănie, inspiraţi-vă din antagonismul pe care Shakespeare l-a imaginat şi construit ireproşabil în „Romeo şi Julieta". În cazul nostru, rivalitatea înverşunată care opune cele două familii îşi are rădăcinile în mijloacele pe care membrii celor două familii le folosesc pentru a se distruge: banii curaţi ai familiei Talbot şi banii spălaţi ai familiei Harmsworth. Aversiunea viscerală care domină cele două grupuri dobândeşte semnificaţia unei damnaţiuni a eroilor dintr-o tragedie antică. Sue, singura lucidă, căută să restabilească pacea, dar şi ea este sfâşiată de dragostea pe care o poartă atât lui Bob, cât şi lui Ray, fără a putea să se decidă asupra vreunuia. Sue şi Flo reprezintă focul devastator, Bob şi Ray – apa care inundă şi rupe digurile. Aceasta este ambianţa apăsătoare, obsedantă, a unei tragedii pe care trebuie s-o realizăm. Ură, sânge şi moarte.

Se adresă apoi fiecărui actor în parte.

— Bob, până în prezent te-ai achitat bine de rolul tău. Vreau ca tensiunea să se accentueze treptat până la explozia finală. Ray, ai făcut o treabă excelentă dar, de aici înainte, trebuie să te depăşeşti... Sue, ai arătat magistral cum o fată pură, inocentă, poate săvârşi cele mai nesăbuite isprăvi când dragostea ei este pusă în joc... Averil, încarnezi femeia îndrăgostită nebuneşte de un bărbat care o ignoră. Aş vrea totuşi ca jocul tău să fie mai nuanţat deoarece ora explicaţiilor va veni şi Rhys îşi va manifesta tot dispreţul său. Îmi pari puţin crispată. De ce?... Giselle, tinereţea şi frumuseţea ta de copil, care ascund duhul răului, vor tulbura pe spectatorii excitaţi de Lolitele abia pubere. Ai îmbogăţit personajul Flo cu toate

viciile imaginabile. Spun „ai îmbogățit" deoarece Flo, mica prostituată, va apărea în final ca un monstru al perversiunii, ceea ce puține actrițe de vârsta ta ar fi în stare s-o facă. Sunt mulțumit că te-am angajat pentru filmul acesta.

Apoi, copleşi de laude marile vedete care animau această superproducție şi care, prin talentele lor, urmau să ridice pe culmile gloriei studioul „XXI Century".

—Ştiu că v-am cerut eforturi supraomeneşti, că v-am adus la limita epuizării. V-ați depăşit pe voi înşivă. Dustin Hoffman, Robert Redford, de Niro, Gene Hackman vor fi invidioşi pe performanțele voastre. Sunt convins că veți culege toate premiile Oscar. Echipele tehnice au fost, de asemenea, la înălțimea sarcinilor grele ce le-au revenit. Nu pot decât să le felicit.

Apoi se adresă întregului colectiv:

— Vă rog să păstrați acelaşi ritm drăcesc. Victoria va fi a noastră!

Izbucniră aplauze. Cuvintele lui făcuseră o impresie puternică. Tonul lui grav, solemn, părea să exprime mesajul unui om care, după ce a realizat opere de mare valoare, se opreşte obosit şi îşi rosteşte testamentul. Îşi înmormântase, oare, cinismul, ironia crudă, frazele dure, biciuitoare? De ce nu făcuse nicio aluzie la proiectele sale de viitor? Ce anume motiva această schimbare uluitoare? Oamenii se priveau intrigați.

*

* *

A doua zi după sosirea la New York, Gideon şi Hatcher luară contact cu poliția locală şi cu procurorul districtului Manhattan. După o şedință lungă şi cuprinzătoare, fixară de comun acord un plan de bătaie detaliat.

Apoi, Spacek şi însoțitorul lui deciseră să facă o vizită lui O'Neill. Cum ştiau că acesta lucrează în cursul zilei, se prezentară la hotelul Plaza, îndată după căderea nopții şi se instalară în hol, aşteptându-i sosirea.

Puțin după ora zece, O'Neill sosi istovit, cu fața brăzdată de oboseală. Deşi uimit de această vizită nocturnă, îi invită în apartamentul său, poftindu-i să cineze împreună. Cei doi

îl rugară să nu se deranjeze deoarece luaseră deja masa de seară. O'Neill le propuse câte un pahar.

—Suntem în timpul serviciului, zise Hatcher bine dispus. Dar în seara asta vom face o excepție.

Un chelner servi o cină ușoară; rasol, salată și brânză. Pentru vizitatori destupă o sticlă de Courvoisier. O'Neill se mulțumi cu apă minerală.

Un groom intră purtând pe brațe o cutie voluminoasă pe care scria: „Banane – Coasta de Aur".

Fața zbârcită a regizorului se lumină.

— S-o deschidem repede! Ador bananele! Un fruct care se asortează foarte bine cu coniacul!

Desfăcu încântat cutia și scoase un ciorchine de banane sidefii. Smulse câteva banane pe care chelnerul le puse solemn pe o tavă. Deodată, O'Neill scăpă un strigăt de oroare. Cu un gest brusc aruncă ciorchinele departe de el. Un păianjen negru, păros, respingător, de vreo treizeci de milimetri, ieși dintre fructele lunguiețe și se opri pe blana de urs albă întinsă lângă masă.

Hatcher, care servise câțiva ani în poliția din insulele Hawaii, se ridică la iuțeală și strivi cu piciorul gângania.

— Păianjenul acesta, cu venin primejdios, are un nume bizar – Văduva Neagră, explică el fără să-și piardă calmul. Probabil a rămas ascuns printre banane fără știrea furnizorului. Mă întreb, în același timp, dacă nu suntem martorii unei noi tentative de asasinat.

Tremurând de teamă și scârbă, Gideon se uita ca hipnotizat la insecta uriașă storcită, care murdărea blana de urs. Chelnerul și groomul înlemniseră.

O'Neill își recăpătă glasul.

— Comand adesea cutii cu banane.

— Mă voi ocupa de afacerea asta, zise Hatcher. Vreau să vă pun o întrebare: cutia a fost comandată de dumneavoastră sau de o altă persoană, încă necunoscută, pe care voi încerca s-o identific?

O'Neill își șterse cu batista fruntea îmbrobonată de sudoare. Locotenentul făcu un semn groomului.

—Adu-mi o ladă cu capac ca acelea folosite pentru resturile menajere.

Groomul ieşi. După câteva minute reveni însoţit de alt groom, care îl ajută să poarte lada. Detectivul hotelului îi urma. Folosindu-se de o mătură, băgară cu precauţiune cioarchinele în cutia de gunoaie.

Detectivul promise că va face investigaţiile necesare, apoi se retrase împreună cu personalul de serviciu, luând lada de metal şi cutia cu banane.

Rămaşi singuri cu O'Neill, încă sub şoc, Gideon şi Hatcher îi dezvăluiră cauzele probabile ale morţii lui Robby. Îi vorbiră de Averil, veste care îl surprinse pe Peter.

— N-aţi remarcat vreo schimbare la Averil Auberon, domnule O'Neill?, întrebă poliţistul.

— Nu! De altfel, viaţa particulară a actorilor nu mă interesează. N-am observat nimic deosebit la Averil. Se comportă cu nervozitatea oricărui actor înainte de a intra în scenă. Mai toţi au trac!

— Nervozitatea ei nu este numai de natură profesională, interveni Gideon. Cred că ştie, cel puţin în parte, cauza morţii fiului dumneavoastră. Este amanta lui Lombardo.

— Chiar dacă este adevărat, vă închipuiţi că Lombardo o informează de ceea ce face?

— Nimic nu este imposibil!

Spacek şi locotenentul cerură permisiunea de a se retrage. Când se văzură pe trotuar, în faţa hotelului, Hatcher zise gânditor:

— Am petrecut o seară agitată.

— Ce ruşine am fi păţit dacă ar fi fost omorât sub ochii noştri!, exclamă Gideon.

Inspiră aerul îmbălsămat care adia dinspre Central Park.

— Credeam că New York-ul este un oraş îmbâcsit de mirosuri urâte, gaze de eşapament, duhori de canal şi de metrou. Iată însă că trandafirii şi crinii parfumează atmosfera ca în grădina universităţii noastre din Los Angeles. E un aer mai plăcut decât smogul nostru.

— Aşteaptă să vezi Bowery, Harlem, South Bronxul. Atunci ai să-ţi schimbi părerea!

*
* *

Bob scoase un strigăt gutural plin de groază şi se trezi din somnul său agitat. Deschise ochii cerniți, tulburi, rotunjiți de spaimă şi îşi duse mâna tremurătoare spre lampa de pe noptieră. Întunericul se risipi... lumina şi ambianța familiară din cameră îi liniştiră palpitațiile. Apoi îşi aminti că moartea plana deasupra capului. Abia se eliberase de coşmarul ce îl înfățişa alergând pe un spațiu neted, fără sfârşit, palid luminat, în vreme ce o sferă verde uriaşă, translucidă, acoperită de spini, se rostogolea spre el, gata să-l înghită... Imaginea mărită a virusului SIDA care îl ataca, distrugându-i celulele albe, nimicindu-i mijloacele de apărare până la exterminarea finală a organismului. Ştia că acest proces se va termina în câțiva ani. Cel mult cinci sau şase. Dar moartea poate veni şi mai repede.

Înainte, voia să doarmă pentru a uita de ruina lentă a corpului său. Somnul acoperea ca un văl chinurile care îl urmăreau în stare de veghe. Dar de o vreme nu mai avea acces nici la acest refugiu. Visele, pe care le căuta cu disperare pentru a uita de moarte, scoteau acum din inconştient viziuni dantești, infernale, ce îl chinuiau zi şi noapte. Întâlnirea cu Percy îi trezise frica pe care o credea adormită.

Coborî din pat şi îmbrăcă peste pijama un halat. Obişnuit să doarmă gol, devenise de la o vreme friguros. Se îndreptă, aproape clătinându-se, spre bar. Îşi turnă în pahar whisky, fără să mai adauge gheață, căci îi era frig. Goli paharul, dar nu găsi în alcool nicio uşurare. Se uită la ceas. Se culcase la unsprezece şi jumătate. Somnul scurt, hărțuit de coşmaruri, durase aparent secole.

Lăsă băutura şi deschise şifonierul. Îşi puse febril bluzonul şi pantalonii de piele, apoi telefonă la garaj să i se pregătească maşina.

Îşi găsi Ferrari-ul în fața hotelului. Se instală la volan şi apăsă pe accelerator. Simțea nevoia imperioasă de a-l vedea pe Percy. Ieşi în Madison Avenue, porni spre nord şi traversă

Harlemul animat de viața sa intensă de noapte. Negrii îl huiduiră. Coti apoi la dreapta, parcurse Strada 123, traversă podul de pe 3rd Avenue şi pătrunse în infernul din South Bronx. Rândurile de case vechi, dărăpănate, roase de intemperii, cu ferestre larg deschise ori astupate cu plăci de zinc erau întrerupte de terenuri virane, de imobile năruite, de ziduri izolate, înnegrite ale unor clădiri nimicite de incendii. Locuitorii din Bronx denumesc în bătaie de joc această întindere vastă, unde se întâlnesc toate mizeriile umane, „zona demilitarizată", deoarece aminteşte un oraş distrus aproape în întregime de bombardamente şi părăsit după lupte crâncene. Arterele pustii erau marcate doar de luminile verzi sau roşii de la intersecții care nici nu mai existau.

Strada lui Percy semăna cu o gură fără dinți. Construcțiile izolate, şubrede, întunecate erau lipsite de lumină electrică, de apă şi încălzire; cea mai mare parte a locuitorilor abandonaseră acest deşert în care rătăceau, ici şi colo, umbre fantomatice în zdrențe printre ruine.

Găsi anevoie casa în care locuia Percy.

Percy!...

Bob, deşi seropozitiv, se hrănise cu speranța că boala, boala lui, nu va mai progresa. Că va fi unul dintre norocoşii care se va smulge din tentaculele ei. Întâlnirea cu Percy îi risipise iluziile. Voia să-l revadă, să-i examineze chipul şi să cugete la propriul său viitor.

Percy!...

Casa, cu cinci etaje, supraviețuise buldozerelor. Intrarea n-avea uşă. Intră pe un coridor cu podeaua putrezită; parterul nu mai era locuit. Urcă pe o scară care scârțâia gata să se prăbuşească.

Câteva camere de la primul etaj păreau locuite. În aer plutea o duhoare de urină, de materii fecale, de mucegai. Pe coridor se fugăreau şobolanii. Bob era obişnuit cu mizeria, îşi petrecuse copilăria şi adolescența în cele mai nenorocite cartiere din Manhattan, Bronx şi Brooklyn.

Dar ultimii ani de bogăție îi şterseseră din memorie amintirile urâte. Acum îşi revedea trecutul reînviat ca un mort care ieşea din mormânt. Se cutremură scârbit.

De sub o uşă se strecura o dâră slabă de lumină. Apăsă clanța şi intră într-o încăpere cu tapetul smuls pe alocuri. Pe un scăunel, singura mobilă din cameră, ardea o lumânare lăsând să se vadă o saltea murdară, fără cearşafuri, pe care zăcea Percy cu ochii închişi, cu obrajii brăzdați, cu suflarea grea. Resturile unui covor zdrențuit îi acopereau în parte trupul descărnat. Scânduri pe jumătate putrede astupau cele două ferestre oarbe.

Zgomotul paşilor lui Bob îl făcură să deschidă ochii. Bâlbâi:

—Vise... vise... vise...

Pleoapele, aproape translucide, îi recăzură.

— Percy, eu sunt! Eu, Bob!... Nu visezi! Nu ți-am promis că am să vin să te văd?

— Bob?... Tu eşti!...

Un zâmbet amar îi dezvălui dinții, două rânduri de perle, vestigii ale frumuseții de odinioară.

Lângă lumânare, Bob văzu o felie de pizza şi puțină pâine pe o farfurioară murdară de carton.

— La început am crezut că închipuirea îmi joacă o festă...

Vocea îi era slabă, cu un suflu.

Pe Bob îl năpădi ruşinea. Mânat de grabă, uitase să cumpere de la barul hotelului ceva bun de mâncat pentru vechiul său camarad. Găsi repede o soluție.

—Am venit să te invit la masă. Somon afumat, icre, friptură de vițel, prăjituri cu cremă, fructe... şi râuri de şampanie.

Figura veştejită a lui Percy se lumină.

— Nu m-ai uitat...

— Cum era să te uit? Turnarea filmului m-a împiedicat să vin mai repede. Să mergem! Îmbracă-te, Percy! Hai să mergem!

— Abia pot să mă mişc... Când merg, tot corpul mă doare...

— Sunt cu maşina. Nu trebuie să faci decât câțiva paşi. Am să te ajut.

Percy gâfâia.

— Nu mai am ce îmbrăca... Am vândut tot ce se putea vinde...

— Aveai haine frumoase. Erai cel mai elegant dintre noi toți. Bob își scoase bluzonul de piele.

— În seara asta ai să porți haina mea. Pantalonii tăi sunt încă în stare bună.

Percy se ridică cu greu, sprijinindu-se în cot.

— N-am să pot...

— Glumești! O să petrecem o seară de neuitat. Iar mâine vom merge împreună să-ți refaci garderoba.

Decrepitudinea lui Percy îl emoționase într-atâta încât abia își putea reține lacrimile...

— Aș fi fericit să te însoțesc, Bob, dar nu mi-e foame. De abia m-am atins de pizza asta...

— Pizza rece e grețoasă. Să mergem! Te ajut să te îmbraci!

Îl ridică aproape cu forța de pe saltea și îi schimbă cămașa cu o bluză mai curată găsită pe jos. Îl izbi un miros de sudoare rânced, dar nu-l scârbi. Știa că are de-a face cu un nenorocit de bolnav. O pereche de blue-jeans, bluzonul de piele și niște bascheți uzați și murdari completară echipamentul.

— Așteaptă-mă!

Bob alergă până la limuzină și se înapoie cu o mașină electrică de ras pe care o păstra în compartimentul pentru mănuși, pentru orice eventualitate. Îl bărbieri și îi pieptănă părul încă mătăsos și frumos ondulat. Nu-l pierduse încă, așa cum se întâmplă de obicei.

De ce se străduia atâta pentru Percy? Voia să-i înfrumusețeze amurgul vieții? Imita inconștient gestul generos al lui Peter O'Neill care îl luase sub protecție, deși îl știa atins de SIDA?

După ce îl îmbrăcă așa cum putu mai bine, se uită la el cu o admirație prefăcută.

— Ești din nou un băiat foarte drăguț!

— Crezi?, întrebă Percy.

— Desigur!

Îl luă de braț și îl conduse, sprijinindu-l cu grijă, spre ieșirea din casă. Găsiră mașina neatinsă, fiindcă derbedeii nu se

aventurau printre ruinele acestea unde nu găseau nimic de furat. Îl instală pe bancheta de piele şi se urcă la volan. Se uită din nou la ceas.

— Cât e ceasul?, întrebă Percy.

— Unu jumătate. Am plecat de la hotel aproape de miezul nopţii. Până aici am făcut un drum lung, apoi te-am ferchezuit, te-am făcut frumos şi timpul a trecut...

— Barurile se închid de obicei pe la două.

— Ştiu baruri din Chelsea deschise toată noaptea.

Maşina demară torcând ca o felină.

Percy privea cartierul său mizerabil de parcă l-ar fi văzut pentru întâia oară. Peisajele care defilau rapid prin faţa ochilor lui căpătau alte dimensiuni; Percy nu parcursese străzile acestea decât mergând pe jos. Zgârie-norii cu zeci de mii de ferestre luminate se profilau la orizont pe cerul brăzdat de fasciculele proiectoarelor.

Percy contempla îngândurat cerul.

— Manhattan!... Când am coborât din autobuzul care m-a adus din oraşelul meu din Middle West, credeam că paradisul şi-a deschis porţile... Apoi, paradisul s-a transformat în infern... Când văd luminile acelea, îmi vine să plâng... Le iubesc, deşi m-au trădat... Mă ridicam de pe salteaua mea şi mă uitam, printre scândurile care astupă ferestrele, la luminile îndepărtate ale oraşului... Îmi imaginam un covor magic care să mă poarte spre această constelaţie... Dar covorul nu-şi făcea apariţia... Stăteam agăţat de scânduri şi plângeam... Plângeam singur... căci n-aveam pe nimeni lângă mine să-mi descarc sunetul... E groaznic să plângi singur... singur... singur...

— Acum nu mai eşti singur.

O grimasă amară apăru pe chipul palid al lui Percy.

— Îţi sunt recunoscător, Bob...

— De ce? N-am făcut nimic deosebit... Nu-ţi laşi niciodată prietenul singur... Este o datorie... O datorie sfântă...

Se gândea la Ray care îl susţinea moral cu un devotament şi o căldură tulburătoare. Nu era singur... Nu! Nu era singur...

Percy izbucni în râs. Un râs care suna ca un hohot de plâns.

— Mă înşel... Nu eram singur... Amărăciunea îmi ținea companie... Amărăciunea şi lacrimile... Lacrimile vin fără să le chem... curg pe obrajii mei şi îmi împrumută căldura lor...

Bob nu ştia cum să-l consoleze. Nu găsea cuvinte care să-l liniştească, să-i aline durerea.

Percy continua să vorbească... Simțea nevoia să-şi descarce inima... să vorbească de durerea... de tristețea... de deprimarea sa...

— Când am ajuns la New York, îmi închipuiam că toată lumea e a mea... Că voi face minuni... Eram tânăr şi frumos... Toată lumea îmi zâmbea... Toată lumea mă privea cu bunăvoință... Îmi dădeam seama că oamenii, fetele, femeile, mă doreau... Era un fel de beție... Aş fi putut să muncesc... Dar îmi era mult mai uşor să câştig bani grație farmecului meu... Ele mă rugau să iau bani... Îngenuncheau în fața mea... Banii plouau în jurul meu... Nu aveam decât să întind mâinile, pentru a mi le umple cu bancnote verzi... Nu înțelegeam că îmi vindeam tinerețea, frumusețea, corpul... Mi-am vândut nu numai corpul... mi-am vândut viața... Alergam orbeşte spre prăbuşire... spre moarte... Nu ştiam că mă aruncam în brațele ei... Apoi a urmat căderea... Am aflat cu groază de boala care mă macină... Aveam un Rolex al meu, lănțişoare de aur, brățări pe care le schimbam după pofta inimii, mă țineam de extravaganțe fără niciun sens... Dansam golf fiindcă îmi făcea plăcere...

Râsul lui scârțâit exprima o descurajare, o disperare fără margini, absolută.

—Ai auzit, Bob, de căderea îngerilor?... Bunica mea mă lua pe genunchi şi îmi povestea despre căderea îngerilor... Eram pe atunci un băiețel de zece ani! Probabil că presimțea unde am să ajung!... Îmi citea din Biblie şi eu o ascultam plictisit... Căderea îngerilor... Ai venit să-mi vezi maghernița în care îmi trăiesc agonia... E ca şi cum pământul s-ar deschide sub picioarele mele, aşteptând să mă înghită... Nu ştiu cum de au aflat oamenii că sunt purtător de virus... M-au izgonit ca şi cum aş fi fost un ciumat... SIDA este noua ciumă

a zilelor noastre.... M-au izgonit de la teatru, din casa în care locuiam. Proprietarul m-a dat afară şi a ars toată mobila din apartamentul meu... La început eram atât de surprins, atât de şocat, atât de nenorocit, atât de înspăimântat încât mă strecuram pe lângă ziduri ca să nu fiu văzut... Când mi-am terminat toate rezervele, m-am apucat de vechea meserie. Dar foloseam prezervativele ca să nu-mi îmbolnăvesc clientele... Eram încă frumos şi le atrăgeam fără probleme... Unele îmi reproşau că folosesc prezervativele... „Te temi că am vreun herpes, sifilis sau altceva?" Plecau înfuriate... Puteam să le spun că voiam doar să le protejez?... În felul acesta mi-am pierdut multe cliente... Apoi au început să se manifeste semnele bolii... Slăbeam, pierdeam din greutate, apoi am făcut o pneumonie... La spital, infirmierele mă priveau cu dispreţ şi mă jigneau aruncându-mi cuvinte grele: „E bine ce ai făcut culcându-te cu bărbaţi? O perversiune care te-a costat scump! Foarte scump!"... Le strigam că nu sunt homosexual, că am luat boala de la o femeie... Dar refuzau să mă creadă şi îmi râdeau în nas...

Percy tăcu istovit de cuvintele sale, deşi vorbea cu întreruperi prelungite... Izbucni ca şi cum ar fi vrut să pună punct logoreei...

— Nu sunt homosexual!

Deodată pricepu că făcuse o gafă. Îşi aminti prea târziu că Bob se culca şi cu femei, şi cu bărbaţi, fără deosebire.

Dar Bob nu-l auzea. Se gândea la propria sa nenorocire, care începuse să-şi arate colţii. Indispoziţiile, slăbiciunea care-i înmuia uneori picioarele erau simptome alarmante, înfricoşătoare.

— Mi-e frică, Bob! Sunt condamnat la moarte fără să fi făcut rău nimănui...

Bob tresări, trezit din gândurile sale.

— Nu te mai gândi la viitor, Percy!

Râse. Un râs care ar fi vrut să pară vesel, dar care suna fals.

— Nenorocirea ta îţi oferă în schimb un noroc refuzat muritorilor de rând.

Percy îl privi uluit. Să-şi fi pierdut Bob minţile?

—Noroc?

—Ah, da! îți amintești de teama noastră de a îmbătrâni?... Ne întâlneam adesea cu tineri care se apropiau de treizeci de ani, care se îngrășau, își pierdeau părul și finețea pielii... Căutau cu disperare clienți sau femei singuratice... dar numai beților, care nu erau în stare să-și dea seama de decrepitudinea lor, îi mai cumpărau pentru câțiva dolari... Odată cu trecerea anilor decăderea se accelera... Îi copleșea dezolarea... dar pe lângă aceste deșeuri umane mai sunt și oameni aleși de soartă... Așa-zișii aleși. Gândește-te la manechine, vedetele publicității, gândește-te la actori și actrițe, la dansatori și dansatoare pe care nu-i mai favorizează fizicul. Bătrânețea le roade trăsăturile frumoase, le deformează corpurile, până atunci superbe, le umbrește farmecul... Căderea lor este mai dureroasă dacă te gândești la gloria lor trecută. Toți se scufundă în aceeași mizerie trupească și morală.

Vorbesc în cunoștință de cauză, deoarece trăiesc printre ei și pot să deslușesc în privirile lor teama atroce de viitor, de necunoscut, de sfârșitul drumului... Alunecă tot mai jos... Bătrânețea îi transformă în epave umane. Cei care nu se sinucid devin chelneri, spălători de vase sau umplu azilele rezervate bătrânilor din showbiz... În timp ce tu, Percy, îți vei încheia viața în plină frumusețe.

— Frumusețe?, replică Percy dezamăgit. Uită-te la mine!

Percy nu înțelegea că Bob pleda propria sa cauză.

— Vei scăpa de ghearele bătrâneții! Îi joci cea mai grozavă festă! Îi râzi în nas! N-ai citit prin ziare despre decrepitudinea care 1-a transformat pe frumosul, pe incomparabilul Joe Weissmüller într-un cadavru viu?... Ca să nu-ți citez decât un nume dintre alte sute... Ei bine, Percy, tu poți să-ți îngădui luxul de a-i da cu tifla bătrâneții! Poți s-o privești în față și să-i spui cu satisfacție: n-o să mă ai, scorpie nenorocită! Am să plec din viață tânăr... Am să duc pe cealaltă lume ce am mai scump, tinerețea!... Morții își păstrează pentru totdeauna tinerețea!... Ai văzut vreodată un cimitir?... Ți-ai aruncat privirea asupra inscripțiilor funerare și a fotografiilor imprimate pe plăcile de faianță? Lumea se oprește în fața mormintelor celor tineri și le privește cu duioșie și respect. Bătrânii nu atrag nicio

atenție. Bătrânii trebuie să moară. E firesc... Dar tinerii sunt regretați. Bătrânii? Uneori te uimește faptul că trăiesc atât de mult. Cel puțin de ar fi bogați! Căci bogăția îi reunește pe tineri și pe bătrâni sub același acoperământ! Bogații nu sunt niciodată bătrâni fiindcă își cumpără tinerețea...

Bob râse cu tristețe.

— Și eu am să mor tânăr.

— Nu mai spune așa ceva!

— Da, da! Sunt comparat cu James Dean! Identificat cu el! Am să mor tânăr ca și el!

— Dacă vorbești de fatalitate, îți aduce ghinion!

— Sunt mai presus de noroc sau de ghinion. Ca și tine, trăiesc pe marginea prăpastiei.

Fu ispitit să-i spună că și el suferea de SIDA, dar nu avu curajul.

— La traversarea Styxului, râul morții care curge pe sub pământ, un luntraș, Charon, îi urcă în barcă pe morții care așteaptă pe mal pentru a trece în lumea de dincolo... Bătrânii se târăsc în cârje sau pe picioarele lor slabe, tremurătoare și fac eforturi cumplite pentru a se urca în barcă, în timp ce tinerii sar de pe mal direct în luntre, asemenea păsărilor care își iau zborul...

— De unde știi?

— Mi-a spus un prieten, un prieten foarte bun.

— Ce fericit ești că ai un prieten care nu te părăsește... Eu nu am decât SIDA și tristețea mea...

— Nu te mai repeta!... Bolnavii de SIDA au în fața lor câțiva ani de viață pe care-i pot folosi după pofta inimii. Câți dintre oamenii plesnind de sănătate, încrezători în viitorul senin și plin de promisiuni nu mor secerați de accidente, uciși de gloanțe sau victime ale alcoolului și stupefiantelor! Crede-mă, Percy, bolnavii de SIDA sunt, într-un fel, privilegiați.

Percy își puse mâinile descărnate pe genunchi.

— Mă întreb, Bob, dacă încerci să mă consolezi sau cuvintele tale ascund o umbră de nebunie?

Bob izbucni în râs. Un râs nervos.

— Prietenul meu îmi povestea că un filosof, pe nume Erasmus, a scris o carte „Elogiul nebuniei". Nebunia are,

uneori, şi lucruri bune. Moartea fixează data întâlnirii cu cei bolnavi de SIDA. Totuşi, noi ne vom duce să cinăm şi să ne cinstim.

Bob ştia că partea slabă a argumentelor sale, bazate pe sofisme, consta în faptul că erau conştienţi de apropierea inevitabilă a morţii. Toţi oamenii mor. Numai că termenul final rămâne acoperit într-un fel de pâclă. Dar conştiinţa faptului că te-ai apropiat de sfârşitul vieţii te sfâşie, te îngrozeşte. Tocmai cunoaşterea anticipată a datei morţii a determinat abolirea condamnărilor la moarte în lumea democratică.

Conducând volanul cu mâna dreaptă, Bob scoase cu mâna liberă portmoneul şi extrase un pumn de bancnote de câte o sută de dolari pe care le strecură prietenului său.

— N-o să mai ai bani să plăteşti consumaţia, zise Percy, concentrându-şi privirile asupra bancnotelor verzi. Mi-ai mai dat...

—Taci din gură! Am să-ţi deschid un cont la bancă. Trebuie să te muţi din magherniţa aceea.

—Şi unde să mă duc?... Vreau să mor... Să mor de foame... Cum ai zis şi tu, vreau să joc o festă SIDA, lipsind-o de voluptatea de a mă ucide...

La o răscruce mărginită de clădiri aparent locuite şi cu magazine protejate de grilaje puternice, maşina întâlni o bandă de motociclişti, toţi îmbrăcaţi în negru şi care purtau pe bluzoanele lor de piele emblema unui diavol pictat în roşu peste care trona zvastica. Surpriza lui Bob fu împărtăşită şi de motociclişti, adolescenţi şi adulţi cu mutre particulare. Şeful lor, care purta o caschetă de piele împodobită cu un cap de mort, începu să urle:

— Să golim rabla de ocupanţii ei şi s-o anexăm grupului nostru.

Bob nu aşteptă punerea în practică a ameninţării. Când motocicliştii se avântară pentru a-l încercui şi a-i pune cuţitul sub gât, Bob – fără să ţină seama de semnalul roşu – demară în trombă aruncând în aer doi motociclişti, care se postaseră deja în faţa maşinii, şi dând peste cap o motocicletă. Unul dintre „Diabolos“ alunecă pe asfaltul crăpat, se izbi cu ţeasta de rigolă şi rămase nemişcat.

— Bestia de la volan 1-a rănit pe unul de-ai noştri!, urlă cu o voce răguşită un bărbos înnebunit de furie. Să-l jugănim ca pe un porc! Pe el!

Bob apăsă pe accelerator până la fund. Maşina ţâşni ca o rachetă. În câteva secunde depăşi două sute de kilometri pe oră... viteza îi sporea fulgerător : 250... 300... 350...

Motocicletele, deşi foarte puternice, nu puteau intra în competiţie cu un Ferrari, „comandă specială", înzestrat cu un motor turbo pentru cursele de Formula 1. Luminile roşii de semnalizare din spatele maşinii se îndepărtau în ciuda înjurăturilor şi a urletelor de mânie ale motocicliştilor, care goneau cu maximum de viteză. Farurile bolidului şi ale motocicletelor luminau drumul plin de hârtoape. Motoarele vuiau, făcând să se cutremure văzduhul.

Bob jubila. Cursa îl exalta. Uitase de boală, de gândurile negre. Trăia prezentul cu o intensitate formidabilă. Dimensiunile timpului se reduceau, concentrându-se în această cursă infernală. Prin oglinda retrovizoare zărea farurile urmăritorilor, de care se distanţa irezistibil.

Percy ieşise din lâncezeală şi savura înfrigurat clipele acestea de triumf. O nouă vigoare îl făcea să freamăte. Îi reveniră în memorie aplauzele admiratoarelor vrăjite de frumuseţea corpului său. Prin faţa ochilor defilau fugar cele mai frumoase clipe din existenţa-i atât de scurtă.

—Am cheltuit o avere pentru maşina asta, dar nu regret!, exclamă Bob, cuprins de o bucurie năvalnică.

Îşi închipuia cu o plăcere voluptuoasă descumpănirea urmăritorilor semănaţi de avansul impetuos al Ferarri-ului.

Dintr-o stradă laterală ţâşni o maşină a poliţiei. Dar poliţiştii renunţară repede la gândul de a urmări bolidul ce încălca flagrant regulile circulaţiei când văzură armata de motociclişti antrenaţi într-o urmărire infernală. Înţeleseseră că nu era prudent să înfrunte în plină noapte o bandă de motociclişti exasperaţi de furie; cotiră cuminţi la dreapta, într-o zonă mai liniştită.

Ferrari-ul se putea dispensa de ajutorul lor. După o curbă marcată de ruinele unei biserici, Bob nu-şi pierdu din ochi ceata de „Diabolos"...

— Ne-am descurcat mulțumitor, nu-i așa, Percy?

— Ah, da!, exclamă băiatul înfierbântat.

Bob trecu podul de pe 3rd Avenue, apoi se angajă pe 2nd Avenue; străbătu aproape întreg Manhattanul ca să ajungă în Chelsea. După un ocol impus de sensul unic își gară mașina aproape de restaurantul „Empires Dinner", deschis până în zori.

Intrară în salonul arhiplin și se apropiară de bar. Vacarmul și hohotele de râs acopereau muzica transmisă de difuzoarele ascunse.

Șoferi de taxi, actori de cinema și de teatru, pictori și noctambuli din lumea înaltă, manechine și târfe de lux beau și mâncau cu poftă. Barmanul, care îi servi pe noii veniți cu câte un „Yellow Bird", un cocktail parfumat pe bază de rom, îl recunoscu pe Bob și îl anunță discret pe patron care, deși obișnuit cu vedetele, se grăbi să-l invite la o masă liberă, copleșindu-l cu complimente.

Îl rugă să-și pună semnătura pe o fotografie pe care promisese că o va înrăma și expune pe peretele dedicat starurilor. Va figura alături de Frank Sinatra, Lawrence Olivier, Bette Davis și alte celebrități ale ecranului. Bob se execută cu plăcere. Percy îl privea vrăjit, ca și cum s-ar fi aflat în fața unui semizeu.

Bob se simțea jenat văzând expresia de adorație a vechiului său prieten.

Comandă icre negre, șampanie și tot ce restaurantul le putea oferi mai bun. Patronul se înroși scuzându-se. Aici nu serveau decât hamburgeri și sendvișuri. Dar, pentru un client de rangul său, putea să pregătească un meniu special, dar nu prea complicat. Macaroane, sticksuri, prăjituri și cafea.

— În ceea ce privește șampania, am câteva sticle de „Veuve Cliquot", păstrate pentru oaspeți de rangul dumneavoastră, domnule Flynn!

Percy își privi prietenul cu un aer rugător.

— Aș mai putea bea un cocktail precum cel dinainte?

— Bineînțeles! Două „Yellow Bird"!, comandă Bob imediat.

Patronul își freca încântat mâinile.

— Perfect! Firma vi le oferă!

În jurul barului, lumea se îmbulzea ca la metrou în orele de vârf, numai că aici fiecare ținea câte un pahar în mână. Femei tinere și mai puțin tinere, sprijinindu-se de tejghea, își sorbeau băuturile privind în albul ochilor bărbații pe care și-i doreau.

— Uită-te la ele, Bob!, zice Percy cu scârbă. Sunt gata oricând să se pună cu cracii în sus. Una dintre aceste creaturi dezgustătoare a făcut din mine un nenorocit cu un picior în mormânt.

Bob nu găsea un subiect care să descrețească fruntea lui Percy.

Sosiră cocktailurile și șampania. Percy savura băuturile, dar abia se atingea de mâncărurile cu miresme apetisante.

— Sper că șampania mă va ajuta să uit că trebuie să mor... Înainte de a afla că sunt infectat de SIDA credeam că am să trăiesc secole... Când m-au prevenit că virusul mi-a pătruns în corp, că sunt condamnat, totul s-a prăbușit în jurul meu.

Goli încă o cupă de șampanie și continuă pe același ton sumbru:

— Când doctorul mi-a spus că sunt seropozitiv, șocul a fost atât de puternic încât nu reușeam să pricep sensul cuvintelor. Aveam impresia că vorbea de altcineva. Apoi am înțeles că se referea la mine. Aveam impresia că eram prins într-o capcană. Doctorul mă privea cu un aer profesional, rece, ca și cum mi-ar fi spus că am făcut un guturai. Mi-a făcut câteva recomandări, pe care nu le-am înțeles, într-atâta eram de tulburat... După ce am ieșit din spital m-am gândit să mă sinucid...

Izbucniră niște râsete la o masă vecină ocupată de trei tineri și o fată cu aspect tipic de secretară provincială, încă străină de ambianța New York-ului.

— Dar n-am avut curajul să mă sinucid, continuă Percy aruncând o privire fugară spre comesenii care îi tulburau mărturisirile cu veselia lor zgomotoasă. Mă întreb dacă printre ei nu se află vreun seropozitiv ca mine, care încă n-o știe.

— Trebuie să sperăm că cercetătorii vor reuși să descopere vaccinul, zise Bob fără convingere.

— Îl vor descoperi, probabil, dar după moartea mea.

— Hai Percy, fii mai optimist! Savanții obțin mari progrese!

Se îmbăta cu propriile cuvinte.

—Am auzit, Bob, că numărul seropozitivilor se dublează în fiecare an... Se spune că toată porcăria asta vine din Africa... Noi le-am dat civilizația şi ei ne dau SIDA...

Bob râse silit.

—Te pomeneşti că ai devenit rasist, Percy!

— Îi urăsc pe toți cei care ne aduc moartea! Negri, albi sau galbeni!

Bob se uită la ceas.

— E ora şase! Trebuie să mă întorc la hotel. La opt şi treizeci încep turnările.

— Să mergem! Nu vreau să ai neplăceri din cauza mea. Am să iau metroul.

— N-ai să iei niciun metrou. Ai să faci ce-ți spun eu.

Bob plăti şi ieşi urmărit de numeroase priviri. Percy se târa anevoie în urma lui. Bob se întoarse şi îl luă de braț. Ieşiră în noapte. Cerul se lumina uşor spre răsărit. Bob deschise portiera pentru prietenul său.

— Urcă!

—Ai să pierzi mai mult de o oră ca să mă duci acasă...

—În South Bronx nu mai e casa ta. Urcă!

Percy se execută uimit, dar nu îndrăzni să protesteze. Bob se instală la volan, se strecură printre maşinile care inundau străzile şi se opri în fața unui hotel recent renovat, nu prea mare, de pe Strada 46.

— Este curat, iar oamenii închid ochii dacă ungi osia.

Percy şovăi.

— Dacă află că am SIDA?

— N-o să afle. Iar dacă intervin ceva complicații, aici sunt.

Coborâră din maşină şi intrară într-un hol cochet şi plin de plante exotice. Recepționerul, un bărbat în vârstă, zbârcit ca o mumie, îl recunoscu pe Bob. Îi făcea servicii în perioada în care venea însoțit de clienți trecători. Acum, fostul băiat de plăceri devenise o celebritate internațională.

—Ce cinste pentru noi, domnule Flynn!

Cu câțiva ani în urmă îi spunea pe numele cel mic.

—Mark, vreau cea mai bună cameră pentru prietenul meu. Îi vârî cu nonșalanță sub nas o bancnotă de o sută de dolari.

— Pentru dumneata, Mark! Iar camera am s-o plătesc anticipat în fiecare lună. Merge un cec?

—Excelent, domnule Flynn. Trimit un groom să ia bagajele domnului...

— Barton. Percy Barton. Bagajele o să-i vină în cursul zilei.

—Perfect!

Făcu un semn unui groom și îi înmână cheia.

— Condu-l pe domnul Barton în camera 34. Ferestrele dau spre stradă, domnule Barton. Baia a fost recent modernizată.

Bob își luă prietenul de braț.

—Îl voi conduce chiar eu. Am băut împreună câte un pahar în plus. Eu sunt mai rezistent.

Intrați în camera 34, Bob eliberă groomul, după ce îi vârî în buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Aici ai să te simți mai bine, zise Bob pe un ton vesel, deschizând ferestrele. Ai o vedere foarte frumoasă. În loc să admiri de departe luminile Manhattanului, vei trăi chiar în mijlocul lor.

Percy, cu ochii înlăcrimați, își îndreptă privirile spre patul dublu cu cuverturile curate, spre cele două fotolii, spre șifonierul cu oglindă, spre ușa deschisă care răspundea în baie.

Bob se prefăcu a nu observa emoția lui Percy.

—Ca să-ți justifici dorința de a nu ieși prea des, vei comanda să ți se aducă masa aici, fără să uiți băuturile alcoolice. Nu ești obligat să bei totul. Ce rămâne arunci la WC. Dar le vei lăsa impresia că ești mereu beat. Mark este serviabil și pentru un bacșiș gras îți va linge și ghetele. În ceea ce privește hotelul, vreau să-ți spun că are o onorabilitate de fațadă. Mark nu închiriază camerele cu ora, dar nici nu le face greutăți clienților care își aduc partenerii pentru o noapte.

Apoi adăugă cu ironie:

— În hotelurile cu cinci stele, numai clienții care ocupă apartamente pot să primească în salon așa-zișii prieteni sau

prietene. În camerele de dormit nu pot fi primiți vizitatorii. În modul acesta, aparențele sunt salvate. Ipocrizie de mare lux.

Percy zâmbi amuzat. Fața îşi recăpătă ca prin minune frumusețea de altădată. Veselia îi şterse aparent urmele lăsate de boală. Deodată, râsul i se transformă într-un hohot de plâns. Îşi acoperi ochii cu mâinile descărnate.

— Nu vreau să mor, Bob!... Nu vreau să mor!... Buna dispoziție afişată de Bob dispăru. Obrajii i se întunecară ca şi cum cortina ar fi căzut acoperind luminile scenei.

Percy continuă plângând:

— Toți medicii, toți oamenii de ştiință se învârtesc năuci ca şi câinii în jurul cozii... Moartea se apropie de mine... În fiecare noapte o aud...

Bob ar fi vrut să-i strige că îl înțelege, că îi împărtăşeşte calvarul... Că a început şi el să simtă fâsâitul aripilor morții... Noaptea aceea, la Palos Verdes... apoi în cursul turnării... cuprins de indispoziția-i pasageră îi simțise prezența... După ce se liniştise, simțise aproape material moartea îndepărtându-se... dar îi făcuse semn că va reveni...

— Îți sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, Bob...

Vocea lui Percy, slăbită de groază, continuă tremurătoare:

— Camera aceasta, care a fost martoră la atâtea scene de dragoste, mă va vedea murind... Moartea vrea să mă posede, ca toate femeile care alergau după mine... Numai că ea mă va poseda fără să plătească...

Percy privea în gol. O întrezărea pe marea doamnă învăluită în voaluri transparente sub care se contura vag scheletul cenuşiu...

— Nu vreau să mor, Bob...

Picioarele i se încovoiau sub greutatea corpului. Bob îl susținu şi îl conduse la pat. Percy se întinse pe spate. Alarmat, Bob îi fricționă mâinile.

— Dacă vrei, chem un medic specialist sau te internez la cea mai scumpă clinică din New York.

Percy clătină capul în semn de refuz.

— Să nu văd medici! Nu vreau să mor între pereții albi ai unei camere de spital! Nu vreau să se ştie că sunt bolnav...

Vizita unui doctor ar trezi bănuieli... Dacă ai veni din când în când să mă vezi aş fi foarte mulţumit...

Din camera vecină se auzi un zgomot de sfadă. O voce de bărbat, puternică, de bas, şi o voce de femeie, subţire şi mânioasă.

— Viaţa continuă, şopti Percy.

— Da, continuă, repetă Bob.

Încurajarea suna fals. Minciunile sună întotdeauna fals. Adevărul iese la suprafaţă ca bulele de aer dintr-un iaz cu ape stătute.

Bob nu mai era în stare să mintă, cu atât mai vârtos cu cât ştia ce va urma. Sfârşitul lui Percy era aproape, iar al lui Bob va veni la timpul său.

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

— Ştii ce aş vrea, Bob? O doză puternică de heroină care să mă omoare repede, să nu îndur chinurile agoniei... Bob!

— Da, Percy.

— Ai putea să-mi aduci o doză puternică de heroină?

Zicând aceasta îi aruncă o privire rugătoare. Bob se dădu înapoi.

— Voi fi acuzat că te-am omorât!

Percy îşi plecă umil capul.

— Înţeleg... Euta... euta...

— Eutanasie.

— Asta e! Eutanasia este pedepsită de lege. Nu vreau să-ţi fac rău. Să plătesc cu ingratitudinea binele pe care mi l-ai făcut... Bob suspină. Aerul evada din pieptul ros de suferinţă. Suferinţa lui Percy şi propria lui suferinţă.

— Vei avea heroina! Ne vom revedea în curând!

Ieşi repede pentru a nu revela emoţia şi propria-i slăbiciune.

*

* *

Bob se înapoie la hotel, făcu o baie rapidă, apoi se îmbrăcă, se urcă la bordul maşinii şi zbură spre Bowery. Acolo trebuia să interpreteze secvenţa coborârii sale în infern din cauza dragostei nesăbuite pentru Flo. Giselle era o actriţă scânteietoare.

Ai fi jurat că întruchipa geniul răului. Când umbla printre mesele încărcate, de pahare cu băuturi alcoolice, clienții o plesneau ușor peste fese cu mâinile lor bătătorite de muncitori, îi aruncau ocheade și îi spuneau glume deșucheate, pe care ea le accepta râzând provocator. Pe amatorii de plăceri mai substanțiale îi invita cu coada ochiului să o urmeze la WC.

La bar era o îmbulzeală atât de mare, chelnerii și patronul atât de ocupați, încât nu-i observau absențele. Nu-și schimba comportamentul nici noaptea târziu, când venea Bob ca s-o conducă la ea acasă. Flo locuia într-o cameră jalnică dintr-o casă jalnică, cu locatari și mai jalnici. Bob îi oferise o locuință spațioasă, comodă și curată, dar îl refuzase cu dispreț. Sadică, îi plăcea să-l facă să sufere, să-l umilească, să-i atâțe gelozia.

Pentru Bob, revenirea la Bowery, în postură de star celebru, plătit fabulos, nu însemna revanșa parvenitului de astăzi asupra calicului de ieri. Strada aceasta, care atrage ca magnetul deșeurile umane din New York, reprezenta pentru el o întoarcere nemărturisită la izvoare. Visa adesea cum îl ridicau din pat brațe musculoase, mâini uriașe cu degete sucite și îl readuceau în lumea nenorocită, păcătoasă a vagabonzilor și sărăntocilor din care abia se desprinsese.

*

* *

Filmul nu se turna în ordinea secvențelor prevăzute în scenariu. Se realizau scene care se desfășurau, de exemplu, într-o reședință fastuoasă din Long Island, chiar dacă între acestea interveneau alte evenimente care cereau însă deplasarea spre alte zone ale orașului. Aceasta, pentru ca filmul să fie terminat la data prevăzută.

Când Bob sosi la locul unde îl așteptau toată echipa, cu O'Neill în frunte, constată că întârziase un sfert de oră. Peter îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar nu-i făcu nicio observație.

Trebuiau să filmeze o secvență care se desfășura dis-de-dimineață într-o fundătură, unde Bob și Flo se certau întorcându-se de la bar.

Vagabonzii şi derbedeii, care dormeau prin colţuri, adăpostiţi în cutii de carton, fuseseră treziţi de această dispută violentă şi acum se ridicau ca nişte strigoi şi îi încercuiau rânjind. Câţiva golani îl prinseră pe Bob şi îl imobilizară în timp ce tovarăşii lor o răsturnară pe Flo pe o grămadă de gunoaie şi o posedară pe rând. Flo îi accepta fără să protesteze aruncând câte o privire batjocoritoare spre Bob, exasperat şi redus la tăcere de nişte braţe care îi aminteau coşmarurile sale.

Turnarea continua în timp ce serviciul de ordine ţinea la distanţă masa de curioşi, adevăraţii vagabonzi, care se îmbulzeau să asiste la spectacol.

Pe când O'Neill dădea ultimele indicaţii, proiectoarele şi camerele de luat vederi intrau în funcţiune. Bob şi Giselle, machiaţi şi costumaţi după nevoile scenariului, pătrunseră în fundătură.

Vagabonzii – figuranţi – dormeau printre gunoaie. Pe asfaltul crăpat alergau şobolanii. Detaliile, alese cu grijă de O'Neill, reflectau mizeria.

Scena începu cu strigătul „Acţiune". Bob îşi învăţase bine replicile. Dar O'Neill întrerupse iritat turnarea.

— La ce te gândeşti, Bob? În loc s-o ocărăşti, s-o blestemi, exprimând toate sentimentele unui bărbat înnebunit de gelozie, jocul tău este plat, lipsit de convingere. Ţi-e capul în nori. N-ai dormit astă noapte? Ce se întâmplă cu tine?

Bob ascultă dojana conştient de faptul că interpretarea lui fusese lamentabilă. Dar se afla încă sub stăpânirea emoţiei provocate de întâlnirea cu Percy. Jocul său, dialogul, mişcările figuranţilor şi eforturile tehnicienilor i se păreau mărunte faţă de agonia prietenului său.

Lumea care i se învârtea în jur ignora frământarea lui interioară. Când O'Neill porunci „Acţiune", Bob se concentră spre a-şi stăpâni nervozitatea şi a intra în pielea personajului. Dar privirea rugătoare a lui Percy, care îi cerşea heroină, îi reveni în memorie. Nu se mai putu stăpâni şi lăsă să-i explodeze exasperarea, mânia împotriva destinului care se înverşuna să-i nimicească prietenul. Îşi exprimă cu violenţă durerea şi disperarea, integrându-le în frazele pe care trebuia să le spună potrivit scenariului. Fu atât de patetic, atât de

convingător, încât, la sfârşitul secvenţei, O'Neill, în general rece ca un sloi de gheaţă, se ridică de pe scaunul său pliant, se apropie de Bob şi îl îmbrăţişă.

— Bravo! Eşti un mare artist, Bob! Un foarte mare artist!

Bob plângea epuizat de tensiunea sa nervoasă.

Echipa îl privea uimită pe O'Neill. De o vreme, sarcasticul, inflexibilul O'Neill devenise un alt om. Desluşeau în exuberanţa lui o crispare, o sfâşiere de neînţeles.

Secvenţa violului colectiv cerea numeroase mişcări ale camerelor de luat imagini.

Plonjeuri, planuri lungi în jurul personajelor care se îmbulzeau deasupra lui Flo, planuri mari care subliniau ura şi ironia femeii posedate cu forţa. În faţa amantului dispreţuit, figurile bestiale ale violatorilor.

Apoi, toată echipa se deplasă într-un bar din Mulberry Street unde filmă diverse acte de dezmăţ ale chelneriţei nimfomane.

În acest timp, Bob căzu iarăşi pradă gândurilor. Trebuia să reintre în scenă de abia spre sfârşitul zilei.

Barul, ales după lungi investigaţii, era tipic pentru acest gen de localuri. O'Neill prefera să filmeze în localuri autentice, şi nu în decoruri artificiale.

Bob, care purta un costum de scenă identic cu cel al milioanelor de tineri – „blue-jeans", cămaşă pestriţă, bluzon de piele, cizme –, ieşi pe Bowery în căutarea heroinei cerute de Percy. Vânzătorii mărunţi de stupefiante nu lipseau. Îi identificai uşor prin mulţimea care se scurgea pe trotuare. Se târau pe lângă ziduri şi iscodeau eventualii clienţi pentru marfa lor.

Bob, care nu se drogase niciodată şi se ferea de traficanţi ca de ciumă, nu ştia să se descurce în această lume deosebită, îşi făcu drum prin aglomeraţie, uitându-se după traficanţi.

— Vă plac visele frumoase?, îi şopti un tânăr portorican cu ochelari de soare, care îi remarcase manevrele.

— Heroină!, şopti Bob.

— De primă calitate! Urmaţi-mă în fundătura asta! Mi-e teamă de curcani!

Cu inima strânsă, Bob îl urmă. Ar fi un dezastru dacă l-ar prinde poliția. Nu se temea atâta de scandal, cât de posibilitatea de a fi condamnat la o pedeapsă privativă de libertate. Un an de închisoare ar fi însemnat moartea.

Se strecurară într-un spațiu murdar, urât mirositor, între două clădiri leproase. Se fofilară printre tomberoane pline de gunoaie, printre cutii de carton goale şi mobile aruncate. Deodată, trei portoricani, complici ai primului, țâşniră dintr-un coridor, se aruncară asupra lui Bob, îl burduşiră şi îl jefuiră de bani şi de toate obiectele de preț: un Rolex, un lănțişor şi o brățară de aur. Unul dintre ei îi găsi în portofel carnetul de conducere.

— Păstrează lovelele şi aruncă portofelul şi hârțoagele!, porunci un tip vânjos, cu ochii răi, care părea să fie şeful lor.

Interpelatul se execută, apoi agresorii se făcură nevăzuți.

Bob rămase pe jos, doborât de lovituri. Îl durea capul, stomacul şi îl înjunghiau coastele. Pescui prin noroi portofelul gol şi actele aruncate pe jos, le vârî în buzunarul bluzonului, se ridică anevoie, apoi se îndreptă împleticindu-se spre stradă. Se amestecă în mulțimea care se foia fără a-i acorda vreo atenție.

Cu ochii învinețiți, cu sângele scurgându-i-se din nas şi cu hainele mototolite se încadra perfect în ambianță. Făcu semn unui taximetrist, dar acesta, când îl văzu în ce hal se află, apăsă pe accelerator şi îşi continuă drumul.

Târâş-grăpiş, Bob se înapoie la bar şi se târî în camera rezervată machiorilor. Uluiți de aspectul lui lamentabil, îl culcară pe un pat improvizat, acordându-i îngrijiri şi blestemând lipsa de securitate din cartier.

Treptat, Bob se linişti. Îi schimbară îmbrăcămintea şi îi machiară vânătăile, acoperindu-le sub stratul de fond de ten. Trebuia să intre în scenă. Îl dichisiră cu ce aveau la îndemână şi îl făcură prezentabil, astfel încât să îşi reia locul sub proiectoare.

Bob se gândea că scăpase ieftin. Portoricanii ar fi putut să-i bage un cuțit în burtă, violență gratuită intrată în obiceiuri.

După căderea nopții, se întoarse istovit la hotel. Făcu un duş care îl revigoră. Ar fi putut să-şi comande cina în cameră,

dar avea alte treburi. Își puse o cămașă de mătase, papionul negru și smokingul alb. Își refăcu machiajul – arta aceasta o învățase de când profesa meseria de actor –, iar ca să-și ascundă ochii învinețiți, își puse ochelarii de soare. Simțea încă dureri în stomac și în coaste.

La bar îl găsi pe Ray, în costum de seară, care își refăcea forțele cu un „Between the Sheets". La vederea lui Ray, fața i se lumină parcă de o rază de soare.

— Același cocktail pentru domnul Flynn!, comandă barmanului.

Apoi se adresă prietenului său: O băutură explozivă care te va ajuta să vezi lumea în roz.

În timp ce chelnerul pregătea amestecul, Ray îi examina atent aspectul lui Bob.

— Nu ești în apele tale! Ce aș putea face să te înseninez?

Barmanul își prezentă capodopera.

— „Between the Sheets" pentru dumneavoastră, domnule Flynn! O compoziție deosebită! Rom alb, coniac, triplu sec și zeamă de lămâie!

Paharul de cristal era ornamentat cu o rondelă de lămâie verde. Bob gustă cocktailul.

— Nu e rău!

Mahmureala lui îl intrigă pe Ray.

— Moralul tău, se pare, este foarte coborât.

Bob șovăi, apoi îi dezvălui întâlnirea cu Percy și ultima lui pățanie.

— Am nevoie de câteva doze de heroină. Cu orice preț!

Trecu sub tăcere intenția lui Percy de a se sinucide. Ray zâmbi.

— Ai pierdut obiceiul întâlnirilor cu vagabonzii. Într-un sfert de oră o să ai drogul. La marile hoteluri, ca și pretutindeni, se găsesc oameni a căror ocupație secundară –necunoscută conducerii – le permite să-ți aducă, la alegere, o „call-girl", un „call-boy" sau stupefiantele cele mai puternice. Trebuie doar să-i plătești bine. Îți fac acest mic serviciu. Dar cu o condiție.

— De acord!, strigă Bob bucuros.

— Mă vei însoți în seara aceasta la rudele mele din New York. De mult îmi reproşează că le neglijez. Tocmai aveam de gând să urc la tine, să te invit. Prezența ta mă scuteşte de această formalitate.

Bob se privi în oglinda instalată înapoia barmanului.

— Am eu aerul unui amator de petreceri?

— Acum eu hotărăsc! O schimbare de atmosferă îți va prinde bine. Cine ar putea să te cunoască mai bine decât mine?

— Cum aş putea să mă prezint într-o casă onorabilă cu ochelarii de soare pe nas?

— Toată lumea te va privi cu admirație. Celebrițile extravagante dau naştere la cele mai pasionante subiecte de conversație.

— Extravagante zici? Mai bine zis bătute în cap. Ar fi mai aproape de adevăr.

— Du-te să-ți cauți maşina. În acest timp mă voi ocupa de ceea ce îți trebuie.

Peste zece minute, maşina lui Bob demară.

— Am în buzunarul meu patru pachețele de heroină. Nu le-aş fi procurat dacă n-aş fi ştiut că este vorba de un om la care ții. Cel puțin ştie să se servească de ea? O supradoză i-ar deschide porțile imperiului lui Hades.

— Cine e Hades?

— Un domn bine care ne ia în primire rămăşițele pământeşti. Cel puțin aşa susțineau vechii greci.

Ascunse heroina sub banchetă.

— Mergi prudent, Bob! Nu trebuie să atragem atenția polițailor!

— Sunt tulburat. Ai înfruntat riscuri enorme ca să-i faci un serviciu lui Percy, un om pe care nici nu-l cunoşti.

— Ție am vrut să-ți fac serviciul. Cât îl priveşte pe Percy al tău, aş fi fost gelos dacă n-aş şti că e în pragul morții. De altfel, să nu exagerăm. N-am făcut nimic periculos. Cu bani poți să cumperi orice. New York-ul este ticsit de cocaină şi heroină. Dar să fii atent! Să nu treci cumva frontiera având asupra ta cea mai mică urmă de drog. Traficul de droguri are consecințe foarte grave. Consumul lor nu este atât de grav.

Bob se strâmbă amărât.

— Tu, un tânăr din înalta societate, cunoşti mai bine tainele lumii interlope decât mine, născut în mijlocul drojdiei societăţii. Mă apăram ca un drac de vagabonzii care voiau să mă târască în negoţul ăsta. Câte bătăi n-am încasat pentru că refuzam să mă las recrutat de borfaşi. Într-o noapte, m-au bătut în aşa hal că m-au lăsat ca mort. Dar n-am cedat. Până la urmă s-au plictisit să mă mai bată.

Percy îi primi cu bucurie. Stătea în picioare, cu toate că picioarele abia îl mai ţineau. Era numai piele şi os. Dar voia să-şi respecte prietenii.

Înainte de a-i preda pachetelele cu heroină, Bob îşi puse o întrebare sfâşietoare. Avea el, oare, dreptul să-i servească moartea pe tavă?

Răspunsese la rugăminţile lui Percy. Dar acesta îşi pierduse luciditatea. Era înnebunit de suferinţe, de apropierea sfârşitului. Bob se reţinu ca să nu urle: „Sunt bolnav ca şi tine! Am trecut pragul vestibulului morţii! Pentru mine, ca şi pentru tine, nu mai există cale de întoarcere! Sunt aproape de tine!".

Percy luă heroina cu bucurie şi recunoştinţă. Apoi îl copleşi o teamă amestecată cu amărăciune.

— Ai uitat seringa!

— Nu! Uite-o, zise Ray scoţând-o din buzunar.

Pe Bob îl cuprinseră remuşcările. Îl făcuse pe Ray complice la crimă.

Percy strânse pachetelele şi seringa la inimă, ca şi cum ar fi primit o comoară. Apoi se uită cu admiraţie la cei doi tineri.

— Ce fruməşi sunteţi! Nişte îngeri coborâţi din cer! Geniile mele bune.

Bob se gândi îngrozit: „Îngerii morţii! Îngerii morţii tale! Îngeri sau diavoli?". Ray îi întrerupse gândurile.

— Să nu abuzezi, Percy!

— Bineînţeles că nu! Nu vreau decât să-mi calmez durerile... Vă urez cel mai mare succes! Am să asist cu multă plăcere la filmul vostru...

Înainte de a pleca, Bob îi promise că va reveni. Apoi ieşi însoţit de Ray.

După plecarea lor, Percy se întinse în pat. Picioarele nu-l mai țineau. Suspină ușurat. În sfârșit, era stăpân pe soarta sa. Se va sinucide. Dar va aștepta câteva zile pentru ca poliția să nu facă vreo legătură între moartea provocată de supradoză și vizita îngerilor lui...

*
* *

— Mergem pe 5th Avenue, Bob. Rudele despre care ți-am vorbit locuiesc aproape de Plaza.

Verdeața din Central Park răspândea o prospețime dezmierdătoare. Bob era încă sub impresia întâlnirii cu Percy. Știa că este și ultima.

— Ar trebui să cunoști un amănunt amuzant privitor la așa-zisa înaltă societate din New York, foarte închisă și foarte conștientă de pretinsul său sânge albastru.

Cuvintele lui Ray îl smulseră pe Bob din meditație.

— Poftim?

— Spre a nu te simți stingherit în această lume aristocratică, trebuie să știi că începuturile ei sunt destul de îndoielnice. Oamenii aceștia, foarte mândri de noblețea lor, și-au cumpărat un anumit lustru cu milioane de dolari moșteniți de la strămoși care n-au strălucit prin cinste. Cele mai ilustre personaje ale „nobilimii" americane au printre strămoși oameni sărmani goniți din Europa de sărăcie. Marile averi n-au fost aproape niciodată adunate prin mijloace mărturisite. Am dat peste o maximă a lui Rochefoucauld, care spunea: „Onestitatea marilor familii nu este decât arta de a părea oneste". Moștenitorii de astăzi nu sunt decât niște umbre palide și onorabile ale aventurierilor de altădată. Ajunge că citești istoria marilor finanțiști și industriași din secolele XVIII și XIX ca să înțelegi acest trist adevăr. La originea bogăției lor se află ceea ce se cheamă azi „capitalismul sălbatic".

— De ce îmi spui toate astea?

— Ca să nu te lași impresionat de aerele lor care, de multe ori, ascund niște nulități patente. Dar nulități care au meritul de a fi urmat întocmai legile nescrise ale lumii lor aparte. Să

nu-ți fie teamă! Te vor primi cu amabilitate deoarece le place să se înconjoare de oameni celebri. Snobismul, chiar dacă îl neagă, este pentru ei o normă de conduită.

— După câte mi-ai spus, faci parte din această categorie de privilegiați.

— Da, dar nu mă măgulește. Păstrez relații civilizate cu această societate care mă plictisește. Sunt atât de snobi încât cei care locuiesc pe conservatoarea 5th Avenue nu concep să se amestece cu parvenitii din Park Avenue, mai toți „golden boys" ieșiți de la periferiile New York-ului care s-au lansat în operațiuni de bursă și, prin puterea inteligenței și a muncii, ca și a unei subtile lipse de scrupule, au reușit să se cațere pe povârnișurile înaltei finanțe. Astfel de personaje nu sunt pentru rudele mele și cei asemenea lor decât niște indivizi fără importanță.

— Crezi că am să mă simt bine între ei?

— Îmbogățirea cunoștințelor este un privilegiu al ființei umane.

Ray vorbea, dornic să-i destindă nervii. Își închipuia, pe bună dreptate, că Bob era înnebunit și îngrozit după întâlnirea cu Percy.

Îi trecuse prin minte bănuiala că acesta era tentat de ideea sinuciderii și împărtășea tulburarea lui Bob... Repeta în minte numele lui Bob de parcă ar fi fost vrăjit... Bob... Bob... Bob... Se întreba dacă n-ar fi făcut mai bine lăsându-l să se înece în largul oceanului, la Palos Verdes, cum și-ar fi dorit-o cu siguranță Bob...

Dar prietenia, dragostea pentru el îi înăbușiseră rațiunea. Îl salvase fără să se gândească la urmări, la decăderea lentă, a lui Bob, care își urma cursul sub ochii săi. Nu intervenise, oare, să-l ajute împins de egoism? Căci nu putea concepe să-l piardă... Că ar putea să nu-l mai vadă, să nu-i mai audă vocea, să nu-i mai simtă bătăile inimii, pielea lipită de a sa...

Îl văzu pe Bob râzând.

— Totdeauna ai vrut să-mi îmbogățești cunoștințele. Iar eu am fost un admirator constant al limbajului tău ales. Nu te-am auzit niciodată spunând „ăsta" în loc de „acesta".

— Este o chestiune de obișnuință.

Veselia silită a lui Bob îi masca teama. Nu voia să-şi indispună prietenul, lamentându-se. Delicateţea lui îl emoţiona pe Ray. Amândoi evitau singurul subiect care îi preocupa în aceeaşi măsură, dar sub unghiuri diferite.

— Nu este o chestiune de obişnuinţă, ci de educaţie, zise Bob zâmbind.

— O conversaţie anodină purtată de doi tineri, aparent lipsiţi de griji.

*

* *

În apartamentul magnific de pe 5th Avenue, de lângă Central Park, tablourile semnate de Bonnard şi de Van Gogh, de Gaugain şi de Cézanne, de Pissaro şi de Degas, de Monet şi de Matisse împodobeau pereţii tapetaţi cu mătase roşie şi aurie. Stăpânul casei dovedea că nu este un eclectic care cumpăra tablouri după urcuşul vertiginos al preţurilor, ci un cunoscător care îşi alegea pânzele după frumuseţe şi şcoală.

David Stafford, gazda, şi soţia sa, Clarissa, erau amândoi ceea ce se numeşte „oameni de clasă". Îşi purtau hainele ca şi cum s-ar fi născut cu ele. Costumele de seară, costumele de vânătoare, cele de polo sau de marină, pe propriul iaht, le veneau ca o mănuşă.

Eleganţa, luxul, bunul-gust îi deosebeau de „vulg". Nu aveau probleme cu banii.

Recepţiile pe care le ofereau constituiau un punct de atracţie pentru „jet-set" şi aristocraţi, pentru celebrităţi şi tineret. Bijuteriile cumpărate în Place Vendome, rochiile – modele unice ale marilor creatori de modă francezi şi italieni – smokingurile cu tăietură englezească dădeau o amprentă originală ansamblului vestimentar. Femeile – moda obligă – îşi petreceau multă vreme la institutele de chirurgie estetică. Tinereţea artificială făcea o concurenţă neloială tinereţii autentice.

Orchestra executa în surdină o muzică de dans din anii patruzeci, încă un semn de bun-gust. Lumea vorbea pe şoptite şi nimeni nu izbucnea în râs; manifestarea unei bucurii exagerate ar fi deranjat.

Bob admira dezinvoltura cu care Ray se plimba printre aceste personaje care, în pofida politeții și a bunei dispoziții, păreau niște figuri rigide. Fusese primit cu toată atenția în dubla sa calitate de celebritate și de prieten al lui Ray. Perioada în care artiștii, scriitorii, actorii erau priviți cu o condescendență umilitoare trecuse de mult. Nu intraseră oare vedetele de cinema până și în clanul familiei Kennedy?

Bob fu literalmente asaltat de doamnele de toate vârstele care îl copleșeau cu complimente, clipind cochet din genele încărcate de rimel. Ray îl urmărea cu privirea și se bucura de succesul lui. Nu prea avea timp să stea cu Bob deoarece stăpâna casei, mătușa lui, îl recomanda cu exuberanță prietenelor ei.

— Mama lui Raymond Edward este o Sunderland-Beauclair!

Averea, studiile, aspectul fizic, activitatea profesională se ștergeau în fața acestui argument suprem: ascendența maternă aristocratică, care îi imprima pecetea.

— Dragele mele, Raymond Edward – nu se foloseau diminutivele – a fost vrăjit de cinematografie. Îngroașă rândurile actorilor, ale actrițelor și ale regizorilor de origine nobilă. Ira von Furstenberg, prințul Visconti, Elissa Landi din familia Habsburg, iar acum nepotul meu Raymond, un descendent autentic al ducilor de Sunderland.

„Aristocrații" americani, ale căror rădăcini mai erau vizibile, erau impresionați de vechimea noblețeî lui Raymond de Rhys și a mamei sale, ai căror strămoși își găseau izvoarele încă de pe vremea Cruciadelor.

În roiul de fete care îl înconjura, Bob o zări pe Lorrie Lamont, care stătea deoparte și îi zâmbea cu un aer enigmatic. Încercă iarăși o atracție mai mult intelectuală decât fizică pentru această fată care îl cucerise de la prima întâlnire. Se vedea bine că Lorrie se simțea în „lumea" ei. Se scuză față de fetele din jur și își făcu o pârtie până la Lorrie.

— Dumneata aici?, zise încântat. Ce surpriză!

—Te-am urmat, Bob, zise Lorrie cu seriozitate. Am caracterul unei fete care știe ce vrea și își urmărește scopul fără șovăire. Sunt hotărâtă să mă căsătoresc cu dumneata. Nu sunt una dintre aceste fete care visează să fie iubite pentru

ceea ce sunt, şi nu pentru banii lor. Eu sunt bogată şi am personal douăzeci de milioane de dolari pe care mi le-a lăsat mama după moarte. Tatăl meu nu s-a căsătorit şi conduce un important grup petrolier, care valorează în jur de zece miliarde. Bani care vor fi ai mei după moartea lui.

Bob îşi rotunji ochii uluit.

— Să nu crezi că îţi sugerez un târg, adăugă Lorrie. Şi dumneata ai veniturile dumitale, care nu sunt neglijabile. Dar celebritatea actorilor nu este veşnică. Prin mine vei avea viitorul asigurat, chiar dacă drepturile dumitale băneşti vor secătui. Milioane de fete ar fi fericite să-ţi fie soţii. Dar eu te iubesc şi am impresia că nu-ţi sunt indiferentă.

Buna dispoziţie a lui Bob scăzu la zero. Toate iluziile inspirate de Lorrie se năruiră. Îi propunea să-l cumpere. Iar el avea oroare de asemenea tranzacţii. Voia să uite că fusese un prostituat. Un prostituat ca toţi bărbaţii care se căsătoresc cu femei mai bogate, momiţi de opulenţa lor. Lorrie îi pomenise de viitor. Bob avu senzaţia că o eclipsă îi acoperea soarele şi îl cufunda în beznă. El nu era decât un condamnat la moarte care se bucura de o amânare.

Norul care întunecă faţa lui Bob o uimi pe Lorrie.

— După reacţia de pe chipul dumitale am impresia că m-am lăsat legănată de vise. Credeam că mă iubeşti cum te iubesc şi eu. Dar m-am înşelat.

Bob îi răspunse cu un aer ce voia să fie vesel:

— Sunt foarte flatat de propunerea dumitale, Lorrie. Dar căsătoria este adeseori o aventură care se sfârşeşte prost. Sau o alianţă de interese care îmi produce dezgust.

— Nu sunt destul de simpatică? Fă abstracţie de bogăţia mea.

— Eşti foarte simpatică.

— Am aproape anii dumitale. Ne apropiem de treizeci de ani... Ah, ştiu ce te reţine. Te gândeşti că femeile îmbătrânesc mai repede decât bărbaţii.

— Nici vorbă de aşa ceva! Uită-te la matroanele din jurul nostru. Niciuna nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani.

Fata zâmbi cu dispreţ.

—Toate au aerul unor mumii reînviate şi peticite. Niciodată nu voi fi ca ele. Am simțul ridicolului.

— Sunt sigur că totdeauna vei fi desăvârşită.

— Nu-ți bate joc de mine, Bob!, îi reproşă.

—Vorbesc foarte serios, zise Bob.

— Este neplăcut să fii refuzată. Dar oferta mea rămâne deschisă.

Noaptea este un sfetnic înțelept. Poate că mâine voi primi un telefon care să-mi aducă vestea cea bună... Lorrie îşi recăpătase seninătatea.

—Nu sunt obişnuită să fiu tratată cu un refuz. N-ai să-mi scapi, Bob.

Schimbătoare ca o zi de primăvară, fugi zâmbind. În timp ce Lorrie se îndepărta, Ray se apropie zâmbitor.

—Pun pariu că Lorrie a încercat să te seducă. Ar fi o fată bună, dar milioanele lui papa au stricat-o.

Majordomul anunță cu un pronunțat accent englezesc:

— Doamnă, masa este servită!

Toată lumea trecu în imensa sufragerie din marmură galbenă cu vine pestrițe importată din Italia. Zece mese rotunde de câte zece persoane erau dispersate printre coloane corintiniene şi statui antice de marmură. Clarissei îi plăcea arta Greciei şi a Romei antice şi, pentru a-şi dovedi preferințele rafinate, ceruse arhitecților decoratori să-i amenajeze un peristil pompeian pentru festinuri.

Cartonaşe cu litere aurite indicau locul fiecărui mesean. Bob se afla între două doamne pe care curgeau bijuteriile şi care răspândeau efluvii de Chanel 5 şi de Opium. Observă că mâinile doamnei din dreapta erau netede ca fildeşul, în timp ce pe ale doamnei din stânga se vedeau vene proeminente şi mici pete cafenii. Specialiştii în chirurgie estetică nu reuşiseră încă să-i întinerească mâinile.

Cele două doamne îl potopiră pe Bob cu debitul lor verbal, fără a-i da răgaz să plaseze un cuvânt. Îl copleşiră cu laude, iar tânăra vecină din dreapta găsi un mijloc să-i strecoare în buzunar cartea sa de vizită, aruncându-i priviri promițătoare.

Apoi, vecina din stânga îi ceru, arzând de curiozitate, mii de amănunte cu privire la tentativele de asasinare a lui Peter O'Neill.

— Eh, da! Celebritatea şi talentul aţâţă invidia şi rivalitatea, spunea doamna din stânga.

Lorrie era aşezată la o masă apropiată de masa lui Bob. Din când în când, îi arunca priviri insistente, dar el se prefăcea că nu le pricepe.

Ray, aflat vizavi de ea, îi urmărea manevrele cu un amuzament ironic. Lorrie, o fată dulce, seducătoare, delicată va fi o perfectă soţie crampon care îşi va ţine bărbatul în zgardă ca pe un căţeluş de lux. Dar Bob va fi cruţat de ofensele şi rănile pe care Lorrie i le-ar fi putut pricinui.

Circul uman, cu micimile şi meschinăriile sale, îl amuza, dar îl şi întrista.

Cu toate căi se acorda o atenţie măgulitoare – descendentul unui duce merita toate onorurile –, Ray participa un figurant la conversaţiile care se ţeseau în jurul său. I se făcuseră invitaţii la partide de vânătoare, la croaziere, la dineuri, dar le refuzase pe toate, pretextând ocupaţiile legate de turnarea filmului.

Ochii lui se îndreptau spre Bob. Sfârşitul relativ apropiat al lui Bob îl obseda, îi spulbera plăcerea de a trăi. La un moment dat surprinse privirea lui Lorrie aţintită asupra sa. Fata îl ura deoarece intuiţia ei feminină o avertiza că se află în faţa unui rival. Un rival primejdios care trebuia îndepărtat.

*
* *

Spre dimineaţă, în preajma orei trei, recepţia luă sfârşit. Înainte de a se despărţi de Bob, Lorrie îi spuse:

— Aştept să mă suni! Bineînţeles, dacă nu eşti deja angajat!

Tonul ei ambiguu îl făcu pe Bob să zâmbească. Un zâmbet încântător care întări voinţa fetei de a-l cuceri cu orice preţ...

La ieşirea din imobil, Bob, însoţit de Ray, aştepta printre invitaţii care se îmbulzeau pe covorul roşu să-şi vadă maşina

aliniindu-se de-a lungul trotuarului. Îi dădu groomului un bacşiş gras şi se urcă la volan alături de Ray.

Lorrie urmări îndelung cu privirea Ferrariul lui Bob care se îndepărta; îşi muşcă buzele, apoi se instală în maşina ei.

Bob, adâncit în gânduri, conducea ca un automat. Ray, îngrijorat, nu-l scăpa din ochi. Simţea instinctiv că prietenul său suferă. O senzaţie de panică îi dădea fiori.

Deodată, Bob îşi opri maşina la marginea trotuarului, după ce manevrase cu lipsă de îndemânare atât de flagrantă încât zdreli două maşini care staţionau acolo.

Gâfâia.

—Treci la volan, Ray!... Resimt aceeaşi slăbiciune... acelaşi rău care îmi dă ameţeli...

Ray sări din maşină, o ocoli şi luă volanul din mâinile lui Bob, care făcu schimb de locuri, dârdâind de frig.

— Mi-e frig... mi-e frig...

Ray îşi scoase vestonul şi i-l puse pe umeri cu o delicateţe nemărginită.

— Mergem la un doctor!, zise Ray.

Bob clătină din cap. Dinţii îi clănţăneau.

— Inutil!... Ameţelile mele... din ce în ce mai dese... sunt urmate de o slăbiciune pustiitoare... şi de o insuportabilă senzaţie de... frig... simptome ale bo...

Evită cuvântul „boală".

— Să mergem la hotel... Te rog, Ray... Să mergem... Un doctor n-ar putea să-mi facă nimic... absolut ... nimic...

Vibrând de emoţie, Ray demară.

— Ce-aş putea să fac pentru tine?

Bob făcu un gest negativ.

— Nimic... nimic... Vreau să mor sub lumina... reflectoarelor... În plină activitate... ca acel mare actor de care... mi-ai vorbit...

—Moliére!

—Da... Moliére... Ce straniu... actorul acesta... Îmi revine mereu... În memorie.

— Nu te obosi! Taci! Păstrează-ţi forţele... Râsul amar, hohotit al lui Bob, îl făcea pe Ray să freamăte.

— Sper să-mi ajungă puterea... să terminăm filmul.

— Nu mai spune enormități! Tulburările tale sunt indispoziții trecătoare! Mulți seropozitivi trăiesc fără să știe de boală. Am studiat cu atenție literatura medicală...

Bob îi răspunse cu o voce abia auzită:

— Îmi vorbești... cum vorbeam eu lui Percy... Mințeam... și el o știa...

Ray avea impresia stranie, copleșitoare că citește un roman al cărui sfârșit îl cunoaștea dinainte. Dar nu voia să-l lase pe Bob să moară.

Refuza să conceapă dispariția lui. O refuza chiar dacă înțelegea că ideea în sine era absurdă, că era incapabil să înfrunte destinul. Iar destinul cerea nimicirea lui Bob... Ray era exasperat. Neputința de a-și salva prietenul îl dispera. Trăia un coșmar insuportabil.

Mașina se opri în fața hotelului. Portarul și un groom le ieșiră repede în întâmpinare. Dar Ray îi ignoră. Îl ajută pe Bob să se târască în hol.

Fața palidă, pământie a lui Bob atrase atenția recepționerului.

— Domnul Flynn nu se simte bine? Are nevoie de un medic?

Bob auzi ca prin vată râsul lui Ray.

— Am băut mai mult decât se cuvine! Dar eu sunt mai rezistent ca prietenul meu!

Împrejurările care marcaseră instalarea lui Percy la hotel se repetau aproape invariabile.

— Domnule Rhys, vă putem fi de folos?

— Nu, mulțumesc!

Urcară cu liftul, apoi pătrunseră în apartamentul lui Bob. Valetul de noapte veni să-l dezbrace.

— Mă descurc și singur, zise Ray. Du-te și te culcă!

— Trebuie să stau de veghe până în zori, zise valetul.

— Du-te, du-te!

— Foarte bine, domnule! Dacă aveți nevoie de mine, vă rog să mă sunați!

— Mulțumesc, du-te!

Un zâmbet complice, abia schițat pe fața valetului înainte de a închide ușa în urma sa, îl făcu pe Ray să înțeleagă că gestul său era interpretat într-o manieră echivocă. În realitate

se temea să nu fi apărut pete pe corpul lui Bob, ceea ce ar fi stârnit bănuielile valetului.

Îşi dezbrăcă prietenul cu grijă şi delicateţe. Citise că pe pielea unor bolnavi de SIDA apăreau pete cafenii. Respiră uşurat. Corpul lui Bob nu prezenta niciun fel de anomalii exterioare. Boala îl rodea înăuntru; faţada era încă perfectă... doar slăbise puţin... Ochii lui Ray se umeziră de lacrimi... Înţelegea dorinţa lui Bob de a nu fi examinat de un specialist. Bob reuşise să păstreze taina bolii sale şi voia să moară fără s-o dezvăluie.

Ray îl îmbrăcă în pijama, îl instală în pat şi îl acoperi cu grijă.

Îl privi îndelung şiîi ascultă respiraţia regulată. Mulţumit că îl vedea dormind, trecu în apartamentul său şi îşi lepădă smokingul. Făcu un duş, îşi puse un halat şi se întoarse în camera prietenului său.

Lăsă aprinsă lampa de pe noptieră, căci Bob se temea să se trezească pe întuneric. Se întinse pe o canapea, căutând odihna. Dar nu putea aţipi. Somnul îi fugea. Îşi contempla cu dragoste şi tandreţe prietenul. Când dormea, fără să fie chinuit de coşmaruri, Bob avea fizionomia unui copil...

*

* *

Spacek îşi consultă distrat ceasul. Era ora trei dimineaţa. „Fir-ar să fie"!, se gândea scârbit. Ce viaţă de câine! Crezuse că la New York va petrece o viaţă de dezmăţ, de destrăbălare, printre frumoasele actriţe care la Los Angeles îi aprindeau simţurile. Nici nu avusese ocazia să-şi pună costumul bleumarin. Se împotmolise în anchetă fără să ajungă la vreun rezultat. Aproape în fiecare noapte, Spacek şi Hatcher, precum şi Herbert Grover, asistentul procurorului din districtul Manhattan, locotenentul Clinton de la poliţia din New York, Tom Akroyd de la FBI şi Rex Ingram de la „Narcotic Bureau" ascultau kilometri de bandă de magnetofon, care reproduceau discuţiile telefonice ale lui Lombardo cu prietenii, cu unii colaboratori şi, mai ales, cu Averil Auberon, din care nu lipseau

chestii picante. Judecătorii federali din Los Angeles şi New York autorizaseră punerea lor sub ascultare.

Lombardo şi Averil vorbeau cu o plăcere perversă de toate combinaţiile sexuale încercate împreună, cât şi de cele care îi aşteptau după întoarcerea actriţei la Los Angeles. Între timp, Lombardo făcuse şi câteva călătorii fulger la Las Vegas, la Chicago şi la Miami, precum şi o croazieră pe iahtul său în compania unor oameni de afaceri şi a unor „call-girls". Averil ar fi fost furioasă dacă ar fi aflat de aventurile galante ale amantului ei.

Urechile lui Spacek şi ale oamenilor din echipa sa ţiuiau după ce ascultau benzile interminabile, de altfel fără niciun folos. Ori Lombardo, excesiv de prudent, vorbea numai despre nimicuri, ori aceste nimicuri ascundeau un limbaj secret. Prietenii lui, bancheri, industriaşi, politicieni, actori, păreau cu toţii atinşi de un fel de nebunie erotică, deoarece această temă apărea în centrul interesului lor. Vorbeau şi de afaceri, dar într-o măsură mult mai redusă, ca şi cum cu toţii ar fi dat dracului ocupaţiile serioase pentru a se distra asemenea unor elevi în vacanţă.

Dar Spacek şi membrii grupului său erau încăpăţânaţi, convinşi că, până la urmă, vor surprinde şi elemente care să-l acuze pe Lombardo.

Averil telefona şi prietenelor sale, unui cascador, cât şi unui avocat din New York, cunoştinţă recentă, cu care îşi împărţea patul.

Discuţiile lui Lombardo cu colaboratorii erau împănate de tot felul de animale sălbatice şi domestice. Exasperaţi de acest talmeş-balmeş de neînţeles şi nesemnificativ, Spacek şi colaboratorii săi îl trecură pe computer, sperând să afle sensul ascuns al cuvintelor. Numele în clar nu se spunea decât în cursul unor conversaţii anodine.

De exemplu, Lombardo comanda zeci de cămăşi de mătase sau alte obiecte de îmbrăcăminte. Aceste comenzi repetate treziră suspiciunile poliţiştilor.

Într-o zi, Averil se arătă mai vorbăreaţă decât de obicei. Reproşa pe un ton insolent lui O'Neill că o angajase pe Lavinia Parker pentru a face o publicitate intensă Gisellei, o „târfă"

care o imita pe Sarah Bernard. Campania cuprindea articole elogioase în marile ziare, interviuri, banchete de binefacere menite să scoată în evidență generozitatea acestei franțuzoaice față de bolnavi și de nevoiași.

— Am s-o strâng de gât cu mâinile mele!, zbiera ea. Peter, acest idiot îndrăgostit, îi pregătește cu perseverență Oscarul pentru cea mai bună actriță a anului care, în mod normal, ar trebui să-mi revină.

Reproșa apoi lui Lombardo că nu-i ia apărarea și că nu se întâlnește cu ea decât pentru pat.

Obosit de vociferările lui Averil și de amenințările ei că îl va părăsi, Lombardo uită de precauțiunile respectate până atunci scrupulos, întrerupse șuvoiul de injurii ale amantei și pronunță un nume.

— Am să ți-l trimit pe Rodriguez ca să terminăm cu treaba asta o dată pentru totdeauna!

Spacek, Grover și polițiștii jubilau. În sfârșit, Lombardo săvârșise o gafă.

Toată echipa se lansă în căutarea lui Rodriguez. Computerele FBI-ului, ale lui „Narcotic Bureau" și ale Interpolului fură puse în mișcare. Dar rezultatele îi dezamăgiră. Dădură peste escroci, traficanți de arme și de droguri, proxeneți, siluitori, dar niciun ucigaș plătit nu purta numele de Rodriguez. Era limpede, Lombardo folosise un nume scornit.

Aflate în impas, autoritățile judiciare și polițienești din Los Angeles se hotărâră să se folosească de arestarea lui Fisher ca prin el să ajungă la șefii cei mari. Se anunță deschiderea procesului și citarea micului Billy Temple în calitate de martor al acuzării. Pe Fisher îl aștepta o condamnare de douăzeci de ani de temniță deoarece probele adunate erau zdrobitoare. Asasinii lui Billy știau că îl nimeriseră în plin, dar nu dispuneau de informații privitoare la moartea lui. Taina era păstrată cu strictețe. Înspăimântat de pedeapsa care îl aștepta, Fisher alunecă pe panta mărturisirilor și propuse un târg pe care procurorul districtului îl acceptă fără discuție. Condamnarea lui va fi redusă la doi ani închisoare dacă va furniza în schimb elemente care ar permite distrugerea rețelei de traficanți din care făcea parte. Fisher denunță numele acelor dealers și dezvălui chiar

prezența unor traficanți mai mult sau mai puțin importanți. Dar informațiile lui se opreau la un nivel destul de coborât, căci organizația era scrupulos compartimentată, astfel încât plevușca să nu cunoască identitatea căpeteniilor.

Străduințele se dovediră, astfel, zadarnice.

În afară de misteriosul Rodriguez, care rămânea un personaj mitic, anchetatorii constatară că trebuiau să reia investigațiile de la zero. Speranțele de a pune mâna pe Lombardo se dovediseră iluzorii.

Spacek era furios. Eforturile lui nu duseseră la niciun rezultat. Hotărî atunci, împreună cu colegii, să atașeze o umbră lui Averil. Agenți în civil trebuiau s-o urmărească douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Voiau să ajungă astfel la Rodriguez și apoi la Lombardo.

Anchetatorii începură din nou să asculte benzi înregistrate.

Gideon se gândea cu amărăciune că ziua în care i se vor lua interviuri, în care își va vedea fotografia pe prima pagină a ziarelor și va apărea la televiziune cu fruntea încununată de lauri era amânată la calendele grecești. Ascultând cuvintele fără nicio semnificație ale lui Lombardo, care părea că îl sfidează, Spacek simțea că îl copleșește somnul. Aținea în timp ce zorile pătrundeau pe fereastră...

*

* *

Ray își petrecuse noaptea fără să închidă ochii. Când oboseala, după o zi istovitoare, îi îngreuna pleoapele și toropeala îi amorțea corpul tânăr, tresărea aducându-și aminte de Bob. Somnul îi fugea instantaneu. Cobora de pe canapea, se apropia în vârful degetelor de pat și îl privea cu inima cuprinsă de mare tristețe cum doarme. Asculta neliniștit respirația lui sacadată, gâfâitoare și își blestema neputința de a-i ușura suferințele, de a-l salva. Și-ar fi dat viața și sănătatea dacă ar fi avut forța magică s-o facă. Nu se temea de moarte. În noaptea aceea înțelesese că ființa lui se confunda cu cea a lui Bob, că dispariția lui Bob îl va lăsa singur, descumpănit,

într-o lume vie, dar pustie... mai pustie decât un deşert fără graniţe...

Se întorcea la canapea şi se întindea scufundat în gânduri. După câteva minute, care i se păreau mai lungi decât secolele, se ridica din nou şi se strecura fără zgomot spre pat.

La primele raze ale zorilor, respiraţia lui Bob deveni mai suavă, somnul mai liniştit. Faţa lui frumoasă, în sfârşit destinsă, amintea trăsăturile sublime ale tânărului de pe friza Panteonului sculptat de Fidias. Ray îl contemplă mult timp. Apoi stinse lampa şi suspină copleşit de o nespusă amărăciune.

Lumina dimineţii, care se filtra prin perdele, era atât de cenuşie, atât de posomorâtă, atât de deprimantă, încât aprinse iarăşi veioza. Razele lămpii luminară bronzul care împodobea mobila still Louis XVI. Se auzea suav muzica din „Romeo şi Julieta" de Ceaikovski.

Ray atinse uşor umărul lui Bob care deschise ochii. Când văzu chipul zâmbitor şi afectuos al lui Ray deasupra sa, Bob zâmbi.

— Ce fericit sunt că te afli lângă mine, Ray!

— Îţi împărtăşesc fericirea, Bob!

Poate că ar fi preferat să-i spună „dragostea mea", dar expresia aceasta devenise de o banalitate dezgustătoare. Dragostea, adevărata dragoste nu se exteriorizează prin cuvinte. Cuvintele o depreciază. Nici cei mai mari poeţi nu sunt în stare să exprime frumuseţea şi profunzimea acestui sentiment.

— Ce bine să nu sunt singur, Ray! Când te simt lângă mine am impresia că mă îmbrăţişează razele soarelui! Înainte simulam actul de dragoste fără să ştiu ce este dragostea... Tu m-ai învăţat ce este emoţia dragostei, de a fi iubit... Este cel mai frumos dar pe care mi l-ai fi putut face... Din nenorocire, n-am să mă bucur mult timp de această fericire... Ray îi luă mâna febrilă.

— Să ne bucurăm de prezent! Să uităm de viitor! Numai prezentul contează! Amintirile nu au nicio valoare! Niciodată nu te mai întorci în trecut! Amintirea trecutului este atât de tristă... atât de tristă... Chiar dacă ţi-a oferit momente fericite...

Este ca şi cum ți-ai răsuci fierul într-o rană... Se ştie că nu se mai întoarce niciodată... Niciodată... Dacă prezentul îți oferă clipe de fericire, cu atât mai bine... Căci viitorul nu este decât o mare necunoscută care se identifică până la urmă cu moartea... Dar am filosofat destul! În mai puțin de o oră trebuie să fim gata! Este ziua cea mare! Cursa de „off shores"!

— Şi ultimele secvențe ale filmului, Ray... Ştii, nu mai speram să-i văd sfârşitul...

Ray ceru la telefon ca micul dejun să fie servit pentru două persoane în apartamentul domnului Flynn.

—Cred că tot hotelul comentează că am petrecut noaptea împreună, zise Bob.

Ray ridică cu indiferență din umeri.

— Şi ce te deranjează?

Bob se ridică în cot şi se strâmbă.

— Ce-i cu tine?, exclamă Ray alarmat.

—Mă doare sub braț. Ciudat, nu-i aşa?

Îşi palpă cu mâna stângă subțioara dreaptă.

— Ganglionii sunt dureroşi. O durere uşoară, dar persistentă.

Niciun muşchi nu se mişcă pe fața zâmbitoare a lui Ray. Înțelese adevărata semnificație a simptomului. Inflamarea ganglionilor anunță, în anumite cazuri, începutul sfârşitului.

— Cu siguranță că este urmarea unei infecții banale. Cu ani în urmă am avut o zgârietură la degetul mare de la piciorul stâng. Nu i-am acordat nicio atenție, cu atât mai mult cu cât se cicatrizase. Mai târziu am simțit dureri în regiunea inghinală. Medicul mi-a explicat că infecția rămăsese în corpul meu. Mi-a făcut câteva înțepături cu penicilină şi durerea a trecut... Acesta este şi cazul tău. Probabil că manichiurista ți-a zgâriat degetul. S-a infectat şi acum resimți urmările. Vei face un tratament cu antibiotice şi totul va reintra în normal... Dar acum du-te să faci un duş! Repede!

Bob se dădu jos din pat. Era îmbrăcat într-o pijama de mătase albastră.

— Nu vrei să mă însoțeşti? Un duş în doi este întotdeauna mai plăcut.

— De acord.

Sub duş râseră şi se jucară ca doi ştrengari. Dar inima lui Ray sângera.

Luară micul dejun, apoi se îmbrăcară. Sună telefonul.

La celălalt capăt al firului, O'Neill răcni:

—Ce faceţi acolo? Autobuzele şi tot personalul, actori, tehnicieni, cascadori vă aşteaptă. Echipele care pregătesc ambarcaţiunile lucrează deja la Long Island Sound. Grăbiţi-vă, ce dracu!

—Venim imediat!, răspunse Bob.

Abia puse telefonul în furcă şi telefonul sună iarăşi. Bob duse receptorul la ureche. Auzi vocea afectată a lui Mark.

— Sunt dezolat, domnule Flynn, dar trebuie să vă dau o ştire proastă. Noaptea aceasta, domnul Barton, prietenul dumneavoastră, a murit, urmare a unei supradoze provocate probabil de heroină. Ambulanţa a ridicat cadavrul. Poliţia răvăşeşte încă prin cameră. Rămân la dispoziţia dumneavoastră, domnule Flynn!

Soarele se ridicase pe cerul albastru, limpede ca o boltă de cristal.

— O zi foarte frumoasă!, exclamă O'Neill, supraveghind ultimele pregătiri pentru turnare.

Decojise o banană şi o mânca fără prea multă plăcere.

—Micul meu dejun!, suspină.

— Cam frugal!, zise Frank Spade.

— Oamenii de vârsta mea nu au nevoie de prea multă mâncare. Se spune că energia acumulată în tinereţe îi ajută să supravieţuiască.

Directorul de imagine îl examina cu un ochi critic şi uşor intrigat. Îl găsea slăbit. Faţa lui palidă devenise şi mai zbârcită, îmbătrânise. Exuberanţa, ironia lui biciuitoare se risipiseră în neant.

Regizorul aruncă cu dezgust banana consumată pe jumătate, apoi îşi îndreptă privirea spre insulele şi canalele adiacente, închiriate pentru turnare şi interzise publicului. Dacă particularii dispăruseră, mişunau în schimb vaporaşe de agrement conduse de cascadori în costume de iaht precum şi echipe de cameramani instalate pe vedete rapide care

trebuiau să filmeze fazele competiției. O competiție drăcească, deoarece în acest paradis terestru – Long Island Sound – cu insule înverzite, împodobite cu clădiri splendide, O'Neill voia să declanşeze forțele infernului. Duelul înverşunat între două „off shore" de mare putere conduse de Bob şi de Bay, cei doi frați rivali, trebuia să învălmăşească vaporaşele de agrement. Abordajele, coliziunile, exploziile trebuiau să se dezlănțuie într-un ritm înnebunitor. Vedetele poliției alarmate, conduse tot de cascadori, trebuiau să intervină spre a pune capăt haosului. Dar cei doi frați nu vor pune capăt cavalcadei lor apocaliptice. Unul dintre ei îşi va pierde viața, sigurul mijloc de a elimina ura lor sălbatică.

Semnalul de începere a turnării urma să fie dat într-un sfert de oră.

Stând pe cheiul de la Marina, Bob şi Ray se uitau la mecanicii care puneau la punct cele două „off shores" ce aveau să participe la această secvență de o importanță capitală pentru film. Cursa trebuia să ilustreze violența care dădea tonul scenariului.

O violență care se exprima mai puțin prin gesturi şi mai mult prin ura interiorizată a celor doi frați, explodând uneori datorită intrigilor lui Flo care încerca o plăcere perversă semănând discordia între frați. Atmosfera de violență mocnea înapoia fațadei de moravuri civilizate şi rafinate ale clanului aristocratic Talbot. În timpul vizionării filmului, spectatorii trebuiau să aibă senzația că fatalitatea urmăreşte această familie blastemată.

Bob era prezent la aceste pregătiri, dar le ignora... Gândurile îi zburau la Percy... Îi îndeplinise dorința... Percy îşi încheiase calvarul...

Îşi aminti de ceea ce îi spusese Percy cu câteva zile mai înainte la bar, pe când sorbeau din whisky. „Îmi blestem părinții care mi-au dat viața!... Nu le-am cerut să mă aducă pe lume!... Ei poartă răspunderea pentru martiriul meu pe acest pământ blestemat!... Uită-te la oamenii din jurul nostru... Beau liniştiți, râd, se distrează, par prietenoşi şi inofensivi. Dar în suflet toți sunt nişte fiare! ... Profită de cei slabi şi nevoiaşi, cumpără cu banii lor murdari ființe omeneşti ca şi

cum ar cumpăra prune sau pneuri pentru maşinile lor... Îi blestem pe-ai mei şi blestem mulţimea aceasta care ar trebui să piară ca şi păcătoşii din Sodoma şi Gomora..."

Bob suspină. Percy se eliberase din infernul existenţei lui chinuite. Bob ştia că îl va urma în curând. Simţea aripile negre ale morţii atingându-l uşor ca o mângâiere. Percy avusese curajul să fugă, să se arunce în braţele lor. Şi pentru Bob moartea se ivea la capătul drumului ca un liman...

Dezolat, Ray îşi dădea seama că nu putea să facă nimic spre a risipi neliniştea şi descumpănirea care se reflectau pe faţa palidă a prietenului său. Va fi în stare să-şi mobilizeze toate resursele spirituale, energia, iscusinţa pentru a depăşi aceste încercări? Experţii şi campionii îl învăţaseră arta de a conduce un „off shore". Se iniţiase în acest sport primejdios dar fascinant cu atenţia unui copil ascultător.

— Domnule Flynn, „off-shore"-ul dumneavoastră este gata să iasă în larg!, anunţă mecanicul-şef.

Asistentul Eddi Tuchman observă şi el expresia neliniştită şi descumpănită de pe faţa lui Bob. Se apropie de el şi îi spuse cu amabilitate.

— Mi se pare că nu vă simţiţi prea bine! Un cascador ar putea să vă înlocuiască! Faţa dumneavoastră va apărea în gros plan. Cu ajutorul efectelor speciale vom face ca nimeni să nu observe şmecheria!

Bob tresări ca şi cum ar fi ieşit din transă.

— Nici nu se pune problema! N-am admis niciodată ca un cascador să execute efortul ce-mi revine.

Ray fu uşor tentat să strige:

„Şi dacă te surprinde o nouă indispoziţie..."

Dar nu îndrăzni să intervină.

— Domnule Rhys, „off shore"-ul dumneavoastră este gata!, insistă mecanicul.

Bob şi Ray erau îmbrăcaţi în haine sumare de sport: „blue-jeans" şi „t-shirts".

Înainte de a se îmbarca, cameramanii luară, sub supravegherea directorului de imagine, gros-planurile lui Ray şi ale lui Bob, cei doi fraţi învrăjbiţi ce se priveau în ochi cu o ură

feroce, ceea ce trebuia să lase să se înțeleagă că miza acestei lupte era moartea unuia dintre adversari.

*
* *

Polițiștii, de data asta adevărații polițiști, sosiră împreună cu Spacek şi colegul său din New York pe cheiul Marinei. Specialiştii de la serviciul deminări examinară aprofundat vasele şi îndeosebi pe cel al lui O'Neill, dar fără niciun rezultat.

Gideon era sceptic.

—Anchetatorii noştri n-o să reuşească niciodată să verifice toate colțurile acestor „off shores" şi ale vedetelor rapide, mai complicate decât calculatoarele.

O'Neill îl linişti.

— Sunt convins că nu veți găsi nimic. Mecanicii mei au controlat peste tot.

Regizorul era preocupat de Bob. Ochii lui, obişnuiți să discearnă cea mai mică schimbare în comportamentul şi fizionomia actorilor, remarcaseră fața palidă a lui Bob, privirea-i obosită, marcată de tristețe, nervozitatea gesturilor. Ştia că Bob suferă de indispoziții de neînțeles pentru neinițiați. Să fi ajuns la capătul drumului? Cinicul O'Neill fu cuprins de o milă imensă pentru acest băiat, creația sa. Se simțea foarte aproape de el.

Îşi stăpâni sentimentele şi dădu semnalul de începere a turnării. Toate lumea ştia ce trebuia să facă. Confuzia organizată, care trebuia să urmeze, nu-i va permite lui O'Neill să fie prezent pretutindeni. Dar directorul imaginii îşi instruise personalul. Numai cascadorii se încăpățânau să se afirme prin extravaganțe spectaculoase.

Pentru prima dată în viață, O'Neill avu senzația că devenise un simplu terț în turnarea propriului său film. Se urcă pe ambarcațiunea sa rapidă spre a urmări cursa. Asistenții lui procedară la fel. O'Neill îşi completase echipamentul cu un megafon, deşi prevedea că vacarmul avea să-i acopere vocea.

„Off shores"-urile lui Bob şi Ray, două bijuterii de acest gen dotate cu motoare turbo puternice, atingeau o viteză de 160 mile pe oră. Buzzati, campionul mondial al curselor de „off shores", consultantul lui O'Neill, susținuse că lansarea acestor maşini ultrarapide printre vasele de agrement ar putea să ducă la accidente grave. Regizorul îi răspunsese că mecanicii şi conducătorii de care dispunea, precum şi cascadorii erau aşi în acest domeniu şi că doar incidente fără importanță riscau să aibă loc.

„Golden Star" al lui Bob şi „Royal Princess" al lui Ray lăsară în urma lor lungi dâre de spumă şi de valuri care făceau ca ambarcațiunile de agrement să oscileze primejdios.

O'Neill urmărea cursa cu un interes crescând. Devenea tot mai agitat.

— Năpustiți-vă! Năpustiți-vă!, striga, agitând megafonul ca un drapel.

Viteza vertiginoasă a celor două „off shores" îi biciuia nervii. Câteva bărci cu ocupanți paşnici fură răsturnate de valurile anarhice. Un „racer" cu vele şi un „Chris Craft" cu motor făcură o manevră falsă, prevăzută în scenariu, intrară în coliziune şi săriră în aer. Panica începea să-i cuprindă pe cei care se plimbau. Ciocnirile, bine pregătite, urmau în lanț.

Un vânt de puterea a şasea ridica talazuri, coame de spumă albă şi stropi de valuri.

Ray îşi conducea „off shore"-ul cu o plăcere voluptuoasă. Curentul puternic îi bicuia obrazul, îi zbârlea părul şi îi accelera secreția de adrenalină. Din când în când se uita spre „Golden Star", care îl purta fulgerător pe Bob pe deasupra valurilor. Cutezanța prietenului său îl minuna, dar îl şi înfricoşa. Radia de bucurie văzându-i performanțele. „Bob este un campion înnăscut", se gândea.

Echipele de cameramani îi urmau sau îi depăşeau căutând cadrele de o frumusețe sălbatică.

Exaltarea îi dădea lui Bob senzația că zbura ca un bolid. Talazurile loveau ca niştetampoane „off shore"-ul lui care sărea în aer asemenea unui delfin ce se zbenguie în elementul său. Bob nu mai vedea nimic în afară de această invenție tehnică formidabilă pe care inginerul naval Fabrio Buzzi o construise

la comanda lui O'Neill, mare amator de sporturi nautice şi el, un vechi campion la cursele de ambarcaţiuni rapide.

Buzzi înzestrase „Golden Star"-ul cu un motor echivalent ca putere cu faimosul Seatek, care cucerise, dovedind o superioritate indiscutabilă, locul întâi la campionatele mondiale disputate la Key West, în Florida. Superambarcaţiunea propulsată de un motor Seatek putea să depăşească 190 de mile pe oră şi Bob profita de acest avantaj cu o voluptate care friza nebunia. Viteza îl îmbătase. Ştia că dezordinea semănată printre ambarcaţiunile de plăcere era perfect reglată, astfel încât să-i permită a se avânta fără piedici. Şuieratul strident al vântului suna ca o muzică divină pentru nervii lui supraexcitaţi. Probabil că aceeaşi muzică îi sedusese pe Ulise şi pe tovarăşii lui pe când parcurseseră mările. Acelaşi spirit pasionant îl împingea acum pe Bob să forţeze motorul „off shore"-ului. Ulise avea ca scopuri patria şi familia.

Bob era conştient că la capătul drumului său îl aştepta moartea... Se inspira din exemplul lui Percy ca să-şi sfârşească frumos viaţa... Dacă bolidul s-ar răsturna, corpul lui s-ar transforma în bucăţi, căci la viteza aceasta apa devine dură ca suprafeţele de gheaţă care acoperă Polul Nord. Şi cum „cockpit"-ul superambarcaţiunii sale nu era protejat de o calotă din sticlă incasabilă, trecerea de la viaţă la somnul de veci ar fi fulgerătoare. Ar putea să se năpustească asupra unuia din iahturile care brăzdau canalul, dar nu concepea să sacrifice viaţa câtorva cascadori care aveau tot viitorul în faţă. Nu-i mai rămânea decât să întoarcă volanul spre dreapta sau spre stânga. După o deviere bruscă, „off shore"-ul s-ar răsturna şi ar exploda... Dar în stânga sa gonea superambarcaţiunea lui Ray. Ideea de a-i face rău nici nu i-ar fi putut trece prin cap. Deci această mişcare îi era interzisă. În dreapta se amestecau ambarcaţiunile de agrement. Să se repeadă asupra lor? De neconceput!...

Era obligat să urmeze culoarul care se deschidea în faţa lui, descriind curbe largi ce permiteau „off shore"-ului să vireze fără să se dea peste cap.

Ar fi putut să se lanseze asupra pământului, una dintre acele insule verzi de la Long Island Sound, şi sfârşitul ar fi fost

instantaneu. Dar, pentru ca să ajungă acolo, ar fi trebuit să treacă prin bariera de ambarcațiuni. Deci trebuia să renunțe și la această variantă.

Ochii i se umplură de lacrimi, care începură să-i șiroiască pe obraji, dar curentul violent i le usca repede. Constată exasperat că își rata sinuciderea. Nu-i mai rămânea decât să-și continue agonia, să-i suporte povara tot mai grea.

Din când în când se uita la Ray, care îl încuraja cu zâmbetul său. Discernea expresia suavă de pe fața lui, chiar dacă la această viteză un conducător cu reacții normale n-ar fi îndrăznit niciodată să-și slăbească atenția plimbându-și ochii în jur. Dar Bob nu se mai preocupa de multă vreme de siguranța propriei sale persoane. Era indiferent la tot ce se întâmpla în jurul său, cu excepția lui Ray.

Vedetele rapide ale cascadorilor goneau de-a lungul flancurilor lor, zumzăind că niște bărzăuni.

Bob zbura la bordul lui „Golden Star", al cărui prizonier devenise... Își pierduse libertatea de a acționa după voia sa...

Deodată, slăbiciunea care îi drena forțele reveni și i le reduse la neputința unei cârpe... Renunță la ideea de a profita de ultimele tresăriri ale energiei pentru a provoca o deviere fatală, pierzând ultima șansă de a termina de bunăvoie cu viața. Încetini viteza „offshore"-ului spre a nu pierde controlul asupra volanului și pentru a evita să intre orbește printre iahturi provocând o catastrofă, reală de data aceasta. Motorul își reduse turațiile. Văzu indicatorul coborând de la 5.000 la 4.000, apoi la 3.000, la 2.000...

Ray îl privea năucit.

Specialiștii care supravegheau cursa își închipuiră că transmisia de pe „Golden Star" se sfărâmase. Nu-și puteau închipui că resorturile umane ale lui Bob se nimiciseră.

Bob plângea cu hohote...

„Offshore"-ul se opri în mijlocul canalului.

Dezordinea dirijată încetă.

O'Neill bănuia tot ce putea fi mai rău. Ambarcațiunea lui aborda „Golden Star"-ul. Spectacolul care i se oferi îi confirmă temerile.

Cu capul sprijinit pe volan, Bob plângea.

— Ce se întâmplă, Bob?, strigă O'Neill.

Băiatul ridică spre el fața-i scăldată în lacrimi.

— O slăbiciune, pe care nu mi-o pot explica, mă paralizează. Văd în jurul meu numai umbre. Nu sunteți decât o umbră printre celelalte...

Ultimele cuvinte îl şocară pe O'Neill. Simți că i se înfioară pielea.

Vedetele rapide ale cameramanilor se apropiară de „off shore"-ul imobilizat. Uimirea se citea pe toate fețele. Turnarea mergea atât de bine... şi, dintr-odată, acest incident...

Toată echipa îşi închipuia că O'Neill urla la Bob, reproşându-i că ruinează secvența. Însă regizorul îi vorbea cu bunătate.

— Este o indispoziție fără importanță, dragul meu! Nu-i nimic grav. Urcă-te pe ambarcațiunea mea. Un cascador te va înlocui. Reluăm turnarea de unde am întrerupt-o.

Se efectuă transbordarea.

Bob se aşează pe banchetă lângă O'Neill, care îi mângâie părul.

— Medicii te vor îngriji şi te vei vindeca repede.

Bob tremura de frig.

— Nu, domnule O'Neill. Am ajuns la capătul drumului.

— Câtă vreme te afli în viață, nimic nu este pierdut, băiatul meu. Reluăm turnarea!, se adresă colaboratorilor săi.

„Golden Star" se îndepărtă având la bord un tânăr cascador care jubila. În sfârşit va avea prilejul să-şi arate capacitatea.

Ray era consternat. Ar fi vrut să fie lângă Bob, să-l consoleze, să-l liniştească. Dar trebuia să termine această cursă blestemată. Toată exaltarea şi entuziasmul lui se prăbuşiră. Refuza să accepte moartea prietenului său. Şi totuşi moartea îl aştepta la cotitură...

Îşi reluă cursa, conducând „off shore"-ul aproape ca un automat. Aruncă o ultimă privire spre ambarcațiunea rapidă a lui O'Neill. Îl zări pe Bob, stând pe banchetă cu fața în mâini.

Agitația controlată reîncepu ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Iarăși se produseră coliziuni. Haosul minuțios dirijat se desfășura pe oceanul verde smarald. Vedetele poliției maritime conduse de cascadori apărură și dezlănțuiră urmărirea ambarcațiunilor „Golden Star" și „Royal Princess". Ray înconjură insula și întâlni ambarcația lui O'Neill. Îl căută din ochi pe Bob, ghemuit pe banchetă.

Deodată, o deflagrație pulveriză superambarcațiunea lui O'Neill. Bucăți în flăcări țâșniră violent prin aer, apoi căzură înghițite de ape.

*

* *

Ca în fiecare seară, asistenții Mason și Tuchman, directorul Spade, producătorul Santini, scenaristul Sellers, precum și câțiva actori vizionau imaginile luate peste zi. Regizorul și Bob Flynn lipseau. Moartea lor violentă îi apăsa pe toți. Ray stătea singur în ultimul rând al sălii de proiecție, copleșit, cu ochii în lacrimi. Când apărea pe ecran fața lui Bob se înviora puțin, dar imediat cădea în disperare. Ar fi trebuit ca aplauzele să salute cursa maritimă, admirabil filmată, cântecul de lebădă al lui Peter O'Neill, dar toți păstrau tăcerea pentru a-i cinsti pe cei dispăruți.

— Peter ar fi fost mulțumit să vadă sfârșitul capodoperei sale, zise Spade, cel mai vechi colaborator al lui O'Neill. Sunt convins că filmul va obține toate premiile Oscar.

— Tu ai avut privilegiul de a fi singurul lui prieten, zise Mason malițios.

— Cum crezi!... A fost o prietenie relativă. Singurii lui prieteni erau filmele.

Toată lumea se ridică.

— Și-au riscat viața, șopti trist Tuchman.

— Ce ghinion l-a urmărit și pe Bob Flynn, zis Sellers. Ar fi putut să devină top starul Hollywoodului.

Acesta fu singurul epitaf ce i se dedică în seara aceea. Multe vedete, îndeosebi cele tinere, care îl invidiaseră pentru

ascensiunea fulgerătoare şi celebritatea care îi eclipsa, se bucurau în sinea lor. Un astru căzuse. Un rival, un candidat mai puțin la rolurile importante.

Dezgustat, Ray părăsi sala fără să se mai adreseze cuiva. Noaptea aceasta şi-o va petrece singur în apartamentul său... Singur?... Nu va fi singur! Imaginea lui Bob, a iubitului Bob, îi va ține companie. Umbra lui Bob va dormi alături, în patul lui. I se părea normal să-l aibă lângă el. Pentru Ray, spiritul prietenului său va trăi veşnic...

*
* *

Presa mondială comentă moartea lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn ca urmare a unui atentat cunoscut acum de toată lumea. Dispariția regizorului provocă o mare vâlvă printre cineaşti şi cinefilii bine informați.

În schimb, moartea lui Bob cauză în toată lumea o explozie de emoție care egală manifestațiile de isterie colectivă iscate de dispariția lui Rudolf Valentino, a lui James Dean şi a lui Elvis Presley.

Poliția americană fu huiduită pentru ineficacitatea ei. Se cerea în gura mare identificarea ucigaşilor plătiți şi a celor care se aflau înapoia lor. O avalanşă de scrisori de protest invada FBI şi Casa Albă. Efervescența creştea, luând proporții supărătoare pentru guvern.

Se ridică un monument în memoria lui Bob Flynn, idolul tineretului.

Nimeni nu află că suferea de SIDA şi că moartea lui accidentală îl cruțase de o agonie îngrozitoare pe un pat de spital.

*
* *

Atentatul săvârşit sub ochii polițiştilor şi ai procurorilor avu efectul unei palme aplicate pe obrazul celor două instituții.

Poliția din New York şi cea din Los Angeles reluară cu îndârjire investigațiile. Tot personalul de la „XXI Century" fusese interogat, iar lumea interlopă trecută prin sită. Se operară arestări. Dar, după un timp, suspecții fură eliberați din lipsă de probe.

Anchetatorii se întrebau perplecşi cum aflase ucigaşul plătit că vasul lui Peter O'Neill fusese înlocuit. O indiscreție comisă de un polițist ar fi singura explicație.

Spacek, furios, ajunse la concluzia că nu se mai putea proceda cu mănuşi. Se hotărî să-l atace direct pe Lombardo, cât şi pe protejatul său, George Bryner. Se înapoie, însoțit de Hatcher, la Los Angeles.

Lombardo fu foarte surprins când Gideon, transpirat, congestionat, şi locotenentul Hatcher, cu aer acuzator, dădură buzna în cabinetul lui fastuos. Cu ton superior, cu un aer iritat, disprețuitor, le vorbi calm.

— Secretara mea nu v-a prevenit că sunt ocupat şi că nu primesc pe nimeni? Vă atrag atenția că...

Spacek îl întrerupse agresiv:

— Lasă vorbele sforăitoare, Lombardo!

—Domnule Lombardo!, îl corectă acesta. Aveți un mandat care vă permite să intrați la mine cu atâta insolență?

—Am toată puterea să te interoghez, Lombardo! Uite aici mandatul semnat de judecătorul federal!

Întrebările lui Spacek îl mitraliau fără răgaz. Procurorul voia mai întâi să semene confuzia în mintea lui Lombardo şi apoi să-i dea lovitura de măciucă.

— Cine este Rodriguez?

Lombardo zâmbi cu o ironie jignitoare.

—Aşadar, mi-ați pus telefonul sub ascultare?

— Cine este Rodriguez?, repetă Spacek.

— Rodriguez?... Maseurul meu... Masajele lui au darul de a-mi calma nervii. I-am spus domnişoarei Auberon că îl voi trimite pe Rodriguez pentru a-i ameliora starea de spirit. Domnişoara Auberon suferea de o depresie nervoasă...

În acest moment, maseurul meu este plecat la Bogota, să-şi vadă familia.

— Îl vom găsi, Lombardo, la Bogota sau în altă parte, îi vom da de urmă în orice colț al lumii.

Apoi, Spacek îi puse o ploaie de întrebări referitoare la relațiile sale cu Bryner.

— Ştii cumva, Lombardo, că după ce Bryner şi-a reluat fotoliul de preşedinte, studioul a devenit un centru al traficanților de stupefiante?

— Nu ştiu. Nici nu mă priveşte treaba asta.

— Dumneata controlezi indirect studioul, Lombardo, prin intermediul prietenului dumitale Bryner.

— Dovediți-o!

— Nu-ți face griji! Vei avea probele! Te vom îngropa sub probe.

Implicarea lui Lombardo în afacerea tristă a morții lui O'Neill şi a lui Bob Flynn făcu senzație. În fața ziariştilor, care îl asaltau cu întrebări, Lombardo declară că era victima calomniilor, că va ataca în justiție pe defăimătorii săi. Susținea că banii lui erau curați ca apa de izvor.

Anchetatorii nu se lăsară orbiți de vorbele sale, dar banii lui Lombardo parcurseseră un drum atât de întortocheat încât niciun expert n-ar fi reuşit să se descurce în labirintul paradisurilor fiscale care permiteau băncilor să spele în secret banii murdari.

*
* *

Lombardo încerca să arunce ceva lest spre a ieşi din încurcătură. Mai întâi îl abandonă pe Bryner, care îşi pierdu postul de preşedinte al studioului. Toată lumea îl considera, fără s-o spună cu glas tare, autorul moral al asasinării lui Peter O'Neill, dușmanul lui. Relațiile privilegiate cu Lombardo, dezvăluite de ziarele avide de senzații, îi năruiră prestigiul şi îi închiseră uşile altor studiouri. Chiar dacă participarea lui nu fusese practic dovedită, erau prea multe coincidențe care atârnau greu. De altfel, ancheta continua şi promitea noi surprize.

Concedierea lui Bryner avu drept consecință prăbuşirea lui financiară.

Incapabil să-şi mai plătească datoriile, fu nevoit să vândă vila de pe Beverly Hills pentru a despăgubi, cel puțin în parte, băncile. Fiindcă nu mai putea asigura luxul pretins de Gloria, aceasta urmă exemplul Isabellei şi divorță de omul care nu mai era în stare să-i favorizeze cariera. Jared Dahl o imită şi se despărți de Chris. Jared pierdea toate atuurile pe care contase căsătorindu-se cu fiica lui Bryner. Începu să caute o partidă mai avantajoasă. Harriet Lamont, chiar dacă era mai în vârstă, se culca uneori cu el şi era putred de bogată. Dar când Jared îi ceru mâna, Harriet văzu în el vânătorul de zestre şi îl pofti fără menajamente să iasă afară. Atunci, Jared puse ochii pe Lorrie, care îl acceptă, căci era frumos şi seducător. Iar averea lui Lorrie le ajungea la amândoi.

*

* *

Averil nu mai găsi angajamente. Între cele două războaie mondiale, opinia publică accepta, de bine, de rău, legăturile unor actrițe de la Hollywood cu gangsteri notorii. Faimosul Bugsy Siegel fusese ciuruit de gloanțe, trase de un necunoscut, în vila amantei sale, Virginia Hill. Se vorbea că Thelma Todd şi Mario Lanza ar fi fost executați de Mafie. Relațiile lui Frank Sinatra cu clanul Gambino nu mai erau un secret pentru nimeni. Câteva decenii mai târziu, americanii aflară cu stupefacție că preşedintele Kennedy împărțea patul Judithei Exner cu mafioții Roselli şi Giancana.

Între timp însă, moravurile evoluaseră. Asociațiile puritane şi conservatoare îşi impuseseră principiile severe. Combinațiile sentimentale dintre vedete şi mafioți nu mai găseau aceeaşi înțelegere.

După campania procurorului general Giuliani împotriva acestei organizații, opinia publică luase o poziție ostilă față de toți nelegiuiții cu gulere albe şi cămăşi de mătase.

Averil plătea oalele sparte. Se văzu trecută la index. Din fericire pentru ea, Lombardo o întreținea ca pe o regină. Dar bârfele insinuau că legătura lor se apropia de amurg...

*
* *

Jeff nu se însură niciodată, fără să țină seama de clevetirile care făceau aluzii la homosexualitatea lui. Râdea nepăsător și se culca entuziast cu toate fetele frumoase care se buluceau în jurul lui. Însă viața lui intimă avea, ca și luna, fațete bine ascunse.

*
* *

Anna O'Neill, văduva fericită, își continua existența desfrânată tocând milioanele moștenite de la Peter. Shirley se căsători cu un avocat tânăr, care îi făcu o droaie de copii pentru a pune mâna legal pe averea imensă a familiei O'Neill, fără ca aceasta să-l împiedice să se culce cu toate secretarele sale.

*
* *

Margaret Carter muri zdrobită sub roțile unei mașini în timp ce traversa 5th Avenue. Văduvul neconsolat se căsători cu Isabelle care dădu, astfel, marea lovitură a vieții ei. Continuă să joace în filmele care o făcuseră celebră în toată lumea și îi aduseră un Oscar pentru cea mai bună interpretare feminină. Criticii o comparau eu Meryl Streep și cu Isabelle Adjani.

*
* *

Sue Briens își menținu celebritatea oferindu-și cu exuberanță corpul tuturor mogulilor din cinematografie. Deveni prototipul vedetei sexy și obținu propuneri fabuloase din partea revistelor „Playboy" și „Penthouse" ca să pozeze goală pentru paginile centrale.

*
* *

Visul lui Gideon Spacek nu se împlini. Actrițele de la Hollywood îl ignorară. Nici fizicul lui, nici postul de asistent al procurorului nu prezentau pentru ele vreun interes. Înainte de înapoierea sa la Los Angeles, Sally, colega care începuse să-i arate o anumită simpatie, fusese transferată la San Francisco.

Gideon trebui să se mulțumească, în final, cu nevasta lui, grasă, mustăcioasă, cu şoldurile şi sânii gelatinoşi, fleşcăiți. În schimbul acestor mici defecte fizice, prepara cei mai buni cârnați cuşer din toată California.

Frustrat în domeniul sentimental, Spacek se cufundă în anchetarea morții lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn, la care se adăugau sfârşitul tragic al lui Robby O'Neill şi al tânărului amant al Annei O'Neill. Interpolul se lansă în căutarea lui Rodriguez, care părea să se fi topit în natură.

*
* *

Un singur om ar fi putut să-i ofere o informație, îndoielnică, dar susceptibilă de a-i furniza o ipoteză mai mult sau mai puțin plauzibilă referitoare la moartea lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn.

Profesorul Andrew Robertson, eminent cancerolog şi totodată prieten al lui O'Neill, îi spusese acestuia, după un examen medical amănunțit, că suferea de un cancer la ficat inoperabil.

Pacientul ascultase fără emoție aparentă verdictul specialistului.

— Cât îmi mai rămâne de trăit?

— Un an, poate doi, dacă vei respecta prescripțiile mele. Un tratament sever ar putea, eventual, să-ți prelungească viața.

— Duşmanii mei ar fi foarte fericiți să afle că mi se apropie sfârşitul. Dar, înainte de a muri, am să le fac viața amară.

Vorbea cu detaşare de parcă ar fi fost vorba de altcineva. Un zâmbet diabolic îi plutea pe faţă.

— Nimeni nu trebuie să ştie că sunt bolnav, Andrew! Nimeni! M-ai înţeles?

— Am să-ţi respect voinţa! Sunt legat prin secretul profesional.

— Foarte bine.

Se aşternuse o lungă tăcere. Robertson înţelegea starea de spirit a prietenului său. Este sfâşietor să ştii că trebuie să mori în culmea gloriei.

O lumină bizară strălucise în ochii regizorului.

— N-am să aştept să pier pe un pat de spital. Apoi, gânditor, adăugase:

— Mai întâi trebuie să termin câteva filme... Opere care să-mi supravieţuiască...

Un zâmbet amar îi schimonosise gura.

— Când voi simţi că mă apropii de sfârşit, voi spune: Adio, glorie!... Adio, fericire... Adio, trecut!... Bună ziua, moarte!... N-am să te las să mă aştepţi!... Nu vreau să fii martora agoniei mele!... Vreau să termin cu viaţa în plină frumuseţe! În plină activitate! Printre actorii mei, printre colaboratorii mei!... Am să-ţi fac totuşi o mărturisire, Andrew! Mi-e frică să mor singur!

— Fiecare moare singur, Peter!

O'Neill îşi continuase ideea fără să ţină seama de intervenţia profesorului.

— Am să procedez astfel încât să am, lângă mine, un tovarăş de drum...

Robertson îşi încreţise sprâncenele.

— Nu te înţeleg, Peter! Vrei să foloseşti moravurile din India? Să-ţi sacrifici soţia?

O'Neill izbucnise în râs.

— Să-mi sacrific soţia? S-o iau cu mine? Îmi jigneşti bunul-simţ, Andrew!

— Atunci?

— Voi căuta pe cineva care se află, ca şi mine, la marginea prăpastiei... Vom înfrunta împreună marea încercare!

— Baţi câmpii, Peter!

Regizorul rânjise ironic.

— Nu înțelegi nimic, Andrew! Eşti cu picioarele prea pe pământ! Ştiința te împiedică să înțelegi poezia vieții şi a morții...

Îşi vârâse mâinile în buzunarele vestonului.

— Mi-ai vorbit de India, dragă Andrew. Obiceiul de a arde soțiile vii pe rug alături de soții decedați este perimat.

Făcuse o pauză, apoi continuase, cu un zâmbet straniu în colțul gurii.

— Hăituit de moarte...

— Poftim?

— Un titlu bun de film! Nu e un clişeu uzat...

— Voi, scenariştii, scriitorii, poeții, regizorii, aveți o imaginație mereu trează...

Conversau de parcă ar fi fost vorba de un pacient prevenit, câteva minute înainte, că va fi secerat de cancer.

— Sau mai bine „Sodoma şi Gomora"!

— Încă un titlu?

— Da! Nu te inspiră?

— Ce să-mi inspire?

— Viața! Viața murdară, brutală de care ne agățăm până la ultima picătură de energie... căci ne temem de moarte...

— Legile naturii sunt imuabile, Peter!

O'Neill nu-i ascultase intervenția.

— O moarte atât de înspăimântătoare în forma sa actuală...

— Formă imaginată...

— Dacă şi-ar schimba aspectul, imaginea, n-ar fi mai atrăgătoare! Mai simpatică? Dacă ar apărea sub trăsăturile unei femei frumoase sau ale unui tânăr seducător! Cum le promitea discipolilor săi musulmani Marele Maestru al Haşişinilor... sau al Asasinilor, epitet care i-a fost acordat mai târziu...

Când aveam vreo cincisprezece sau şaisprezece ani am văzut un film curios... Într-adevăr curios... Moartea era prezentată sub chipul şi înfățişarea unui tânăr superb... Fréderic March interpreta, în toată splendoarea lui, moartea... Într-o zi se îndrăgostise de o fată fermecătoare. Atât de fermecătoare

încât îşi uitase îndatoririle. Oamenii nu mai mureau. Nici accidentele grave, nici bolile incurabile, nici războaiele nu mai secerau oamenii. Bătrânii îmbătrâneau fără să mai treacă Styxul... Populaţia globului se înmulţea în proporţii uluitoare... Eh, da! A fost doar un film...

Îşi aprinse o ţigară.

— Mi-ai scris în această prescripţie, printre altele, recomandarea imperioasă de a renunţa la fumat şi la alcool. Aceasta este ultima mea ţigară...

Aspirase cu voluptate fumul aromat.

— De ce să nu ne gândim la Leonida şi la războinicii lui care au murit cu toţii la Termopile? Luptătorul adult şi amantul lui, un luptător adolescent, au pierit laolaltă, rezistând cu încrâncenare la asalturile perşilor... Iată o idee!...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Straniu!... Se presupune că apropierea morţii dezgroapă amintiri pierdute în inconştient...

Îmi amintesc de un roman pe care l-am citit în tinereţe. Visam să fac un film inspirat din tema acestui roman. Titlul era sugestiv: „Clubul sinucigaşilor". Am uitat cum se numea autorul...

Râse din nou.

— Nu! Nu te alarma! Nu mă gândesc să mă sinucid. Nu vreau să renunţ la consolările bisericii...

Dar zâmbetul mefistofelic îi dezminţea cuvintele...

*

* *

După ce află, prin intermediul ziarelor, de moartea lui Peter O'Neill şi a tovarăşului său, profesorul îşi aminti cuvintele-i rostite... Le auzea ca şi când O'Neill s-ar fi aflat acolo, lângă el, instalat într-un fotoliu, perorând despre viaţă şi sfârşitul ei.

„Mi-e frică să mor singur!"

Cuvintele acestea i se întipăriseră în minte. Robertson ar fi putut să le repete procurorului Spacek care ancheta cazul O'Neill.

Dar profesorul era legat prin secretul profesional.

*
* *

Ray plânse multă vreme dispariția prietenului adorat. Nimeni nu știa, în afară de el și de Peter O'Neill, că Bob era bolnav de SIDA.

Peter nu mai exista. El, Ray, rămăsese singurul depozitar al acestei taine, pe care o va păstra pentru vecie ascunsă în străfundurile ființei sale.

Monumentul funerar al lui Bob, dominat de bustul lui – o capodoperă care evoca cu o fidelitate emoționantă trăsăturile lui seducătoare –, era în permanență acoperit cu munți de flori. Pelerinajele admiratorilor se perindau zilnic prin fața monumentului. Alte flori se adăugau fără încetare jerbelor superbe, parfumate, din ajun. Monumentul acesta avea o particularitate: sub marmura lui nu zăceau resturile pământești ale lui Bob, care se topiseră în neant, îmbogățindu-i legenda.

În fiecare zi, Ray se înfățișa în fața lespezii de mormânt și își depunea ofranda. Un trandafir roșu. Un singur trandafir roșu, simbol al inimii sale.

Fusese tentat să rezilieze contractul cu „XXI Century", să se înapoieze în Anglia, să-și reia studiile la Cambridge. Apoi abandonase această idee, considerând că ar fi săvârșit o impietate. Părăsind America ar fi ridicat bariera oceanului între el și locul unde se stinsese, sub ochii lui, Bob, unica ființă pe care o adorase.

Străzile New Yorkului și ale Los Angelesului, pe care umblase prietenul lui, îl atrăgeau cu o forță morbidă. Îndeosebi cele din Manhattan, din Brooklyn și din Bronx. Când avea timp, rătăcea pe acolo uitându-se – cu ochii lui Bob – la trecători, la automobile, la vitrine, la baruri... Îl reînvia, identificându-se cu umbra lui... Adesea uita de propria sa personalitate.

Și, cum era tânăr și frumos, oamenii – bărbați și femei – îl priveau îmboldiți de dorințe ascunse... Excita simțurile și resimțea această excitare... Reînvia trecutul sordid a lidolului său... Dar, spre deosebire de inocența naivă a lui Bob, aerul lui aristocratic intimida și respingea avansurile înainte de a fi fost schițate...

În momentele de luciditate se întreba dacă nu era victima unor farmece... Să-l fi vrăjit Bob? Dacă acesta era adevărul, accepta bucuros robia-i spirituală.

Chiar dacă se afla în plină turnare, îşi găsea timp să depună zilnic trandafirul roşu la picioarele lui Bob...

*

* *

Numeroase biografii ale lui Robert Flynn – James Dean al anilor optzeci – umplură vitrinele librăriilor. Ray era menționat printre actorii parteneri ai idolului. Scriitorii inventau anecdote picante, idile sentimentale pentru a-şi înfrumuseța povestirile...

Lavinia Parker, care fusese angajată de Peter O'Neill pentru a face publicitate în jurul vedetelor lui, îi aprecia enorm talentul, farmecul şi frumusețea lui Bob. Fusese tentată să-l seducă, dar nu găsise terenul favorabil. Adesea se oprea lângă lespedea lui funerară şi lăsa gândurile să zboare în jurul personalității şi a gloriei lui, subliniate de moartea-i tragică.

Lavinia remarcă prezența lui Ray care se reculegea, cu fruntea plecată, după ce depusese un trandafir roşu. El o zări, o salută politicos, apoi se retrase.

Un bătrân grădinar aflat în preajma ei făcea ordine printre buchetele şi coroanele de flori învălmăşite haotic peste monument. O privi îndelung şi, după o scurtă ezitare, îi spuse cu voce tremurândă:

— Băiatul acesta vine în fiecare zi cu un trandafir roşu şi, dacă nu e nimeni în jur, îngenunchează şi se roagă, în fiecare zi!, repetă el. Aşa ceva n-am mai văzut... Este un actor, nu-i aşa?

— Un actor foarte cunoscut, în pofida tinereții sale...

— Ca şi Bob Flynn?

— Aproape! Dar nu va întârzia să devină.

— Cred că a fost un mare prieten al celui mort.

Lavinia fu şocată de expresia: „prieten al celui mort".

— Uneori, continuă grădinarul, îi vorbeşte decedatului. Bineînțeles, cu glas scăzut. Aproape în şoaptă. Ca să nu-l

deranjez, mă ascund după pietrele de mormânt... Durerea lui mă mişcă... Şi statornicia lui... Aşa ceva se întâmplă foarte rar, domnişoară!

Lavinia îi dădu un bacşiş gras. Bătrânul grădinar îi trezise curiozitatea. Îi strecurase o informaţie fantastică. Lavinia era inteligentă şi ştia să se folosească de orice prilej dacă i se părea promiţător.

A doua zi dădu o raită pe la studio şi făcu investigaţii discrete printre actorii şi tehnicienii care lucraseră cu Bob. Întrebările abile şi răspunsurile obţinute îi oferiră explicaţia pe care o bănuia.

Bob şi Ray erau inseparabili. Dar acesta era de abia începutul. Se duse la hotelul Plaza. Sub pretextul că intenţiona să scrie o serie de articole asupra personalului marilor hoteluri din New York, purtă discuţii cu valeţii şi groomii care deserveau apartamentele de lux. Aceştia îi vorbiră despre clienţii importanţi ai hotelului, înalte personaje, şi despre moravurile lor. Menţionară şi câţiva actori, în particular domnul Ray Rhys, care îşi petrecea adeseori noaptea în apartamentul domnului Flynn.

Lavinia află, apoi, că Ray, în afară de veniturile profesionale care se ridicau la cifre urmate de şase zerouri, dispunea şi de o importantă avere personală, îşi cumpărase o vilă la Long Island Sound şi un „off shore" care se numea „Golden Star".

În fiecare weekend ori zi liberă se ducea la Long Island. Şi dimineaţa, la ora la care superambarcaţiunea lui Peter O'Neill explodase ucigându-l pe Bob, Ray îşi conducea „off shore"-ul la locul catastrofei şi arunca în valuri un trandafir, un singur trandafir roşu.

Fără să fie remarcată, Lavinia îl fotografie pe Ray cu trandafirul în mână, îngenuncheat la picioarele monumentului funerar. Procedă în acelaşi fel şi la Long Island Sound, surprinzându-l când arunca trandafirul în mare.

Dar nu-i era de ajuns. Că Bob şi Ray întreţineau relaţii particulare nu reprezenta nimic extraordinar. Că se culcau şi cu fete era, de asemenea, un fapt cunoscut. Bisexualitatea câştiga teren la Hollywood. Aspectul acesta din viaţa lor nu era esenţial.

De asemenea, trecutul lui Bob nu mai constituia o taină pentru nimeni. Lavinia începu să scormonească gunoaiele din New York. Bob nu avea fişă la poliţie, în ciuda activităţii sale de prostituat şi a apariţiilor în filmele pornografice. Continuă cercetările şi făcu turul spitalelor. Ar fi fost imposibil ca Bob să nu fi contractat o boală venerică, se gândea ea. Dar nu obţinu niciun rezultat. Lavinia începu să dea semne de descurajare. Era pe punctul de a abandona lupta, când făcu o descoperire senzaţională care îi dublă energia. Într-un spital din Brooklyn dădu peste fişa unui băiat de şaisprezece ani, Phil Flynn, tratat de o pneumonie urmată de SIDA. Vindecat de pneumonie, băiatul fugise fără să lase vreo urmă. Infirmierele care se ocupau de fişier nu se gândiseră niciodată să facă vreo legătură între tânărul şi frumosul prostituat din New York şi celebra vedetă de la Hollywood. Dar, studiind fotografiile marelui actor prezentate de Lavinia, constatară cu stupefacţie că Phil şi Bob Flynn erau, în realitate, aceeaşi persoană.

Lavinia Parker devenise un expert inegalabil în domeniul publicităţii. O carte care ar dezvălui această taină, atât de bine păstrată, ar avea un ecou enorm şi ar deveni lesne un „bestseller".

Dar îi lipseau multe piese importante pentru o reconstituire credibilă. Aşa că îşi depăşi scrupulele de conştiinţă fiindcă era vorba de o afacere foarte bună. Construi o serie de ipoteze cu privire la moartea lui O'Neill. În calitate de responsabilă cu publicitatea îl cunoscuse de aproape. Remarcase lenta dezagregare fizică a lui Peter.

Cu siguranţă, era ros de o boală gravă. Nu se datora, oare, moartea lui unei sinucideri mascate sub forma unui asasinat?

Lavinia manevră astfel încât să se apropie şi să câştige încrederea lui Daisy Nicholls, fosta secretară a lui O'Neill. Îi manifestă simpatie ostentativă şi îi lăuda calităţile. O invită de câteva ori la cină şi îi propuse un post bine plătit la Agenţia „Jameson, Irving & Parker".

Flatată de prietenia afişată de către Lavinia, o personalitate în lumea „showbiz"-ului şi sedusă de perspectiva unui viitor frumos, secretara se deschise ca o floare exotică ce îşi desface corola la apariţia soarelui.

Lavinia profită de buna dispoziție a lui Daisy, spre a-i vorbi cu melancolie de O'Neill.

— Cu puțin înainte de a muri devenise o umbră a omului energic, plin de dinamism, de dinainte. Fața i se scofâlcise.

Secretara suspină.

— Nu vorbea niciodată de starea sănătății sale... Într-o zi, Spade, cel mai bun prieten al lui, i-a atras atenția asupra înfățișării sale: „Ai slăbit! Eşti palid! Nu te simți bine?" La care domnul O'Neill i-a răspuns cu ironia sa obișnuită: „Vezi-ți de treburile tale, Frank! La vârsta mea nu mai pot avea o față bucălată de copil!"... Sărmanul domnul O'Neill! Sănătatea lui mă îngrijora mult. Bea numai lapte şi se hrănea cu fructe... Medicii îi provocau oroare. Spunea că sunt nişte şarlatani.

— Printre prietenii lui nu se afla niciun medic?, întrebă Lavinia cu inima tremurândă.

Daisy dădu din cap gânditoare, şovăielnică.

— Foarte rar vorbea cu un prieten doctor... Robertson... Da, Robertson... Andrew Robertson... Aşteptați, cred că am numărul lui de telefon în agendă.

Îşi deschise poşeta, scoase un carnețel uzat, îl răsfoi şi exclamă triumfătoare:

— Iată-l! Robertson Andrew...

Fericită, Lavinia îşi notă numărul.

— Am să-l sun într-o zi; să stăm de vorbă, să evocăm personalitatea dragului nostru Peter.

După cina stropită cu vinuri alese, Lavinia plăti nota.

— Nu uitați de un post pentru mine la agenția dumneavoastră, domnişoară Parker, îi aminti cu timiditate secretara... Mi-ați promis...

— Evident, evident! Vom păstra legătura.

Serviabilă, Lavinia se oferi s-o conducă cu maşina la locuința ei.

— Nu vreau să vă deranjez...

— Vino, e o plăcere pentru mine!

Daisy savura plimbarea nocturnă la bordul frumoasei maşini Lotus a Laviniei.

Ajunsă acasă, Daisy îi propuse să urce şi să bea un păhărel.

— Mulțumesc, mâine am o zi foarte încărcată.

Se despărțiră cordial.

Lavinia puse motorul în mişcare. Jubila. Daisy! Încă un martor prețios! Iar în ceea ce îl privește pe doctorul Robertson, era convinsă că acolo va găsi cheia misterului.

A doua zi se documentă asupra personajului. Află că era profesor universitar şi oncolog renumit. Potrivit unui plan bine pus la punct, îi ceru o întrevedere. O secretară acră îi spuse că profesorul era foarte ocupat, dar că putea să-i acorde o consultație peste două săptămâni la ora trei după-amiază.

În ziua fixată, Lavinia se prezentă la cabinet cu o jumătate de oră mai devreme. Treizeci de minute îi ajungeau ca să răstoarne toate obstacolele ce i s-ar pune în cale. La nevoie putea să fie tot aşa de eficientă ca şi trâmbițele Ierihonului.

Secretara, o fată bătrână şi urâtă, îi spuse ursuz să revină peste treizeci de minute. Lavinia o rugă să-i permită să-l aştepte pe profesor. Apoi îi spuse că Peter O'Neill, un prieten comun, i-l recomandase pe doctorul Robertson.

—Sărmanul Peter, zise Lavinia cu o voce smiorcăită. Într-o zi mi-a mărturisit că numai îngrijirile profesorului i-au mai prelungit viața.

Secretara arțăgoasă o privi cu un aer bănuitor.

— V-a spus aşa ceva domnul O'Neill?

—Personal!... Aş putea să consult dosarul prietenului meu drag şi de neuitat?

Indignată, fata bătrână o săgeta cu ochii ei cenuşii.

— Dosarele bolnavilor noştri sunt acoperite de secretul profesional. Profesorul mi-a ordonat să nu arăt nimănui dosarul domnului O'Neill.

Tonul tăios nu admitea replică.

Atunci, Lavinia făcu uz de argumentele cele mai puternice. Scoase din poşetă un pachet de zece mii de dolari. Secretara făcu ochii mari.

Dar Lavinia ştia să fie convingătoare.

—Aveți douăzeci de mii dacă îmi permiteți să fotografiez piesele din dosar!

Bătrâna fată bâigui:

— Glumiți!

Lavinia aruncă pe masă două pachete de bancnote verzi.

Fața bătrânei secretare se aprinse de parcă ar fi prevestit o congestie cerebrală.

Ființa asta stranie, reflectă Lavinia, este în stare să primească banii şi a doua zi să se sinucidă pentru că a încălcat ordinele patronului.

Ca hipnotizată, secretara luă pachetele şi le strecură în sertarul său. Apoi, cu gesturi automate, scoase din fişierul metalic un dosar verde care purta pe etichetă numele lui Peter O'Neill.

— Iată-l!, zise cu o voce schimbată. Dar, repede!

Lavinia scoase din poşetă un minuscul aparat de fotografiat. În mai puțin de două minute, operația era terminată. Restitui dosarul.

—Mulțumesc, domnişoară, şi la revedere!

—Nu mai aşteptați consultația?

—Spuneți profesorului că nu m-am prezentat la întâlnire!

Lavinia ieşi conştientă de faptul că dăduse o mare lovitură.

Luă de la agenție un concediu de două săptămâni, se închise în apartamentul său şi scrise într-un timp record o nouă biografie a lui Bob Flynn, de data aceasta bazată pe probe irefutabile.

Încredință manuscrisul unui editor care îl acceptă cu entuziasm, oferindu-i un milion de dolari. Scoase o primă ediție în 500.000 de exemplare, care se epuiză în douăzeci şi patru de ore.

Tipografia lucra ziua şi noaptea. Patruzeci şi opt de ore mai târziu lansă pe piață o nouă ediție în două milioane de exemplare. Cartea, susținută de o publicitate delirantă, fu înghițită de cititori. O nouă ediție, de patru milioane de exemplare, intră sub presă.

Acesta nu era decât începutul...

*

* *

Ray dormea când lumina soarelui îi auri pleoapele. Deschise ochii încă sub impresia puternică a visului care îl

transportase pe covorul său zburător la Long Island Sound. Îşi conducea „off shore"-ul pe oceanul verde-jad, țâşnind prin apă ca un delfin pe talazurile agitate.

Iângă el se afla Bob tolănit pe bancheta largă şi comodă, cu mâinile încrucişate sub ceafă.

Privea visător pescăruşii care descriau arabescuri pe cerul albastru spălăcit asemenea boltei fantastice a unei catedrale atât de înalte încât se pierdea în infinit. Vântul îi ciufulea părul, mângâindu-i pieptul gol pe care şerpuia un lanț de aur.

Cămaşa albă, larg deschisă, expunea un tors cu muşchii armonios dezvoltați, căci Bob avea repulsie de culturismul care deformează ființele umane, transformându-le în luptători de circ cu capete mititele şi corpuri enorme de parcă ar fi umflate cu pompa. Femeile cu muşchii proeminenți i se păreau ridicole şi întrucâtva dezgustătoare. Îşi pierd feminitatea imitându-i pe atleți.

Bob tăcea. Când era fericit, nu vorbea. Savura plăcerea de a trăi prezentul fără să se gândească nici la trecut, nici la viitor.

Ochii lui strălucitori se întoarseră spre Ray şi îl contemplară cu încântare.

Ray se simțea mândru gândindu-se că era admirat de un semizeu, de o mie de ori mai frumos decât el. Frumusețea şi talentul le aduseseră gloria, bogăția şi privilegiul de a fi admirați de sute de milioane de spectatori. Şi Ray tăcea. Fericirea nu are nevoie de cuvinte când este împărtăşită de două ființe care se înțeleg, care se simt atât de aproape psihic şi fizic încât constituie un singur tot.

Din păcate, soarele dimineții îl smulse pe Ray din imperiul încântător al viselor şi îl proiectă în mediul brutal al realității. Suspină. Bob nu se mai afla lângă el, dar nu era nici absent, deoarece spiritual nu-l părăsise niciodată.

Ray ducea o viață dublă. O viață a viselor. În care exista şi Bob, şi o viață de zi cu zi, materială, din care Bob lipsea.

Coborî din pat, îşi puse un halat, apoi se duse în bucătărie. Pregăti un mic dejun bogat şi savuros pentru două persoane, apoi îl servi pe măsuța din hol.

Se instală pe un scaun şi ridică paharul în cinstea lui Bob, a cărui fotografie, înrămată în aur şi aşezată pe măsuța de vizavi, îl înfățişa surâzător şi fericit. Imaginea lui Bob îl întovărăşea pretutindeni.

„Dacă lumea ar şti cum mă comport, m-ar considera nebun sau cel puțin un dezechilibrat inofensiv". Dar lui Ray puțin îi păsa de ceea ce gândeau oamenii despre el şi despre obiceiurile lui.

După ce luă micul dejun, ieşi pe terasă şi vărsă oranjada pregătită pentru Bob pe nisipul aurit al plajei. Apoi luă tava cu mâncarea şi o aşeză pe scara de la intrarea casei. Să folosească vagabonzilor sau câinilor părăsiți. În felul acesta hrănea duhul lui Bob. Urma un obicei al romanilor din antichitate care orânduiau alimente pe altarul din casă al strămoşilor dispăruți.

Ray închidea uşa de la intrare cu cheia deoarece nu-i plăceau fetele şi camarazii de la studio care dădeau buzna în casă fără să se anunțe. Făcu duşul zilnic, una din rarele sale plăceri alături de lectură, muzică şi de navigație pe „off shores"-uri ce atingeau viteza iadului.

Apoi se îmbrăcă. Se gândea să profite de acea zi frumoasă, mai frumoasă decât altele, căci smogul depresiv lipsea, spre a se duce în oraş şi a-şi cumpăra cărți. Se bucura de o săptămână de vacanță. Personajul pe care îl interpreta într-o comedie regizată de Tuchman nu participa în acea săptămână la secvențele în curs de turnare.

Se urcă la bordul maşinii sale, o Lagunda frumoasă şi confortabilă, care nu avea nimic dintr-un bolid, şi plecă din Palos Verdes spre bulevardul Wilshire. Îşi văzu fizionomia expusă pe mai multe panouri care făceau publicitate filmului în care urma să apară.

Nu simțea nici plăcere, nici mândrie. Viața reală îi părea insipidă şi fără scop... Se oprea în fiecare zi la cimitirul din Los Angeles şi punea câte un trandafir roşu pe mormântul lui Bob.

Când se găsea la New York, arunca în zori câte un trandafir în apele de la Long Island Sound. Un omagiu derizoriu care pentru el avea semnificația unei datorii.

Mai mulți reporteri îl întrebaseră: „Nu vă ispitește gândul să scrieți o biografie a lui Bob Flynn? Doar i-ați fost cel mai bun prieten". Ray le răspundea zâmbind: „Cuvintele scrise ar fi prea sărace ca să redea un personaj atât de complex: un mare artist și un mare copil. Pentru mine, comparația dintre el și James Dean îmi ajunge. Este ca și cum mi s-ar vorbi de doi zei din Olimp. Un Olimp al epocii noastre, moderne".

Opri mașina în fața unei florării de pe Wilshire de unde își cumpăra trandafirii roșii.

Fata care îl servea de obicei se înroși de plăcere când îl văzu intrând în magazin. Alese doi trandafiri roșii, cei mai frumoși din buchetele ei, și îi oferi lui Ray.

— Credeți că sunt prea îndrăzneață dacă vă rog să puneți din partea mea un trandafir, alături de al dumneavoastră, pe mormântul domnului Flynn?

— De unde știți unde duc trandafirii?, întrebă Ray șocat.

Fata zâmbi cu aer timid, supus.

— Toată lumea știe...

Ray se întunecă la față.

— Credeam că este un secret bine păstrat.

Fata vru să-i mai facă un serviciu.

— N-ați citit ultima carte despre viața domnului Flynn?

— S-au scris multe biografii ale lui Bob.

— E vorba de ultima carte semnată de Lavinia Parker. Oamenii o cumpără pe nerăsuflate. Am avut norocul să-mi procur un volum după ce am stat la coadă o jumătate de oră. L-am citit într-o noapte.

Apoi adăugă candid:

— V-am admirat foarte mult fotografia. Vă arată când depuneți trandafirul roșu pe mormântul domnului Flynn. Este gestul unui mare prieten.

— Fotografia mea?, exclamă Ray uluit.

— Da! Fotografia dumneavoastră! Am mai văzut o fotografie care m-a impresionat profund! Aruncați un trandafir în ocean, acolo unde vasul domnului Flynn a explodat!

Fata rămase uimită când Ray luă cei doi trandafiri, plăti pe al său, apoi foarte agitat ieși din magazin, aproape în fugă.

Cu inima bătând şi cu răsuflarea tăiată, se grăbi spre prima librărie. Cumpărătorii se îngrămădeau deja în faţa stivelor cu volumele Laviniei Parker.

Patronul îl observă şi îl întâmpină radios.

— Fiţi bine-venit, domnule Rhys! Aţi văzut ultimul best-seller privitor la viaţa mult regretatului dumneavoastră prieten Bob Flynn!

— Daţi-mi, vă rog, un exemplar! Nu vreau să fac coadă!

— E o adevărată nebunie, domnule Rhys! Toţi se bat pentru cartea asta! Aşteptaţi un moment!

Se duse, apoi se întoarse afectat, oferindu-i cartea.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate!, zise Ray. Cât vă datorez?

— Nimic, domnule Rhys! Firma vă oferă această carte. S-a anunţat, de asemenea, o carte privitoare la viaţa dumneavoastră de om şi de actor. Sper că la apariţia ei veţi accepta să-mi semnaţi un autograf!

— Bineînţeles, bineînţeles!

Nerăbdător, Ray se uită la copertă. Un portret foarte reuşit al lui Bob, care îl tulbură, iar dedesubt, cu litere de aur, titlul: „Eternul Bob Flynn". Numele cu litere mici al Laviniei Parker voia să-i sublinieze modestia.

Zguduit de emoţie, Ray strânse mâna patronului şi ieşi în stradă.

Aspiră profund aerul străzii. Un nod îi apăsa plexul solar tăindu-i răsuflarea. Se instală în maşină, dar nu demară. Deschise cartea. Numeroase fotografii ale lui Bob, alese cu pricepere şi gust de o expertă în publicitate, prezentau o iconografie perfectă a personajului. Fu uimit când îşi văzu propria imagine cu un trandafir roşu la cimitirul din Los Angeles şi la Long Island Sound.

Înlemnit, căzu peste capitolul care dezvăluia tema SIDA, de care ar fi fost atins Bob. „Târfa asta îl înjoseşte, îl târăşte în noroi!".

Ca şi mica florăreasă, devoră capitolul referitor la boala lui Bob. „Phil Flynn şi Bob Flynn nu sunt aceeaşi persoană!", strigă, uitând că era singur. Orbit de dragostea sa, nega evidenţa. Era atât de absorbit de lectură, încât tresări surprins

când văzu fețele lipite de geamurile mașinii. Admiratoare și admiratori fluturau rugător cartea.

— Un autograf, domnule Rhys!

— Autograful dumneavoastră va da mai multă valoare acestei cărți dedicate prietenului dumneavoastră!

— Vă rog, domnule Rhys, un autograf.

— O mică semnătură, domnule Rhys, pe cartea asta!

— Un autograf!... Un autograf!... Un autograf!... Ray crezu că trăiește un coșmar. Demară, spre a se elibera de torționari. Era indignat, scandalizat, furios... Se îndreptă, mai întâi, spre cimitir. Pamfletul mârșav al Laviniei nu-l va împiedica să-și facă datoria.

Ajuns la destinație, se văzu dintr-odată înconjurat de numeroși reporteri care își ațintiră aparatele fotografice asupra lui. Prezența sa, cei doi trandafiri din mână confirmau revelațiile Laviniei Parker. Aceasta îmbinase cu pricepere născocirile și realitatea spre a da mai multă greutate afirmațiilor ei.

— Știați, domnule Rhys, că Bob Flynn era atins de SIDA?

— Credeți că Peter O'Neill s-a sinucis, împingându-l la moarte și pe prietenul dumneavoastră?

— Legătura dumneavoastră cu Bob Flynn amintește de legenda lui Castor și Pollux! Cum se comporta Bob Flynn în intimitate?

— Era un mare îndrăgostit?

— Admiteți homosexualitatea?

— Sunteți un partizan al libertății sexuale totale?

— Bob Flynn a fost amantul dumneavoastră?

— Nu vă gândiți să vă căsătoriți? În modul acesta ați reteza toate comentariile suspicioase!

— Bisexualitatea lui a fost reală?

— Îi scuzați pe homosexualii care se căsătoresc ca să-și ascundă perversiunea?

Întrebările curgeau tot mai multe, tot mai indiscrete.

— Phil Flynn și Bob Flynn sunt același personaj?

— Nu!, urlă Ray.

— Nu credeți că v-ați molipsit de SIDA?

— Nu!, răcni din nou Ray furios.

— De ce doi trandafiri?

— Al doilea trandafir are o semnificație deosebită?

Presat de ziariștii care se îmbulzeau ca să ajungă cât mai aproape de el, Ray își pierdu florile. Mulțimea care se îngrămădea călcă cei doi trandafiri, care acum zăceau pe pietriș ca două pete de sânge.

Ray se degajă cu violență din îmbulzeală și, urmat de haita de reporteri, îngroșată și de curioși, se urcă la volanul mașinii.

O barieră vie se ridică în jurul Lagundei. Dar Ray nu se lăsă intimidat.

Demară făcându-și loc ușor, dar insistent printre oamenii care blocau drumul. Deîndată ce străbătu acest obstacol, acceleră și ieși din cimitir. Pentru prima dată nu putuse depune floarea la mormântul lui Bob. Inima îi sângera.

La Palos Verdes îl aștepta o nouă gloată de ziariști în fața intrării vilei. Își croi brutal drum până la ușă și o deschise. Aparatele de fotografiat și întrebările își reluară dansul diabolic.

— Nu credeți că SIDA va păta memoria lui Bob Flynn?

Întrebarea aceasta îl șfichiui, îl arse, ca și cum cineva ar fi îndreptat asupra lui un aruncător de flăcări.

Urlă cuprins de mânie:

— Nu există boli rușinoase și boli virtuoase! Ca și holera, ca și ciuma, ca și cancerul, SIDA este un flagel ce lovește fără a-și alege jertfele! Doresc ca cercetătorii să descopere cât mai repede un vaccin care să salveze omenirea! Căci toată omenirea este amenințată!

Intră în casă și încuie ușa. Baricadat, se lăsă pe un fotoliu și deschise cartea. Lacrimile îi umeziră obrajii. Nu răspunse la ciocăniturile din ușa de la intrare. Scoase telefonul din priză.

Parcurse cartea scârbit de frazele debitate cu o elocvență și un talent de netăgăduit.

Îl adorase pe Bob, dar nu-i fusese niciodată amant, chiar dacă și-o dorise cu toată ființa sa.

Dragostea lui pentru Bob era asemenea unui foc care nu se stinge niciodată. Se culcase cu femei, se culcase și cu

bărbați! Nu se rușinase niciodată de bisexualitatea sa. Viața lui personală îl privea numai pe el. Nu avea să dea socoteală cuiva. Disprețuia excomunicările bisericii și ale puritanilor. Dragostea nu cunoaște nici granițe, nici credințe.

Era exasperat de valul de rușine pe care Lavinia, în căutare de senzațional, îl arunca perfid asupra memoriei lui Bob.

Taina prietenului său, al cărui singur și ultim depozitar se credea, îi scăpase din mâini.

*

* *

Ziariștii, dându-și seama că nu vor obține nimic de la Ray, se retraseră.

A doua zi, Ray comandă la telefon un bilet pentru primul avion ce pleca la New York. Ieși din casă pe o ușă laterală, se instală la volan și nu se opri decât la aeroport. Își pusese ochelari negri și mari spre a nu fi recunoscut. Librăriile de pe aeroport expuneau în teancuri înalte biografia lui Bob semnată de Lavinia Parker.

Ray cumpără câteva ziare de dimineață și se adânci într-un fotoliu din avionul care își luă imediat zborul. Suspină ușurat gândindu-se că reușise să călătorească incognito. Beneficia de o oază de liniște în centrul infernului dezlănțuit de cartea Laviniei.

Parcurse ziarele. Critica se ocupa deja de carte. Deosebirea de nume dintre Phil și Bob Flynn era subliniată de câțiva critici literari, care nu considerau literă de lege afirmațiile Laviniei. Că Bob era sau nu era bolnav de SIDA nu prezenta mare interes.

Toți criticii îi recunoșteau talentul fantastic. Rock Hudson nu pierduse nimic din prestigiu din cauza bolii. Numele și moartea lui serviseră de trambulină pentru cercetările legate de SIDA, care până atunci erau acoperite de o tăcere stânjenitoare.

Lavinia îl discreditase indirect și pe Peter O'Neill. Îl prezentase ca pe un bolnav ajuns în ultimul stadiu, înspăimântat de agonia ce îl pândea, care se hotărâse să-și pună capăt zilelor.

În modul acesta, autoarea îl dezvinovăţea pe Lombardo, pe Bryner şi pe toţi duşmanii lui O'Neill.

Unii critici lansaseră chiar versiunea că Lavinia Parker scrisese această biografie că să acopere anumite personaje sus-puse gata să facă orice sacrificii băneşti pentru a ieşi dintr-o situaţie dezagreabilă. Cu cât scandalul lua proporţii, cu atât vânzarea cărţii creştea în mod vertiginos.

Ray aruncă ziarele şi zâmbi dezamăgit.

Accidentul provocat, care pusese capăt zilelor lui Joe Shweize, tânărul amant al Annei O'Neill, ca şi moartea suspectă a lui Robby O'Neill, erau escamotate cu iscusinţă de Lavinia.

*
* *

După aterizarea avionului pe Aeroportul Kennedy, Ray luă un taxi care îl duse la vila sa din Long Island Sound. Era o casă de proporţii moderate, confortabilă, modernă, mobilată elegant, prevăzută cu o piscină, cu un garaj pentru trei maşini şi grădină frumos îngrijită. Era relativ modestă alături de clădirile somptuoase din vecinătate, multe puse în vânzare din cauza întreţinerii ridicate şi a taxelor care înghiţeau sume enorme.

Contrariul sărăciei lucii din South Bronx. Dar, ca şi acest cartier mizerabil, cu case şubrezite, căzute în ruină, părăsite până şi de săraci, Long Island Sound, cu palatele sale pustii, inspira aceeaşi senzaţie de dezolare posomorâtă.

În această ambianţă, calmă în exterior, Ray putea să reflecteze la urmările apariţiei cărţii Laviniei. Ea nu făcea altceva decât să se conformeze curentului puritan reînviat care îşi impunea din nou legile în lumea „show business"-ului şi a artei.

Actorii, cântăreţii, scriitorii, pictorii – celibatari înrăiţi sau homosexuali mai mult sau mai puţin cunoscuţi – se căsătoreau spre a nu cădea pradă vânătorilor de vrăjitoare, în reviste apăreau fotografii ale unor fericiţi capi de familie, cu câte un copil în braţe, iar dedesubt declaraţii dictate de agenţii

de publicitate: „Dragostea unui femei şi venirea pe lume a copilului mi-au schimbat şi mi-au luminat viaţa. Datorită lor am renunţat la droguri, la alcool şi la amorurile josnice". Slabi de înger, acceptau toate compromisurile deoarece îi chinuia spaima. Spaima de a nu-şi pierde contractele, serviciul, emisiunile la televiziune, publicul prelucrat de puritani. Dar în culise îşi continuau destrăbălările.

Ca să reteze de la început toate comentariile, Michael Jackson declară că este virgin.

La celălalt pol al celor îngrijoraţi se ridicau oamenii de creaţie care disprețuiau prejudecăţile, amatorii erotismului descătuşat. Înlăturau tabuurile şi se războiau cu bigoţii, integriştii, arhiconservatorii şi îndeosebi cu bigotele bătrâne şi urâte. Cântăreţii de rock se despuiau în faţa a sute de mii de fani, îşi arătau fesele, dădeau din şolduri mimând actul sexual, îşi afişau organele genitale în plină erecţie, în timp ce admiratorii excitaţi urlau cât îi ţinea gura, iar cei mai năvalnici se împreunau sub fasciculele orbitoare ale reflectoarelor, în ritmul muzicii zgomotoase amplificate la maximum. Filmele erotice invadaseră televiziunea.

De o parte, rigoriştii recrutaţi până şi printre cardinali, pe de altă parte, liberalii cu concepţii avansate, care făceau apologia libertăţii, puneau Vaticanul la grea încercare. În ceea ce îi priveşte pe rigoriştii Islamului, aceştia voiau să întoarcă mersul istoriei şi să reînvie obscurantismul din veacurile trecute.

Plasaţi în mijlocul acestor antagonisme încrâncenate, burghezii timoraţi se ascundeau la adăpostul mediocrităţii lor, repetând cu o încredere grotescă: „Asta nu li se poate întâmpla decât altora!". Iar când catastrofa se abătea asupra lor se uitau năuciţi, pierduţi, descumpăniţi, nenorociţi şi se lăsau duşi de curentul care îi strivea.

Ray nu se temea de viitor şi nici nu încerca să înfrunte prejudecăţile.

Era scârbit. Gunoaiele umane, resturile puturoase ale unei societăţi putrede care mergea în derivă îi făceau greaţă... O lume ajunsă la marginea prăpastei...

Sodoma şi Gomora...

Nu! Ray nu se temea. Era atât de bogat încât putea să se întreţină din veniturile sale până la capătul zilelor.

Poate că SIDA va aduce o soluţie radicală. Va aduce nimicirea unei lumi care supravieţuise tuturor urgiilor: boli, războaie, masacre în numele unor principii religioase sau politice, droguri, catastrofe naturale, dezastre financiare, şomaj...

Sodoma şi Gomora...

Stăvilarele se vor prăbuşi, lava va ţâşni explozivă din măruntaiele pământului şi, val după val, va distruge tot ce va întâlni în cale. Talazurile oceanelor se vor ridica învârtejindu-se la înălţimi ameţitoare, giganticele spirale lichide vor fi biciuite de focul cerurilor care le va transforma în vapori arzători, globul terestru va deveni o sferă incandescentă...

Sodoma şi Gomora...

Ray se întreba:

„La ce bun să aştept acest sfârşit inevitabil care va veni peste câteva milioane de ani sau poate chiar mâine... Mi-am pierdut minţile sau am devenit extralucid?“

În univers, toate energiile se întâlnesc şi se contopesc... energiile galaxiilor în plină mişcare... energiile stelelor care explodează... energiile găurilor negre... energiile minuscule ale oamenilor care mor, energii care se topesc în marele tot... aşteptând sfârşitul... apoi un nou BIG-BANG...

*

* *

În picioare, în faţa piscinei din vila sa, Ray contempla gânditor apa limpede, albastră ca şi fundul de faianţă al bazinului.

Apa îl fascina.

Îşi ridică ochii şi îşi plimbă privirea peste apele oceanului. Valurile lui rostogolitoare îl atrăgeau... Gândurile îi zburară spre Bob. După dispariţia lui nu mai avusese ca tovarăş decât durerea de a-l fi pierdut şi singurătatea tot mai apăsătoare. Cu pas hotărât, fără să se mai uite înapoi, coborî spre ţărm. Se îmbarcă pe „off shore“-ul său şi ieşi în larg.

Superambarcațiunea purta denumirea de „Golden Star", ca aceea a lui Bob.

Crepusculul înroşea cerul spre soare-apune.

Un sentiment greu de definit, o forță necunoscută îl împingea să mărească viteza „off shore"-ului. Apăsă pe accelerator... 100 de mile pe oră... 150... 180... 200... Se depărta de mal...

O insulă stâncoasă, o insuliță se ridica în fața lui. Seara îi gonise pe cei care se plimbau pe acolo. Ultimele iahturi se întorseseră la mal.

Calea lui Ray era liberă...

Se îndreptă țintă spre insula stâncoasă...

O flacără uriaşă urmată de un bubuit asurzitor făcu să vibreze aerul curat al serii...

Pescăruşii speriați îşi luară zborul...

„Golden Star" nu mai exista...

*

* *

Moartea lui Ray Rhys aduse o probă suplimentară argumentelor Laviniei Parker. Milioane de exemplare ale edițiilor de buzunar, publicate în Statele Unite, în Anglia, în Australia, în Germania şi la Hong Kong se adăugară la ediția originală. Biografia lui Bob Flynn îşi găsi traducerea în patruzeci de limbi.

Lavinia adună zeci de milioane de dolari şi deveni, de pe o zi pe alta, o celebritate mondială. Obținu premiul Pulitzer care îi aduse consacrarea. Un editor american îi oferi un milion acont pentru biografia lui Raymond Rhys, condiționat de redactarea ei cât mai rapidă...

Cartea Laviniei, îmbogățită de documente, numeroase interviuri, fotografii, piese convingătoare fu citită şi răscitită, studiată şi examinată de procurorul Oscar Weinstein şi de toți asistenții lui.

Weinstein îi convocă în biroul său pe timoratul Gideon Spacek şi pe locotenentul Hatcher. Îi măsură cu o privire disprețuitoare.

— Ați citit ce scrie aici!

Reprezentanții FBI-ului, ai poliției din Los Angeles şi din New York, ca şi delegații ministerului public se reuniră spre a verifica elementele furnizate de Lavinia Parker asupra morții lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn, fără a neglija cazurile lui Joe Schweize şi al tânărului Robby O'Neill.

După lungi dezbateri, care sublimaseră lipsa de probe, Oscar Weinstein scrise cu mâna sa pe dosarul lui O'Neill: „Afacere clasată".

*
* *

Zece zile mai târziu, exact la ora la care procurorul Weinstein pusese rezoluția pe dosarul O'Neill, sosi o comunicare urgentă a Interpolului, transmisă prin satelit:

„Rodriguez Santos, ucigaş plătit, cu numeroase victime la activul său, a fost capturat de poliția daneză. Înainte de a fi extrădat în Statele Unite i s-a propus un târg. Să furnizeze informații compromițătoare cu privire la Angelo Lombardo şi a puternicei sale organizații oculte în schimbul unei reduceri substanțiale a pedepsei. A recunoscut că a fost amestecat în afacerea O'Neill".

*
* *

Oscar Weinstein redeschise dosarul O'Neill. Gideon Spacek jubila.

— Fir-ar să fie! Eram sigur că afacerea nu este închisă! Şi că volumul acestei târfe nu e decât o urzeală de minciuni şi adevăruri amestecate cu iscusință ca să pună bețe în roate anchetei noastre! Lombardo şi acoliții lui n-or să scape. Am să-i strivesc ca pe niște ploşnițe! Mâine dimineață, dragă Hatcher, plecăm la New York! Cu ce plăcere am să-i pun cătuşele acestui nenorocit de Lombardo! Îl voi avea! Îl voi avea!

Se scurseră douăzeci şi patru de ore.

Pe Aeroportul Kennedy, Rodriguez Santos cobora din avionul TWA escortat de patru agenți ai FBI-ului. Puse piciorul

pe ultima treaptă a scării când un glonț îl lovi drept în inimă. Deținutul căzu grămadă. Asasinul, cu siguranță un ucigaș plătit, dispăru fără urme. Cercetările intense ale FBI-ului nu duseră la niciun rezultat...

Sfârşit

Cuprins

Capitolul 1 5
Capitolul 2 25
Capitolul 3 57
Capitolul 4 91
Capitolul 5 123
Capitolul 6 157
Capitolul 7 217
Capitolul 8 247
Capitolul 9 277

editura Adevărul holding

S.C. Adevărul Holding S.R.L.,
Str. Fabrica de Glucoză nr. 21, sector 2, Bucureşti.
Telefon: 021.407.76.40; Fax: 021.407.76.42

Director general: Peter L. Imre
Director general adjunct: Andrei Ştefan

Divizia CARTE

Director: Grigore Cartianu
Director executiv: Carmen Dincă
Director editorial: Daniel Eberhat

Toate drepturile asupra prezentului titlu sunt rezervate exclusiv editurii S.C. Adevărul Holding S.R.L. Reproducerea parțială sau integrală a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.